DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

K. KÜBRA BERK

Operatöre Bağlanıyor

-SUNUZ

UFUKTA AŞK VAR 3

YENİ MACERALAR, YENİ YOLCULUKLARLA BAŞLAR.

Serce Sevinç bir sabah annesinin düğününe doğru yola çıktığında başına gelecek tüm bahtsızlıklardan habersizdir. Bir zamanların en hızlı çapkını Ceyhun'u öyle bir hizaya getirmiştir ki biricik sevdiceği de annesinin köyüne erkenden varmış, Serce'yi beklemektedir.

Peki sonra ne mi olur?

Ayrılmaz ikili belaya bulaşmadan nasıl durur?

Avni ve Ufuk ikilisi köye giden otobüste birtakım saçmalıklara bulaşırlar! Avni otobüs molasında dinlenme tesisinde unutulur. Ufuk ise kendini hayranı olduğu Grup Zıbar'ın şarkıcısını kaçırırken bulur!

Üstelik artık peşlerinde günlük belalarının yanı sıra büyük bir mafya aşireti de vardır.

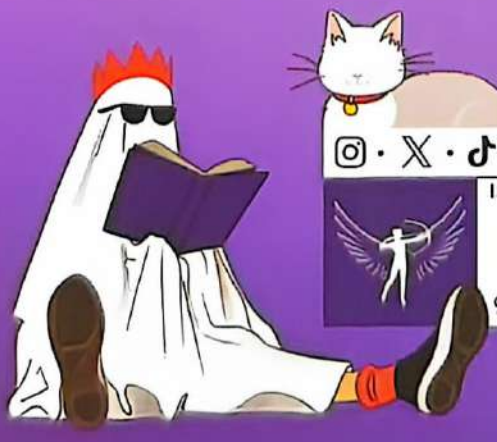
Sırma ve Ufuk'un imkânsızlıklarla örülü doludizgin dünyası. Serce ve Ceyhun'un kahkahaya boğan şakaları. Avni'nin bayılmaları ve...

Bir dakika! Onları kim unutur?

Nüfusları artan kedilerin diyarı: *Paris, Miyavsu, İskender ve İntikam.*

Haseki ve Haydut'un kendileri kadar karakteristik doğan belalı yavruları!

OPERATÖRE BAĞLANIYORSUNUZ SERİSİNİN YENİ KİTABI
UFUKTA AŞK VAR, SİZE BOLCA NEŞE KATACAK NEFİS BİR KOMEDİ SUNUYOR.

@artemismilenyum
ISBN: 978-625-6205-17-8
9 786256 205178

"Sevgili okurum, ben Serce.
Görüyorum ki yine ve yeniden
buradasın: olmaktan korktuğun yerde."

YAYIN NO: 2548
MİLENYUM: 110

Ufukta Aşk Var - Operatöre Bağlanıyorsunuz 3
Kübra Kiraz Berk

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Editör: Zeynep Karadeniz
Son Okuma: Nurdan Başalan
Kapak İllüstrasyonu: Sena Tulgar
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1-6. Basım: Ekim 2024
ISBN: 978-625-6205-17-8
Sertifika No: 43949

Kübra Kiraz Berk © 2024

Kitapta yer alan fotoğraflar ve kitabın tüm içerik sorumluluğu yazara aittir.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

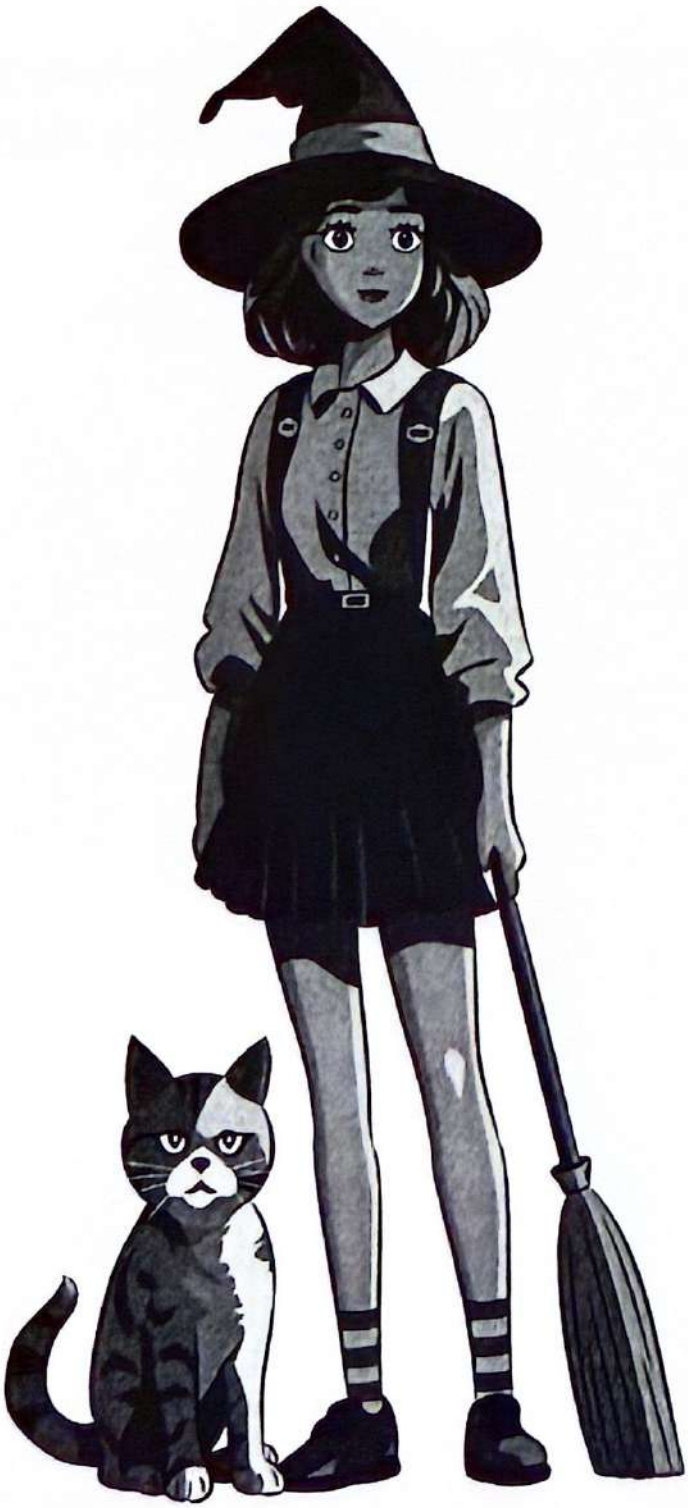
K. KÜBRA BERK

Operatöre Bağlanıyor

-SUNUZ

UFUKTA AŞK VAR 3

Dikkat! Absürt komedi ve kedi çıkabilir.

"Olur olmadık yerde güldük diye psikolojimiz bozuldu sandılar.
Asıl bozuk olanlar, hayatı ciddiye alanlar.
Fazla sıkıcılar."

- Ünlü Filozof Serce Sevinçyus

"Bu kitap, gülümsemeyi özleyen herkese..."

"Sevgili okurum,

Görüyorum ki yine ve yeniden buradasın: olmaktan korktuğun yerde. Çok iyi bilirsin ki ben Serce, kitap boyu yüzünde belirecek tüm gülücüklerin ve tımarhanelik oluşunun sebebi anlatacaklarımda, manyaklığı çığır açmış olan bende. Arkana yaslansan iyi olur çünkü seni yine renkli bir diyara ışınlayacağım: Benim dünyama!

Küçük bir uyarı: Bizi fazla ciddiye alma."

Efsanevi romanlar, şehre birinin gelmesiyle ya da bazı yolculuklarla başlarmış.

"Ben büyüyünce adam olacağım," diyen Ufuk, bizim köye otobüs yolculuğu yaptığında bu tanımın içine dâhil olacağını bilemezdi.

Sonra beraberinde ufuktaki aşkını da getirdi.

"Nasıl" diye soracaksın?

Her şey beklenmedik evlilik kararıyla başladı. Olayların saçmalık seviyesini tahmin edebilseydik inan ki düğünü basardık, taşın altına elimizi koyar ve bir yolunu bulurduk.

O zaman Ufuk o otobüse binmez, peşine o belalı kızı takmaz, biz de yokuş aşağı yuvarlandığımız satırların yazılma sebebi olmazdık.

Doğrusu, senin gibi bizler de maceranın sonunda olduğumuzu sanıyorduk.

Değilmişiz. Çünkü benim adım Serce; benim olduğum her yer biraz dehşet, biraz utanç, en çok da eğlence."

BÖLÜM 1
TIR SOHBETLERİ

Serce Sevinç

Annemle babamın düğünü için yola çıkmıştım.

İnsan bazen durup şöyle bir bakıyor, *birinin hayatında daha ne kadar absürt olay art arda gelebilir ki* diye düşünmeden edemiyor. Ben mi? Hayır, benden bahsetmiyoruz! Benim hayatımdaki absürtlük seviyesinin ve kurulabilecek tüm cümlelerin potansiyel manyaklık içerdiğinin büyük bir kitle olarak farkındalığı yaşandı diye düşünüyorum, hâliyle konu ben olmaktan çıkalı çok oldu.

Gelelim oraya... Evet, az önce yanlış duymadınız. Annem ve babam evleniyor! Evliliklerinde otuzuncu yılı devirmenin haklı gururunu yaşayan annemle babam ani bir kararla nikâh tazeleme kararı almış ve çok kısa süre içinde şahane bir düğün organize etmişlerdi. Olanlara şaşıracak vaktim olmamıştı çünkü annem, geçen ay onlara yaptığım ziyarette, salonun ortasında pat diye bu kararından bahsettiğinde fikrimi belirtmemle ilgili bana söz hakkı tanımayacağını kesin ve net bir dille söylemişti. Zihnim anılara doğru kısa bir yolculuk yapınca hatırladım.

Sonra şunu eklemişti: "Madem abin de sen de hayatınıza birilerini aldınız ve yakında kuş olup yuvadan uçacaksınız...

Ben de babanla ikinci baharımı yaşar, bir de üstüne zil takıp oynarım!"

Ne kadar telaşlı ve şaşkın bir ifadeyle araya girdiğimi hatırlıyordum.

"Anne!" dedim heyecanla. "Zil takıp oynama kısmını abartmış olabilir misin? Sadece soru."

"Sen onu önce babaannen olacak yılana anlat! Çıbanın başı o. Tüm akrabaların ortasında evliliğimizle ilgili ulu orta konuşup dururken iyiydi; bize resmen *çürümüş, kokuşmuş* dedi! Bak, deden babaannenin adını dahi hatırlamıyor."

Konunun, dedemin alzaymır hastalığına nasıl geldiğini anlamadan gözlerimi boş boş kırpıştırmıştım.

"Ben ona laf ediyor muyum? Hatta geçen gün, yirmilik delikanlıyken köyde sevip alamadığı kızın adıyla çağırmış babaanneni, vah vah!"

Sahte bir üzüntüyle başını sallayıp çenesini dikleştirmişti.

"El âlem düğün görsün! Zaten ilk düğünümüz benim istediğim gibi olmamıştı, evladım. Böyle daha iyi olacak."

"Anne," dedim yeniden şaşkınlıkla. "Sen babaanneme inat babamla tekrar mı evleniyorsun, ben mi yanlış anlıyorum? İnşallah ben yanlış anlıyorumdur."

Ayağındaki terliği çıkarmasıyla kıçıma bir tane indirmesi bir olmuştu.

"Bak işte, boşuna *babaannesi kılıklı* demiyormuşum! Yoksa onu mu haklı buluyorsun, beni tüm akrabalara ulu orta rezil etti diyorum."

"Evet," dedim. Terliği yeniden ayağına giydirirken bir yandan da onu yatıştırmaya çalışıyordum. "Evet, bu konuda haklısın ama o hep böyle konuşup durur zaten. Sadece sana değil ki... Halama, amcama..."

"El mi yaman, bey mi yaman, görecek o bunak kadın!"

"Ceyhun'un ailesine ne diyeceğim ben şimdi?"

"Düğünüme çağıracaksın, tabii kızım. Ne diyecekmişsin?"

Gerinerek arkasına yaslandı ve gururla gülümsedi. "*Hürriyet Hanım yeniden hürriyetini ilan etti,* desinler, sefam olsun."

Kıçıma bir terlik darbesi daha yememek için sessizce mırıldanmıştım.

"Ay anne, inanamıyorum şu an olanlara."

Anılarımdan sıyrılıp şu ana dönebildiğimde, beş ay önce radyodaki işime güvenerek yüklü miktarda kredi çekip sonunda alabildiğim biricik arabamı sürmeye devam ediyordum.

İnsanların anneleri, kızlarını bir an evvel evlendirip mürüvvetini görme telaşındayken benimki, abimle ben evlenmeden kendini aradan çıkarmanın derdine düşmüştü.

İşin kötüsü, Ceyhun'la evlendiğimi henüz kimse bilmiyordu.

Bundan daha kaotik bir hayat mümkün müydü? Hiç sanmıyordum, bir Serce Sevinç ve emekle inşa ettiği doludizgin çevresi kolay yetişmiyordu.

İç çekip çaresizce başımı sallamıştım.

"Avni ve Ufuk şehir dışındaydı, arayayım da düğüne yetişsinler bari."

Zihnimi işgal eden anılardan sıyrıldım; yaşanan olayın saçmalık seviyesi beni hayrete düşürdüğü için, ayağımın altındaki gaz pedalının tak tuk sesleriyle titrediğini değişik sarsıntılar hissettiğimde fark ettim.

"Ay, arabam mı kusuyor? İmdat!"

Telaşla sağa çektiğimde koca otoyolun ortasında değişik titreşimler yayan arabama bakıyordum.

"Duman mı o? Hih! Eyvah, yetişin!"

Kendimi arabadan dışarı atarken korku ve panik içindeydim. Ani manevram yüzünden arkamda korna çalan birkaç araba telaşımın daha da büyümesine sebep oldu.

"Annesinin düğününe yetişmeye çalışırken yanan arabanın içinde can verdi dedirtmem! Olmaz, olamaz!"

Ellerimi belime dayamış, dumanlar çıkan arabama şaşkınlıkla bakıyordum ki arkamda korna çalmaya devam eden insandan hâllice sürücülere dönüp bağırdım.

"Kaç şeritli yolda ne diye üzerime abanıyorsunuz, haydutlar! Gidin, biraz öteye gidin!"

Büyük bir öfkeyle arabalara doğru çığlıklar attım, otoyolda yaptığım deliliğe şaşıran birkaç sürücünün benden uzağa doğru sürerek kaçtığını gördüğümde derin bir nefes verdim.

Yeniden arabaya dönerek, "Ben daha çiçeği burnunda bir sürücüyüm!" diye ağlamaklı bir ifadeyle saçlarımı çekiştirdim.

Hayır, ağlamak falan yoktu! Acilen bir yolunu bulmalı ve arabadaki problemi çözmeliydim. Eğer düğüne geç kalırsam annem benim canıma okurdu. İşten erken çıkmak için izin alıp düğün hazırlıklarına yardım etmemi istemişti ama akrabalarımla gereğinden fazla muhatap olmak zorunda kalacağımı ve tüm işlerin bana kilitleneceğini bildiğimden bu hamleyi savuşturmuştum. Çeşitli bahaneler öne sürerek bundan kaçmaya çalışmış hatta biraz abartıp düğün gününden önce izin alamadığım yalanını uydurarak radyo müdürünü annemle telefonda konuşturmuştum. Zavallı adamı rica minnet

yalanıma alet edebildiğimde annem Hürriyet Sultan ikna olmuştu.

Ve unutmuyordum, ona telefonda şöyle bağırmıştım: "Sen hiç merak etme! Kızın, seni evlendirmek için düğün sabahı orada olacak!"

Duman çıkan arabaya bakarken kendi kendime mırıldandım: "Şey, galiba dört saatlik yola düğün sabahı çıkmak pek akıllıca değildi."

Arabadan gelen tak tuk sesleri dinliyordum. "Sanırım boka battım."

Yüksek sesli kornaları işitmeye devam ederken çileden çıkmama ramak kalmıştı. Tüm öfkemle hemen arkamda hızını düşürdüğünü gördüğüm aracın şoförüne bağırarak saldırmaya başladım.

"Ne bakıyorsun be? Ayı mı oynatıyoruz? Sanki hepiniz yirmi yıllık şoför olarak doğduğunuz, değil mi? Siz hiç yolda kalmadınız mı? Hadi oradan, kimi yiyorsunuz? Bas git, tepemi attırma! Bak, hâlâ beni dikizliyor!"

Düğüne yetişemeyeceğimi anlamanın verdiği gerginlik içimde daha da yükselince bağırmakla yetinmedim ve adamın arabasına doğru uçarak tekerine bir tekme savurdum. Ayağım acımasına rağmen saldırmaktan da geri durmuyordum.

Adam panikle arabadan inip bana baktı. "Hanı... hanımefendi! Ne yapıyorsunuz? Durun lütfen!"

"Hâlâ *durun* diyor! Ben sana *bas git* demedim mi? Zil takıp oynayayım bir de istersen! Benim de gururum var, acemi sürücüyüz diye yolun ortasında durup beni küstahça izleme hakkı doğmuyor sizin gibi hödüklere!"

Dişlerimi sıkarken tekerini daha sert tekmeledim.

"Hele ki kornaya basma hakkı hiç doğmuyor! Dur sen dur, orada öylece beklemeye devam et de seni nasıl paralıyorum gör. Gel, kaçma!"

Takım elbiseli, uzaktan görsem eli yüzü düzgün bir tip diyeceğim, beyefendi kılıklı bu adam aniden sesini yükseltince tahmin ettiğim gibi bir hırbo olduğunu anlamış oldum.

"Sizi son kez uyarıyorum, bağırmayın lütfen. Ayrıca o ayaklarınızı tekerlerimden çekin, neden tekme atıyorsunuz?"

"Hâlâ konuşuyor musun? Sizin mi bu otoyol be? Arıza yapamaz mıyım, yolda kalamaz mıyım, canım sıkılmış da park etmiş olamaz mıyım? Ben var ya seni..."

Adam ona doğru koşmak üzere olduğumu fark edince bıkkınca bağırdı: "Manyak mısınız nesiniz, hanımefendi! Durun diyorum, ben *bir problem mi var* diye sormak için yavaşlamıştım. Korna çalmadan beni fark edemezdiniz. Duymuyor musunuz şu gürültüyü?"

Hakaretlerimin yarısını yutarken adama şaşkınca bakakaldım.

"Pes artık! *İyilik yap denize at*, derlerdi de siz bildiğiniz köpek balığı çıktınız. Hayır, hiç öyle bakmayın. Kusura da bakmayın! İnsanlık bitmiş, yardım etmek istediğim için yemediğim hakaret kalmadı." Tükürürcesine konuşup arabaya bindi. "Ne hâliniz varsa görün!"

"Ay hayır, beyefendi!" dedim telaşla sürücü kapısına koşarken.

Nafile, adam gaza bastığı gibi yanımdan uzaklaşıverdi. O güzel sürücüler, o güzel Mercedeslere binip gitti.

"Hay Allah kahretmesin! Şu araba beni bir buçuk saatte düğüne yetiştirirdi, yemin ederim. Adamı insan gibi dinleyip yardım isteseydim böyle olmazdı."

Yolun ortasında arkasından öylece bakakalırken aklıma gelen şeyle daha yüksek bir çığlık attım.

"Üstelik bana köpek balığı dedi! Köpek de demiş oldu. Apışıp kaldım resmen, inanamıyorum başıma gelenlere."

Dehşete düşmüş hâlde geriye dönüp dumanlar içindeki minik arabama baktım ve araç muayenesini geciktirmekle ne kadar büyük bir hata yaptığımı görmüş oldum. Elbette deli cesaretiyle şehirler arası seyahate kalkışmasam iyi olurdu ancak olan olmuştu artık. Elden ne gelirdi ki?

"Ceyhun'u şimdi çağırsam bile yetişemez. Ne güzel, annemi dinleyip erkenden gitti."

Ceyhun'un, annem ve babamın düğününü benden daha çok ciddiye alıp köyümüze üç gün erken gitmiş olması son derece ilginç bir detaydı. Annem ve babamın bundan ne kadar hoşnut olduğunu gördüğümden bunu sorgulamayı bırakalı çok olmuştu.

Telefonun dördüncü çalışında Ceyhun'un sesi kulağıma ilişti.

"Minik kuş?"

"Ceyhun, çok kötü bir şey oldu."

"Serce, eğer Haseki ve Haydut birbirini tırmalıyorsa ve sen yine *şunlarla bir konuş* demek için aradıysan şu an çocuklarla konuşacak vaktim yok, hayatım."

"Yok yok!" dedim panikle. "O değil! Çok, çok daha kötü..."

Hemen sözümü kesip nefes nefese sordu. "Serce, sakın yola çıkmadan önce *ocağı açık unuttum* falan deme. Geri dönemezsin. Ütünün fişini çektin, değil mi? Buzdolabındakileri kontrol ettin mi? Komşun kedileri mi almak istemedi?

Yavrular var, kabul etmez tabii. Sana veteriner arkadaşımın numarasını bırakmıştım, acil durumlarda arayabilirsin."

"Ceyhun!" diye ağlamaklı bir sesle bağırırken dumanlar içindeki arabama bakıyordum, göz göre göre araba elden gidiyordu ve ben seyrediyordum.

"Serce, seni tam olarak duyamıyorum!" diye bağırdı Ceyhun. "Sanırım çekmiyor. Buraya da çalgıcılar geldi şimdi, davul falan çalıyor! Sesin çok kesik!"

"Ceyhun, arabam..."

"Aşkım, yine arabayı mı çaldılar? Bak, yüreğime inecek, ne olduysa çabuk söyle! Parça parça konuşma, kalbim dayanmıyor."

Geçen ay, araba sahibi olmaya henüz alışamadığım için kilitlemeyi unuttuğum arabamı iki kez çalmışlardı. Neyse ki ilkinde hırsız tanıdık çıkmıştı. Mahallenin meşhur hırsızı olduğu için herkes onun garajını tarif etmişti. Şikâyetçi olmamamız şartıyla aracı bize sapasağlam teslim etmişti. Bana dikkatli olmamı tembihlemiş, böyle bir şey tekrar yaşanırsa piyasaya hâkim olduğu için kendisine danışabileceğimi eklemişti. Ceyhun şikâyet etmemiz konusunda ısrarcı olsa da ben ne olur ne olmaz diye cebe attığım bu teklifi reddetmemiştim.

Gerçekten de arabam ikinci kez çalındığında ilk hırsız eliyle koymuş gibi bulmuş ve bize çok yardımcı olmuştu. Sağ olsun, sadece iki gün arabasız kalmıştım. Ceyhun, bunun böyle olmayacağını söyleyerek işten döndüğüm her gün otoparka inip arabanın kilitli olup olmadığını kontrol etmeye başlamıştı.

Hâliyle üç gündür yanımda olmadığı için yine arabamın çalındığını zannetmiş ve paniklemişti.

"Ay keşke çalınsaydı," dedim hüzünle. "Belli bir ücret karşılığında geri alabiliyorduk, hırsız piyasasını çözmeye

başlamıştık. Bu seferki çok başka, araba komple gidiyor, Ceyhun!"

"Serce, çabuk ol," diye bağırdı karşı taraftan Ceyhun. "Annen düğüne gelen misafirlere yemek servis edilmesini istiyor, kepçe başına geçeceğim."

"Yemekleri sen mi dağıtacaksın?" dedim şaşkınca.

"Evet, burada böyle bir gelenek varmış."

"Hayır, Ceyhun!" dedim dumanlar yükselen arabayı bir anlığına unutup öfkelenirken. "O âdet öyle değil, seni kandırmışlar. Yemek servisini yapmak zorunda değilsin, sakın kabul etme!"

Ceyhun beni yatıştıracak kadar yumuşak bir sesle konuştu. "Serce, tamam da annen de bunun farkında. Kadının gelini yok, ne yapsın? *Bu defalık damat yapsın*, dediler."

"İnanamıyorum annemin düğününe erkenden gidip akrabalarıma yemek dağıttığına! Pes artık!"

"Serce, annen kuaföre yetişip gelinbaşı yaptıracakmış, benim kapatmam gerekiyor. Bana sesleniyorlar, acele et!"

"Araba yanıyor!" dedim telaşla.

Ceyhun'un telaşlı sesi aniden kesiliverdi. Hattın diğer ucundaki ölüm sessizliği, soluğumu tutmama sebep oldu.

"Ne dedin?" diye sorarken sesi titriyordu. "Se... Serce..."

"Ceyhun, yemin ederim ki hiçbir şey anlamadım, çok kötü durumdayım. Bir anda pedallar titredi, abuk sabuk bir şeyler oldu. Tövbe estağfurullah sesler çıktı, bir ileri üç geri derken araba çıldırdı."

Ceyhun kulağıma haykırınca yüzümü buruşturdum. "Serce, hemen arabadan çık!"

Derin bir nefes verirken, "Çıktım herhâlde, o kadar saf değilim," diye homurdandım.

"Sakın arabaya yaklaşma; içindeki valizine, eşyalarına dokunma. Değerli diye koşarsan..."

"Ayy Ceyhun, bilgisayarım içeride kaldı, eyvahlar olsun! Aşkım, iyi ki hatırlattın!"

Ben dehşet içinde arabaya koşarken Ceyhun kıpırdamadan beklemem gerektiği konusunda ikaz ediyordu. Tabii ki ben onu dinlemiyor, arabanın dumanlar çıkaran ön tarafından uzakta kalarak arka kapıdan eşyalarımı alıyordum.

"Göçebe gibi kaldım yolun ortasında!" dedim ağlamaklı bir sesle eşyalarımı yere bırakırken.

"Serce, sakinliğini koru ve hemen dediklerimi yap. Otoyoldasın, tehlikeli bir konumdasın, hemen bagajdan kaza anında müdahale için bulundurduğun ekipmanları çıkar! Diğer sürücülerin seni görmesi için o kutunun yanındaki..."

Bagajın içindeki tabelaya benzeyen küçük şeyi çıkardım.

"Burada sürücüleri uyaran bir yazı var, kaza durumları için mi?"

"Evet, evet! Koy onu arka tarafa, ne yazıyor?"

"*Arabada bebek var*, yazıyor." Gözlerimi kısıp elimdeki şeyi inceledim. "Ceyhun, alt kısmına da benim fotoğrafımı koymuşsun. Bu nereden çıktı ya?"

"Serce, o değil!" diye isyan etti Ceyhun. "Onu sana şaka yapmak için koymuştum ben. Diğer kutuya bakacaksın, acil durum için olanı."

"Ceyhun, ben hayatımda kaza mı yaptım ki o kutuyu bulayım? Beni iyice geriyorsun, bir sakin ol da anlat!"

Ağlamaya başlayacağımı anladığında, "Hayatım, canım, balım, peteğim... Dur korkma, dediklerimi dinle sadece," diye yumuşak bir ses tonuyla açıkladı.

"Hay balına da arısına da! Şu tırın altında kalsam da çilem bitse!"

"Tır mı? Tır mı geçiyor? Serce, seni görmez, o tahmin ettiğinden çok daha yüksek bir görüş açısında. Aman diyeyim, acele et de çıkar şu ekipmanları. Şehirler arası yolda en az kaç metre..."

"Ya cehennem sorusu gibi ehliyet sınavına sokuyorsun beni, daha çok panikliyorum. Zıplasam, bağırsam duran olmaz mı ki? Hepsi hayvan gibi basıp geçiyor."

Ceyhun'u arkadan çağırdıklarını, çalgı seslerinin giderek yükseldiğini işittim.

"Anneme sakın bir şey söyleme, ben bir yolunu bulup mutlaka geleceğim. Telefonunu da sakın yanından ayırma Ceyhun, duydun mu? Sen kapat da şüphelenmesin, birazdan beni arar."

"Olmaz, sen yolun ortasında kalmışken ben nasıl kepçe başına geçeyim?"

"Kepçeyi kamyonu boş ver, tır bana yaklaşıyor vallahi, Ceyhun."

"N... ne?"

"Ay bu normal mi? Onların şeridi farklı diye öğretilmemiş miydi? Ceyhun bu iyice yaklaşıyor, bana bir şey yapmaz, değil mi? İmdat!"

"Serce dur, panik yapma. Aman diyeyim! Uzak dur bak, niyetinin ne olduğu..."

Tır, arabamın hemen yanında yavaşlayarak durdu. Ön yolcu camının indiğini gördüm. Birisi başını dışarı uzattığında şaşkınca kafamı tepeye dikmiş, olanları izliyordum.

"Bacım, araban mı bozuldu?"

Ceyhun, kulağımın dibindeki telefonda bas bas bağırıyordu.

"Serce, bu adamlara güven olmaz, beni duyuyor musun? Oraya da gelemiyorum ki... Allah kahretsin ya!"

Yutkundum ve camdan başını uzatmış, cevabımı bekleyen kişiye baktım.

"Bacım, sana diyorum. Senin araba sağlam yanmış, hareketi görmüyor musun?"

"Şe... şey," dedim şaşkınca. "Evet, yandı galiba."

"Yardım lazım mı?"

"Serce, sakın o adamlara..."

Fısıltıyla cevapladım: "Ceyhun, adam değil ki bu..."

"N... ne? Adam değil mi? Yani adi bir şerefsiz mi? Yoksa sana laf mı atıyor? Yemin ederim oraya gelirsem o adamı o tırın içine gömer, sabaha kadar..."

"Ay Ceyhun, bir dakika, kadın bu kadın!"

Ceyhun'dan bir süre ses gelmedi. Kadın hâlâ tepemde dikilmiş, boyumun bilmem kaç kat yukarısından yanan arabamı ve beni izliyordu.

"Burada en az bir saat beklersin, kötü yerde hararet yapmışsın. Yüksek devirde miydin? Dur bakayım bir, çekil sen şöyle."

Kadın bir anda tırın kapısını açıp aşağı atlarken şaşkınca onu izledim. Benim aksime cesurca arabaya yaklaştı ve yakından inceledi. Âdeta önemli bir operasyon yönetiyormuş gibiydi, şaşkınca kadına bakıyordum.

"Dediğim gibi hararet yapmış bu. Sen bununla şuradan şuraya ilerleyemezsin, ablacığım."

"Annemin düğünü ne olacak?" dedim şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken.

Kadınla yanan arabamın dumanları arasında birkaç dakika bakıştık.

"Annenin düğünü mü?"

Kadın sorusunu bitirmişti ki içeriden başka bir ses duyuldu. Bu, şoför koltuğundaki kişiydi.

"Esso! Hadi yavrum, yolumuz uzun be!"

"O da kadın," dedim hayret içinde.

"Çok pis yerde kalmışsın, seni de böyle bırakmaya gönlüm elvermiyor ama bizim teslimatımız var ablacım be..."

Kadın bana birkaç nasihat verip gitmeye yeltendiğinde donakalmıştım. Olmazdı! Burada böyle kalamazdım! Yanan arabaya göz ucuyla baktığımda artık elden bir şey gelmeyeceğini, araba küle dönse bile annemin bunu umursamayacağını biliyordum. Beni yakacaktı, hem de diri diri!

"Dur gitme ablacığım, ne olursun!"

"Elimizden bir şey gelse tamam da..." diyen kadın sıkıntılı bir nefes verdi.

Kıyafetleri pek iyi durumda sayılmazdı, üzerinde bir oduncu gömleği ve dar paça pantolon vardı. Altına da bir *Converse* çekmişti. Abla birkaç yıl öncesinden günümüze fırlatılmış moda öncüsü olmalıydı!

"Benim çok acil bir yere yetişmem gerekiyor, ölüm kalım meselesi..." dedim nefes nefese.

Telaşımı gören kadın, tır şoförünün seslenmesine kulak asmadan beni inceledi: Baştan aşağı süzüyor ve kriz yönetimi üzerine çalışıyordu.

"Bizim yolumuz çok uzaklara, kızım," dedi abla çaresizce. "Nasıl yapsak ki?"

"Abla, bizim köy çok uzakta değil, belki yolunuzun üstündedir. Haritadan açıyorum tam konumu, bir dakika!"

Telaşla haritayı açıp köyün yerini işaretlerken şoför koltuğundaki tır şoförü abla da olayı merak ettiği için kontağı kapatmıştı. İkisi birlikte haritadan konumunu açtığım köyüme bakarken ben ne yalan uydursam da burada kalmasam diye düşünüyordum.

"Annenin düğününe mi demiştin?"

Kadınların garip bakışları beni burada bırakacaklarının sinyalini verince yutkundum.

"Yok abla, ne düğünü? *Annemin düğüm hastalığı var*, dedim!"

Kadının bakışlarına şaşkınlık yerleştiğinde kaşları da havaya kalkmıştı.

"Ameliyat," dedim burnumun direğini tutarken. "Ameliyat olacağını söylediler, yetişmem gerekiyor. Belki son bir dileği olursa diye..."

Kadın dehşete düşmüş hâlde, "Düğüm hastalığı mı? Ömrühayatımda ilk kez duyuyorum!" diye mırıldandı.

Geçen ay radyo programına konuk aldığım doktorun burada işime yarayacağını kim bilebilirdi ki? Battı balık yan gider misali yalanı sürdürdüm.

"Kalp hastalığı ablacığım, detayları yolculuğumuz sırasında anlatırım."

Önce tıra, sonra kadına yavru kedi bakışları attım. Haseki bana bu bakışı attığında genelde işe yarıyordu, kadında da öyle olmasını umdum.

"Tabii, bu garibanı aranıza alırsanız..."

Kadının mahcubiyeti büyürken ne yapacağını bilemez gibi bir hâli vardı. Tam olarak ikna olduğunu söyleyemezdim ancak ikna edilmek istediğini de görebiliyordum. Burada iş benim yeteneğime kalıyordu.

Kadın sıkıntılı bir nefes verdi. "Çok geçmiş olsun. Demek ameliyata yetişecek, bak sen şu talihsizliğe..."

Arabaya yandan bir bakış attığında vicdanı ve mantığı arasında gidip geldiğini görebiliyordum.

"Hep böyleydim ben," dedim gözlerimin dolmasına izin verirken. "Kara talih mi, kara büyü mü, kara kedi mi... Ben de bilmiyorum, çok acıyorum kendime."

Kadıncağız arabadaki bakışlarını yüzüme çevirdiğinde çaresizliğimi paylaşmaya başlamıştı, uzanıp omzumu okşadı.

"Sen epey bir birikmişsin yavrum be, ne çok acı çekmiş gibi çıkıyor sahi sesin..."

Fırsat bu fırsat diyerek kadının boynuna atlarken yalandan ağlamaya başlamıştım bile!

"Sorma ablam, sorma. Belli ki sen de benim gibisin, hemen anlayıverdin bakışlarımdan. Bu kahpe hayat bize neler etmedi?"

Tırcı dili ve edebiyatına pek hâkim olmasam da hatırladığım bir cümleyi yapıştırıverdim.

"Gülü sevdik, dikeni battı; yâr sevdik, götü kalktı!"

Ani bir sessizlik oluştuğunda ablanın boynunda ağlamaya devam ediyordum. Söylediğim cümlenin farkına geç varabildim, bu pek uygun kaçmamıştı sanki...

"Yani diyeceğim o ki ben bugün annemin ameliyatına yetişemezsem son kez evlatlık vazifemi yerine getiremeyeceğim demektir, ablacığım. Yardım etmek istemezsen de anlarım tabii ama çok fena bir yerde kalmışsın, aracı kurtarmak için en az birkaç saat beklersin dedin ya, orada bittim işte... İçimde bir şeyler koptu sanki."

Bir damla yaşın akmasına izin vererek kadının boynundan geri çekildim.

"Anam..." dedim acıyla. "Garip anam, evladını son bir kez öpemeyecek olan sabun kokulu anam... Köyde bir başına ne yapar şimdi? Hastane köşelerinde yapayalnız, kimsesiz..."

"Baban falan yok mu?" Konuşan bu kez tırın şoförü olan kadındı, gözlerinin dolduğunu fark ettim.

"Yok," dedim elimle yüzümü kapatırken. "Genç bir kadına kaçtı."

Bu düşüncenin gerçek olma ihtimali aniden beni hırçınlaştırınca dişlerimi sıktım. Kafayı mı yiyordum? Kendi uydurduğum hikâyeye inanmaya başlarken babam, annemle ikinci kez evlenmekle meşguldü.

"Sen gerçekten çok şanssızmışsın be yavrum. Geç hele geç şöyle yamacımıza, ön koltuğa otur bakalım. En azından yakınlarda bir yerde bile olsa bırakırız seni."

Duyduğum şeyle gözlerimin içi parladı, yalanlarım için bolca tövbe ederek tıra tırmanmaya başladım. Ön koltuğa geçip kapıyı kapattığımda şoför koltuğundaki abla kontağı çevirdi, tırın çalışmasıyla bir türkü başladı.

"Bu yollar bizi hep derde çıkarır, bir şekilde dertli olanla buluşturur zaten," dedi beni içeri almayı kabul eden kadın.

Yaşları hemen hemen kırkların sonunda olan bu kadınlara bakarken *Küçük Emrah* ifademi bozmadım. Omuzlarımı bilerek çökük tutuyordum, anlattığım hikâyenin inandırıcılığı bozulmasın istiyordum.

Yola çıktığımızda geride bıraktığım arabama yaşlı gözlerle veda ettim, bu kısım rol değildi. Bir yandan da Ceyhun'a konumumu gönderiyordum, en yakın çekiciyi çağıracaktı.

"Serce, sen kadınların tırına mı bindin şimdi?"

"Evet, Ceyhun, kapatıyorum canım. Tamam mı?"

Müsait olmadığımı anlaması için kısık sesle konuşsam da içi hiç rahat değildi.

"Serce, zaten kaç dakikadır beni telefonda bekletip dinlemedin. Sinirlerim çok bozuldu, kendi kafana göre hareket etmemeyi bir türlü öğrenemiyorsun!"

"Ceyhuncuğum, o kısım benim karakterimle ilgili münakaşaları içeriyor, hiç müsait değilim, canım. Durum ortaya çıkarsa beni şutlarlar vallahi, kapatıyorum!"

Fısıltımın ardından kadınlara gülümsemeyi ihmal etmemiştim. Ceyhun ısrarla telefonu kapatmıyordu!

"Arabayla ben ilgileniyorum, tamam. Sen saat kaç gibi burada olacaksın? Seni tam olarak nereye bırakacaklar?" Aniden bağırmaya başladı. "Serce dur! En önemli soruyu sormadık! Bu tır nereye gidiyor?"

"Bir dakika, Ceyhun," diye mırıldanıp yanımdakilere döndüm. "Ablacığım affedersiniz, yolculuk nereyeydi tam olarak?"

Şoför gözlerini yoldan ayırmadan cevapladı: "Muş'a."

"Muş'a gidiyoruz, Ceyhun," dedim telefondaki sesi çok duyulmasın diye elimle kapatırken. "Kapatıyorum, canım."

"Serce, Muş'a gittiğini söyleyip telefonu kapatamazsın!"

Ceyhun'un paniği giderek artarken bu çocuğun böyle anlarda neden duygularını kontrol altına alamadığını sorguluyordum. Elbette hayat başka bir seçenek sunmuş olsaydı, mesela güzeller güzeli arabam beni yolda bırakmamış olsaydı Muş'a giden bir tıra binmeyi tercih etmezdim. Kadere sövmekten başka ne gelirdi elden?

"Serce, tırda ne taşıyorlar? Ne tırı bu? Kızım, sen ne yaptın ya?"

Yeniden kadınlara döndüm. "Abla, kusura bakmayın, bir sorum daha olacak. Bu tırda ne taşıyorsunuz?"

Şoför yeniden ilgisizce cevapladı: "At."

"Neyi?"

Kadın gözlerini yoldan ayırmadan tekrar etti. "At taşımacılığı yapıyoruz, kızım."

"Anladım abla, teşekkür ederim."

Kadına gülümsedikten sonra yeniden telefona fısıldadım. "At taşımacılığı yapıyoruz şu an Ceyhun, kapatıyorum."

"At mı? Bildiğimiz at mı?"

"Bilmediğimiz atlar da mı var, Ceyhun? Ay ben ne anlayacağım, kapatıyorum şimdi. Şüphelendiriyorsun insanları! Sana canlı konum gönderdim, Muş'a giderken beni yol üstünde bir yerde bırakacaklar."

Ceyhun'un itirazlarına daha fazla müsaade edemeyeceğim için telefonu telaşla kapattım. Bu sırada hem şoför hem de beni içeri alan diğer kadın merakla bana bakıyordu. Belli ki benden bir açıklama bekliyorlardı.

"Ne diyorduk, ablalarım? Düğüm hastalığı... Evet, evet. Detayları anlatayım."

Hızlı bir şekilde telefonumdan yeni bir sekme açarken tırda *Müslüm Gürses* çalmaya başlamıştı, onun sesi dışında başka bir ses duyulmuyordu.

"Bu hastalık, genellikle kalbin birincil pili olan sinüs düğümünün arızalanmasından kaynaklanan bir grup anormal kalp ritmidir. Sinoatriyal düğüm, sağ kulakçık duvarında üst ana toplardamar girişine yakın bölgede yerleşik bir hücre grubudur."

Yanımdaki kadın söylediklerimden hiçbir şey anlamadığı için kafası karışmış hâlde telefonuma baktı.

"Türkçesi var mı bunun?"

"Kalp hastası, ablacığım," dedim iç çekerken. "Hiç sorma. Kalbi bozuk."

"Baban olacak gavat sizi bırakıp gittiğinde mi oldu yoksa bu?"

Sebepsiz yere babama sövülmesi beni bir anlığına rahatsız etse de yapacak başka bir şey yoktu, düğünlerine yetişmememi istiyorlarsa kulaklarını biraz çınlatmak zorunda kalacaktım.

"O deyyus yaptı tabii!" dedim babama ağız dolusu söverken. "O kızın peşine takılıp annemi bırakmasaydı canım anneciğim turp gibiydi."

"Ameliyat saat kaçta?"

"Doktor beni bekliyor, abla," dedim gözyaşlarımı siliyormuş gibi yaparken. "Az önce konuştum, ben gider gitmez başlayacaklarmış."

Bu defa yalanın dozunu biraz abartmış olacağım ki yanımdaki kadınla beraber şoför koltuğundaki abla da bana baktı.

"Şey yani, özel bir doktor tuttuk da..." diye açıkladım. "Normal hastane değil. Yıllarca çalışıp bu ameliyat için para biriktirdim."

Yanımdaki kadının kafasına yatmış olacak ki başını salladı. "Anladım evladım, geçmişler olsun. Seni sağ salim yetiştireceğiz inşallah."

"Çok teşekkür ederim," dedim mahcubiyetle başımı sallarken.

Hikâyeme inanılmış olmasının verdiği huzurla geriye yaslanırken tırdan yol manzarasının ne kadar güzel göründüğünü düşünüyordum, metrelerce yüksekteydik.

"Ee, ablalarım?" dedim keyifle. "Siz ne zamandır at kaçakçılığı işiyle uğraşıyorsunuz?"

İki kadın da aynı anda bana dönünce söylediğim şeyi fark ettim.

"Ay, taşımacılığı diyecektim, aklım yerinde değil. Hep annemden, kusura bakmayın. Acaba şimdi iyi midir? İnşallah yetişiriz."

Yanımdaki kadın özel durumumdan dolayı fazla ses etmemek için hafifçe öksürdü ve mırıldandı: "Biz on yıldır bu işle uğraşıyoruz."

"Ne güzel," dedim tebessümle. "Tertemiz iş."

Söyleyecek daha fazla yalan kalmadığı için içeride bir sessizlik oluştu. Bu durumun benim aleyhime işleyebileceğini ve köye varmadan çeşitli bahanelerle beni tekrar yolun ortasına şutlayabileceklerini fark ettiğim için gevezelik yaparak akıllarını bulandırmaya karar verdim.

Bu, hayatın bir kuralıydı: Çok konuşarak insanları bıktırırsanız bir süre sonra daha fazla konuşmamanız için size pek elleşmezlerdi.

"Sen de hayat hikâyenden bahsedecektin, ablacığım. Anlat, biraz da seni dinleyelim. Kader seni nerelere attı?"

"Hiç sorma," dedi yanımdaki kadın. "Benim derdim, seninkinden de beter. Beni küçükken evlatlık vermişler. Annem babam bildiğim kişiler meğer amcam ile yengemmiş. Biz de geçen ay onlar ölüm döşeğindeyken öğrendik."

Şaşkınca, "Hih! Ciddi misin sen, abla?" derken hayretler içindeydim. "Annenle baban mı yapmış bunu?"

"Annem babam bildiğim amcam ve yengem yapmış işte. Meğer çocukları olmuyormuş, onlar da ne yapsınlar işte, böyle [illegible]e kalkışıp..."

Koltukta ablaya dönüp sözünü kestim: "Yok abla, anne baban bildiğin kişiler amcanla yengen oluyor ya şimdi, onları sormuyorum. Senin gerçek annen baban mı müsaade etmiş buna?"

"Gerçek bildiğim annemle babam, yani kısacası amcamla yengem!"

"Senin bildiğin değil, bilmediğini diyorum, ablacığım."

Olayı anlayamadığım için stres olunca kıpırdandım ve tekrar sordum. "Yani normalde annen baban olması gereken kişilerin haberi var mıymış?"

Kadın uzanıp radyonun sesini iyice açarken açıkladı: "Onu diyorum ya işte, annemle babamı amcamla yengem olarak biliyormuşum ben de. Meğer onlar anne babammış!"

"Evet, evet," dedim heyecanla. "Yani onlar seni evlatlık vermiş, değil mi? Bile isteye!"

"Yok, amcamla yengem yapmış bu işi."

"Hangisi? Gerçek olan mı, sahte olan mı?"

Şoför abla içinden çıkamadığımız bu duruma tuz biber ekmek istemiş olacak ki iç çekti.

"Ne önemi var? Hepsi ihanet etmiş işte bacıma! Ah Eso'm, ne çektin..."

"Ay seni de mi kandırmışlar? Öz kardeş misiniz?"

"Yok," dedi şoför abla tırı kullanırken. "O bir yaş büyüğüm olunca onu almışlar, amcamla yengem bana dokunmamış."

"Yani siz amca kızları olduğunuzu sanıyordunuz," dedim hayret içinde. "Vay be!"

"Yok, Eso benim kardeşim gibidir!"

Şoför abla sert bir şekilde çıkıştığında ben şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırıyordum. Yeniden dikleştim ve durumu algılamaya çalıştım.

"Onu sormuyorum ki abla. Şimdi kardeş gibi olmakla birbirinizin kardeşi olmak farklı şeyler. Siz farklı ailelerin çocuğu olarak mı büyüdünüz?"

Bu kez adı Eso olan yanımdaki kadın araya girdi: "Amca çocuklarıydık işte, öyle büyüdük. Amcamla yengem kahpe olmasaydı!"

Ben araya giremeden şoför koltuğundaki abla atıldı: "Amcamla yengemin yatacak yeri yok!"

Şaşkınca onlara baktım. Yani bunlar birbirlerinin ailesine mi lanet okuyordu? Yoksa kardeş olduklarını öğrendikleri için biyolojik olarak amcası ve yengesi olan kişilere mi kızıyorlardı? Eğer öyleyse kendi anne babalarının hiçbir şeyden haberi yok muydu?

"En son üniversiteye hazırlanırken yaş problemlerinde bu kadar zorlanmıştım," dedim pısırıkça önüme dönerken. "Sonuç olarak bir karışıklık yaşanmış diyelim."

"Ah, kader ah!"

"Soysuz kader," dedim ben de acısına eşlik etmek için.

Yanımdaki abla düzeltti: "Annemin adıydı Kader. Sen pek laf etme kızım, hassasiyetin için sağ ol."

"Ben genel olarak kadere sallıyoruz sandım, kusura bakmayın." Tam önüme dönecekken tekrar sordum. "Bu gerçek annen mi oluyor, abla? Adı Kader olan?"

"Yok, yengem bildiğim."

Kafam iyice karıştığı için daha fazla soru sormadım, zaten onlar da radyonun sesini iyiden iyiye açmıştı.

Başımdaki zonklamayla birlikte yolu seyretmeye devam ederek uyukladım.

Aradan geçen iki saatin sonunda yarı uyuklar, yarı ağlar vaziyette tır yolculuğumu bitirmek üzereydim. Sabahın köründe düğün için yaptığım tüm makyaj akmış, güzelim saçlarım ve görüntüm paspal bir hâl almıştı.

"Çok içli ağlıyor bu kızcağız! Senin bize anlatmadığın bir derdin daha var sanki..."

Eso abla omzumu okşadığında ben sesli bir şekilde ağlamaya devam ediyordum, radyodaki türküler öyle yüksek sesle çalıyordu ki birbirimizi duymak mümkün değildi.

"Türküye ağlıyorum, abla," dedim gözyaşlarımı silerken. "Çok severim 'Mihriban'ı."

Bu hâlime tebessüm eden kadınlar birbirlerine bakıp aynı anda türküyü söylemeye başladı.

"*Sarı saçlarına deli gönlümü...*"

Gözyaşlarımı silerken devamını devraldım: "*Bağlamışım çözülmüyor Mihriban...*"

Bir yandan yarısı açık olan camdan dışarı kolumu çıkarmıştım, diğer yandan boştaki elimi havaya kaldırıp sallayarak ritim tutuyordum. Henüz saat sabah on bir olmasına rağmen bir meyhane akşamındaymış gibi kendimden geçmiştim. Elim yüzüm ağlamaktan şişmiş, tanınmaz hâle gelmiştim.

"*Yâr deyince kalem elden düşüyor, gözlerim görmüyor...*"

Telefonumun zil sesi hepimizi rahatsız edecek bir yükseklikte çalsa da ben ortamın güzelliğine kapılmış, kendimden iyice geçmiştim. Yüksek sesli türküye ve ablalara eşlik ediyordum. Yanımdaki Eso abla kendi derdine düşüp bir sigara tüttürdüğü için içerisi duman altı olmuştu. Boğulacak

gibi hissettiğim ve neredeyse yüzlerimizi göremediğimiz için camın tamamını indirdim. İçeri temiz hava girdikçe ben de ayılmaya başlamıştım.

"Telefonun çalıyor, kuzum," dedi tırı süren abla.

"Çalsın. Hayatın çaldıkları yetmedi, telefon da çalsın, ablam!" dedim gözyaşlarımı silerken.

Neye ağladığımı ben de bilmiyordum. Bir insan annesiyle babasının ikinci baharını yaşayacakları bu güzel düğün günlerinde neden tır şoförleriyle birlikte ağlardı ki?

"Açmayacak mısın? Belki önemli bir şeydir, annen ameliyata alındıysa..."

Eso ablanın uyarısıyla birlikte kendime gelip annemin arayabileceği ihtimalini hatırlayarak telaş yaptım. Ağlamaktan akan burnumu çekerken çantamdaki telefonu çıkarmaya çalışıyordum.

"Efendim, Ceyhun?"

"Serce, bu resmen yirmi beşinci aramam. Açmasaydın!"

"Canım dalmışım biraz, kusura bakma. Eso abla bir şeyler anlatıyordu."

Ceyhun'dan bir süre ses gelmedi.

"Eso abla kim?" derken sesinde artık duyduğu hiçbir şeye şaşırmadığını belli eden bir bıkkınlık vardı.

"Onu gelince anlatırım, düğün başladı mı?"

Yanımdaki kadının kulak kesildiğini fark edince hızla düzelttim: "Düğüm, düğüm ameliyatı..."

"Serce, yemin ederim ki beynimi yaktın yine. Düğünü soruyorsan evet, başladı, birazdan annenle baban evden çıkış yapacak. Tüm misafirler de geldi denilebilir. Son yarım saatin kaldı."

"Yetiştim," dedim çabucak. "Çok yaklaştık."

"Tamam, telefonunu sessize alma. Korkutuyorsun beni bak!"

Burnumu çekip gözyaşlarımı silerken başımı salladım. "Öyle yaparım, merak etme. Öpüyorum seni."

"Ağlıyor musun sen?"

"'Mihriban' çalıyor da," dedim içli içli.

"Yok, başka bir şey var. Sen öyle türkü dinleyip ağlamazsın. Ne oldu, Serce?"

"Vallahi 'Mihriban'," dedim Ceyhun'u daha fazla telaşlandırmak istemediğim için.

"Minik kuş," dedi Ceyhun bastırarak. "O tırın yolunu kestirme bana şimdi. Annen bir şeylere uyanmasın, aksiliği fark etmesin diye dibinden ayrılamıyorum ama oraya gelemeyeceğimi sanma. Ne oldu? Yanındakiler moralini mi bozdu?"

Göz ucuyla yan tarafımda türküye eşlik ederek kendinden geçen Eso ablaya baktım. Bu sırada şoför koltuğundaki kardeşi -yani öyle olduklarını zannediyordum- avuç içini vitese sertçe çarparak vites attı.

"Yok, çok iyi insanlar," dedim tebessümle. "Çok farklı insanlarla tanıştım Ceyhun, tanısan sen de seversin. Canım Eso abla... Yaşadıkları..."

Ceyhun'u hemen yanımda, tırın ön koltuğunda hayal edince gülesim geldi. Gözyaşlarımı silip burnumu tekrar çektim.

"Hele Ufuk ve Avni! Ortam tam onlara göre."

Ceyhun'la aramızda bir ölüm sessizliği doğunca ne söylediğimi fark ettik. Annemle babam, Ufuk ve Avni'yi çok sevdikleri için onları düğüne gelmeleri konusunda kesin bir şekilde tembihlemişti. Bu durum öyle ciddi bir hâl almıştı ki

kısa süre içinde herkes hayatını düğüne göre planlamaya başlamıştı.

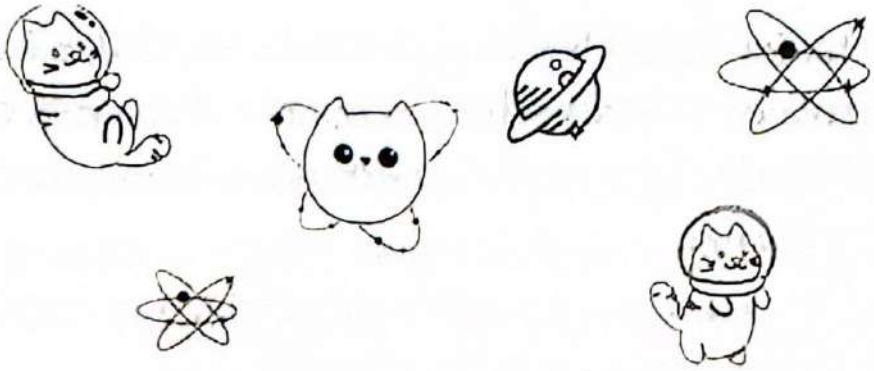
Bedelli askerlik için başvuran Ceyhun, düğün tarihiyle çakışacağından korktuğu için tarihin ileri alınması için gerekli başvuruları yapmış, Avni ve Ufuk tüm yıl boyunca bekledikleri tatilden erken dönmek için birçok planı askıya almıştı.

"Bugün Ekim'le de konuşmadık," dedim dehşet içinde. "Gelmediler mi yoksa?"

Ceyhun'un sesi endişeliydi. "Ben de sen konuştun sanmıştım. Ataba olayları araya girince tamamen unuttum."

"Ben hemen arıyorum, kapat Ceyhun, kapat!"

Telefonu kapattıktan sonra Avni'nin numarasını tuşladım.

BÖLÜM 2
ARKADA KALANLAR VE AVNİLER

Ufuk

Elimdeki telefon yeniden titremeye başladığında yüzüncü kez sövdüm.

"Bu Serce de! Ulan iyi ki bir annesi evleniyor, canımızdan bezdirdi. Yüzüncü arayışı."

Aramayı keyifle reddederken telefonda *TikTok* kaydırmaya devam ettim. Normalde Serce'nin aramasını reddetmek cesaret isterdi ama nasıl olsa birkaç saat daha yüzünü görmeyecektim. Onların köyüne gidene kadar özgürlüğümün son dakikalarının tadını çıkarmak istiyordum. Şimdi hiç uğraşamazdım.

"Değerli yolcularımız, dinlenme tesisinde on dakika ihtiyaç molası. Araç hareket saatimiz..."

"Ufuk, kalk lan. Çok kötü sıkıştım."

Avni beni iteklediğinde bir küfür de ona savurdum.

"Hangi akla hizmet seninle yan yana koltuk bileti aldım ulan ben? Sabahtan beri beş yaşında çocuk gibi çişim de çişim! Geç, geç, Allah'ın belası adam."

"Çok konuşma, yemin ederim şuracığa sıçarım."

Ben tiksinti dolu bir yüz ifadesiyle koltuğumdan kalkarken o telaşla cam kenarındaki koltuğundan kalkmaya çalışıyordu. Önümden koşup giderken dayanamadım ve sırtına bir yumruk indirdim.

"Madem bu kadar çok tuvalete gidecektin, niye *koridor kenarında oturamam* diye zırladın, oğlum?"

Öfkeyle yerime geçerken hâlâ söyleniyordum. Avni otobüsün orta kapısından inerken cevap yetiştirmeye devam ediyordu.

"Cam kenarında oturmazsam kusuyorum."

"Hay ben senin kalıbına da adamlığına da..."

İnce bir ses sözümü kesti: "Beyefendi, yol boyunca kafamı şişirdiniz. Biraz sessiz olur musunuz?"

Bu hemen arka koltuğumdaki genç kızdı. Bizimle birlikte Muğla'dan otobüse bindiğini görmüştüm. Yol boyunca çıtını çıkarmadan uyumuştu, üzerinde eşofmanları ve yüzünü kapatan kocaman bir şapkası vardı.

"Pardon, hanımefendi," dedim kadına yandan bir bakış atıp önüme dönerken. "Ulan Avni, potansiyel flörtlerime de engel oluyorsun şu dangalaklığınla. Sana bunu da sorarım!"

Dişlerimi sıkıp yeniden telefonda *TikTok* videosu kaydırmaya gömülürken önümüzdeki birkaç saat zekâ gerektiren herhangi bir aktivite yapmaktan kaçınmak istiyordum. Serce'nin annesi Hürriyet teyzenin aniden ortaya çıkan düğünü yüzünden güzelim Muğla tatilini ve fıstık gibi kızları bırakıp ilk otobüse atlamıştık. Öyle bir yerde yaşıyorlardı ki Anadolu'nun bağrına uçakla inmemiz mümkün olmadığı için mecburen köylerinin yakınındaki ilçe otogarına giden bir otobüse binmiştik. Oraya vardığımızda Serce bizi arabasıyla alıp köye götürecekti. Son yıllardaki konforlu yolculuklarımdan sonra başıma gelen en kötü günü yaşıyordum.

"Ulan, zibidi Ceyhun âşık oldu diye tüm arkadaş grubu olarak Serce'ye adapte olduk. Bizim günahımız neydi?"

Ekranıma bir mesaj bildirimi düştü.

Dün gece bana vaatler verip sabah yok oluyorsun... Pislik!

"Hay bu kızın inadı da! Hayır sanki evleneceğiz dedik! Çıtırdan bir manita yapalım dedik, o da olmadı be..."

Hızlı bir şekilde Muğla'da bıraktığım kıza mesaj attım.

Canım, yemin ederim ki aniden gelişti. Arkadaşımın manitasının annesi ikinci kez kendi kocasıyla evlendiği için düğüne yetişmem gerekiyor.

Birkaç dakika sonra yanıt geldi.

Allah senin belanı versin! İki elim mahşerde bile yakanda olsun, senden nefret ediyorum! Benimle oyun oynadın. Umarım içinde olduğun otobüs kaza yapar, inşallah oradan...

Panikledim, stres olmuştum. Hemen cevap yazdım.

Kızım, Deccal misin sen? Yazdıklarına bak, tövbe tövbe! Lan vallahi yalan söylemiyorum, neden inanmıyorsun? Her şey çok ani gelişti, yoksa senden habersiz Muğla'yı terk eder miydim hiç? Hem...

Yeni bir mesajla sözümü kesti.

Ya Kahhâr! Ben duymasam Allah duyuyor. Tüm beddualarım tutacak, senin yüzünden burada bir başıma kaldım, hata bende ki senin gibi bir dingile inandım! Yavşak!

Kızım bak ayıp oluyor... Ayrıca öyle büyü yapar gibi bir şeyler yazıp durma.

Neden yazmayacakmışım, Ufukçuğum?

Korkuyorum.

Zaafımı ele geçirmenin hırsıyla yeniden mesaj attı.

Zevkle büyü yaptıracağım o hâlde sana!

Şoke olmuş hâlde fısıldadım: "Buyur buradan yak, hay anasını..."

Kıza yanıt yazamadan *puşt* yazıp beni engelledi. Tamam, vaat kısmını biraz fazla abartıp balayı hayalleri kurmuş olabilirdik ama o da piçlik yapan adamları gözünden tanısaydı, bana kanmasaydı. Öyle değil mi?

"Allah'ım, sen beni *ex* manitalardan koru, bunların gazabı yerle göğü birbirine karıştırır."

Bir tur da Ceyhun'a sövdükten sonra kulaklığımı takıp yeniden telefona daldım. Sabahın çok erken saatlerinden beri yolda olduğumuz için yarı hülyalı, yarı uyanık hâlde rüyalara dalacağım bir âleme göç etmek üzereydim.

Arkadan o ince sesi yeniden duyana dek... "Beyefendi, koltuğunuzu geriye çok yasladığınız için burada sıkışıyorum. Lütfen şu tuhaf hareketlerinize bir son verin artık."

Ya sabır diyerek arkaya döndüğümde yine aynı kadının keskin bakışlarıyla karşılaştım. Bu kez şapkasını biraz geriye ittiği için yüzü daha görünürdü.

"Hanımefendi, bu düğmeyi buraya neden koymuşlar sanıyorsunuz? Arkaya yaslanmak için koltuğu yatırabilelim diye. Çattık!"

Kadının susmak gibi bir niyeti yoktu. "Burası babanızın evi değil yalnız, o kadar rahat davranamazsınız."

"Babamın evinde daha rahatım zaten," diye homurdandım.

Kız bıkkınca nefes verdi. "Yani diyorsunuz ki ben ricanızı yerine getirmek yerine laf ebeliği yapacağım, muavini çağırabilirsiniz. Peki, siz bilirsiniz."

Kız, muavine seslenmek için kafasını uzatınca yeniden arkama döndüm.

"Bakın, bunun bir çözümü var. Siz de koltuğunuzu arkaya yatırırsanız rahatça uzanabilirsiniz."

Kız iyice sinirlendi. "Benim uzanmak istediğimi kim söyledi? Ayrıca arkamdaki beyefendi kahve içiyor, koltuğumu sizin gibi yatırırsan kahvesi dökülür."

"Sizin ince ve hassas ruhlu olmanız, benim de herkesle empati kurmak zorunda olacağım anlamına gelmiyor."

Kız dişlerini sıkıp koltuğumun başına ellerini dayadı, beni ittirdiği için sallanmaya başladım.

"Ha diyorsun ki ben toplu ortamdaki kurallardan anlamam, Dingo'nun ahırından kaçtım. Bana benim anladığım dilden konuş, öyle mi? Al o zaman!"

Kız bu kez hem ayakları hem de elleriyle koltuğumu itmeye başlayınca bu kadar kuvvetli olabildiğine şaşırdım. Deprem oluyormuşçasına sarsılıyordum. Resmen tüm vücudunu kullanarak beni ileri doğru itmeye ve koltuğumun ona yaslanmaması için ayaklarıyla direnmeye başladı.

"Vatanı mı savunuyorsun, bu nasıl tepik?" diye seslenirken bir yandan da koltuğun iki yanına tutunuyordum.

Vazgeçmeyeceğini anladım, sarsıntıdan kurtulmak için hayretler içinde ayağa kalkarken kızın içinden çıkan canavarı seyrediyordum.

"Al o zaman, al!" diye çemkirip iki tekme daha savurdu.

Koltuğu kıracaktı!

"Sevgilinden mi ayrıldın?"

Bir tekme daha savurdu. "Hadsiz!"

Şaşkınca vurduğu koltuğa baktım. "Sevdiğin erkek mi yüz vermedi yoksa?"

Kız öfkeyle suratıma baktı, parmağını yüzüme salladı. "Bana bak, senin gibi herifleri iyi tanırım! O kelimelerine..."

"Yok, bu sinir bambaşka, kız grubunuzdaki dedikoduyu en son sen mi öğrendin, bilmiyorum ama değişik triplere girip durma!" dedim öfkeyle tekme atan ayaklarına bakarken.

"Seni insan gibi uyardığımda laftan anlasaydın!" dedi koltuğa oturmamam için tekmelemeye devam ederken.

"Kızım, senin içinden ne çıktı böyle? Az önce tatlı, çıtkırıldım, kendi hâlinde takılan bir şeydin. Bak, benim daha bir saat yolum var! Zehredeceksen üslubum değişir, baştan uyarayım."

Kız hiç beklemediğim bir anda ayağa fırlayınca saçları etrafta uçuştu, şapkası hâlâ yüzünün bir kısmını kapatıyordu.

"Hadi canım, üslubunu bozacakmış! Öyle mi? Bozsana, bak ne yapıyorum sana!"

Karşımda deli cesaretiyle dikleniyor olması ağzımı açık bırakırken arkadan kaba bir ses duyuldu.

"Bacım, ne yapıyorsun? Yerine otur, araç hareket ediyor!"

"Oturmaz," dedim alaycı bir gülüşle. "Horoz gibi diklenecek abiciğim, daha koltuğumun her yerini tekmeleyemedi. Bırak, biraz içini döksün, stres hanım."

Sonra eğilip ayakkabı izini gösterdim. "Otuz yedi buçuk numara... Bak şurası tam olmamış, bir daha tekme at."

"Benim hakkımda doğru konuş," dedi kız parmağını yeniden yüzüme sallarken.

Otobüsün hareketi hızlanınca ikimiz de hafifçe sarsıldık, yanımızdaki koltuklara tutununca diğer yolcular da huzursuz olup söylenmeye başladı.

"Trafik polisi çevirme yaparsa şu vaziyetiniz yüzünden kaç lira ceza yiyeceğiz be! Oturun abiciğim, oturun! Ablacığım, gözünü seveyim sen de otur."

Ben muavinin uyarılarını ciddiye alıp başıma bela almamak için yeniden koltuğuma geçtiğimde kız hâlâ ayaktaydı ve bağırıyordu.

"Ben koltuğumu değiştirmek istiyorum." Tiksinir gibi beni işaret etti. "Bu saygısız adamın arkasında oturmaya katlanamayacağım."

İçimden sabır çeksem de eliyle yüzümü işaret edince patladım.

"Ben bayılıyordum arkamda senin gibi bıdı bıdı yapan bir kadının oturmasına! Değiştir abi, Allah aşkına şu kadının koltuğunu değiştir. Ne çenesi varmış arkadaş ya..."

"Sen önce git, annenden altı yaşındayken alamadığın toplum içindeki görgü kuralları eğitimini al."

Ayakta bizi izleyen muavine sordum: "Abi, şimdi ben ne yapayım? Sen söyle. Bak görüyorsun, o başlatıyor." Sinirle kıza döndüm. "Annem hakkında düzgün konuş."

"Sen de tanımadığın kadınlarla nasıl iletişim kuracağını öğren, kıro!"

Muavine baktım. "Abi ne dedi, duyuyor musun?" Kıza parmağımı salladım. "Hakaret davasına çağrılacaksın."

"O mahkeme celbinin kâğıdını rulo yapar..."

Ağzımı şaşkınca ellerimle kapatıp muavine baktım, adam bile şoke olmuştu.

"Abi, söylesene bir devam etsin şu kız cümlesine, vallahi hayal gücünü merak ettim. Duyuyorsun, değil mi? Bak ben bir şey yapmıyorum!"

"Gözünüzü seveyim oturun yerinize," dedi muavin göz ucuyla şoförü kontrol edip.

"Ablacığım, zaten otobüs dolu. Şoförün yanındaki muavin koltuğundan başka koltuk yok, o da benim koltuğum."

"O zaman bu adamı alıp oraya oturtun!"

Kadının bu önerisi, öncekilerden daha parlaktı. Dehşet içinde başımı kaldırıp ona baktım.

"Ne zekisin sen öyle? Fışkırıyor maşallah! Kim dedi oraya oturacağımı? Meraklıysan kendin git."

Kız kafama çantasını indirince dünyam şaştı. "Fışkırıyor mışkırıyor, ne diyorsun sen bana? Ahlaksız! Duyuyor musunuz, muavin bey? Konuşma üslubuna bakın şu ahlak yoksunu adamın!"

"Fesat!" diye çemkirdim ellerimle başımı korumaya çalışırken. "Ben zekâ fışkırıyor dedim!"

Muavin, diğer yolcuların seslerini yükseltmeye başlamasıyla derin bir nefes verip yanıma geldi. Eşyalarımı alırken beni ikna etmeye çalışıyordu.

"Muavin koltuğu en önde süper bir yerde. Hadi sana zahmet, zaten ineceğin yer uzak değildi..."

"Hayırdır?" diye diklendim başıma inen çanta darbelerinden kendimi korumaya çalışırken. "Niye ben gidiyormuşum? O gitsin, ona sözünüz geçmiyor diye beni öne alıyorsunuz."

Küçükken yaramazlık yapan onca kişinin arasında beni ön sıraya çeken öğretmenimi hatırlayınca nefretle bağırdım.

"Ben bu koltuğu satın aldım, şuradan şuraya gitmem!"

Kadının arka koltuğundaki iri yarı adamlardan biri ayağa kalktı.

"Kardeş, çok uzattın. Kusura bakma da artık ayıp oluyor, kaç saattir seni dinliyoruz. Uzatma da geç."

Şöyle tepeden tırnağa süzdüğüm adamın heybetli görüntüsü, ona laf yetiştirmeme engel olunca içimden kalıbına küfrettim. Boyum daha uzun olsa gösterirdim de şimdi dayak yemenin sırası değildi. Adam yetmezmiş gibi yan taraftaki

[illegible] bir dakika diye araya girdi: "Bunun için vaktimiz. Tam zamanı oyunum, yoksulluk nedir gerçek öyküsünü bu gece sizden öğreceğiz."

Diğer yolcular da genç ama söylemeye başladığım yaşamak üzere bir soyunun nihayetine ulaşmış bir kadın olduğumu anladılar. Çantamı sımsıkı alıp merdivenin başından bir koltuğa doğru gittiğimde arkamdaki kısa dünyayı paramparça olmuş hissediyordum.

"Al, kulbunu sağ eline koluna!"

Kendime el hareketi çektim.

"Bak işte, senin soyun bu. O kadar adam ki sana yem yemeyeceğim."

"Ahlığım gözümü seveyim bu yediğime. Kaç yaşındasın? Konuş adam!"

Kuvvetle bir şey söylememek için çenemi kapalı tutup kendimden en emindeki kadına anlattım. Kapının yumuşak zemine değdiğim an yan masadaki iyelere kısa, sıyah gözlerinin gözlüklerinin ardından kadınsı bakışlarla bakıyordu.

"Kolay gelsin, abi." dedim yanına iyice yerleşip camdan dışarıyı seyretmeye başladım.

"Sağ ol, kuzum."

Yolculuk on dakika değil, beklerken, yan masadaki ana ana dersle gelip bakışlarım gözel kumbara yüzünden içimde bir şeylerin eksildiğini hissediyordum. Kamera ekranın beline o küçük hüznün dine gemeli.

"Ne oldu, demli gösün?"

Şoförün bana seslendiğini birkaç dakika geç fark ettim. Bakışlarım dalıp gittiği için ne olduğunu merak etmiş gibiydi ama herifin gözlüklerini öyle komikti ki söylemek istediğim dayak laflarını yutmakta zorlandım.

"Öyle, dalmışım abi. Sizin iş de zor ya," dedim hafifçe öksürürken.

"Sorma, akşama kadar direksiyon başında ömür çürütüyoruz işte. Uzun yol beter."

"Haklısın," dedim anlayışla başımı sallarken. "Senin mesai kaçta bitiyor, abi?"

"İki durak kaldı. Allah izin verirse dört saat sonra evimdeyim."

Adam cümlenin ardından güldü. "Benim kıza sarılmak için zaman kolluyorum, koçum. Dört yaşında, bıcır bıcır konuşuyor her eve gidişimde. İnsan hasret kalıyor." Çocuğunu hatırlayınca gaza daha çok yüklendi, otobüs bir anda ileri savruldu. "Ona kavuşmak en büyük arzum!"

Keskin viraja bakarken emniyet kemerimi tutuyordum. "Aman abi, bizi başka yere kavuşturma. Yavaş git biraz."

"Sen merak etme, o iş bende."

Adam beni rahatlatmak için güldü. "Muavin koltuğundaysan sohbet görevini üstleneceksin, koçum. Yok öyle dışarılara dalıp gitmek. Buranın görevi, şoförün uykusunu açmak."

İç çektim. "Abiciğim, bizde boş konuşma işini diğer arkadaş üstleniyor. Hem de o kadar iyi yapıyor ki aklın durur. Avni'yi çağırsam şimdi..."

Tam geriye dönüp bizim koltuğa doğru bakacaktım ki beynimden vurulmuşa döndüm.

"Avni!" diye fısıldadım dehşetle.

Neyin eksikliğini hissettiğimi bulmuştum.

Ulan! Avni yoktu!

El âlemle ağız dalaşı yapacağım diye Avni'yi dinlenme tesisinde unutmuştum. Otobüs hareket edeli neredeyse yirmi dakika olacaktı.

"Ulan aklıma sokayım!" dedim panikle.

Yan tarafa dönüp son derece hararetli bir şekilde otobüsü kullanan ve bir an evvel evine ulaşmaya çalışan şoföre göz attım. Ben bu adama nasıl *geri döneceğiz* diyecektim?

"A... abi," dedim kekeleyerek.

"Allah sana da nasip etsin, abim," dedi şoför keyifle. "Öyle bir kız çocuğu, insana dünyada cenneti yaşatıyor."

Abi bırak kızını, Avni'yi dinlenme tesisindeki tuvalette unuttuk, çocuk da dünyadaki cehennemi yaşıyor, diyemedim.

"Abi sorması ayıp, hiç yolcu unuttuğunuz oluyor mu?"

Adam sorum karşısında şaşırsa da başını salladı.

"Yani arada çıkıyor öyle mallar. Neyse ki artık uğraşmıyoruz öyle tiplerle."

Yutkundum ve cümleye nasıl başlamam gerektiğini düşündüm. Bunlar beni yaka paça otobüsten atmasa iyiydi.

"Abi, sana bir şey söylemem lazım..."

Telefonum çalmaya başladığında lafım yarım kaldı, tam tahmin ettiğim gibi Avni beni arıyordu. Avuç içlerim terlerken telefonu kulağıma götürdüm.

"Avni?" diye fısıldadım. "Lan sen neredesin?"

"Tuvaletteyim. Bana peçete getirsene, bitmiş bu pislik yerde. O yüzden aradım."

Sesimi yükseltmeden sövdüm. "Lan dangalak, ne peçetesi? Mola kaç dakikaydı?"

"İshal olmuşum diye mesaj attım ya oğlum. Şoföre söylemedin mi?"

Beynime ikinci kurşunu yemişim gibi irkildim. Bu sırada yeni bir il sınırına girdiğimizin habercisi olan tabelayla bakışıyorduk.

"Allah belanı versin Avni, mola on dakikaydı. Biz hareket ettik."

"Tamam, geri dönün o zaman, peçete yok, çıkamıyorum."

"Ulan hâlâ bokunun derdindesin, farklı bir şehirdeyiz diyorum, dangalak!"

Sesim biraz yükseldiğinde şoförün bana yandan yandan bakmaya başladığını gördüm. Bu adamda da hiç geri dönecek tip yoktu, ayvayı yemiştik!

"Avni sen bir şekilde Serce'nin köyüne ulaş, tamam mı? Ben kapatıyorum, abiciğim."

"Lan!" diye bağırdı panikle. "Sen dalga mı geçiyorsun? Ne kadar uzaklaşmış olabilirsiniz ki? Çabuk geri dönün!"

"Otobüs tıklım tıklım dolu, rezillik çıkar. Şoför, kızına ulaşma hayaliyle bizi sırat köprüsüne yetiştirecek bir hızla gaza basıyor. Yeni il sınırına girdik diyorum, sen geri dönün diyorsun, ne dalgası oğlum?"

"Ufuk, burası neresi ,bilmiyorum bile. Korkarım lan ben!"

İçimde anlık bir acıma duygusu doğacak gibi olunca bunu hemen bastırdım.

"Yapamam, Avni," diye fısıldadım. "Otobüsü geri döndüremem."

"Ufuk, saçmalayıp benim tepemi attırma bak! Şoföre söyle, muavin koltuk saymamış mı? Bu nasıl iş ulan? Kahretsin!"

Karşı taraftaki kumaş ve sifon sesinden, Avni'nin hiç hoş olmayan bir biçimde tuvaletten çıkmaya çalıştığını hayal edebiliyordum.

"Söyleyemem," dedim hüzünle. "Benim sosyal anksiyetem

"Lan yalanın batsın, kahpe Ufuk! Anksiyete kim, sen kim? Seni elime geçirirsem..."

"Sen de hızlı sıçsaydın!" deyip telefonu hızlıca kapattım.

Avni'nin beni mesajla taciz edeceğini bildiğim için hemen numarasını engelledim.

Bazen yola çıkanlarla değil, yolda yanınızda olanlarla devam etmek zorunda kalırdınız.

"Bir sıkıntı mı var, abisi?"

"Yok, abisi," dedim yüzümdeki teri silerken.

Şoförün *Matrix* aurası taşıyan siyah gözlükleriyle bakışınca düzelttim: "Abi diyecektim."

Muavinin arkadan buraya seslendiğini işittim.

"Abi, yolculardan biri eksik. Koltuk boş."

"Yarım saat olacak, şimdi mi söylüyorsun, Metin?"

"Ulan Metin, ben senin ebenin..." diye sessizce söverken şakaklarımı ovuyordum.

Şoförün agresifliği karşısında muavin mırın kırın etti. "Ne bileyim abi, herkes geldi sandım. Ortalık da biraz karışınca..."

Şoför, muavini fazla sallamayıp bana döndü.

"Görüyorsun, değil mi? Böyle dangalaklar hâlâ mola saatlerini kaçırıp tesislerde kalıyorlar işte. Ne yapalım şimdi bunları?"

Adam sesini yükseltip iyice sinirlenince yutkundum ve çıtımı çıkaramadım. Avni'ye sağlam birkaç küfür sayarken *şükür Ya Rabbi* diyecek kıvama gelmiştim.

"Yapacak bir şey yok tabii," dedim elimle yüzüme hava yaparken. "İshal olanlarla da siz ilgilenecek değilsiniz."

"Buyur?"

Şoför ağladığımı görmesin diye camdan tarafa yapıştım. "Hiç, abi. Öyle..."

İki saat sonra bir elimde kendi valizim, diğer elimde Avni'nin valiziyle otogarda çaresizce beklerken Serce'ye durumu nasıl izah edeceğimi düşünüyordum. İşin kötüsü Serce kolay lokma bile sayılırdı, annesi Hürriyet teyze düğün gününde özellikle tembihlenmiş olmamıza rağmen problem yaşamamıza volkan gibi patlayacaktı.

"*Avni ishal olmuş*, geçerli bir bahane de değil ki," dedim çaresizce. "Nasıl yapsak?"

Kara kara düşünürken valizleri peşimden çekiştiriyordum. Serce'nin arabası görünürlerde yoktu, belli ki biraz daha bekleyecektim. Otobüs park hâlinde beklemeye devam ederken merdivenden inen kişiye gözüm ilişti.

O kızdı, çenesiyle hepimizi mahveden yellozdu!

"Senin yüzünden Avni'yi unuttuk, şırfıntı," dedim kendi kendime.

Şahin bakışlarımı kızın üzerinden çekmiyordum. Her ne kadar yüzü bir yerlerden tanıdık gelecek gibi olsa da şapkasını sürekli çekiştirip durduğu için nerede gördüğümü çıkaramıyordum. Zaten artık umurumda da değildi.

"Hop! Öylece geçemezsiniz, biletinizi kontrol edeceğim."

"Çekilsene, kardeşim!"

Hemen arkamda bağırış sesleri duyunca kıza sabitlenen gözlerimi diğer yöne çevirdim. İndiğim otobüs firmasına ait bilet satışı yapan görevli, birilerini durdurmaya çalışıyordu. Takım elbiseli iki üç izbandut kılıklı herif, cılız adamı ite kaka otobüse kadar götürdü.

"Yolculara bakacağız! Çekil, zorlama," dediklerini duydum.

"Yolcu hakkı denilen bir şey var kardeşim, öylece geçip yolcuyu indiremezsiniz. Polisi ararım."

Olay büyümeye başlayınca takım elbiseli izbandutlar, firma yetkilisinin ağzının ortasına iki tane çaktı. Muavin ve şoför bağırıp aşağı inerken yolcular da paniklemiş hâldeydi. Bense şaşkınca Anadolu'nun bağrındaki bu tesiste ne tür bir mafyatik sahneye şahit olduğumu algılamaya çalışıyordum.

"Vay anasını!" dedim kendi kendime. "Film ayağımıza geldi. Zorla yolcu mu kaçıracaklar?"

"Yakarım ulan bütün otobüsü! Buradaki herkesi yakarım, o kızı bana vereceksiniz!"

Siyah takımlı adam bir anda belindeki silahı havaya kaldırınca gözlerim yuvalarından fırladı. Valizleri kaptığım gibi otogarın içine koşarken birkaç güvenlik görevlisinin de olayı çözmek için dışarı koştuğunu gördüm.

"Aman aman," dedim nefes nefese kaçarken. "Bu kurşun gelir topuğuma girer, Hürriyet teyze sakat makat dinlemeden öbür bacağıma kendisi sıkar."

Telaşla olay yerinden uzaklaşmaya çalışırken birinin yanıma yaklaştığını hisseder gibi oldum. Koluma bir el dokundu.

"Beni öldürmeyin!" diye gözlerimi kapatıp bağırdım.

Çığlıklarla elin sahibine döndüğümde şoka uğradım, bu o adamlardan biri değildi. Birkaç saat önce koltuk kavgası yaptığım ve az önce hızlı adımlarla otobüsün merdiveninden indiğini gördüğüm cadı kızdı.

"Ne bağırıyorsun be?" dedi şapkasını iyice indirip yüzünü gizleyerek. "Tüm dikkatleri üzerimize çektin."

Daha ne olduğunu anlayamadan koluma girdiği gibi hızlı adımlarla yürümeye başladı, işin tuhafı beni de peşinden sürüklüyordu.

"Manyak mısın, kızım? Çekilsene!" dedim elini ittirip kendimi kurtarmaya çalışırken.

Kız beni duymuyormuş gibi koluma yapışık hâlde yürümeye devam ediyordu. Otogarın diğer çıkışına ulaşana kadar sorularıma yanıt vermedi.

"Bırak. Nereye götürüyorsun beni?"

Cevap sessizlikti. Başını eğmiş, hızlı adımlarla yürümeye devam ediyordu.

"Kızım, bela mısın sen? Çeksene elini. Çattık! Koltuğu verdik, yetmedi mi? Çekiştirme!"

"Ne mızmız adam çıktın be!" dedi iğrenen bir ses tonuyla.

Fakat kolumu bırakmıyor, âdeta manitammış gibi rahatlıkla benimle yürümeye devam ediyordu. Birilerine rol kesmeye çalıştığını jeton düşünce anladım.

"Sakın bana arkamdaki adamlarla alakan olduğunu söyleme."

"Alaka az olur. Silah çıkaran abim."

Aldığım cevapla birlikte elektrik çarpmış gibi kızdan uzaklaştım.

"Beni de ölüme sürüklüyorsun! Ben seni tanımıyorum, uzak dur benden!"

"Duramam," dedi ceketimden çekiştirerek beni kendisiyle birlikte yürümeye zorlarken. "Acilen buradan çıkmamız lazım. Abim beni görürse mahveder."

"Neden kaçıyorsun abinden?" diye sordum panikle.

"Beni öldürebilir."

İkinci bir çığlık dudaklarımdan kaçmak üzereyken kız uzanıp eliyle ağzımı kapattı.

"Çıtını çıkarma da yürü. Buradan tek başıma çıkarsam çok çabuk yakalanırım, dışarıya da birkaç adam bırakmıştır kesin."

"Ne olsun istiyorsun?" dedim korkudan titrerken. "Abin beni de mi vursun?"

"Şansına küs," dedi başını eğip. "Artık beraberiz."

Kızı iteklemeye çalışsam da o benden ayrılmadığı için daha çok dikkat çekiyorduk. En sonunda pes edip onunla birlikte yürümeye başladım.

"Ben seninle birlikte değilim, benim bir günahım yok. Git abinle neyi hallediyorsan hallet!"

"Valizin birini bana ver, benimmiş gibi yapayım," dedi söylediklerime aldırmadan elimdeki valize uzanıp.

Bir dakika sonra tanımadığım bu kadınla birlikte Avni'nin ve benim valizlerimizi taşıyorduk. Çıkış kapısından dışarı adım attığımız sırada, kız yanağıma bir öpücük bırakınca ayaklarım yerden kesiliverdi.

Ne güzel bir kokuydu bu... Yoksa cennette miydim?

"Saf saf bakma da yürü," diye azarladı kısık sesle. "Çakmasınlar diye öptüm. Araba falan var mı?"

"Bana bir şeyler oluyor," dedim öptüğü yeri tutarken.

Bu rolü birileri çakar mıydı, bilmiyordum ancak kızdaki bu güzel koku benim kalbimde şimşekler çaktırmıştı.

"Yoklukta mısın nesin? Hayatında hiç öpücük almadın mı?"

Kızın agresifliği bile şaşkınlığıma çözüm değildi. Aynı deli divanelikle peşinden giderken adımlarımızın bizi nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Araba," diye yeniden seslendiğini işittim. "Araba diyorum, seni alacak biri var mı?"

Koku etkisini yitirmeye başladığında sarhoş gibi fısıldadım: "Gelmemişler herhâlde..."

"Sıçtık!" diye küfretti kız dudaklarını kemirirken. "Ne yapsak?" İlerideki otogar dolmuşlarını işaret etti. "Şunlardan birine atlayalım. Sonra başımızın çaresine bakarız."

"Onlar nereye gidiyor ki?" dedim mayhoş mayhoş.

"Gideceğin yeri söyleyeceğiz işte," dedi kız vakit kaybettiğimiz için sabırsızca dizini sallarken.

"Ben nereye gidecektim ki?"

Çok da içmemiştim aslında, neden böyle sarhoşa dönmüştüm?

"Yok sen sağlam yokluktan çıkmışsın," dedi kız suratını buruşturarak. "Tamam, yürü de gidelim şuradan."

Ne söylerse söylesin anlayamayacak kıvama gelmiştim. Algıda seçicilik denilen illet her yerimi sarmalamıştı. Kızın kokusundan başka bir şey ayırt edemiyordum.

"Sende bozuk var mı?"

Benden ses gelmediğini gören kız ofladı ve elini ceplerime soktu. Daha fazla vakit kaybetmeye tahammülü kalmamıştı. Cebimden bir ellilik çıkardı.

"Ne haşin dokunuyor lan," diye fısıldadım içim cız ederken.

Kız haklı olabilir miydi? Son yıllarımda Avni'den başka bir sıfat görmeye alışık olmadığım için erkekliğim, yoklukla şereflendirilmiş kalaslığa mı evrilmişti?

"Şuradan iki kişi."

"Nerede ineceksiniz?"

Şoförün sesiyle kendime gelebildiğimde nihayet telefonumu çıkarıp Ceyhun'u aramayı akıl edebildim. Ceyhun'un telefonu çalmaya devam ederken ben de camdan dışarıyı gözetliyordum.

"Hâlâ peşimizdeler mi?"

Kız sorum karşısında başını iki yana salladı. "Yok. Atlattık. Şu siyah arabayı görüyor musun? Onlar da bizimkiler. Eğer birlikte çıkmasaydık kesin bulurlardı beni."

"Yuh, orada bir ton siyah araba dizilmiş! Hepsi mi?"

Kız her gün karşılaştığı bir durummuş gibi sakince başını salladı ve derin bir nefes verdi. "Aynen. Neyse ki hızlı davranıp onlar gelmeden otobüsten indim."

Ceyhun telefonu açmadığı için yan koltuğumda oturan kıza şöyle bir baktım.

"Sen de mi bu köydensin?"

Kız kaşlarını çattı. "Ne köyü ya? Bilmiyorum nerede olduğumuzu. İnmek zorunda kaldığım için indim."

"Ne?" dedim dehşet içinde. "Sen nereye gidiyorsun o zaman?"

Kız umursamazca omuz silkti. "Ne bileyim, sen nereye gidiyorsan oraya."

Avni'den sonra bu, beynimden yediğim diğer kurşun olmuştu. En yakın arkadaşımı dinlenme tesisi tuvaletinde bıraktıktan sonra otobüste birbirimize girdiğimiz kızla köy düğününe gidiyorduk.

"Benim gittiğim yer senin için uygun değil," dedim telaşla. "Ben düğüne gidiyorum."

"Daha iyi," dedi kız kurnaz bir bakışla. "Benim için uygun olmayan bir yerde olmalıyım. Abim tüm gün şehri talan

eder, girmediği delik kalmaz. Düğünde o kalabalık içinde beni kimse fark etmez."

Hayatı gelişigüzel mi yaşıyordu, ben mi yanlış anlıyordum?

"Nasıl ya?"

Kendi kendime dehşetle fısıldarken promosyon olarak bana hediye edilmiş bu kızla ne yapacağımı düşünüyordum.

"Lan Ufuk, konuşsana! Alo? Sana sesleniyorum!"

Ceyhun'un sesi kulağıma iliştiğinde kendime gelmekte güçlük çektim. Her şey çok hızlıydı.

"Ceyhun, neredesin sen?" dedim öfkeyle. "Hani Serce beni almaya gelecekti? Kaldım öyle göt gibi!"

"Serce düğüne tırla geliyor," dedi Ceyhun sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi. "O yüzden sizi alamayacak. Minibüs falan bir şeye atlasaydınız."

Kaşlarımı kaldırdım. "Düğüne tırla mı gelecek?"

"Vaktim yok, burası çok karışık. Düğün evi olmak çok zormuş lan, mahvoldum."

Algılarım tamamen yavaşlamış, durma noktasına gelmişti.

"Tamam da Serce yokken sen orada..."

"Hadi kapatıyorum ben, dikkatli gelin."

Yanımda Avni yok dememe müsaade etmeden telefonu suratıma kapattı. Bu sırada yanımdaki kız camdan dışarıyı gözetlemeye ve yolu kontrol etmeye devam ediyordu.

"Hâlâ otogardalar," dedi düşünceli bir sesle. "Güzel. Aramızda en yirmi dakikalık mesafe olacak. Hangi köye gidiyormuşuz bu arada? Umarım kuytu köşe bir yerdir."

Kız bunları söylerken farkında olmadan başını kaldırmış, yüzünün tamamını görebileceğim şekilde şapkasını geriye

itmişti. Derin nefesler alıp irice açtığı gözleriyle yolu kontrol etmeye devam ederken minibüstekileri yerinden sıçratacak bir şekilde bağırdım: "Sen! Sensin!"

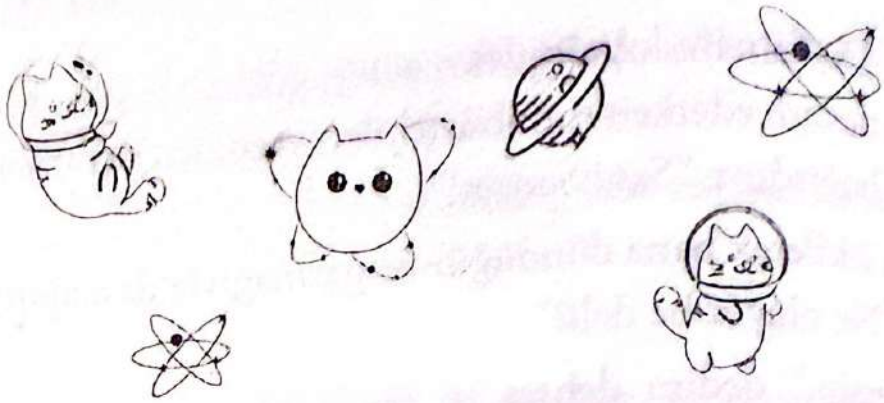
Kız irkilerek bana döndüğünde parmağıyla damağını kaldırdı. "Ne oluyor be deli?"

"Sensin," dedim dehşet ve mutluluk aynı anda içimde yükselirken.

Kız yüzünü tamamen bana döndüğü için net bir şekilde ayırt edebiliyordum. Bu ses, bu tanıdık sima... Evet, evet, oydu!

"Grup Zıbar," diye fısıldadım heyecanla. "Sen en sevdiğim grubun solistisin!"

Ve rüyalarımı süsleyen meleğimsin...

BÖLÜM 3
SERCESEL KRİZLER

Kırk dakika sonra en sevdiğim grup olan Grup Zıbar'ın solisti ve ben, valizlerimizi çekiştirerek köyün taşlı yolunda ilerliyorduk.

Kız terleyen alnını elinin tersiyle silerken şaşkınca mırıldandı: "Demek bir konserimde seni dövdüm."

"Evet," dedim heyecanla. "Ama hak etmiştim, canım. Sakın kendini suçlama. Seni sahneden aşağı çektiğim için düşmüştün."

"O zaman gerçekten hak etmişsin," dedi kız valizi çekiştirmeye devam ederken.

Ceyhun'un konum attığı düğün evine geldiğimizde gözlerimi hâlâ kızdan alamıyordum. Hazır çalgı çengi ayağımıza gelmişken ne olurdu şu kızla nikâhı bassaydık?

"Neden suratıma mal mal bakıyorsun?"

Kız beni terslediğinde gerçek dünyaya döndüm.

"Senin gibi ünlü ve değerli bir sanatçı nasıl buralara düştü diye düşünüyordum..."

Kız iç çekti. "Saçmalama istersen. Ayda en fazla bir kez, tek mekânda konser veren kendi hâlimizde bir ekiptik. Dinleyici sayımız üç yüzü bile geçmiyordu."

"Ben onlardan biriydim," dedim sırıtarak. "Sana bayılıyorum." Kızın suratına aval aval bakarken onun ciddileştiğini fark ettim. "Sana derken, grubuna ve şarkılara demek istedim."

"Anladım."

Valizleri yeniden çekiştirmeye başlayıp düğün evinin bahçesine yol alırken kıza merakla sordum: "Peki, onlar neden peşindeydi?"

"Abim işte," diye homurdandı kız. "Beni arıyorlar her yerde. İstanbul'a gitmemi istemiyorlar, şarkıcı olmamı istemiyorlar, özgür bir hayat yaşamamı istemiyorlar..."

"Allah Allah, kaldı mı öyle mağara ayıları?"

Kendi kendime söylenirken kızın yüksek bir kahkaha patlattığını duyup başımı kaldırdım. Tanıştığımız andan beri meymenetsiz yüz ifadesindeki somurtkanlığı silmeyen kız, şimdi içten bir şekilde gülüyordu.

Anlık bir şokla ikinci kalp krizimi yaşadım. Bembeyaz dişleri; dolgun, pembe dudakları; uzun, siyah, can alıcı saçları ve hiçbir şeyi umursamayan hafif serseri havasına rağmen güzelliğinden ödün vermeyen o parlak bakışları...

"Tövbe tövbe," dedim titrek bir iç çekerken. "Cennetten bana ayrılan huri mi bu kız?"

Valizi çekiştirip önüme geçen kız gülmeye devam ediyordu.

"Komik çocuksun aslında," dedi gülümsemeye devam ederken.

Karizmatik bir şekilde gülümserken işittiğim şeyle keyiften dörtköşeydim. Sonra kız diğer cümleyi ekledi.

"Ama biraz aptalsın."

Keskin bir bıçak kalbime saplanmış gibi duraksadığımda işittiğim şeyle canım acıdı. Demek oradan bakınca aptal görünüyordum.

"Üzülme, çoğu erkeğin aptal olduğunu düşünüyorum. Sana özel bir durum değil."

"Feminist misin?" diye merakla sorarken çalgının yüksek sesinden birbirimizi zor duyuyorduk.

"Yok ama sadistim."

Heyecanla parlayan gözlerimi saklayamadım. "Nasıl yani? Hani şu yatakta zincirler, kelepçeler, kırbaçlar..."

Kız hadsizliğimi fark ettiği an suratıma bir tokat patlattı.

"*Aptal* derken bunu kastediyordum, ne gevşek bir şeysin sen ya! Yatak hayatımı konuşuyor edepsiz! Yürü, elimde kalacaksın!"

Serce'nin köy evine doğru yürüdük.

Vurduğu yerde gül biter misali gülümseyerek tokat attığı yeri tutarken bu kızı kendime nasıl âşık edebileceğimi düşünmeye başlamıştım. Düğün kaosu yüzünden pek mümkün görünmüyordu ama en azından yirmi dört saatim olduğunu tahmin ediyordum. Bir yolunu bulup bu kızı kaçırmamalıydım.

"Bu benim şakacı hâlim," dedim karizmatik bir sesle. "Normalde çok canlar yakarım, fena bir şeyimdir."

"Buradan baktığımda mangal bile yakamazmışsın gibi duruyorsun ama neyse," diye homurdandı.

Lan, bu kız aklımı mı okuyordu? Mangal yakmayı bilmediğimi nereden anlamıştı?

"Bu arada, biz kimin düğününe geldik?"

Saçlarını geriye itip düğün evinden çıkan kalabalık insan güruhuna göz gezdirirken olayı anlamaya çalışıyordu. Hafifçe

öksürdüm ve sözü devraldım: "En yakın arkadaşımın kız arkadaşının annesi evleniyor."

"Hım," diye düşünceli bir şekilde başını salladı. "İkinci evlilik yani?"

"Yok," dedim. "Babasıyla tekrar evleniyorlar."

"Aynı kişiyle mi?"

"Son gördüğümde aynı kişiydi," dedim bilginin doğruluğunu zihnimde teyit etmeye çalışırken.

Kıza alık alık baktığım için artık ne çeşit bir embesil olduğumu düşünmeyi bırakmış gibi omuz silkti.

"Anlıyorum, Ufukçuğum."

"Ne güzel Ufuk dedin öyle."

Dudaklarımda şapşal bir tebessüm oluştuğunda kız bana katlanamıyormuş gibi valizle birlikte eve yöneldi.

"Şunları bırakacak bir yer bulalım, hadi."

Âdeta evin sahibiymiş gibi baskın bir edayla içeri dalarak insan kalabalığını yarıp geçmeye başladı. Kızın güçlü adımlarını ve kendinden emin tavırlarını izlerken dudağımı ısırıyordum.

"At, avrat, silahtaki avrat bu kız yemin ederim!" dedim yükselmiş hislerimi bastırmaya çalışırken.

Kızın peşinden giderek insanların doluşmadığı bir oda buldum, bu sırada etrafta koşturan Ceyhun'u elinde yemek tepsileriyle servis yaparken görmüştüm. Zavallı çocuğun, gençliğinin baharında bunlara maruz kalıyor olması canımı sıksa da *herkes kendi tercihlerinin sonucunu yaşıyor* diyerek ona üzülmeyi bıraktım.

"Valizler tamamdır. Sanırım bahçeye geçeceğiz."

Kız son cümlesinin ardından kafasındaki spor şapkayı da çıkarıp güzel yüzünü meydana salınca nutkum tutuldu.

Saçlarını şöyle bir salladı; şampuanı ya da bakım kremi, her neyse kokusu ciğerlerime doldu.

"Ya Rabbi şükür," dedim köpek misali kokuyu içime çekerken.

Kız kaşlarını çatarken ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu, benden biraz ürkmeye başladığının farkındaydım.

"Efendim, bir şey mi dedin?" diye ürkekçe sordu.

Ona daha fazla azgın teke imajı sergilememek için hemen başımı salladım.

"Ne çok acıktık diyordum, sofradan kalkıp bir *Ya Rabbi şükür* desek. Atıştırmalık bir şeyler ister misin?"

Kız nazik ancak utangaç bir tebessümle başını salladı. "Sana zahmet olmayacaksa, sabahtan beri pek bir şey yiyemedim."

"Ya ne zahmeti, kurban olsun!" Yeniden kızı ürkütecek düzeyde yükseldiğimi fark edip dişlerimi sıktım. "Şöyle mutfağa doğru..."

Sözümün kesilmesine sebep olan şey, büyük bir gürültüyle açılan kapıydı. Serce'nin annesi Hürriyet teyzeyi gelinlikle karşımda görünce neye uğradığımı şaşırdım.

"Ufuk!" diye bağırdığında korkuyla geriye sıçradım.

Porselen gelin makyajı yaptırmış, genç kızlara taş çıkaracak bir gelinlik seçmişti. Işıl ışıl parlıyordu ve tüm davetlileri dehşete düşürecek kadar tanınmaz hâldeydi.

"Hürriyet teyze," diye fısıldadım kocaman açtığım gözlerim ondan ayrılmazken.

"Geç kaldın sandım, hani Avni oğluşum nerede?"

Kadının bir davetlisini bile eksik görmeye tahammülü olmayan keskin bakışları bana dua okutacak cinstendi. Yutkundum ve yan tarafıma baktım.

Kimliği tam olarak açıklanmamış olan bu kız mahcubiyetle gülümsedi. "Ben Avni değilim."

Hürriyet teyze şaşkın bakışlarını bana çevirirken durumu nasıl izah edebileceğimi düşünüyordum.

"Şimdi şöyle ki Hürriyet teyzeciğim, Avni'yle tam yola çıkmışken bu kız arkadaşımız..."

"Ne? Yoksa? Yoksa?" diye bağıran Hürriyet teyze bir anda yanımdaki kıza koşup sarıldı. "Sen bu deli oğlanın nişanlısı mısın, kızım?" dedi heyecanla.

Bu da nereden çıkmıştı? Şok içinde Hürriyet teyzeye bakıyorduk, gözyaşlarını siliyor gibi yaptı. Gerçekten de birkaç damla yaşın akmak için hazırda beklediğini gördüm.

"İnsan ikinci kez gelin olunca sıranın diğerlerine geçtiğini görmek istiyor artık," dedi duygulanmış ifadesiyle dudaklarını birbirine bastırırken. Bir eliyle kızın yüzünü, diğer eliyle benim yüzümü avuçlarının arasına alıp okşadı. "Güzel yavrularım, size nazar değmesin. Tü tü tü!"

Yanımdaki kız da benim kadar şoke olmuş hâlde gözlerini kocaman açmış, olayı algılamaya çalışıyordu. Biz daha kendimizi tam izah edememiştik ki içeri Ceyhun dalıverdi.

Önce bana, sonra yanımdaki kıza, en sonunda da gelinlikler içindeki kaynanasına baktı.

"Anne?" diye hesap sorarken ellerini beline yerleştirdi. "Dışarıda seni bekliyorlar, sen burada ne yapıyorsun?"

"Oğlum, Ufuk gelmiş!" dedi Hürriyet teyze heyecanla. "Çok duygulandım. Bak, yanında da kim..."

"Anne!" diyen Ceyhun'un belindeki mutfak önlüğünü çıkarmayı unuttuğunu fark ettim. "O kadar profesyonel makyaj yaptırdık, sen burada ağlıyorsun! Sana rimelin akacak demedim mi? Aşk olsun!"

Ceyhun, bir yandan yüzünü yelpazelediği Hürriyet teyzeyi çekiştirerek dışarı çıkarırken ben şaşkınca bir zamanlar zibidiliğinden gurur duyduğum arkadaşımın dönüştüğü bu karakteri seyrediyordum.

"Hemen geç, babam da seni bekliyor. Düğün çıkışını yapacaksınız."

"Serce!" diyen kadın sonunda esas hatırlaması gereken kişiyi, biricik kızını hatırlamıştı!

"Gelmek üzere. Misafirler seni bekliyor, hadi!" Kadını itiş kakışla odadan çıkardıktan sonra bize döndü. "Avni nerede? Bir de bu hanımefendi kim?"

Yutkundum. "Ceyhun, kardeşim, şey..."

"Neyse, şimdi sizinle uğraşacak vaktim yok. Çabuk buradan çıkın da dışarıdaki yerinizi alın. Davetli sayımı yapılacak, ona göre tabak koyacağım."

"Ta... tamam," dedik kızla aynı anda odadan apar topar çıkarılırken.

Düğün evinden çıkıp kendimizi geniş bahçeye attığımızda tüm misafirlerin geldiğini ve sadece birkaç sandalyenin boş kaldığını gördük. Kıza başımla işaret ettiğim yeri göstererek peşimden gelmesini sağladım, kıçımızın üzerine oturduğumuzda ikimiz de derin bir nefes vermekle meşguldük.

"Çok garip bir ortam," diye mırıldandı hayretle etrafı incelerken. "Uzun zamandır şehrin gürültüsünden uzaklaşıp böyle bir yere gelmemiştim."

"Köyün gürültüsünün de pek farklı olduğu söylenemez," dedim buruşturduğum suratımla hunharca davul çalan adamı izlerken.

Kız gülümsedi. "Boka bastın."

"Yok, hayatta adımlarımı hep çok sağlam atarım."

Ayağımın altında sıcak bir şey hisseder gibi olduğumda eğildim, şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Hayvan dışkısı..." diye dehşetle fısıldadım.

İnek boku olduğunu tahmin ettiğim şeyin bulaştığı ayakkabıma bakarken kızın gülümsemesi, bu korkunç anda bile baş döndürecek cinstendi. Tam hülyalı hayallere dalmışken kulağımın dibinde bir tokmağın çarpışıyla irkildim.

Hayır, tokmak vurulmuyor, davulun üzerinde can çekişiyordu! Adam yılların deneyimiyle onu izlediğimi fark edip koşar adım yanıma gelmişti. Bu nereden çıkmıştı şimdi? Çok davulcu görmüştüm ama böyle kuduruğuna ilk kez denk geliyordum. Adam başını eğdi ve deliler gibi tokmağı davula indirirken gözlerini gözlerimden çekmedi. Kulağımın sağır olacağını zannettiğim için yüzümü buruşturarak adam neredeyse oturduğum sandalyenin tepesine çıkacak şekilde üzerime tırmandı.

"Abi, kafamı davula mı sokacaksın? Bir sakin ol!" diye bağırdım beni duyabilmesi için.

Dünyanın umurunda olmadığını gösterircesine gülümsedi ve tokmakla daha şiddetli vurdu. Sesler beynimde yankılanırken şakaklarım zonkluyordu, öleceğimi sandım.

"Para takmazsan gitmeyecek," diye bağırdı yanımdaki kız.

"Bende de kalmadı ki!" diye isyan ettim cebimi kurcalarken.

Elimi pantolonumun cebine sokmaya çalışsam da davulcu abi üzerime oturmak üzere olduğu için kumaşı yeterince hissedemiyordum. Birazcık rahat verse parayı da bulacaktım ama buna hiç niyeti yoktu. Giderek panikliyordum, bir yanımda henüz tam anlamıyla uyum sağlayamadığım düğün, öte yanımda güzeller güzeli bir kız vardı. Davulcu da cabasıydı! Bu

sırada ayakkabıma yapışmış bokun sıcaklığı hâlâ hissedilir düzeydeydi ki kokmaya başladığını fark ettim.

"Allah belamı versin ki bayılacağım," dedim ağlamaklı bir sesle. "Abi gözünü seveyim, biraz sosyal mesafe!"

Kulağına doğru seslenmeyi denedim ama ritmin akışına kendini kaptıran dayı hırslı bir balerin gibiydi, sadece şovunun mükemmelliğine odaklanmıştı.

Adam hiç oralı olmadan büyük bir keyifle tokmağı indirmeye devam etti. Sonra hiç beklenmedik bir hamleyle geriye doğru sıçradı ve tam dibimdeki, soldaki sandalyeye oturdu. Oturduğu yerde hafifçe zıplayarak âdeta Mozart bestelerindeki eşsiz ahenklerden birine kapılmışçasına müziğine devam etti. Bir ara o kadar çok kaptırdı ki kendini, düşecek mi diye yüreğim ağzımda izledim.

"Ay, davulcu sandalyeyi kırdı!"

Yanımdaki kız telaşla abiye doğru atılsa da abinin keyfi yerindeydi. Düştüğü yerden gülümseyerek davulu çalmaya ve misafirleri coşturmaya devam etti. Yere uzanmış hâlde tokmaklı şovuna devam ediyordu.

"Konsept bu galiba," dedim kızı kolundan tutup yerine oturturken. "Sen kalkma. Aman diyeyim, ne yapacağı belli değil."

Kız da biraz ürkmüş olacak ki usulca başını sallayıp yerine oturdu. Davulun yüksek sesi arasında kulağıma eğilip bağırdığını duydum.

"Geliyor..."

"Kim?" dedim daha iyi duymak için eğilirken.

"At... li... yor..."

"Atlıyor mu?"

"Hayır!" diye bağırdı tüm gücüyle. "At geliyor!"

Sonunda ne söylediğini anlayıp gösterdiği yere baktığımda hayatımda yaşayabileceğim en büyük şaşkınlıklardan birini daha yaşadım. Davulcu dâhil herkes sustu, insanlar görünmez oldu, etraf flulaştı ve ışıkların arasından bir silüet ortaya çıktı.

Atlı biri geliyordu. Hayır, bu bir Osmanlı sipahisi değildi: Serce'ydi.

"Serce düğüne atla mı giriyor lan?" dedim dehşetle.

Gördüklerim gerçekti. Serce, semerinden tuttuğu bir atın boynunu okşayarak ona bir şeyler söylüyor ve gururlu bir tebessümle düğün meydanına ilerliyordu. Üzerinde güzel bir elbise vardı, makyajı son derece muntazamdı, yanındaki at hariç her şey annesinin düğününde olması gerektiği gibiydi.

"Bu da davulcu gibi konsept mi acaba?"

Yanımdaki kız merakla sorduğunda yutkundum.

"Yani, pek sanmıyorum; baksana atın sırtına valiziyle çantasını yerleştirmiş."

İzledikçe daha çok dehşete düşüyordum, hayretle fısıldadım.

"Serce gerçekten düğüne atla gelmiş."

Kilometrelerce yolda atın nasıl şahlandığını, Serce'nin yularından tuttuğu asi hayvanı nasıl yönettiğini hayal ettim. Bu kız her geçen gün bizi dehşete düşürmekten geri kalmıyordu.

Cümlemin garipliğinin ardından aramızda büyük bir sessizlik doğdu. Bu tuhaflığı fırsat bilen davulcu abi, Serce'ye ve ata doğru davulunu çala çala koşturdu. İşin kötüsü atlar son derece ürkek hayvanlardı, davulun sesinden irkilen hayvan Serce'nin elinden kaçacak gibi oldu.

"Ay, at şaha kalkıyor!" dedi yanımdaki kız panikle.

En sevdiğim grubun solistiyle onun abisinden kaçmak için Serce'nin annesinin düğününe gelmiştik ve şimdi Serce'nin düğüne soktuğu at, kuduruk davulcu yüzünden şahlanıyordu.

"Bir bu kalmıştı yaşamadığımız," diye küfrettim rezilliğime.

Ne hayallerim vardı... Bu kızı konser afişlerinde görüp birlikte Maldivler'de tatilde olduğumuzu düşünürdüm. Belki şezlonglarımızda birer kokteyl yudumlarken, hayatlarımızın sıkıcılığı ve birbirimizin muhteşemliği hakkında lakırdı yapıp kıkırdarken...

At kişnediğinde korkuyla sıçradım.

Her şeyin saçma sapanlığını unutup, sabırlı olmaya çalışarak yanımdaki kıza döndüm. Kısa bir süre önce onu evimin hanımı yapma arzusuyla dolup taşan kalbim şimdi paramparçaydı.

"Canım, bizim düğünlerimiz de çok elit normalde," diye açıklamaya çalıştım telaşlı bir ifadeyle kıza yönelip. "Bu defaki dediğin gibi biraz farklı bir konsept denenmek istediği için..."

Kız hayranlıkla, "Çok farklıymış ya, bayıldım," diye mırıldandı.

Kızın bu garip anı kötü algılamak yerine, son derece ilginç bir şeye şahitlik yaptığının bilincinde olarak ağzı açık izlemesi benim de ağzımı bir karış açmıştı.

"Davulcu atın arkasına gidiyor, çifteyi yemese bari."

Kızın cümlesi henüz bitmişti ki atın kçının dibinde davulunu bağırtan dayı için korkulan senaryo gerçekleşti. İyice ürken hayvan geriye doğru bir tekme sallayınca dayı bir seksen yere uzandı. İşin kötüsü bu kez yattığı yerden davul çalmaya devam edemiyor oluşuydu.

"Al işte!" dedim sinirle şakaklarımı ovarken. "Düğün şimdiden mahvoldu." Gazımı alamayıp yanımdaki kıza döndüm. "Hayır, bu Serce de az değil. Sen ne diye ananın düğününe at getiriyorsun? Bu hayvan buraya sokulacak cinsten bir hayvan mı? Git ötede bin işte!"

Evin arka tarafındaki tarlaları işaret ettim.

"Bak, şurası bomboş! Tarlaya sür, harmanda koş, bostan mostan... Ne bileyim canım!"

Kız hak verir gibi başını sallayarak merakla Serce'yi ve atı incelemeye devam etti. Bu sırada Ceyhun ve birkaç kişi telaşla davulcunun yanına koşturuyordu.

"Şimdi yanlış anlamadıysam bu kızın annesi ile babası ikinci kez evleniyorlar ve kendisi de düğünlerine atla geliyor, değil mi? İsmi ne demiştin? Serce mi?"

"Evet," dedim bıkkınca. "Tek vukuatı bu değil. Daha neler var, duysan şoke olursun."

Kız dedikodu modumu açmamdan hoşlanmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Fena biri mi diyorsun?"

"Kızım, bu Serce var ya! Ne sen sor ne ben söyleyeyim. Şu peşinde koşan kişi Ceyhun, erkek arkadaşı oluyor. Biz bir kere bu Serce'nin çalıştığı şirketin çağrı merkezine şaka yapmak için bağlandık, hayatımız kaydı yemin ederim. Kız, Ceyhun'u kendine deli divane âşık etti. Yetmedi, bir sürü hastane randevusu alma sebebimiz oldu. Uzun bir süre arkadaş grubu olarak kendimize gelemedik, psikolojik tedavi aldık."

"Hadi canım!" dedi kız, Serce'yi tepeden tırnağa süzmeye başlamıştı. "Ya çok da şirin, tatlı bir şeye benziyor aslında... Dışı beni, içi sizi yakmış desene."

"Dışı da içi de bizi yaktı!" dedim yılların verdiği acıyla. "Bizi yaşadığımız evlerden mi kovdurmadı, Ceyhun'un aklına fitneler mi sokmadı, kedilerini öğütleyip bize karşı mı

kışkırtmadı... Efendime söyleyeyim, babası hocaymış, bizi mi okutmadı? Neler neler, dahası..."

"Babası hoca mıymış?"

Kız, bu kez Hürriyet teyzenin yanında damatlığıyla bekleyen adamı inceledi. Hüsrev amca, en az yanında gelinlikle öylece duran eşi kadar şaşkındı.

"Hocaymış da cami hocası değilmiş. Serce dinle ilgili bir şeyler söyleyip bizi buna inandırdı. Sonradan öğrendik ki adam fizik öğretmeniymiş."

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Tabii, buna inanmamız da kolay olmadı, uzunca bir süre Hüsrev amcadan çekindik. Serce'ye de çıtımızı çıkaramadık."

Kız heyecanla yerinde kıpırdanırken, "Peki, telefon aramasından sonra âşık olmak derken?" diye mırıldandı.

Atın yeniden şahlandığını ve kişnediğini duysam da hiç bozuntuya vermeden sıradan bir sohbet sürdürüyormuşuz gibi gülümsedim. Tamamen ona dönmüş ve pişkin bir rahatlığa geçiş yapmıştım.

"Orasını onlara sorarsın artık, ne naneler yediklerini ben de tam olarak bilmiyorum. Ama bizim Ceyhun ilk zamanlar sağlam bir kayaya çarpmış gibi yamulmuştu. Bakma öyle Serce'nin ufak tefek, şirin göründüğüne falan. Allah herkesi onun gazabından ve laflarından korusun."

Kişneyen atı sakinleştiren Serce'ye göz ucuyla baktım, düğün meydanına iyice yaklaşıyordu.

"O öyle bir kız ki..." diye fısıldadım gözlerimi kısarak. "Bugün zombi istilası yaşansa, zombilerin aklına girip dünyanın yaşanılacak bir yer olmadığına ikna edebilir. Kendini kurtarır, sevmediği kim varsa da yaratıklara yem eder. Anlayacağın dünya ötesi bir gücü var, akıl sır ermiyor."

"Siz iyice uçmuşsunuz," diyen kız kıkırdamaya başladı. "Sanırım zeki bir kadın, o kadar. Sizde de zekâ kırıntılarına pek rastlanmadığı için bünyenize fazla gelmiş, biraz ilahlaştırmışsınız."

Kızın cümlesi bittiğinde Serce'nin üzerindeki gözlerimi ona çevirdim. Beni gömmekten ne kadar büyük bir keyif aldığını görmek gururumu incitmişti.

"Madem öyle, neden zekâ kırıntısı olmayan bu adamın peşine takılıp köye geldin?" dedim incinmişliğimi gizleyen hırslı bir tavırla.

Kız dürüstçe yanıtlarken omuz silkti. "O an peşine takılabileceğim tek kişi sendin. Otobüste az çok tavrını gördüğüm için bana zarar vermeyeceğini düşündüm."

"Zeki değil ama edepliyim demek," dedim alayla.

Kız kaşlarını kaldırırken sırıttı. "Bence gayet edepsizsin. Onu *saf* diye düzeltelim."

Ağzımı açıp bir şey demek üzereyken beni susturdu.

"Bu konuda saatlerce konuşabiliriz ama bu, seninle buraya kadar geldiğim gerçeğini değiştirmiyor. O yüzden abim bizi basmasın ve yerimizi bulmasın diye dua edip düğünün tadını çıkaralım. Nasıl fikir?"

"Şahane," dedim yapmacık bir gülüşle. "Pırıl pırıl bir zekâ var."

Kız göz kırptı. "Bazılarımızda bu olmak zorunda, canım."

Kıza tekrar bir şeyler söyleyip lafı ağzına tıkmak istesem de düğün meydanının ortasında birbirine bağıran Ceyhun ile Serce buna müsaade etmedi.

"Serce, bu at da nereden çıktı böyle? Tırla gelmemiş miydin?"

Serce atı bulduğu ilk güvenli yere bağlamaya çalışırken şaşkın görünüyordu.

"Ya Ceyhun, ben de anlamadım ki! Kadınlarla vedalaşıp tırdan inerken taşıdıkları atlardan birini bana hediye etmek istediklerini, sohbetimi çok sevdiklerini söylediler. Zaten at da bana hemen alışıverdi, zavallı hayvan bunaldı orada herhâlde. Buraya kadar birlikte geldik."

Ceyhun bir ata bir Serce'ye bakıyordu. "Sana *at gibi kızsın* derken at sahibi olacağını hiç düşünmemiştim. Keşke bu manzara annenle babanın düğününde yaşanmasaydı."

"Sen beni boş ver, Davulcu Fehmi abi bayılmış galiba. Ona bir yardım edelim!"

Önümüzden geçip giderken kalabalık yüzünden bizi fark etmeyen canım arkadaşlarım, Hürriyet teyze ve Hüsrev amcanın yanına doğru yol aldılar. Serce'nin tırla seyahat ettiği bilgisinden sonra buraya atla geldiği güncellemesi, *hafızamda neden yer kapladı* diye sorguladığım olaylar klasöründe yerini almıştı.

"İşte, karşınızda gelin ve damadımız!"

Çalgıcılardan biri mikrofonu alıp neşeli bir sesle Serce'nin anne ve babasını takdim ettiğinde birbirine gülümseyen çift merdivenden inmeye başladı. İkisinin de mutluluğu yüzlerinden okunuyordu, yaşları kaç olursa olsun içlerindeki heyecanın sönmediğini görmek beni bir anlığına afallattı.

"Nasip olur mu be?" diye gülümsedim hüzünle. "Seninle şöyle olabilirdik... Yaşımız elliyi aşmış, köye yerleşmişiz. Şehrin gürültüsünden uzak, düşman çatlatan bir kır düğünü... Evlatlarımız etrafımızda at koşturuyor."

At koşturmaktan bahsettiğim esnada Serce'nin bağladığı ata baktım, ip çözülecek diye ödüm kopuyordu.

"Ufuk!"

Serce'nin adını andığım an sanki hissetmiş gibi benim olduğum tarafa koştu. Bir yandan etraftakilere emirler yağdırmayı, çalgıcılara hangi türküyü çalacaklarını hatırlatmayı, anne ve babasını durmaksızın alkışlamayı da ihmal etmiyordu.

Yanıma geldiğinde nefes nefese kalmıştı, kıza anlamsız bir bakış attı ve sordu. "Görmeyeli Avni çok değişmiş."

"Tanıştırayım," deyip yanımdaki kızı takdim ettim. "Grup Zıbar'ın solisti hanımefendi. Hatırlarsınız."

Serce'nin yanında, ellerini göğsünde kavuşturup bekleyen Ceyhun, kızı bir yerden çıkaracakmış gibi gözlerini kısa da hatırlayamadı. Serce ise duyduğu şeyle heyecanlandı.

"Bugün bizimle mi olacak? Ay, yoksa sahne almaya mı geldi? İnanamıyorum! Ufuk, insan haber verir ya!"

"Yok," diye kem küm ettim. "Öyle değil. Aynı otobüsteymişiz. Kendisi biraz zor durumdaydı, o yüzden buraya uğraması gerekti."

Benim mantıklı bir açıklama yapamayacağımı anlayan kız sözü devraldı: "Merhaba, ismim Sırma."

"Ne?" diye bağırdım. "Sırma mı? Sahne adın gerçek değil miydi?"

Kız bana ters bir bakış attı. "Herhâlde değil, peşimde koca aşiret varken gerçek adımı nasıl kullanacaktım? Saçmalama istersen."

Ceyhun, Serce ve ben aynı anda bağırdık. "Aşiret mi?"

Kız üçümüzü de şoka uğrattığını fark edince durumu toparlamak için mahcubiyet dolu mırıltılar çıkardı.

"Yani Ufuk biliyordu aslında. Size de izah edeyim. Ailemden kaçtım denebilir, otobüsü basmaya gelmişlerdi. Abim biraz karanlık bir hayat yaşıyor, o sırada Ufuk beni kurtarmaya..."

Serce enseme bir tane şaplak attı. "Salak! Mafyaya mı bulaştın?"

Ceyhun da eksik kalmayıp yanağıma bir tokat attı. "Peşine aşiret mi taktın ulan?"

Ben şaşkınca yanağımı ve ensemi tutarken kıza bakıyordum. "Kızım, sen bana mafya falan dememiştin, ulan beni kim kurtaracak şimdi?"

Kız gözlerini kırpıştırarak suratıma bakıyordu. "Ellerinde silahla gezdiklerini gördüğünde evcilik oynadıklarını düşünmemişsindir herhâlde. Eğer beni bulsalardı saçımdan sürükleyerek eve götüreceklerdi."

İşittiğim şeylerle donakalırken beni ikinci kez kalp krizine sürükleyecek bir şey yaşandı.

Sırma yanağıma pamuk gibi bir öpücük bıraktı. "Ufuk çok yardımcı oldu gerçekten, beni buraya davet etti. O olmasa kaderim bambaşka ilerleyecekti, çok teşekkürler."

Başım dönmeye başladığında düşeceğimi anlayan Serce, bunu engellemek için dirseğini belime dayadı.

"Savunmasız kalan bir bayanı asla o hâlde bırakmazdım, bu bana yakışmazdı!"

Öpücük bıraktığı yeri tutup var gücümle haykırırken Ceyhun enseme yapıştı. "İstiklal Marşı mı okuyorsun sen ulan, bu ne haykırış?"

Serce tatlı tatlı başımı okşarken dişlerini sıkıyordu. "Başımıza açtığın bela yetmiyormuş gibi kadın kelimesi yerine bayan kullanman yok mu? Madem o kadar kibarsın erkeklere de bay diye hitap edeceksin tatlım. Ben sana Bay Ufuk diyor muyum mesela, küçük kafalı? Hadi hiç beynin basmıyorsa hanımefendi deyiver! Erkek derken nasıl ağzın dolu dolu konuşuyorsan kadın derken de öyle olacaksın! Anladın mı?"

Bir ara sesi fazla yükselip üzerime eğildiğinde Ceyhun, Serce'nin beni boğmasından korkarak geriye çekiştirdi.

"Dur canım, bu herif kullandığı herhangi bir kelimenin sosyolojik çağrışımını bilecek düzeyde değil, güven bana. Misafirimizin önünde boğma." Sonra sessizce ekledi. "Gece birlikte boğarız bu haysiyetsizi."

Serce kıza ayıp olmasın diye sesini yumuşattı ve devam etti: "Neyse, biz asıl meselemize dönelim. Nasıl da yufka yürekli görüyor musunuz yahu? İyi kalpli arkadaşımız bu bizim ya... Neden bunu yaptığını anlıyorum şimdi," dedi manidar bir gülüşle.

Ağzıma ne zaman sıçacaktı, bilmiyordum ama kızı peşime takıp buraya getirdiğim için büyük bir volkan patlaması yaşanacağını tahmin etmek zor değildi, bundan kaçışım yoktu. Serce derin bir nefes verdi.

"Düğün bitsin, daha güzel bir tanışma gerçekleştiririz umarım, keyfinize bakın siz. Çok memnun oldum, Sırmacığım."

Serce belimi destekleyen dirseğini çekince arkaya doğru yalpalayıp sandalyeye düşüverdim. Bu sırada Ceyhun, Sırma'ya fark ettirmeden dudaklarını kıpırdatarak bana küfrediyordu.

"*Senin ağzına sıçayım! Senin olmayan beynine, zekâ pırıltısına rastlanmayan gençliğine hatta gelmişine geçmişine...*"

Sırma beni kaldırmaya çalışırken Ceyhun'a yandan bir bakış attı. "Bir şey mi dediniz?"

"Ufuk'un şu yufka yüreği," dedi Ceyhun şefkatli bir sesle. "Ne güzel bir adam diyordum." Birden yüz ifadesi ciddileşti ve ellerini cebine sokup olduğu yerde hafifçe sallandı.

"Ne?" diye şapşalca sorarken bakışları beni huzursuz ediyordu.

"Avni için bir açıklama yapmayacak mısın? Kayınvalidem kendisini burada görmeyi çok istiyordu, senin de bildiğin üzere!"

"Şey," diye geveledim. "Biz mola vermiştik de... Kendisi tuvalete gitmek istedi, sonra biraz fenalaştı. İshal miydi, midesi mi bulandı, bir şeyler yaşandı ama tam anımsayamıyorum. Beni de yol tutmuştu, pek iyi hissetmiyordum."

"Lafı gevelemesene, oğlum!"

Ceyhun dişlerini sıkarken ecel terleri döküyordum.

"Gelemedi," dedim çabucak. "*Ben çok kötüyüm, sen devam et, çok selam söyle*, dedi. Bakalım, iyi hissederse ulaşmaya çalışacaktı..."

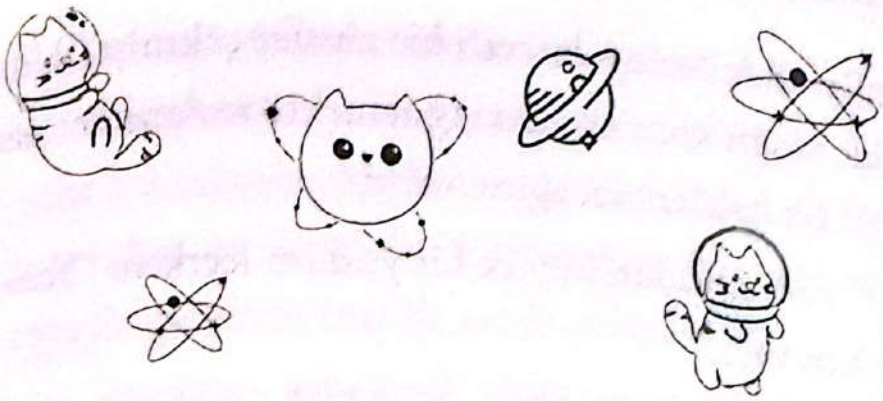
"Mola tesisinde mi kaldı?"

"Bilmem ki..." Lafı daha fazla neresinden kıvırsam da olay götümde dinamit gibi patlamasa diye kara kara düşünüyordum. Aklıma gelenle atıldım: "Telefonu çekmiyordu en son, ben birazdan tekrar ararım, abiciğim. Bak, Hürriyet teyze sana sesleniyor, ona bak sen!"

Ceyhun'un dikkatini dağıtmayı başarabildiğim için planım kusursuz işledi ve kendisini çağıran kaynanasına doğru koşturdu. Serce gözyaşları içinde annesine sarılırken Ceyhun, hiç beklemediğim bir atiklikle Hürriyet teyzenin gelinliğinin eteğini tuttu ve kaldırdı. Birlikte yürümeye başladıklarında şaşkınca onları izliyordum, en yakın arkadaşım gözlerimin önünde nedime olmuştu.

"Ulan hayat!" dedim iç çekerek. "Ceyhun'a bunu yaptırıyorsan bize neler yapmazsın!"

Bunun cevabını çok acı bir şekilde öğreneceğimden haberim yoktu.

BÖLÜM 4
ZATEN KIRILMIŞ BİR AVNİ'SİN

Serce

Annemle babamı dünya gözüyle evlendirişimin birkaç saat sonrasındaydık.

İnsan bazen gürültülü bir günün sonunda geriye yaslanıp zihnini dinlendirmek istiyor olsa da benim hayatım için bu durumun söz konusu olduğunu söyleyemezdik. Son zamanlarda her şey öylesine hızlı gelişmişti ki kitap okurken hızımı alamadığım için ayracı doğru sayfaya koymayı unutmuşum da nerede kaldığımı bulamıyormuşum gibi hissediyordum. Olay örgüsünün yoğunluğu tadından yenmiyordu, bu zavallı kafam ne zaman daha az ağrıyacaktı?

Karşımdaki Ufuk'a gözlerimi dikmiş bakarken en öldürücü olduğunu bildiğim bakışlarımı gönderiyordum. Çocuk bunu fark ettiği her defasında huzursuz edici sinyaller alarak kıpırdansa da bir şey yapamıyordu. İşi gücü yokmuş gibi maf-yatik aşiret ailesi olan kızcağızı buralara sürüklemişti.

"Ufuk, sen bir mutfağa gelsene," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Düğün bitmişti; misafirleri yolcu etmiş, evimizin sobalı geniş salonunda hep birlikte oturuyorduk. Annem yer sofrası kurmuştu ve gündüz gelin, akşam eli maharetli şirin rolüne

bürünmüş hâlde bizlere lezzetli bir ziyafet çekmişti. Ufuk ağzına doldurduğu koca tavuğu çiğnemekte zorlanırken sesimin tonundan bir haltlar olacağını anladı.

"Şey," dedi koladan büyük bir yudum içerken. "Yemek yiyordum ben ya..."

"Tatlı!" dedim imalı bir sesle. "Tatlı servisi yapalım, tatlım."

Ufuk direnmenin faydasız olduğunu anladığında öksürdü ve lokmasını güç bela yutup sofradan kalktı. Anne ördeğin peşinde dolaşan yavru ördek gibi paytak adımlarla beni takip ederken bense onu hangi yöntemlerle öldürebileceğimin hesabını yapıyordum.

"Boğulmak mı daha feci yoksa yanmak mı?"

Mutfak tezgâhının önünde durduğumuzda tebessüm ediyordum, çekmeceden bir bıçak çıkardım. Ufuk'un sırtımdaki bakışlarını ve ecel terleri döken suratını hayal edebiliyordum.

"Serce, gözünü seveyim bir dinle," dedi telaşla bıçağı elimden alıp çekmeceye yerleştirirken.

"Ben bu kıza asla gel falan demedim, anlatırken biraz değiştirdi. Ne oldu, biliyor musun? Otobüste koltuğumu tekmeledi, sonra biz birbirimize girdik, muavin beni ön koltuğa aldı. Neyse efendim, yol boyunca..."

"Ufuk!" dedim öfkeyle. "Kısa kes! Mafyaya nasıl bulaştın, onu anlat."

"Ya kız bir anda peşime takılıp *otogarın çıkışına gidiyoruz* falan dedi. *Ulan* dedim *ne oluyor?* Tabii, o sırada abisinin mafya olduğundan katiyen haberim yoktu. Olsa böyle bir şey yapar mıyım? Biricik annenin düğününe mafyanın bacısını, kızını... Tövbe estağ..."

"Bitirdin bizi," dedim dişlerimi sıkıp yakasına yapışırken. "Ya takip edildiyseniz? Ya ifşa olduysak? Çocuğum, sen böyle şeyleri şaka mı sanıyorsun? Adamlar içeri dalıp topuğumuza ikişer tane sıksa ne yapabiliriz? Annemin kapı arkasına sakladığı sopayla girişirim ben de artık onlara! Öyle mi, Ufuk?"

"Serce, ağzından yel alsın," dedi çocuk telaşla. Düşüncesiyle bile kıpkırmızı olmuştu, altına işemek üzereydi. "Ben bu işi çözeceğim, tamam mı?" dedi heyecanla. "Kızdan kurtulmanın bir yolunu bulacağım."

"Bu salaklıkla onu becerebileceğini hiç sanmıyorum!" derken sesim katıydı. "Sen kızla birlikte mafyanın evine de girersin. Sana güvenim sıfır. Üstelik Avni de ortalıkta yok. Bir boklar yedin ama çaktırmıyorsun, değil mi?"

Bakışları, benim zehir gibi çalışan kafamı yeni hatırladığını gösterircesine korkuyla büyüdü, kem küm ederken öfkem giderek büyüyordu.

"Bu kızdan bu gece kurtul," dedim yakasını bırakırken. "Yoksa mafya kapımızı basarsa promosyon olarak seni de hediye ederim, duydun mu? Polisi aramalıydın."

"Serce, saçmalama lütfen! Neden bizi bassınlar? Asla tahmin etmezler böyle iğrenç, kokuşmuş, boklu bir köye sığındığımızı."

Gözlerimi kocaman açıp yeniden yakasına yapıştığımda hemen düzeltti: "Canım, için rahatlasın diye öyle dedim! Yoksa New York'tan farksız köyün."

Duygusal bir sesle iç çektim. "Zavallı anneciğim, alt tarafı şu fâni ömründe bir kez daha evlenmek istemişti. Mürüvvetini göreceğim günde başımıza gelenlere bak."

"Bu gece olmaz, kurtulamam..." dedi Ufuk. "Arabayla gelmedim ki! Kızı nereye bırakacağım? Ayrıca yolda birileri

görürse yakalayıp öldürürler bu kızı. Duymadın mı? Ailesi şarkıcı olmasın, dizlerinin dibinde olsun diye..."

"Ulan kız aşiretimiz var diyor, aşiret!" dedim Ufuk'u tekrar sarsarken. "Evimize yıldırım mı düşüreceksin sen? Benim burnumda tüten bir sürü kedim, yaşanmamış hayallerim, bir de evimin direği Ceycey'im var! Anlıyor musun?"

Ufuk her şeyi gözden çıkardığımı anladığında beni sakinleştirmek için derin bir nefes verdi ve sımsıkı sarıldı.

"Halledeceğiz," dedi telaşla. "Hiç merak etme, canım Serce'm, güzel arkadaşım. Cesur yürek, şefkatli kalp; alnı ak, yüzü pak!"

Kıpırdamadığımı ve hareketsizce sarılmaya devam ettiğimizi fark edince daha çok gaza geldi.

"At binicisi!" diye haykırdı.

"Ufuk çekil şuradan, yemin ederim ki asabımı bozuyorsun," diye itekledim. "At binicisi ne?"

"Atla geldin ya," dedi konuyu değiştirmiş olmanın verdiği huzurla tebessüm ederken. "Öyle ihtişamlı bir görüntüydü ki... Ben senin minicik arabanı bahçeye çuf çuf park edeceğini düşünürken âdeta bir tanrıçanın saçtığı ışık hüzmeleriyle zatı şahaneni göstererek eyerini tuttuğun, semerini savurduğun, en az senin kadar görkemli atının şahlanış sesleri eşliğinde o girişin, o anki o muazzam görüntü..."

İç çekti ve başını salladı. "Ceyhun sana yeniden âşık olmadıysa şerefsizim."

"Ufuk iyice saçmaladın," diye çemkirdim onu tekrar itekllerken. "Al şu tatlı tabaklarını da içeri git, o kızı da ne yap et en geç yarın sabaha kadar postala. Bizden uzak, Allah'a yakın, duydun mu? Kimsenin aşiretinin sorunlarını çözecek cesaretimiz yok, bir avuç korkak adamsınız siz be. Manyak! Boyundan büyük işlere kalkışayım deme!"

Ufuk'u iyice tembihlediğimden emin olduktan sonra elinde tabaklarla içeri yolladım. Gitmeden önce son kez geriye dönüp bana baktı.

"Ceyhun'un..." dedi gizemli bir sesle.

Sustu, yüzünün bir kısmı gölgede kaldı.

"Ne?" derken kaşlarımı kaldırdım. "Ceyhun ne?"

"Ceyhun'un atlara olan ilgisini fark ettiğinde söylediklerimin doğruluğunu anlayacaksın. Boşuna at biniciliği ve antrenörlüğü bölümünü bitirmedi o çocuk."

"Yürü git şuradan," dedim bıkkınca. "Hepinizin beyni sıvı kıvamda, saçma sapan konuşuyorsun."

Diğer tatlı tabaklarıyla birlikte onun peşinden ilerlerken içimde kötü bir his vardı. İçerideki kızın belalı ailesinin başımıza bir iş açacağından şüpheliydim. Bu böyle olmayacaktı, sabah ilk iş bu evi kilitledikten sonra annemi ve babamı da alıp şehre topuklamam lazımdı! Kızı bir gören olduysa yanmıştık.

"Demek sen de şarkıcısın, yavrucuğum," dedi annem isminin Sırma olduğunu öğrendiğimiz kıza tebessüm ederken. "Ne güzel. Ailen ne işle meşgul?"

Ufuk aniden boşluğuna gelmiş olacak ki, "Adam kaçırıyorlarmış," diye cevapladı.

İçeride anlık bir sessizlik oluşurken herkes şaşkınca birbirine bakıyordu.

"Yok, öyle demek istemedi," diye düzelttim hızlıca. "Neydi, Ufukçuğum?"

"Arabacı," dedi Sırma konuya hızlıca dâhil olarak. "Araba işiyle uğraşıyorlar, galeri..."

Ufuk korkuyla gülümsedi. "Zaten bu da aynı şey oluyor."

"Allah'ın cezası, bir susmadın!" diye fısıldadım omzunu arkadan çimdiklerken. "Kapa çeneni. Annemle babamı da korkutacaksın."

Babam biraz huzursuzlanmış olacak ki öksürdü. "Anlıyorum, hayırlısı evladım. Saat de geç oldu, biz ufaktan yatalım. Çocuklar da kendi hâlinde takılsın, sabah erkenden yola çıkacaklar. İşleri güçleri var, değil mi hanım?"

Annem memnuniyetle başını salladı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin yavrularım, sabah erken kalkıp yolluk hazırlayacağım. Ceyhun evladım, annenler giderken arabada yer kalmadığı için göndereceğim şeyleri sığdıramadım. Onları sen götürüver artık."

"Neyi, efendim?" diye sordu Ceyhun nazik bir tebessümle. "Zahmet etmeseydiniz."

"Beş bidon turşu, yedi kavanoz ev yapımı reçel, sekiz küp peynir, altı torba ev yufkası, üç şişe..."

"Çoktan zahmet edilmiş," dedi Ceyhun şaşkın hâlde. "Ben alabildiğim kadarını götürürüm tabii, ellerinize sağlık."

"Afiyet olsun yavrum, tertemiz beslenin."

Annem ve babam nihayetinde bizleri istedikleri gibi ağırlamış olmanın verdiği mutlulukla odadan çıktıklarında biz bize kalmıştık.

"Serce, bu kimdi?"

Ceyhun kulağıma eğilip koltuğu işaret ederek fısıldadığında oraya baktım, şu ana kadar fark etmediğim biri olduğunu görünce sıçradım.

"Ay o babaannem, uyukluyor. Öyle koltukta takılır o. Çok şey yapmayın."

Bir süre ellerini karnında birleştirmiş, uyuyan babaannemi izledik.

"Düğün sırasında da burada uyuyordu," dedi Ceyhun yaşlı kadını incelerken. "Keşke yorulmasaymış, herhâlde biraz dinlenmeye..."

"Yok, o cin gibidir," diye sözünü kestim. "Zaten düğünün başkahramanı ta kendisi. Annemle babama *evliliğiniz kokuşmuş*, dediği için annem böyle bir karar alıp tekrar evlendi. Hatta şu an eminim ki bizi dinliyordur."

Koltuğa doğru başımı çevirip seslendim: "Babaanne! Bizi duyuyorsun, değil mi? Yemek yedin mi?"

Babaannem hemen gözlerini açtı. "Geldiler mi?"

İçeride derin bir sessizlik oluştu, Ufuk'un seslice yutkunuşunu işittim.

"Yemek diyorum, babaanne!" diye sesimi yükselttiğimde ağır ağır başını salladı.

"Yok," dedi memnuniyetsiz bir tavırla başörtüsünü yeniden boynuna dolarken. "Tadım tuzum yok, yavrum. Zaten annen pek iyi yapamamış, olmamış. Kaç yıldır şu sulu yemekleri bir türlü..."

Babaannem konuşmaya başladığında yeniden çocuklara dönüp gülümsedim.

"Gördüğünüz gibi. Onu aktifleştirmek için herhangi bir konudan memnun olup olmadığını sormanız yeterli. Memnun olmadığını söylemek için mutlaka uyanacaktır." Bir an duraksadıktan sonra devam ettim. "Özellikle konu annemse."

"Ne diyorsun evladım, geldiler mi?"

Ufuk nihayet babaannemin bu hâllerinden işkillenip bana doğru hafifçe eğilerek sordu. "Serce, kimler geldi mi? Babaannen birilerini sorup duruyor?"

"Korktun mu?" diye fısıldadım.

Ufuk gözlerini kocaman açmıştı. "Yok kızım, ne alaka?"

"İyi o zaman. Korkmalısın."

"Ne... neden ya?"

Cevap benden değil, babaannemden geldi.

"Evladım, size bir hikâye anlatayım. Geçin bakayım yamacıma."

İnsanlar yeniden babaanneme baktıktan sonra bana döndüklerinde tercümanlığıma devam ettim.

"Bu da bir diğer özelliği. Uykusundan uyanır uyanmaz genelde hikâye anlatıcılığı modu aktifleşir. Fikrinizi pek de önemsemeden hikâye anlatmaya başlar."

Herkes babaannemin yüzüne odaklanmışken dışarıda aniden gök gürleyiverdi. Hava sabah son derece normal olmasına karşın bir anda bozmuş, pencerenin camına çarpan yağmur damlalarının sesi içeriyi doldurmaya başlamıştı. Babaannem istediği gergin atmosferin oluşmasının verdiği memnuniyetle iç çekti.

Durum biraz garip miydi? Kesinlikle evet.

Konu bensem ailemin garip olmaması beklenir miydi? Kesinlikle hayır.

"Vakti zamanında buralarda evler yokken, in cin top oynarken, gözünün gördüğünü aklın almazken..." İç çekip esnedi. "Sözün özü tarlayken büyüklerimiz bize kuytu köşede olanları anlatırdı. Hele ki gün batıp da gecenin böyle kör vakitlerine yaklaşıldığında değmeyin bizlere, ödümüz kopardı, dışarı çıkamazdık!"

Babaannemi yeniden gösterip gülümsedim. "Bu şekilde aniden konuya başlayıp değişik bir atmosfer yaratıyor."

Huzursuz edici ruhani yönümü babaannemden aldığımı düşünüyordum, insanları korkutmakta üzerine yoktu.

"Neden çıkamıyordunuz ki?"

Soruyu soran titrek sesli Ufuk'tu, bu hiç şaşırtıcı değildi.

"Böyle akşam vakitleri *etrafta üç harfliler dört döner* derler oğlum, hiç duymadın mı? Hele bir de banyonu, tuvaletini geceye bıraktıysan vay hâline... Seni izlerler."

Ufuk bağırdı. "Ki... kimler?"

Babaannem fısıldadı: "Onlar."

Ufuk'un gözlerinin beyazını görür gibi olunca irkildim.

"Babaanne sonra anlatırsın, biz şimdi..."

Bizi dinlemedi bile. Sesini yükseltip anlatmaya devam etti: "Onlar ortaya çıktığında kaçacak delik arardık! Önce ahırlarımızı gezerlerdi; ineğimiz, keçimiz, koyunumuz, tavuğumuz... Aklınıza gelebilecek tüm hayvanlar ürkerdi. Anlardık ki..."

Sırma ismindeki genç kız sakince, "Atlar da dâhil mi acaba?" diye sordu.

"Niye?" diye merakla ona baktığımda dışarıyı işaret etti.

"Senin at kişniyor, o da bir şeyden huzursuzlanmış gibi geldi."

Ufuk gerçekten de atın kişnediğini duyunca çığlık atarak kıza sarıldı. "Duydum, duydum vallahi! Babaanne, ne olur sus!"

Kızın kucağına kadar çıkmıştı, Ceyhun ve ben de şaşkınca bu manzaraya bakıyorduk. Babaannem Ufuk'a cevap veremeden çocuk tekrar bağırdı.

"Perdenin önünden bir şey geçti, yemin ederim oradalar!" Ellerini açıp dua etmeye başladı. "Allah'ım, sen bizi Serce'nin cinli köyünden koru. Rabbim, Serce'nin uğursuzluklarından sana sığınırım."

"Ufuk!" dedim öfkeyle ona saldırmak için hareketlenirken. "Köyüm hakkında düzgün konuş!"

"Allah'ım, ne olur bizi Serce'nin köyünün yağmurlarında yıkamasınlar, kıçımıza pamuk tıkıp cenazemizi..."

"Ahlaksız herif," diye atılıp sözünü kestiğimde Ufuk kıza daha çok yapıştı.

"Babaannen itiraf etti işte!" diye bağırdı ağlamaklı bir sesle. "Duymuyor musun sen? Gece tuvalete girip çarpıldığımızda mı inanacaksın? Söyle, gaddar kız! Bilseydim gelir miydim sanıyorsun? Aklımı kaçıraca..."

Kapının gürültüyle açıldığını işittiğimizde hepimiz olduğumuz yerde sıçradık. Ceyhun hemen bana sarılırken Sırma şaşkınlıkla kapıya bakıyordu; Ufuk bu kez başını kızın koynuna gömmüştü. Deve kuşu misali orada durursa kendisine musallat olmazlar sanıyordu muhtemelen.

"Yemin ederim geldiler," diye haykırdı. "Ulan bu genç yaşımda..."

"Göğüslerimi ellemek için mi öyle yapıyorsun?" dedi Sırma öfkeyle Ufuk'u iteklerken. "Çekilsene biraz dibimden, edepsiz adam!"

"Ne olur bırakma beni," diye yalvaran Ufuk kıza daha sıkı sarıldı. "Bir şey olacaksa önce sana olsun."

"N... ne?"

Kız an itibarıyla Ufuk'un hepimizi ne kadar hızlı sattığına şahit olduğu için şaşırıp kalmıştı. Ceyhun ise her ne kadar sesten korkmuş olsa da ortamı yumuşatmaya çalıştı.

"Belki bir hayvan falandır, şu kapıya bakayım."

"Tek gitme, ben de geleyim," dedim ayaklanırken.

Ufuk'un panik hâlleri beni de germişti. Tam ona sırtımızı dönmüş, uzaklaşacakken Ufuk çığlık attı.

"Gitmeyin! Gitmeyin, bu bir tuzak!"

Ayağımıza yapışmış, karanlık koridora gitmemize izin vermiyordu. Kaşlarımı çatıp sabır dilenirken ayağımı sallayarak Ufuk'tan kurtulmaya çalışıyordum.

"Ya bir gitsene! Aa, delirdin iyice!"

Biz Ufuk'la boğuşurken babaannem yüksek sesle horlamaya başladı, kapıdaki gürültü ise kendini tekrar etti.

"Al işte!" dedim nasıl bir kaosun ortasında kaldığımızı görünce. "Babaannem yine ortalığı karıştırıp kenara çekildi. Of of!"

Tam Ufuk'la mücadele etmeye hazırlanmıştım ki salonun giriş kapısının önünde, içeriye gölgesi yansıyan bir vücut gördük. Ceyhun'la çok kısa süren bir bakışmanın ardından çığlık atarak birbirimize sarıldığımızda Ufuk ağlamaya başladı.

"Namaza başlayacağım," dedi yakarışlarla. "Allah'ım sen beni bugün şu cinli köyden kurtar, yemin ederim ki adaklar adayacağım! Sen büyüksün kurban olduğum! Serce'nin babaannesinin çağırdığı ruhları geri yolla, ne olursun! Onların şerrinden sana sığınır..."

Sırma kendisini boğmak üzere olan Ufuk'u itiyordu. "Ya çekilsene, mahvettin her yerimi çekiştire çekiştire! Biri şu çocuğu alsın üzerimden."

Ufuk'u kızın üstünden almaya çalışsam da gözlerini sımsıkı kapatarak bağırıyordu, kıza öyle bir yapışmıştı ki en son hangi hayvan belgeselinde böyle bir manzaraya şahit olduğumu sorgulamaya başladım.

"Ufuk, bir çekil de kızı rahat bırak!"

Cümlemi devam ettirememin sebebi, salon kapısının büyük bir yumrukla açılmasıydı. Hepimiz çığlık atıp koltuğun tepesine çıktığımızda artık en az Ufuk manyağı kadar kafayı yemiştik.

"Sıçtım!" diye haykırdı Ufuk. "Altıma sıçtım, eyvahlar olsun!"

Ufuk'un altına yapmasına mı, salon kapısına gelen yumruğa mı yetişeceğimi bilemeden hızlı nefesler alırken kapının usulca aralandığını gördük. Nefesimi tuttum ve bu bir hırsızsa neyle mücadele edebileceğimi düşündüm. Annemin sakladığı o sopalar neredeydi?

"Ceyhun, içeri girdiği anda sobaya yüzünü yapıştır!" dedim vahşice. "Hareket edemez. Ben de arkadan saldıracağım!"

"Cinin suratı var mı ki?" diye fısıldadı korkuyla.

"Aptal mısın Ceyhun, ne cini? Bak kapı açılıyor, sayıyorum. Bir, iki, ü..."

Saldırıya hazır hâlde ileri atılmak üzereydik ki açılan kapının arkasından bir vücut salonun ortasına doğru bayıldı.

"Ay!" diye çığlıklar atarken içeriye yığılan kişiye bakıyorduk.

Onu ilk görüşte bayılmasından tanıdım ve avazım çıktığı kadar bağırdım. "Avni bu!"

Yarım saat boyunca el birliğiyle Avni'yi ayıltmaya çalışmıştık, bir yandan da Ufuk'un bayılmaması için çaba gösteriyorduk. Ceyhun o tarafla ilgilenirken ben yere serilmiş Avni'nin suratına babaannemin kolonyasını serpiştirip hafifçe tokatlar atıyordum.

"Nasıl geldi ki bu çocuk buraya?" dedim hayretler içinde yüzünü incelerken.

Gözlerini açmıyordu ama bir şeyler sayıklıyordu.

"Ufuk, sen niye böyle donakaldın? Bembeyaz kesildin!"

Ceyhun da arka tarafta Ufuk'un suratını tokatlıyordu. Her şey çok garipti. Gece her zamanki gibi olabilecek en ilginç hâliyle ilerliyordu.

"Avni uyanıyor," dedim son tokadımdan sonra yavaş yavaş ayılmaya başladığını görünce. İyice üzerine eğildim, söylediği şeyi duymaya çalıştım.

"Ka..."

"*Ka* mı? *Ka* diyor!"

Avni sayıklamaya devam ederken kaşlarımızı çatmıştık.

"Avni, Avni! Beni duyuyor musun?"

"Kah..."

"*Kah* mı? Kahve mi istiyorsun?"

Hızlı bir şekilde üzerine eğilmiş, söylemeye çalıştığı şeyleri ve ikide bir parmaklarımla kaldırdığım göz kapaklarının içini kontrol ederken Avni yeniden sayıklamaya başladı.

"Kahpe Ufuk!"

Hepimiz aynı anda Ufuk'a baktığımızda yutkundu. Bu hakareti hiç garipsememişe benziyordu.

"Avni, neden öyle şeyler söylüyorsun?" dedim onu tamamen ayıltmak için bir tokat daha atarken.

Gözlerini açtı ve aniden doğruldu. Ufuk bir çığlık attı.

"Ayılmasın," dedi panikle. "Biraz daha uyusun, ne olur. Serce, gözünü seveyim tekrar bayılt."

"Neden? Sizin aranızda bize söylemediğiniz bir şey mi var?"

Şüpheci bakışlarımı Ufuk'un gözlerine sabitlemiştim ama Avni'nin kuduz bir köpek gibi ona saldırmasıyla hepimiz geriye kaçtık. Daha az önce baygın yatan çocuk bir anda Ufuk'un üzerine çöktü ve birkaç sağlam yumruk attı.

"Seni de sana arkadaş diyen kendimi de..." Ufuk'a vurdukça daha çok hırslanıyordu. "Ulan kahpe! Beni seninle tanıştıran Ceyhun'u da..."

Avni bir anda hemen solunda şaşkınca bekleyen Ceyhun'a saldırınca beklenmedik bu hamleyle yeniden bağrıştık. Neye, neden kinlendiğini bilmiyorduk ancak içinde daha önce onda görmediğimiz türden bir güç biriktirmişti. Avni bağırarak Ceyhun'a vurunca, Ufuk hemen Sırma'nın arkasına saklandı.

"Sır gibi sakla beni, Sırma'm," dedi ağlayarak. "Bu herif beni çiğ çiğ yiyecek."

Sırma tekrar Ufuk'la cebelleşmeye başlarken ben Ceyhun'u kurtarmanın derdine düşmüştüm.

"Avni bir dur! Bırak çocuğu! Allah kahretmesin seni! Onun ne suçu var?"

Avni'yi Ceyhun'un üzerinden almaya çalışsak da anlamadığımız bir şeyler bağırarak ağlıyordu.

"Bırak," dedim telaşla. "Bırak kocamı!"

Kocam kelimesinden sonra oluşan anlık sessizlikte gözler üzerime dönse de bu çok uzun sürmedi. Çünkü Avni yeniden ağlamaya başlamıştı.

Bu arada evet, Ceyhun'la evlendiğimizi henüz onlar da bilmiyordu.

"Niye hiçbiriniz beni aramadınız lan?" dedi hıçkırıklara boğulan Avni. "Niye kimse peşime düşmedi? Ne yedim, ne içtim; öldüm mü, kaldım mı? Niye lan, niye!"

"Avni senin miden bozulmamış mıydı?" dedim nefes nefese.

Cümlem biter bitmez Ceyhun'la aynı anda Ufuk'a baktık, başını yine deve kuşu gibi Sırma'ya gömmüştü. Burnuma feci bir bok kokusu geliyordu.

"İnsan ishal olduğu için bu kadar yalnız bırakılır mı?" dedi Avni ağlamaya devam ederken. "Ben bunu hak etmedim."

Gözyaşları sicim gibi akıyordu, donakalmıştık.

"Orada çok yalnızdım," dedi kederle. "Cebimde beş kuruş kalmamıştı, resmen dağın başındayım. İnsanlık yok, hayat yok... Hangi otobüse bineceğim, köyün adı ne? Telefonlara kimse bakmıyor, ben evrendeki bir bok tanesi kadar yapayalnızım..." Ufuk'a tekrar saldırdı.

"Hele şu piç beni engellediğinde kendini bitirdi! Niye engelledin ulan beni? Söyle, söyle puşt!"

Ceyhun şok içinde araya girerken Avni'yi tutup tüm gücüyle geri çekti.

"Sen orada kendi isteğinle kalmadın mı?"

"Ne isteği be?" dedi Avni onu da itekleyip ağlamaya devam ederken. "Pala bıyıklı adamların, bana bile yan gözle baktığı iğrenç bir yerdi orası. Bu Ufuk dangalağı beni orada bıraktı!"

"Ufuk, sen Avni'nin tacize uğramasına mı sebep oldun?" diye haykırdım öfkeyle.

Öfkem volkan gibi patlamama sebep olurken bu kez Ufuk'a saldıran ben oldum. Hepimizi kandırmıştı, bunu öyle büyük bir ustalıkla yapmıştı ki düğün telaşından hiçbirimiz fark edememiştik. Avni haklıydı, onu aramayı bile bırakmıştık. Ufuk'un suratına beş parmağımı geçirecekken Sırma denilen kız, onun hâline acımış olacak ki elimi tuttu.

"Şey, bu kadar yetmez mi sizce?" dedi dudağını ısırarak. "Biraz daha dayak yerse yoğun bakıma kaldırmamız gerekecek."

Öfkemi atamamıştım ki Avni, kötü hatıraları yeniden depreşmiş gibi ağlamaya başladı. İçim cız ediyordu, dayanamayıp Avni'ye sıkıca sarıldım.

"Canım," dedim saçlarını okşarken. "Bizi kandırmış bu pislik, nereden bilelim? Meğer ne çok kahpelik sığdırmışsın hayatına böyle..."

Avni şefkatli sesimle yatışırken Ceyhun arka tarafta Ufuk'u dövüyordu. Sırma artık mecburen Ufuk'un önüne geçmiş, onu arkasına saklıyordu.

"Bunda hiç yürek kalmamış," dedim Avni'ye sarılıp Ufuk'a kötü bakışlar atmaya devam ederken. "İnsan kaç yıllık arkadaşına bunu yapar mı? Yazıklar olsun ya! İyi ki Avni yolu bulabilmiş."

Geri çekilip Avni'nin yüzünü avuçlarımın arasına aldım, küçük bir çocuk gibi ürkekti. Gözleri dolu doluydu, dokunsam tekrar ağlayacaktı.

"Canım, sahi sen buraya nasıl geldin?"

"Otostop çektim."

"İyi bari, sağ olsunlar seni almışlar arabaya," dedim hüzünle onu izlerken. "Geçti, hepsi geçti."

"Tam olarak öyle değil," dedi Avni gözyaşlarını silerken. "Aslında biraz belalı adamlardı. Birini arıyorlarmış Serce, bir meseleleri varmış. Arabalarına binerken çok korktum ama yapacak başka bir şeyim kalmamıştı. Zaten o tarafta arama operasyonu yapacağız, seni de giderken bırakalım dedikleri için reddedemedim."

İçeride ölüm sessizliği oluştuğunda hepimiz Sırma'ya baktık. Kız donakalmıştı.

"Avni, adamlar nerede?" diye fısıldadım.

Avni gözyaşlarını silip gülümsedi. "Ben zor durumda kaldım diye bana sahip çıktılar. Numaramı aldılar, *ihtiyacın olursa ara*, dediler. Ben eve girene kadar beklediler. *Eğer sıkıntı*

olursa, adres yanlışsa geri dön, seni bekleriz, dediler." Utangaç bir şekilde tebessüm etti. "Arabaları kapının önünde olabilir."

"Ulan, Avni mafyayı kapımızın önüne getirmiş!" dedi Ceyhun panikle.

Ufuk durumun farkına vardığında bayıldı. Bu hepimizin beklediği bir şey olduğu için onunla ilgilenecek vakit bulamadık, Sırma işittikleri yüzünden derin nefesler almaya başlamıştı.

"Beni yakalarlarsa biterim," dedi korkuyla.

"Biz varken o iş biraz yaş," dedim güven verici bir sesle, korktuğumu belli etmemeye çalışıyordum.

Yüz ifadem sertti, her zamanki gibi kriz yönetimini ele aldım.

"Sen hemen içeri geçip yataklardan birine uzan, yorganı da üzerine çek iyice. Kapını kilitle. Avni hemen çıkıp bir sorun olmadığını ve gidebileceklerini söyleyecek, eve kimsenin girmesine müsaade etmeyiz."

Avni'ye baktım. "Avni, bir problem olmadığına onları ikna etmelisin. Tamam mı?"

"Ta... tamam," dedi olayların hızına yetişemeyen zavallı. "Sanırım yine kötü bir şey yaptım."

"Yok," dedim hüzünle başını okşarken. "İshal olman ve başına bunların gelmesi senin suçun değildi."

Sonraki üç dakika boyunca çok hızlı hareket ettik, zaman aleyhimize işliyordu. Ufuk'u babaannemin yanındaki koltuğa yatırıp salonun ve koridorun ışıklarını kapattık. Sırma'yı bir odaya yerleştirdik, Ceyhun evin dış kapısında nöbet tutmak için beklerken eline babamın av tüfeğini tutuşturdum.

"Serce!" diye fısıldadı dehşetle. "Bu ne?"

Gözleri eline tutuşturduğum tüfekteydi.

"Biri zorla içeri girmeye çalışırsa acıma. Nefsi müdafaa, Ceyhun!"

"Serce, ben yapamam," dedi Ceyhun panikle. "Al şunu, elimde falan patlar!"

"Ceyhun," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Çabuk toparlan. Arkadaşın, diğer arkadaşını dinlenme tesisinde bı- raktığı için mafyayla irtibata geçmesine sebep olmuş. Yet- mezmiş gibi mafyanın aradığı kızı getirip dibimize sokmuş! Güçlü kalmalısın. Hayatta arkadaş seçimlerinin ne kadar kıy- metli olduğunu anladığın..." Ürkütücü bir sesle fısıldadım: "Ve gerekirse birini götünden vuracağın o gündesin."

"O...olmaz," dedi korkuyla.

Sırtına birkaç güçlü vuruşla Ceyhun'a cesaret yükledikten sonra Avni'yi önüme aldım ve evden çıktık.

"Ne olur ne olmaz, sana da tam güvenemiyorum, Avnici- ğim. Ben de yanında olayım."

"Sen de mi mafyayla görüşeceksin?" dedi Avni şaşkınca yürürken.

Bahçeye inen merdiveni geçtik, karanlıkta yürürken ger- çekten de biraz ileride pusuya yatmış gibi bekleyen, farları ya- nan bir araba olduğunu gördüm.

"Sesini titretmeden konuş," diye tembihledim Avni'yi. "Hiçbir problem olmadığına ve sıradan insanlar olduğumuza onları inandır. Anladın mı?"

"Ta... tamam."

"Hadi, güveniyorum sana, yüzümüzü kara çıkarma."

Arabanın yanına ilerliyorduk ki korkunç bir manzarayla karşılaştık. Yaklaşık üç araba dolusu insan arka tarafa gizlen- miş, karanlığa karışmış şekilde arabalarda bekliyordu.

"Bunların hepsi seni mi bekliyor?"

Avni yutkundu. "Bu bir kısmı. Normalde dokuz araba vardı."

"Ufuk, Allah senin belanı versin!" dedim dizlerim titrerken. "Töreye kurban gideceğiz."

Avni'yi öne iterken fısıldadım: "Arabanın camını açan kişi seni bekliyor, kontrolü elden bırakma."

"Ta... tamam," dedi Avni yeniden ürkekçe.

Sonra o tarihî an başladı, hayatımızın kayabileceği o sohbeti dinledim.

"Kardeşim, seni bekliyorduk, bir sıkıntı var mı?"

Camı indirip konuşan kişi otuzlarının sonunda, siyah saçlı, siyah gözlü, sakallı bir adamdı. Ürkütücü görünüyordu, arabası da kendisi gibi simsiyahtı. Camları filmli olduğu için kaç kişi olduklarını göremiyordum.

"Sıkıntı yok, abi," dedi Avni ondan beklemediğim bir cesaretle. "Sağ olasınız. Arkadaşlarım buradaymış, beni hemen içeri aldılar."

Adam, Avni'nin cümlesiyle beraber gözlerini bana çevirdiğinde öteki tarafa gideceğimi zannettim.

"Selamünaleyküm," dedim kalınlaştırdığım sesimle. "Necisiniz?"

Adam kaşlarını çattı. "Neci miyiz?"

Avni hemen kulağıma fısıldadı: "Serce, adamlar Azerbaycan'dan gelmiyor, normal konuşsana."

"Sen karışma," diye fısıldadım. "Biraz cahil hissetsinler diye psikolojik baskı yapıyorum." Sonra adama dönerek, "*Nasılsınız* demek istedim, biz göçmeniz," diye açıkladım yüksek sesle.

Bu sırada onları öldürecekmiş gibi gözlerimi dikmiştim. Adam huzursuzlandı.

"İyiyiz, sağ olasın abla," dedi adam. "Kardeşi bıraktık, bir problem var mı diye bakalım dedik."

"Bu iyiliğiniz karşılıksız kalmaz," dedim kendimden beklemediğim bir cesaretle elimi camdan içeri uzatıp adamın omzuna koyarken. "Arkadaşımıza yapılan iyilik bize yapılmıştır."

Bu tavrım adamı şaşırtmışa benziyordu, başını çevirip omzundaki elime şöyle bir baktı. Acaba biraz fazla mı abartmıştım? Dizlerimin titrediğini çaktırmadım.

"Siz de bizim âlemlere yabancı değil gibisiniz," dedi adam gülerken. "Herhâlde burada sağlam bir babayiğit oturuyor. Kimin evine geldik biz böyle?"

Adam başını çevirip evimize baktığında Avni'nin kelimeişehadet getirdiğini işittim.

"Babamdan daha babayiğit olan kişi burada," dedim gülümseyerek. "Karşınızda duruyor. Buralar benden sorulur. İsmim Zeyna Serco."

Bu ismi çok düşünmemiştim ama kimlik bilgilerimi verecek hâlim yoktu.

"Zeyna Serco," diye tekrar etti adam düşünceli bir şekilde. "Hiç duymadık ama bizim kusurumuz olsun. Memnun olduk, abla."

Başımı salladım ve Avni'yi gösterdim. "Bu da can dostum Zeyna Avni, onunla zaten tanışmışsınız. Hayırlı yolculuklar, kendinize dikkat edin." Eğilip adama fısıldadım. "Gece vakti benim köy pek tekin sayılmaz."

Adamın meraklı bakışlarının daha da karardığını ve söylediklerimi gerçekten ciddiyetle dinlediğini fark ettim.

"Biz de Mardinli Şevki Rakım Hüsamettin Paşa'nın konağından geliyoruz," dedi adam gururla. "Aşiretimizi buralarda

duymamış olabilirsiniz ama bir işiniz düşerse mutlaka haber verin."

Korktuğumu ve *aşiret* kelimesinden sonra şuracıkta altıma sıçmak üzere olduğumu belli etmemek için hafifçe öksürdüm, kaşlarımı çatarak konuştum. "Yüksek rakımlardan geldiniz demek."

Adam bir anda telefonunu çıkardı ve bana keskin bir bakış attı. Bu sırada Avni telaşla kulağıma fısıldadı: "Mardin yüksek rakımlı mıydı?"

Avni'yi susması için çimdikledim.

"Sizin gibi insanlara zor rastlanıyor bu devirde." Adam telefonun kilidini açarken dudağını büyük bir gururla bükmüştü.

Resmen onu kendime hayran bırakmıştım.

"Böyle cesur bir insana denk gelmek şereftir. Erkeklerin bile adam olamadığı bu zamanda sizdeki şu duruşu takdir ettim, abla." O an korkunç bir şey oldu. "Numaranı ver de kaydedelim, Avni kardeşinkini de aldık."

Beynim durmuştu, o an içerideki kızcağızın hayatını kurtarmak ve dikkatleri üzerimize çekmemek için bembeyaz kesilen suratımla kalakaldım. Ve usulca, tane tane numaramı söyleyiverdim. Bu kez sahiden altıma yapmış olabilirdim.

"Bizim senden bir arzumuz olacak," dedi adam telefonu yeniden cebine koyarken. "Buralarda tek başına bir yerlere sığınmaya çalışan, kaçak, çelimsiz bir kız görürsen bize haber et. Olur mu? Bir davamız var, çok mühim."

Adamın sesinin tehlikeli tınısını duyduğum an hızla başımı salladım, kafam kopacaktı. "Emrin başım üzerine..." Gözlerimi kıstım. "Adınız?"

"Gıyaseddin Şeker."

"Şeker mi?" dedim bir anda ortamı yumuşatmak için şekilden şekle girerken. Şapşalca güldüm. "Şeker bir aşiretsiniz demek."

Neyle dalga geçtiğimi fark ettiğimde Avni'yle bakıştık, yüzü benimkinden bile daha beyazdı.

"Bu seferki kelimeişahadetim senin için olsun," diye fısıldayıp yeniden okudu.

Adama baktığımızda beklediğimizden daha az bozulduğunu hatta biraz tebessüm ettiğini gördük.

"Harbi insanlara, yüreği paklara denk gelmişiz demek ki," dedi takdir edercesine iç çekerken. "Zeyna ailesine selamlarımızı iletin. Allah'a emanet."

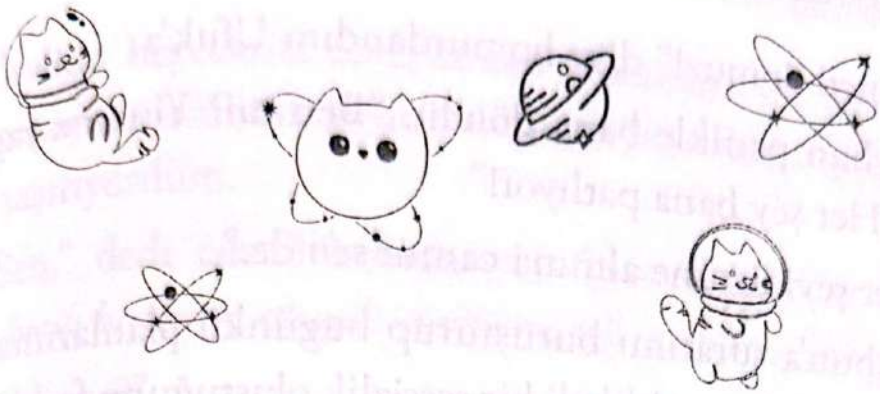
Elimle asker selamı çaktım. "Uzunları yakmayı ihmal etmeyin. Selametle."

Ehliyet alırken edindiğim bu bilgiyi böyle bir anda kullanmak beni gururlandırmıştı. Adam selamıma karşılık verdi, arkadaki üç araba dolusu adamına eliyle bir hareket yaptıktan sonra hep birlikte hareketlendiler ve on saniye içinde bahçemizden ayrıldılar.

Arabalar bahçemizden ayrıldığında Avni panikle fısıldadı: "Serce, sen ne yaptın?"

Kucağına doğru yığılıverirken inledim. "Mafyaya numaramı verdim, Allah bizi kahretsin, Avni!"

Ceyhun'un av tüfeğiyle yanımıza koştuğunu gördüğümde hiçbir şey yokmuş gibi tebessüm etmeye çalıştım.

BÖLÜM 5
KAN DAVASI MÜVEKKİLLERİ

Bilmediğimiz bir kan davasına bulaşmamızın ertesi sabahındaydık. Ceyhun'la birlikte yan yana yattığımız yatakta tavanı seyrederken köyden kurtulmuş olduğumuza şükrediyordum.

"Annemle babam da yarın sabah burada olur. Onları köyde bırakmak hiç içime sinmiyordu."

Ceyhun rahatladığını gösteren derin bir nefes verdi. "Canımızı kurtardığımıza şükrediyorum. Köy hepimizin sonu olacaktı, Serce."

"Ceyhun, konunun benim köyümle alakası ne?" dedim kaşlarımı çatıp yatakta ona dönerken. "Dangalak arkadaşların başlarına böyle işler açmasaydı hiçbir sorun olmayacaktı. Biz annemin düğününden sonra mutlu mesut takılacaktık. Her şeyi o Ufuk mahvetti!"

"Tamam, sakin ol, bir şey demedim," dedi Ceyhun yumuşak bir sesle. "Eve dönene kadar Ufuk'u sözlerinle yıldırdın, dayağınla dize getirdin, çenenle mayıştırdın. İnan ki şu anda kendinde bile değildir."

İyi yapmıştım, Ufuk başımıza böyle bir bela sarıp ortadan kaybolabileceğini sanıyorsa yanılıyordu. Avni'nin psikolojisi fazlasıyla bozulmuştu, ne o ne de biz bunları hak etmiştik.

"Bencil domuz!" diye homurdandım Ufuk'a.

Ceyhun panikle bana döndü. "Ben mi? Yine ne yaptım, kızım? Her şey bana patlıyor!"

"Her şeyi üstüne alınma canım sen de."

Ceyhun'a suratımı buruşturup bugünkü planlarıma geçmeyi düşünürken tehlikeli bir sessizlik oluştuğunu fark ettim. Usulca ona döndüm.

"Ne bakıyorsun öyle?" diye sorarken yüzünde masum olarak tanımlanamayacak bir sırıtış vardı.

"Neyi alayım üstüme?" diye fısıldadığında çapkınlık moduna bu kadar hızlı geçiş yapabilmiş olması her zamanki gibi dilimin tutulmasına sebep oldu.

Cevap vermediğimi görünce yatakta bana iyice yaklaştı, alık alık sırıtarak sırnaşmaya başladı.

"Mesela," diye fısıldadı. "Evliliğimizi gizlememize rağmen köyde herkesin içinde yanlışlıkla kocam deyişini üstüme alınayım mı?"

Bahsettiği şeyi çok iyi hatırlıyordum, kargaşanın ortasında Ceyhun sıkışınca panikle *kocam da kocam* diye haykırıvermiştim. O anı düşününce kıpkırmızı kesildim.

"Ay sorma," dedim utançla yüzümü yellerken. "Neyse ki annemle babam yoktu, beni mahvederlerdi. Annemin gözünden asla kaçmaz."

"Çok kasma," dedi aynı otuz iki diş sırıtışıyla. "Ne de olsa bir şekilde öğrenecekler. Hem ne var canım, minik kuşumu nikâhıma almam ayıp mı? Geç bile kaldım kızım, hayatımızın başlangıcında denk gelebilseydik..."

"Yok artık, Ceyhun," dedim gözlerimi kısarak. "Erken çocukluk döneminde tanışsaydık bir de. Üstüne çikolata sos da ister misin?"

Ceyhun heyecanla cevaplarken gözlerinin içi parlıyordu. Bazen hayal gücünün, benimkinin on katı kadar güçlü olusuna şaşırıyordum.

"Sen," dedi cilveli bakışlarıyla. "Sen benim bu hayatta *keşke beşik kertmem olsaydı*, dediğim tek kadınsın be kızım."

"N... ne?"

Daha önce kimse beşik kertmesi olmamı istediğini söylememişti, içim bir hoş olunca şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

"Birlikte altımıza işer, birlikte at koştururduk..."

At kelimesinden sonra duraksadı ve yeniden bakışları bakışlarımla buluştu. Bu bakışın da hayra alamet olduğunu söyleyemezdik, bir tuhaf duruyordu.

"Onu bunu geç de..." diye fısıldadı etkilendiğini belli eden karizmatik bir gülüşle. "Senin o düğüne girişin neydi be minik kuş? Anlat bakayım, benim için miydi?"

Uzandığı yerde biraz doğruldu ve gözleri kendiliğinden kapanırken sesi masalsı bir anın hayaliyle yanıp tutuşurmuşçasına bir tınıya büründü.

"At," diye fısıldadı.

"Ceyhun ne yapıyorsun sen, deli misin?"

Gözlerini kapatıp bana *at* diye fısıldaması şaka mıydı?

"At," diye fısıldadı yeniden. "Atı hâkimiyetin altına aldığını gösteren o dik duruşun, yürüyüşündeki sahiplenicilik..."

İç çekerken gözleri hâlâ kapalıydı, sonra dudaklarının arasından derin bir nefes kaçıverdi. Ceyhun resmen atı tutuşuma yükseliyordu. Ufuk'un mutfağın köşesinde bana verdiği bilgiyi anımsadım.

"Ceyhun'un ata olan ilgisini anlayacaksın, sana yeniden âşık olmuştur."

"Ay o benim hâkimiyetim altında değildi ki Ceyhun," dedim utana sıkıla. "Davulcuyu nasıl teptiğini hatırlasana. Tutamadım."

"Of," diye fısıldadı gözleri kapalı. "İşte, öyle bir anda bir at tarafından tepilmek gibi senin tarafından tepilme hayali kuruyor insan... O gücün temsil ettiği bakışlarındaki..."

Çığlık attım. "N... ne?"

"Atın olsam, sırtıma bir kırbaç indirsen, ben sana şahlansam, yükselsem, sen durmasan..."

Yanaklarım kıpkırmızı olurken gözlerini kapatmış, hayalini anlatmayı sürdüren Ceyhun'a şiddetli bir tokat attım.

"Kendine gel!" diye bağırdım telaşla. "Neler geçiyor aklından?"

"Serce, ben çok fenayım," dedi Ceyhun gözlerini açıp bana dönerken.

Gerçekten de durumu fenaydı; göz bebekleri kocaman olmuştu, derin nefesler alıyor ve bana doğru yaklaşıyordu. Anne olmak için çok gençtim, benim iki kedim ve kedilerimin yavruları vardı! Bakım masraflarını saymıyordum bile.

"Azgınlıktan gözlerin renk değiştirmiş!" diye haykırdım dehşetle. "Sen beni az önce at kafası gibi mi hayal ettin, ben mi yanlış anlıyorum?"

Ceyhun konsantrasyonunun bozulmuş olmasından dolayı kaşlarını çattı. "Hayır be, at kafası ne? Ben seni şöyle komple..."

"Sus, sus!" deyip yutkunarak geriye döndüm ve telaşla yataktan kaçmaya çalıştım. Evet, evlenmiş olabilirdik fakat bu kadarı henüz hazır olmadığım bir hayalperestlik düzeyiydi. Ceyhun'u o hâlde bıraktığım için açıklama yapmaya çalıştım.

"Atlar çok güzel hayvanlar tabii. Şey yapalım, canım... Bu konuyu sonra uzun uzadıya masaya şöyle bir yatırır..."

"Kaçma," diye çapkınca güldükten sonra beklemediğim bir anda atak yapıp beni yakaladı.

Bir çığlık atıp pijamamı yakalayan ellerini itekledim. "Ay git, manyak!"

"Neden kaçıyorsun?" dedi iyice dibime girip beni yatağa düşürürken.

Üzerime çıkmış, kesinlikle niyetinin normal olmadığını görebileceğim şekilde pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

"Ben senin kocan değil miyim? Ne güzel diyordun orada *kocam* diye..."

Ceyhun'un göz kapakları yeniden kapandı, dudakları dudaklarıma yaklaşırken yutkundum.

"Canım, çocuklar bizi izliyor, seni sükûnete davet ediyorum."

Ceyhun *çocuk* kelimesini duyduğu anda gözlerini açtı ve aynı anda sol tarafa döndük. Komodinin üzerindeki Haydut ile Haseki gözlerini irice açmış, dikkatle bizi izliyorlardı.

"Psikolojileri bozulacak," diye fısıldadım. "Çok şey yapmayalım biz."

Ceyhun onu üzerimden ittiğimde homurdandı. "Sanki bilmedikleri şey! Serce, senin kedin doğurdu!"

"Olsun," dedim ciddi bir ifadeyle Haseki'yi süzerken. "Uzmanlara göre çocukların, ebeveynlerin bu tarz özel anlarına şahit olması çok sakıncalı bir durummuş. Davranış bozukluğu geliştirebileceklerini okudum."

"Onlar çocuklarımız değil."

Ceyhun'un cümlesi netti ancak bu, bizim kaşlarımızı çatarak bir süre birbirimize bakmamıza sebep oldu.

"Onlar benim çocuklarım," dedim sertçe. "Kedi olmaları bunu değiştirmez."

"Tamam, biliyorum, seninle konuşuyorlar..."

İç çekip gözlerimi devirdim, Ceyhun bıkkınca yataktan kalktı.

"Sadece benimle değil," dedim Haseki ve Haydut'u incelerken. Dudaklarımda sıcacık bir tebessüm oluştu. "Anlaşıldıklarını düşündükleri herkesle konuşuyorlar. Hiç haberin yok ama iki haftadır kayıp diye ortalığı velveleye verdiğin civcivli çoraplarını Haydut bulup getirdi."

Küstahça tek kaşımı kaldırdım ve Ceyhun'a göz kırptım. "Neden diğer çoraplar değil de o? Çünkü senin onu aradığını biliyordu, konuştuğumuz her şeyi anlıyor."

Ceyhun itiraz ederken Haydut'a kötü bir bakış attı. "Hayır, Serce! Üzerinde kuş resmi olan her şeyi çalıyor bu kedi! Kendisi sakladığı için işi bitince getirdi, sen de olaya bambaşka bir boyut katıyorsun. Bizi anladığından falan değil, canı öyle istediğinden!"

Bu tezi çürütemediğim için lafının altında kalacağını fark etsem de beni susturmasına izin vermedim.

"Peki, Haseki'nin *robot süpürgeler çok pahalı, bozulursa yenisini alamayız,* dediğim günden beri süpürgeye binmeyişini nasıl açıklayacaksın? Bu kediyi onun tepesinden indiremiyorduk."

Ceyhun derin bir nefes verdi.

"Serce çünkü kediye *yaş mama vermeyeceğim, ayrı odan olmayacak ve Haydut'la uyuyacaksın, oyuncakların da yasak,* dedin. Bunları anlatırken *Hacivat ve Karagöz* oyunu canlandırır gibi mamayı, Haydut'u, oyuncakları tek tek eline alıp üç boyutlu tanıtımınla gösterdin. Kedi korktu!"

"Yani beni anlamış oluyor," diye gururla gülümsedim.

"Korku kültürüyle büyüttün çocukları," diye homurdandı Ceyhun.

"Sen öyle san. Bu sadece anne terbiyesi. Ben onların kumuna kurban..."

"Tamam, midem bulandı, sus lütfen," dedi Ceyhun yataktan hemen kaçarken.

Gerçekten de kum kokusuna karşı aşırı hassasiyeti vardı, hele ki Haydut işerken göz göze gelirlerse bayılacak gibi oluyor ve öğürerek o ortamdan kaçıyordu.

"Oysa bence en tatlı anı, işediği anki savunmasız hâli," diye sıcacık gülümsedim. "O savunmasız bakış, o mağdur ancak tatlı duruş, o kasıntı ancak rahatlamadan önceki on beş saliselik zaman diliminin..."

Ceyhun acıyla içeriden bağırdı.

"Serce! Duyuyorum ve daha çok kusasım geliyor!"

"Siz ne anlarsınız, canım?"

Yataktan kalkıp hızlıca ortalığa çekidüzen verdim. Yaşanan tüm kaostan sonra Ufuk ve Avni'yi bizden uzaklaştırmış olmak ruhuma iyi gelmişti. Şu anda birbirlerini yiyor olma ihtimalleri yüksek olsa da bu beni hiç alakadar etmezdi.

"Ne yapacağım, biliyor musun?" dedim mutfakta bize yemek hazırlamaya başlayan Ceyhun'a. "Şöyle iki hafta kafa dinleyeceğim. Arabanın bozulmasına falan canım sıkıldı ama şimdi onu bile takmıyorum, nasıl olsa bir şekilde hallolur. Sen askere gittiğinde kimseye kapıyı açmayacak, Ufuk ve Avni'nin geldiğini görürsem evde yokmuşum gibi davranacağım."

Ceyhun huzursuz bir şekilde, "Sayılı gün çabuk geçermiş ama senden ayrı ne yapacağımı bilmiyorum," dedi.

Ardından bize iki tabak çıkardı ve masaya yerleştirdi. Özenle sebzeleri doğrayıp tabağa yerleştirirken bunu dünyanın en önemli işiymiş gibi yapıyordu. Bense her zamanki sabırsız tavrımla dolapta bulduğum her şeyi masaya fırlatmak istiyordum. Ceyhun'un nazik ruhu beni dizginlemiş, içimdeki uysal Serce'yi uyandırmıştı.

"Sonuçta uzun dönem gitmiyorsun, canım," dedim teselli etmek isteyip omzunu okşarken. "Hem böylece geldiğinde rahat rahat düğünü de yaparız, konuştuk bunu."

"Keşke Ufuk ve Avni de benimle gelseydi," dedi Ceyhun hüzünle.

"Canım, öyle bir şey yok ama," dedim nazikçe omzunu okşamaya devam ederken. "Biliyorsun, bu ilkokul değil, elinden tutup seni götüremeyiz."

"Olsun," dedi Ceyhun hüzünle. "İnsan yine de..."

"Turan taktiğini hatırla, bu sana güç verecektir."

Ceyhun tabaklardan başını kaldırıp bana bakınca tebessüm ederek açıkladım.

"Biliyorsun, çok sıkı bir *Muhteşem Yüzyıl* izleyicisi ve bir nevi tarih bilimcisiyim. Umutsuz hissettiğim zamanlarda Osmanlı'nın Turan taktiğini uyguladığı savaşları aklıma getiriyorum. Özellikle Kanuni'nin Mohaç Meydan Muharebesi'nin bende yarattığı hisler paha biçilemez. Ekranda o belirişi..."

Durdum ve derin bir nefes verdim.

"O sahnedeki ihtişam, o sahnenin hemen öncesinde sarayda çıkan kaos ve Hürrem ile diğer cariyeler arasındaki fitne..."

"Serce, orası Turan taktiği ile ilgili değil gibi sanki," dedi Ceyhun kafası karışmış hâlde.

"Evet canım, pardon," dedim tebessüm ederken. "Genel anlamda bahsetmeye çalıştığım şey, bunu düşünmenin sana vereceği güç aslında. Seni o taktiğin ortasında, orduya komut verirken, Kanuni'nin giydiğine benzer ihtişamlı bir kaftanın içinde..."

Bir an duraksadıktan sonra aklıma gelenle aniden bağırdım: "Ceyhun, ben sana yeni bir kaftan sipariş etmiştim, o neden gelmedi hâlâ?"

Ceyhun iyice şaşırdı. "Yeni bir kaftan mı? Ne? Nereden? Serce!"

"Dur şu kargoyu kontrol edeyim de iade gitmesin."

Onun şaşkınlığını umursamayıp kargo takip sayfasına giriş yaparken hazırladığı tabağı bozacak şekilde birkaç zeytini ağzıma attım. Ceyhun derin bir nefes verip tabağı yeniden sabırla hazırlarken ben dedikoduya devam ediyordum.

"Ufuk da kızı bırakmadı he," dedim gözlerimi kısıp. "Meğer bu anı bekliyormuş. Yok efendim mafyaydı, töreydi, bana sığındı derken iyice yapıştı kıza. Peki, kendi evini açmasına ne diyorsun? Günahı kadar sevmez misafiri, kıza gelince işler nasıl değişti!"

"Bilmiyorum," dedi Ceyhun. "Başımıza bir iş açacak ama hayırlısı. Bizden uzak olsun da..."

Evren dileğimizi kabul etmemenin bir göstergesi olarak bize bir armağan yolladı. Ceyhun'un cümlesinin bitmesiyle eş zamanlı olarak kapı zili yüksek sesle ve ısrarla çalmaya başladı. İrkilerek birbirimize baktık, damağımı parmağımla kaldırırken elimi kalbime koydum.

"Ay tövbe bismillah, kim bu saatte?"

Son olaylardan sonra diken üstünde olduğumuz için acele adımlarla kapıya vardık. Apartmandan yükselen çığlık sesleri duyuyorduk. Ceyhun önüme geçip kapıyı kontrol etti,

gördüğü şeyle kapı koluna uzandı ve karşımızda onları bul-duk.

Ayrılmaz bir takım olan Ufuk ve Avni ikilisi! Başımı biraz sağa yatırınca arkalarında bekleyen kızı da gördüm, bu kez farklılık yapıp Sırma'yı da peşlerine takmışlardı.

"Ne oluyor bu aşağılık apartmanda?" dedim şaşkınca. "Bu bağırışlar da ne?"

Ufuk bizden izin istemeden tekme tokat eşliğinde Avni'yi paspas gibi önümüze atıverdi, geri çekilip olanlara şaşkınlıkla baktım. Ceyhun komşulara daha fazla rezil olmayalım diye kapıyı kapatırken meraklı canavarım Haydut dibimize girmiş, olay yeri incelemesi yapıyordu.

Ufuk öfkeyle Avni'yi işaret etti. "Başımıza açtığı işler yetmiyor, bizi daha da belaya bulaştırmış!" diye bağırdı.

Duyacaklarımı korkuyla beklerken Ufuk, beynimizden vurulmamıza sebep olacak o cümleyi söyledi: "Avni, Sırma'nın ailesine telefon numarasını verdiği için adamlar onu aramış!"

"Hih!" diye bağırdım Şeker Aşireti'nin ürkütücü siyah araçları gözlerimin önüne gelince. "Olamaz!"

Sırma çaresiz görünüyordu, başını eğdiğini gördüm. Fakat Ufuk'un son cümlesi sadece beynimizden değil, kalbimizden de vurulmak üzere olduğumuzu gösteriyordu.

"Telefonu açtığı yetmemiş, bir de adamlarla randevulaşmış!"

İkinci verilen bilgi bünyeme ağır gelince bayılacak gibi oldum ama Ceyhun beni hemen yakaladı.

"Avni, sen ne yaptın?" diye dehşetle fısıldadım. "Olamaz!"

"Serce," dedi masumca. "Yapmak zorunda kaldım, adam gece boyu mesaj atıp durdu."

"Derdi neymiş?" dedim kalbim hızla çarparken. "Ay, biz nasıl bir boka battık böyle? Demek sonumuz bunların elinden olacak." Sırma'nın yüzüne bakıp gülümsemeye çalıştım. "Canım kusura bakma, ailen biraz ürkütücü de."

"Yok," dedi kız sakince, kendini açıklama ihtiyacı hissetti. "Çok haklısınız. Ben..."

"Avni dertleri neymiş, söylesene?"

Ceyhun da benim gibi sakinliğini korumakta zorlanıyordu, ayağıyla tempo tuttuğunu ve gergince şakaklarını ovduğunu gördüm.

Avni'nin söyledikleri evin içine yıldırım gibi düştü, koca gözleriyle bana bakıyordu.

"Seni istediler."

Bu kez bağıran Ceyhun'du. "Ne? Ne diyorsun ulan sen? Saçmalama!"

Avni çaresiz görünüyordu. "Bana kızma, Serce'yi de çok aramışlar. Ulaşamayınca bana sordular."

"Çünkü numaralarını hemen engelledim," dedim öfkeyle. "Sana da tavsiye ederim, kibrit Avni. Yaktın yine bizi."

Ceyhun, Avni'nin yakasına yapışıp onu havaya kaldırdı.

"Avni, kim benim karımı isteyebilir? Seni şuraya gömerim, yemin ederim!"

Avni telaşla bağırdı. "Karın mı? Lan! Evlendiniz mi?"

Ufuk bir anda Ceyhun'un ayaklarına kapandı. "Ceyhun, duyduklarımız doğru mu? Bu Serce geçen gün o yüzden mi kocam dedi sana? Bana bak, sen bize ihanet mi ettin? Doğru söyle ulan!"

Ceyhun öfkeyle Avni'yi bırakıp Ufuk'u itti. "Konumuz bu mu, dingiller? Başımıza belayı musallat edip evi basıyorsunuz!"

"Ceyhun, *yapmadım* de," dedi Ufuk ağlarcasına. "Ulan, biz bir umut kendine gelirsin, hayatının daha fazla ne kadar değişebileceğini görürsün, aksiyonu kaldıramazsın diye beklerken sen..."

Ufuk gerçekten ihanete uğramış gibi hissediyor olmalıydı ki ağlayacak gibi görünüyordu, dudakları titredi.

"Güle güle gece kulüpleri, güle güle bekârlık, güle güle hep hayalini kurup kapısından hiç giremediğimiz renkli ışıklı pavyonlar..."

Ufuk'un üzerine panter gibi atlayıp onu yere yıktım. "Seni var ya! Ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu? Ben size bulaşmayı bıraktım, yaşamanıza izin verdim, habitatınızda özgürsünüz, elleşmiyorum diye mi cesaret buldunuz? Söyle! Bakma gözlerime, oyarım ben o gözlerini senin!"

Sırma ve Ceyhun, beni Ufuk'un üzerinden almaya çalışırken ben, onun saçlarına yapışmıştım; Avni dibimize girince tekmelerimden o da nasiplendi. Acıyla bağıran adamlar bana karşılık vermeye çalışıyordu ama abim Sergen boğasıyla yaptığımız tüm güreşlerin faydasını şu anda görüyordum. Ben istemediğim müddetçe onları elimden almak çok zordu; bu bir güç meselesi değil, ne zaman hangi hamleyi yapacağını iyi belirleme işiydi. Ceyhun nihayetinde tüm gücüyle bizi ayırdı, bu sırada dibimizdeki Haydut benden saldırı komutu bekliyordu.

"Bir şey olursa çağırırım annem, sen git," dedim nefes nefese ona döndüğümde.

Haydut tehlike olmadığını fark ettiğinde sakince kıçını dönüp mutfağa gitti. Sırma ise dehşetle kedimi izliyordu. Hah, bir de sabah sabah Ceyhun'un *kediler dilimizi anlamıyor* safsatasını dinlemiştik.

"Kusura bakma, Sırmacığım, sen de ayakta kaldın. Normalde çok misafirperverimdir, gel şöyle içeri geçelim."

Saçımı başımı düzeltip yerdeki adamlara basmadan zıplarken kızı salonuma buyur ediyordum.

Bizden bir tık korktuğunu gördüğümde *acaba aşiretini mi tercih ederdi* diye düşünmeden edemedim, hep birlikte az önce yaşananlar hiç olmamış gibi oturma odamıza geçtik. Birkaç dakika içinde sakinleştikten sonra esas tehlikenin ne olduğunu birbirimize hatırlattık.

"Bu adamları nasıl atlatacağımızı düşünmemiz gerekiyor," dedim temkinli bir sesle. Çenemi ovuyordum.

Ufuk başını salladı. "Kesinlikle çok akıllıca bir plan yapmalıyız."

Ona baktım. "Senin için zor olacak. Gaipten sesler duyarsan bize söyle, kafanı çok zorlama."

Ufuk sabır çekip çenesini kapatırken uzun bir süre ona musallat olacağımın sinyallerini almıştı. Kafa kafaya verip bu adamları nasıl atlatabileceğimizle ilgili plan yaptık. Aslında hepimizin aklında tek bir şey vardı. Aynı anda başımızı salladığımızda aklımızdakini dile getirecek kişinin ben olduğumu biliyordum.

Derin bir nefes verip açıkladım. "Avni'yi töreye kurban etmek zorundayız."

Avni'nin gözleri kocaman açılırken dehşetle bağırdı. "N... ne?"

Ceyhun onaylarcasına başını salladı. "Yapacak bir şey yok, başka çaremiz yok gibi görünüyor."

Avni, "Neden ben?" diye bağırıp kaçmaya çalışınca Ufuk onu tutup kaçmasını engelledi.

Avni'yi yere yatırmış, tepesine üşüşmüştük. Ayinimiz kurban gitmeye hazır pozisyonda bekliyordu.

"Avni başka çaremiz yok, anlasana," dedim hüzünle. "Biz de böyle olmasını istemezdik. Tercih ettiğimiz ilk yol bu değildi zaten!"

Avni yatırıldığı yerden bağırdı. "Diğer yol neydi?"

"Onu bulamadık," dedim dürüstçe. "Bulsak onu uygulardık."

Durumun vahameti sözcüklerle ortaya dökülüyordu, her an daha da geriliyorduk.

Avni yeniden Ufuk'un ellerinden kurtulmaya çalışarak bağırdı.

"Sırma!" dedi avazı çıktığı kadar yüksek sesle. "Sırma'yı kurban edelim. Bu benim ailem değil, neden ben yem ediliyorum?"

"Avni olmaz," dedi Ufuk çaresizce. "Onun hayati tehlikesi var. Mecburen onlarla sen görüşeceksin, kardeşim. Senin sağ çıkma ihtimalin daha yüksek."

"Benim hayati tehlikem yok mu?" dedi Avni isyan ederken. "Ulan onu geçtim, hayatım yok mu?"

Ceyhun aniden çok öfkelendi. "Biz mi sana mafyayla randevulaş dedik? Sen niye numaralarını engellemiyorsun? Kafana sıçayım senin!"

"Belki bir faydası olur, başımız belaya girer de ileride lazım olur diye..."

Uzun süredir böyle parlak bir fikir duymamıştım. Demek mafya bize lazım olacaktı, meğer ne kadar olağanüstü hayatlar yaşıyormuşuz da Avni dışında hiçbirimizin bundan haberi yoktu.

"Organlarımızı mı çalacaklardı?" dedim öfkeyle. "Bizi mi kaçıracaklardı? Annemizi babamızı mı esir alacaklardı, bizim mafyayla ne gibi bir denk gelişimiz olabilirdi, küçük beyinli? Ay Allah seni bildiği gibi yapsın, ben dayanamıyorum!"

Dehşetle kendimi koltuğa attım. "Başımıza musallat ettiğin şeye bakar mısın? Tüh sana, Avni!"

Ufuk, "Evet, sen yaptın!" diyerek suçu masum adama atınca adalet duygum körükleniverdi.

Bu kez hırsla öne atılarak Ufuk'a bir tokat patlattım, şamarımı beklemeyen çocuk canı acıyınca bağırdı.

"Ah, yandım anam!"

Kıpkırmızı olan yanağını tutarken bana saldıracak gibi üzerime atıldı. "Kaç gündür beni dövüyorsun! Yetmedi mi, cani? Ceyhun, şu kıza sahip çık yoksa..."

Ben cevap verme fırsatı bulamadan Sırma öne atılıp Ufuk'un diğer yanağına bir şamar attı.

"Karşında senden daha güçsüz bir kadın var, doğru konuş!"

Ufuk, "Nankör kız!" diye Sırma'ya musallat oldu. "Her şey senin yüzünden oldu, seni koruyacağız diye başımıza bela aldık. Şimdi geçmiş karşıma, bana mı vuruyorsun? Besle kargayı, oysun gözünü!"

"Avni'yi unutmasaydın böyle olmazdı," dedim öfkeyle. "Ayrıca sen ne hakla bana güçsüz dersin? Gel de göstereyim sana gücümü, eril pislik!"

Ufuk'un üzerine atlayıp saçını çekerken çığlık çığlığa bağırdığını duysam da geri çekilmiyordum. Canını acıttığımdan ve başımıza açtığı tüm bu şeylerden dolayı ona çemkirdiğimden Ceyhun bizi ayırmaya çalışıyordu.

"Serce, ben sana güçsüz demedim!" diye bağırdı çocuk elimden kurtulmaya çalışırken.

"Yalancı, kulaklarımla duydum, sen iyice haddini aştın! Vidan gevşemiş, sıkmak gerek. Seni anneme söyleyip kömürlüklere bağlatmaz mıyım, seni babaanneme okutmaz mıyım? Ufuk, seni var ya!"

"Serce, bir sakin ol," dedi Ceyhun bunları gerçekten yapacak kadar gözümün karardığını anladığında.

Bu meselenin kökeni, Ceyhun'u pavyona götürme isteklerine dayanıyordu; bu kimsenin dillendirmediği sessiz bir kabullenişle onaylanmış gerçeğimizdi.

Ceyhun çekine çekine, "Ufuk demedi," diye mırıldandı. Beni çocuktan zar zor uzaklaştırıp kızı gösterdi ve korkarak ekledi: "Sırma dedi."

Nefes nefese kaldığımda elimde Ufuk'un birkaç tel saçının kaldığını fark ettim. Ufuk öfke ve korkuyla suratıma bakarken Ceyhun omuzlarımdan tutup beni ondan iyice uzaklaştırdı.

"Hadi, Sırma'ya da bağırsana," dedi Ufuk gururu incinmiş bir şekilde. "Ayrımcısın sen kızım, senin gücün anca bize yetiyor."

"Bunu bilmen güzel," dedim. "Madem ortalığı bu kadar karıştıracaktın, o zaman işler bu noktaya gelmeden önce müdahale edecektin. Alt tarafı bir düğüne gelecektiniz be! Kaç yaşında adamsın, sana nasıl davranacağını biz mi öğreteceğiz?"

"Bana söyleyene bak," dedi Ufuk saçlarının havaya kalkmış tutamlarını düzeltirken.

"Beğenemedin mi, Ufuk Efendi?"

Ufuk hırsla bağırdı. "Sen çok mantıklı kararlar alabilseydin sevgilin Ceyhun olmazdı!"

Şaşkınlıkla ağzım açılırken Ufuk'un ortalığı karıştırma kapasitesine hayret ediyordum. Ceyhun'un ona saldırmasına engel olmak için çabucak öne geçtim. Bu iş burada bir katliama sebep olacaktı.

"Ulan şerefsiz, beni neden karıştırıyorsun? Bu boku yiyen sizsiniz!"

Ufuk haklı bir davası olduğuna inanarak bağırdı.

"Eğer Hürriyet teyzenin düğünü olmasaydı biz otobüs yolculuğu yapmak zorunda kalmazdık. Eğer Serce'yle tanışmamış olsaydın Hürriyet teyze de hayatımıza girmezdi. Eğer onlar hayatımıza girmemiş olsaydı Avni'nin peşine mafya takılmazdı!"

"Âdem'le Havva'ya kadar uzanalım istersen, pislik seni!" dedim hâlâ Ceyhun'u tutmaya çalışırken.

Sırma, kaosun giderek büyüdüğünü fark edince mahcubiyetle araya girdi: "Çok affedersiniz, sanırım ben bir hata yaptım."

Ufuk bu kez ona püskürdü, yanakları hem tokattan hem de olayın vahameti yüzünden kıpkırmızıydı.

"Hele şükür hatanı kabul ettin!"

Kız gözlerini kısıp ona baktı. "Bu Ufuk denen arkadaşınızı adam zannettim ama sadece erkekmiş. Eğer böyle biri olduğunu bilseydim katiyen yanına yaklaşmazdım. Valizi alıp peşine takıldığım için bunlar oldu."

Ufuk işittikleriyle şoke olurken hepimizin sesi kesildi. Kız ayağa kalktı ve salondan ayrılmak üzere kendine çekidüzen verdi, son kez cesaretini topladı. Onun için zor olsa da geri adım atmayacağını gösteren kendinden emin bir ifade takındı, bakışları hepimizi buldu.

"Ben ailemin yanına dönüyorum," dedi gülümsemeye çalışarak. "Sizi de riske atmaya devam etmeyeyim. İnsan kaderinden kaçamıyor işte, oradan sonrasında başımın çaresine bakacağım."

"Olur mu Sırmacığım ya," dedim ağlamaklı bir sesle müdahale ederken.

Bakışları kalbimde bir yere dokunuyordu, anlık olarak Ceyhun'la bakıştık.

"Biz karar verdik," dedim yumuşak bir sesle. "Avni'yi gönderiyoruz. O mutlaka bir yolunu bulacaktır. Başının çaresine bakar, senin durumun çok daha ciddi. En kötü ihtimalle aşirete ağa olur." Yattığı yere baktım. "Hem o da kötü sayılmaz, fena mı olur? Değil mi, Avniciğim?"

Gözlerimin kocaman açılmasıyla çığlığı basmam bir oldu. "Avni yok!"

Ceyhun açık kalan kapıya baktı. "Kaçmış!"

Telaşla peşinden koşarken Ufuk arkamızdan söyleniyordu: "Alın işte, elimizdeki tek çözümü de kaybettik. Aferin size, bana saldırın böyle, tamam mı?"

Apartmana koştuğumuzda Avni'nin ardında yeller esiyordu. Koca bir boşlukla bakışırken şaşkındık, kuş yuvadan uçmuştu. Kim bilir, kaçalı kaç dakika oluyordu? Alnımı ovdum.

"B planına geçiyoruz," diye fısıldadığımda Ceyhun hiç düşünmeden başını salladı.

"Tamamdır."

"Hazırlan Ceyhun, aşirete sen gideceksin."

Bakışlarını bana çevirdiğinde şaşkındı. "N... ne? Neden ben?"

"Ne bileyim, ben sen gidersin diye düşünmüştüm."

"Senin aşkın bu kadar mıydı?" diye sitem ederken gözlerinde belirgin bir hayal kırıklığı vardı.

"Yok canım, ben kendimi Zeyna Serco olarak tanıttığım için Mardin'e kaçırmaya çalışırlar diye korktum. Sen biraz daha korkak davranabilirsin, senin için çok zor olmayacaktır." Bence gayet makul bir fikirdi, kaşlarımı kaldırdım. "Sence?"

"Alacağın olsun!" dedi kırgınca.

Sevdiceğimle aramı bozmanın faturasını da bir ara Ufuk'a kesecektim, o görürdü gününü!

"Duydun, adamlar zaten beni arıyormuş. Bunlar kesin bir işler peşinde, en iyisi Avni'nin yerine buluşmaya sen git. *Çok hastaydı, gelemedi* falan de."

"Zeyna Serco ne ya?" dedi kafası karışmış hâlde. Kendi kendine mırıldandı. "Tamam, neyse, bulacağım bir yolunu."

Ufuk, arkamızdan fitne fücura devam ediyordu. "Bak, senin bize karşı savunduğun kız, seni böyle öne atar işte. Fare kapanına koyulan peynir gibi tıkadı seni aşiretin ağzına!"

"Yok, ben bunun başka bir yerini tıkayacağım!" Çileden çıktığımda Sırma hemen duruma müdahale etti ve önüme geçti.

"Ben onu döverim, siz gidip işinizi halledin. Burada bekliyoruz."

"Tamam, sana güveniyorum," dedim kindar bir bakış ve korkunç bir ses tonuyla.

Kız hayatını bize borçlu olduğunu bilerek başını salladı ve Ufuk'u ite kaka salona soktu. Ayakkabılarımızı giyip telefonlarımızı alırken aşiretle buluşma noktasının neresi olduğunu düşünüyorduk.

"Avni'yi bir arayalım, belki insafa gelip açar."

Ceyhun umutsuzdu. "Hiç sanmıyorum. Bizden feci korktu, üç gün ortaya çıkmaz."

"Ne yapacağız o zaman?"

Telaşla Avni'nin numarasını tuşladım, telefon çalsa da açan yoktu. Gerilim düzeyimiz giderek artarken Avni'nin mafyatik aşiretle sözleştiği buluşma noktasının neresi olabileceğini düşünüyorduk.

"Bir dakika," dedi Ceyhun eliyle susmamı işaret ederken. "Telefon sesi içeriden geliyor."

Koridorun diğer ucuna gittiğimizde yaşanan arbede sırasında Avni'nin buraya kadar sürüklendiğini ve telefonun koridorun öbür ucuna fırladığını gördük. Ceyhun, çalan telefonu şaşkınlıkla eline aldığında son çözüm yolumuz da kıçımızda tıkanmış gibi görünüyordu, bizim için dönülmez akşamın ufku başlamıştı.

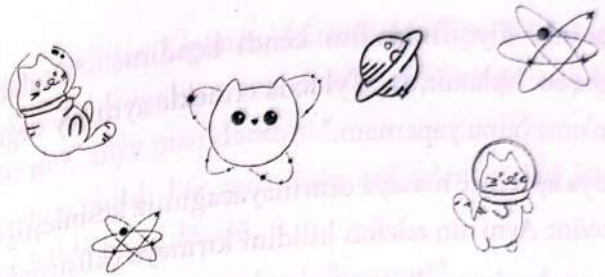
"Bittik biz," dedim elimle ağzımı kapatırken. "Bu evin adresini vermiş olmasın? O yüzden mi panikle evden kaçtı?"

"Ben de bilmiyorum Serce, dışarı çıkıp birkaç tur atalım. Şifresini açıp mesajları okursak bir şeyler öğrenebiliriz belki."

Ceyhun'un durumu kontrol altına almasına izin vererek peşine takıldım. Kapıyı kapatmadan önce Haseki ve Haydut'la göz göze geldim.

"İçeridekilere göz kulak olun," diye fısıldadım parmağımı sallayıp. "Sizi tembihliyorum, hiçbir şeye zarar vermesinler. Hele ki Ufuk!" Haydut'a işaret ettim. "Sen dikkat et, yavrum."

Haydut miyavladığında söylediklerimi çok iyi anladığını biliyordum. Kapıyı kapattık ve Ceyhun'la birlikte sokak sokak gezerek Avni'yi aramaya başladık. Onu yakaladığımızda elimizden kimse alamayacaktı!

BÖLÜM 6
SIKLAR ÂLEMİNDE YÜZERKEN BOĞULMAK

Avni'nin kayıplara karışmasının üçüncü saatindeydik.

"Yer yarıldı içine girdi sanki!" dedi Ceyhun sinirle kaldırımdaki taşa bir tekme savururken. "Anlamıyorum abi, madem bir bok yiyorsun, neden kaçıyorsun? Arkasında dur yediğin haltın."

"Ceyhun, şu telefonun kilidini açmayı tekrar deneyelim."

Evin etrafındaki parkta yetmiş sekizinci turu atarken Avni'nin nereye kaçmış olabileceğini düşünüyorduk. Ceyhun yeniden telefonun şifresini bulmak için denemelere giriştiğinde ben etrafı gözetlemekle meşguldüm.

"Her an bir yerlerden aşiret ağaları fırlayabilir," dedim şüpheci bir ses tonuyla.

Gözlerimi kısmış, şahin bakışlarımı çevrede gezdiriyordum. Herhangi bir siyah araba ya da Mardin plakası görürsem Ceyhun'u koluma taktığım gibi polis karakoluna ışınlanacaktık. Başlangıçta onu feda etmek çok zor gelmemişti ancak şimdi bencil ruhumdan arınıp yanımdaki dalyan gibi delikanlıya göz ucuyla baktığımda içim cız ediyordu.

"Kocam," diye fısıldadım kendi kendime. "Ondan bir tane daha zor bulunur, Avni'yi feda etmekle aynı şey değil bu. Ceyhun'uma bunu yapamam."

Mafya aşiretiyle masaya oturmayacağımız kesinleştiği için delilercesine Avni'nin telefon kilidini kırmaya çalışıyorduk.

"Hayır, benim endişem Avni'nin kaybolmuş olmasından değil," dedim Ceyhun'la kendimizi parktaki bir banka bıraktığımızda. Gözlerimi kıstım. "Avni'nin mafya tarafından tek başınayken bulunabilecek olması. Asıl o zaman sıçtık."

"Serce, ağzından yel alsın," dedi Ceyhun gergince. "Söyle şeyler söyleme. Belki kendiliğinden eve döner. O yüzden Ufuk arar diye bekliyorum."

"Ceyhun şu şifre ne olabilir, iyi düşün de mesajları bulalım artık," dedim ağlarcasına omzuna yapışırken.

"Kızım, bir dur!" dedi tedirgince. "Deniyorum aklıma gelen her şeyi."

"Doğum tarihi," dedim yandan bir bakışla.

Ceyhun omuz silkti ve dudağını ısırıp düşündü. "Onu denedim, olmuyor."

"Ufuk'un doğum tarihi," dedim aniden aklıma gelen şeyle.

Ceyhun yeniden başını olumsuz anlamda salladı. "Yok, onu da denemiştim."

"Hayret, götle don gibiler," diye söylendim sesime yansıyan alaycı tonla.

Bir süre daha düşündüm. Avni'nin yeteneklerini, hobilerini, onun için özel olan günleri... Bu çocuğa dair özel olan pek bir şey olmaması canımı sıkmıştı.

"Şampiyonlar Ligi'nde *Manchester City, Real Madrid*'le oynarken Rodrygo'nun son dakika golü attığı maçın tarihi olabilir mi?" diye mırıldandım.

Ceyhun anlık bir sessizliğin ardından gözleri kocaman açılmış hâlde bana döndü.

"Serce, sen bunu nereden biliyorsun?"

"Avni anlatmıştı," dedim umursamazca omuz silkerken. "Saplantılı gibi o maçı anlatıp duruyor. Onun tarihini bir dener misin canım zahmet olmazsa?"

Ceyhun'un hâlâ şaşkınca bana baktığını görünce omzunu dürtüp tarihi denemesini istedim. Kendine geldiğinde şifreyi yeniden denedi ancak telefon hata verdi.

"Bir hakkımız kaldı," dedi sıkıntılı bir sesle. "Bunu da yanlış girersek otuz dakikalığına kilitlenecek."

"Bana bir dakika izin ver," deyip derin bir sessizliğe gömüldüm.

Düşündüm, düşündüm, düşündüm. Hayatta kalma becerilerimi devreye soktum ve eğer bu şifreyi bulup Avni'nin yerini tespit edemezsek hayatımın geri kalanını töreye kurban gitmiş Zeyna Serco olarak geçirmek zorunda kalacağımı hatırladım. Tam o anda beynimin gizli köşelerinde kalmış bilgiler bana doğru usul usul ışınlanıyordu ki...

"Damdan işedim saçına, topu atsana lan, baklava!"

Çocuğun biri önümüzde durup arkadaşına nanik yaparken heyecanlı hareketlerle yerinde zıplıyordu. Tam konsantre olmuşken nöronlarımı tiz sesiyle ürkütmüş ve hasar vermiş olmasından dolayı çileden çıktım.

Hızlı refleksim sayesinde önüme düşen topu parkın öteki ucundaki kavak ağacına şutlarken bağırdım.

"Çocuk! Naniğine de baklavaya da topa da! Hadi, hadi, ötede oynayın."

"Abla, ne yapıyorsun topumuza ya? Burası park! Başka nerede oynayacağız?"

"Oğlum, sen duymuyor musun? Öteye diyorum! Çok önemli bir işimiz var abinle, gidin şu tarafa."

On üç on dört yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim çocuk bize el hareketi çekince Ceyhun'la donakaldık.

"Gidelim de rahat rahat koklaşın, değil mi abla? Park camışları!"

Yediğimiz hakaretleri sindirmeye fırsat bulamadan çocuk arkadaşlarını alıp parkın öteki ucuna kaçtı. Ben saf saf arkalarından bakakalmışken Ceyhun'un püskürme ve höykürme arasında garip tınılarla kahkaha patlattığını işittim.

"Camış dedi bize," dedi nefes nefese gülerken. "Hiç güleceğim yoktu."

"Vay sidikli," dedim dişlerimi sıkıp kindarca gözlerimi kısarken. "Sen bu mahallede yaşıyorsan bittin, çocuğum. Yolumuz denk düşmesin, o topu kesmezsem adım Serce değil."

"Çocuk işte," dedi Ceyhun beni kolumdan tutup yanına oturturken. "Biz işimize bakalım. En son sinyaller ve titreşimlerle Avni'nin telefon şifresine ulaşıyor gibiydin..."

"Boyu," dedim agresif bir şekilde. "Boyunu yaz."

"Neyin boyu?"

Ceyhun'la aramızda ilginç bir sessizlik oluştuğunda ona ters bir bakış attım.

"Senin boyun değil, Ceyhun," dedim gözlerimi devirip. "Şifre için."

Ceyhun bir anda yükselerek omuzlarını dikleştirip bana döndü. Kaşlarını çattı ve tüm ciddiyetiyle sordu: "Ne varmış kızım benim boyumda? Dalyan gibi delikanlıyım."

"Ceyhun, onu mu konuşuyoruz şimdi?" dedim bıkkınca iç çekerken. "Rodrygo'nun boyunu diyorum. Avni, onu şifresi yapmış olabilir."

"Ne alaka?" dedi Ceyhun şaşkınca kaşlarını kaldırırken.

"Yaz sen," dedim kendimden emin bir tavırla. "Ben iyi hatırlıyorum, Avni bu çocuğu sırtına dövme yaptırmak istiyordu. Niyeyse biraz takıntılı. O gün çok mu heveslendi o maça, anlamadım hiç..."

"Avni ve sırt dövmesi..." derken Ceyhun yüzünü buruşturmuştu.

"Evet, korkunç."

Avni'nin sırtında o adamın yüzünü hayal edince içim bir garip olmuştu. Ufuk'la ikisinin çok değişik fantezileri ve geniş hayal dünyaları vardı.

"Boyu kaçmış ki bu adamın? Dur, bir bakayım."

Ceyhun önemli araştırmalara girişirken ben heyecanla şifrenin doğru olup olmadığını düşünüyordum, adamın boyunu internetten öğrendiğimizde şifre ekranına yazıp nefeslerimizi tuttuk.

"Oldu mu?" dedim heyecanla.

Ceyhun şaşkınca ekrana baktı. "Vay anasını! Harbiden oldu lan, adamın boyunu şifresi yapmış."

Havayı yumruklayıp güldüm. "İşte bu!"

"Serce, senin bunu tahmin etmen daha da problemli geldi bana," diyen Ceyhun tedirginliğini yansıtan tuhaf bakışlarla beni süzdü.

Hemen sırıtmayı kesip açıkladım: "Canım, Avni'de biraz boy takıntısı var. Bana ondan da bahsetmişti, yani nasıl desem..."

"Uzun boylu mu olmak istiyormuş? Ee, çok kısa değil ki!"

"Yok," dedim öksürüp. "Yani belli bir boy aralığı ona çok çekici geliyormuş."

Ceyhun kaşlarını çattı. "Bu adam da çok uzun sayılmaz, Serce."

"Canım, *uzun boylulardan hoşlanıyor* demedim. Genel anlamda boyla ilgili takıntıları olduğundan bahsetti. Tabii, o gece biraz sarhoştu. Onun etkisiyle de ağzından kaçırmış olabilir, rakı balık yapmak için dışarı çıkıp senin tuvalette biraz uzun kaldığın o akşam..."

Ceyhun kaşlarını biraz daha çattığında itiraf ettim.

"Avni, kısa boylulardan hoşlanıyor."

Ceyhun bağırdı. "Lan! Avni gey mi?"

Bu durum, bende Ceyhun'u koruma dürtüsü uyandırınca öksürdüm. "Ay ne diyorsun, Ceyhun? Ben öyle bir şey demedim. Yoksa sana yan gözle mi baktı? Bir şey mi söyledi? Çabuk itiraf et!"

"Kızım yok, ne alakası var?" dedi Ceyhun ters ters. "Sen kısa boylulardan hoşlanıyor deyince erkek sandım."

"Erkek ya da kadın olduğunu belirtmedi," dedim sakince. "Kısa boylu insanları seviyor işte. Neyse, biz konumuza dönelim, Ceyhun. Şifresi gerçekten de Rodrygo'nun boyuymuş, işe bak."

Ceyhun hâlâ şaşkın bir ifadeyle beni izlerken telefonu aldım ve mesajlarını kurcalamaya başladım.

"Acaba nereden konuştular? Sesli konuşup sözleştilerse asla bulamayız."

Tüm mesajları art arda kurcalarken değişik isimlere denk gelsem de takılmamaya çalıştım. Ta ki içlerinden birini gören Ceyhun elimi tutup telefonun üzerine eğilene dek!

"Dur bir dakika Serce, orada yazan isim ne?"

"Hangisi?" dedim gözlerimi kısıp. "Pastırmacı Necmettin mi?"

"Yok, o bizim Neco," dedi Ceyhun umursamazca. "Alttakini diyorum."

"Hoca Efendi Eşref," dedim şaşkınca. "Aa, Avni hocaya mı gidiyor?"

Ceyhun'un kafası iyice karışmıştı, telefona dört elle sarılıp mesajları okumaya başladı.

"İnanamıyorum ben bu mala!" dedi öfkeyle. "Bizden gizli hocaya gidiyormuş."

"Aa!" dedim şaşkınlığım iyice büyürken. "Ne için gidiyormuş, versene okuyalım."

Mesajları okumaya başladığımızda hayretler içinde kalmıştık.

Hocam, peki bu iş için kaç lira gerekiyordu?

Basiret bağlanması için bin kâğıt.

Hocam bin lira ha deyince bulunmuyor, biraz indirim yapabilir miyiz?

Bin lira değil, biz dolara geçtik.

Şaşkınca bağırdım. "İnanamıyorum, bu hoca bildiğin Avni'yi dolandırmak istemiş. Ay, lütfen böyle bir şey yapmamış olsun!"

"Basiret bağlanmasını soruyor bir de! Hay, senin gelmişini geçmişini, basiretini..."

Ceyhun'un sağlam bir küfür basacağını fark edince onu susturup okumaya devam ettim.

Hocam, dolar da yok ki bende. Şimdi nereden bulayım? Neyse, ben bir ailemle görüşeyim. Bu ayki sınırlı kontenjanımız dolmak üzere, acele et, evladım.

Merak etmeyin hocam, kesinlikle bu ay okutacağım kendimi size. Bir de bir sorum daha olacak. Buyur, yavrum.

Hocam, dua paketiniz var mı? İki farklı dua okutursam kampanya yapabiliyor musunuz? Normalde yok ama senin için yaparız evladım, ikincisi ne için olacak?

Bir arkadaşımızı sevdiği kızdan ayırmak istiyorduk ama bir türlü beceremedik. Onun hidayeti için dua ettirmek istiyoruz. Evladım, o muskaya girer. Tam olarak dua denemez. Sen yine de onun bir saç telini koparıp getir.

Sağ olun hocam, dediğiniz şekilde yapacağım. İki bin dolar ücretlendirmesi olacak, selametle yavrum.

Çok sağ olun, hocam.

"Ceyhun, bu hoca Avni'yi dolandırmış!" diye tiz bir çığlık atıp ayağa fırladım.

Ceyhun daha öfkeli bir çığlıkla karşıma dikildi, ellerini başına götürdü. "Serce! Bu şeref yoksunu benim tarağımı isteyip duruyordu. Bu benim saçımı hocaya götürmüş olmasın? Ulan, ulan göt lalesi!"

Bir anlık duraksamayla neler olduğunu kavramaya çalıştık ancak taşlar yerine hiç olmadığı kadar cuk oturmuştu.

Şaşkınca kaşlarımı kaldırdım. "Bize büyü yaptırmaya çalışmışlar, kesin Ufuk da bu işin içinde, bak sana söylüyorum."

Ceyhun hemen omuzlarımdan tuttu ve sakin kalmam için bana destek oldu. Boncuk gözleri endişeyle parlarken yumuşak bir sesle konuştu: "Serce'm, minik kuşum, arım balım peteğim. Hayatımın anlamı. Sen sakın sinirlenme, kendini üzme, tamam mı? Bu angutlar, bu davarlar niye böyle bir şeye bulaştı, bilmiyorum ama ben soracağım. Gerekirse ikisini karşıma alıp bundan sonra hayatımda..."

Ağlamaya başladım. "Ceyhun ben çok kötü oldum, bir dakika."

Ceyhun iyice panikleyerek bana sımsıkı sarıldı. "Serce ağlama, yalvarırım. Seni çok seviyorum, minik kelebeğim. Ben o kahpelere bunun hesabını ödetip senden özür diletmezsem... Bak, bu hoca gerçek bir hocaya benzemiyor, o muska işe yaramamıştır zaten."

"Ceyhun, ne muskası ya?" dedim salya sümük ağlarken. "Avni iki bin dolarlık dolandırılmış. Çok kötü oldum, bu çocuk niye..." Ağlarken burnumu sildim. "Niye bu kadar mal?"

Ceyhun söylediklerimle kalakaldığında sadece nefes sesi duyuluyordu. Farklı bir şeye ağladığımı zannetmiş olacak ki kekelemeye başladı.

"Na... nasıl yani? Sen şimdi..."

"Ay, bırak muskayı falan," dedim hıçkırıklarımın dinmesini beklerken. Yaşlı gözlerimi silip parktaki kavak ağaçlarıyla bakıştım. "Salak çocuk, *indirim yapar mısınız* deyip ikisi için iki bin dolar fiyat alıyor. Madem çok istiyorsun gel bize sor, değil mi? Daha uygun bir hoca bulurduk."

Ceyhun'un kafası iyice karışmıştı. "Serce tamam, abartma sen de. Avni'yi elinden tutup bize muska yaptırması için hocaya mı götürecektik? Saçmalama. Ben ona soracağım."

"Ya da bana verseydi," dedim ıslak kirpiklerimi kırpıştırırken. "Arabamın taksitleri bitmemişti. Bak göt gibi ortada beş parasız kaldım. Öyle deme Ceyhun, o para kolay mı kazanılıyor? Radyoda gecelere kadar çalıştığımı bilmiyor musun?"

Sefaletimi ve kedi mamalarının fiyatının ne kadar arttığını hatırlayınca daha çok ağladım.

"Altmış bin liradan fazla para! Bana verseydi ben bir süre senden ayrılmış gibi yapardım..."

Ceyhun ne diyeceğini bilemeyerek beni teselli etmeye, avuç içleriyle yüzümü okşamaya başladı. "Canım, senin sinirlerin bozulmuş. Gel şöyle oturalım."

Beni nazikçe tutup banka oturturken hâlâ iç çekiyordum.

"Hoca dolandırıcı olduğu için hem parayı kaptırdı hem de kısmetinin açıldığını sandı. İnanamıyorum olanlara. Oysa ben ikisini de hallederdim. Ona kısmet de bulurdum, arabanın kredi borcu bitene kadar taklit..."

"Şu arabayı bir sal," dedi Ceyhun çenemden tutup yüzümü kendine çevirirken. "Onu ben hallederim. Yolun ortasında bozulduğunda içinde mahsur kalmadığına dua edelim. Ya sana bir şey olsaydı?"

Sonra eğildi, gözlerimin içine bakarak kızaran burnumun ucuna minik bir öpücük kondurdu.

"Bak," diye fısıldadı şefkatle. "Maddi hiçbir şey bizden önemli değil. Hepsinin yolunu bulur, birlikte çözeriz. Sen içini ferah tut, minik kuşum." Yüzündeki ışıl ışıl tebessümle göz kırptı. "Kocan burada! Ne güne duruyor?"

"Aşkitoperipellamsın sen benim," derken başımı göğsüne yaslayıp kollarımı bedenine doladım. Derin bir nefes bırakıp gözyaşlarımı sildim. "Araba olayından beri kendimi tutayım derken sinirlerim biraz fazla bozulmuş, kusura bakma."

"O değil de sen şimdi çocuklar bu muska yaptırmaya çalıştı diye üzülmedin mi? Bak doğru söyle."

Ceyhun'un sesindeki tını, endişesini apaçık yansıtıyordu.

"Yok," dedim gözlerimi kapatıp huzurla Ceyhun'a sarılırken. "İntikam defterini kapatmıştım. O defteri yeniden açtırdılar, o kadar."

Ceyhun'un fısıldadığını işittim. "Sıçtık, yurt dışına falan kaçabilseler bari."

Dakikalar sonra Avni hakkındaki korkunç gerçeklerle yüzleşiyorduk. Sadece sahte hocayla mesajlaşmalarını değil, birçok sırrını öğrenmiştik.

"Demek biz evde yokken Haseki ve Haydut'a bakacağım diye yalan söyleyip onları parka gezmeye çıkarıyormuş. Veterinere ben götüreyim diye ısrar etme sebebi de şimdi anlaşıldı. Onların şirinlikleri sayesinde kaç kızla tanışmış, baksana Ceyhun."

Mesajlaştığı kızların sayısı almış başını gidiyordu. Üstelik tüm mesajlarda kedilerimin ne kadar tatlı olduğu, Haydut'un agresif tavırlarının insanların ne kadar hoşuna gittiği, Haseki'nin muhteşem tüyleri ve tatlı gözlerinin onu kâinat güzeli bir kedi yaptığıyla ilgili yorumlar vardı. Avni güzel yere kapak atmıştı.

"Şu kızı nasıl kandırmış baksana. İnanamıyorum! *Avni* dedik, *saftır* dedik, bağrımıza bastık. Hepimizi göte getirmiş."

Gözlerimi kısıp mesajları okudum.

Siyah olan değil ama diğerini sahiplenmek istiyordum, keşke mümkün olsaydı, tatlım.

İlerleyen zamanlarda belki olabilir. Biliyorsun, kendisi çok farklı bir hanımefendi. Belki yavrularından birini senin için ayırabilirim, Melisçiğim.

Ay lütfen Avni, çok tatlısın! Haber bekleyeceğim.

Yarın bu konuyu daha detaylı konuşmak için bir kahve içmeye ne dersin?

Çok isterdim ama *pet shop* randevum var, tatlım.

Sana eşlik edebilirim, ben de aşı alacağım.

Ne aşısı, canım? *Pet shop*'larda aşı olduğunu ilk kez senden duydum, iyice araştırdın mı?

Avni, *battı balık yan gider* diyerek kızı tavlamak için kurşun gibi yalan sıkıyordu.

Satılıyor tabii, Covid'e benzer bir virüs aşısı. Geçen konuştuk *pet shop* sahibiyle, beni çok iyi tanırlar. Son derece donanımlıyımdır kedi bakımı konusunda.

Ya çok tatlısın, bir sorum olursa sana sorarım artık madem.

Sorun yokken de sorabilirsin, Melisçiğim.

"Kızı *British Melis* diye kaydetmiş utanmaz!" dedim şaşkınca kaşlarımı kaldırırken. "İnanılmaz."

"Baksana, alttakinin ismi de öyle. Hepsini hatırlamak için kendince ipuçları bırakmış."

Şaşkınca fısıldadım. "Tekir Aysu."

"Sarman Buse," dedi Ceyhun dehşetle.

"Şuna bak," dedim diğerini gösterirken. "Kangal Yeliz. Ceyhun, bu köpek sahiplerini de düşürmüş."

Ceyhun benden daha çok dehşete düşmüştü. "Kangal Yeliz ne ulan? Tövbe estağfurullah."

"Kangal sahibini bulmak büyük bir başarı," dedim dudağımı büzerken. "Avni'nin performansına inanamıyorum. Burada büyük bir motivasyon öyküsü var. Bu konuya çok uzun bir süre ve emek harcamış."

Diğer mesajlara bakmaya gönlüm el vermiyordu. Her kızın numarasını aynı bahanelerle almıştı. Haseki'nin doğum yaptığını anlatmış; yavruların fotoğraflarını göstererek tıpkı anneleri kadar tatlı olduğunu, dahası kedileri çok sevdiğini ama bakımında zorlandığı zamanlar olduğunu... Avni cin olmadan adam çarpmaya kalkmıştı!

"Demek bu kediler ondan Avni'yi son zamanlarda çok sevmeye başladı," dedi Ceyhun diğer mesajlara tıklayıp okurken.

"Bir sürü yaş mama veriyormuş. Rüşvet karşılığı kedilerimi susturuyor, daha çok gezmeye götürüyormuş."

Sanki biz gezdirmeyi bilmiyorduk! Kedilerimin alıştıkları bir rutin ve hayat şartları vardı. Anneleri olarak bazı standartları elbette korumalıydım.

"Haydut parka alışınca uzun süre eve girmez ki!" diye öfkeyle söylendim. "Eski evi hatırlamıyor musun? Sürekli apartmana kaçıyor, beni zor durumda bırakıyordu. Onu o kadar dışarı çıkarmak sağlıklı değil. Ben kendimce ihtiyacı olan dozu ayarlıyordum."

Aniden bağırdığım için Ceyhun irkildi. "İnanamıyorum Kibrit Avni'ye... Yalancı puşt!"

Ceyhun durup durup ani yükselişlerime yetişemez olmuştu, omzumu okşadı ve yumuşacık sesiyle mırıldandı: "Tamam canım, sakin ol, bir daha kedileri vermeyiz."

"Günahımı vermem," dedim telefonu ondan alıp kurcalamaya devam ederken. "Sabrım kalmadı Ceyhun, biraz daha kurcalarsak kim bilir neler çıkacak? Avni'nin bu kadar sırrı olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Ne söylediğimi fark ettiğimizde Ceyhun'la bakıştığımız kısa bir sessizlik oluştu.

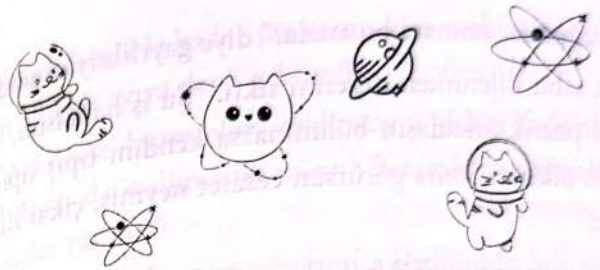
"Ufuk..." diye aynı anda fısıldadık. "Ufuk bunların hepsini biliyor olmalı."

Ceyhun'un bakışları kesinlikle bunun doğru olduğunu gösterir nitelikteydi. Neredeyse bir saattir telefonu kurcalamamıza rağmen mafyayla sözleştiği yer hakkında bilgi sahibi olamamıştık. Burada onun tüm kirli sırlarını bilen kişi, yani Ufuk devreye giriyordu.

"Eve dönelim," dedim tehlikeli bir sesle. "Ufuk'la konuşacak konularımız var."

"Sağ salim bulsaydık şu çocuğu," dedi Ceyhun gergince.

Avni şu an hayatta mıydı, bilmiyorduk ama biraz daha saklandığı delikten çıkmazsa mafyanın ya da Zeyna Serco'nun gazabına uğrayarak toprağın altında kendisi için kazılmış bir deliğe girecekti, bundan emindik.

BÖLÜM 7
AŞK BAZEN HAVLAMAKTIR

Ufuk

Serce'nin salonunda, hemen karşımdaki koltukta yirmi dakikadır sessizce bakıştığım kadın her an tetikte görünüyordu. Benden bir cacık olmayacağını anlamış gibi gözlerini devirirken bir an evvel buradan gitmenin planlarını yaptığını düşünüyordum.

"Dün benim eve gelirken hâlin vaktin yerindeydi, Sırma Hanım. Şimdi ne oldu da gelini yatıya kal dememiş kaynana gibi surat asıyorsun?"

Cümlemden sonra kaşlarını çattı ve tehditkâr bir tavırla parmağını salladı.

"Arkadaşlarına da söyledim! Nasıl bir adam olduğunu bilseydim peşine takılıp gelmezdim. Sen ne kadar ciddiyetsiz, kendini düşünen, bencil biri çıktın ya? İki dakikada kendi çıkarını korumak için herkesi sattın."

"Çıkar ilişkisinden bahsedene bak," dedim sinirini bozmak için alaycı bir tavırla. "Kendin çok farklı göründüğünü düşünmüyorsundur umarım, canım."

"Canımlı cicimli konuşma, yersin şu terliği kafana," dedi ayağını gösterip.

"Ayağın kaç numara bu arada?" diye gayriihtiyari sordum.

Kız sabır dilenirken dişlerini sıktı. "Şu iş hallolsun, Avni denilen pısırık arkadaşın bulunmazsa kendim tıpış tıpış gideceğim aileme. Sonra görürsün cesaret neymiş, çıkar ilişkisi neymiş!"

Dayanamayıp terliği gerçekten de kafama fırlattı. "Hödük!" dedi öfkeyle. "Yardıma muhtaç bir kadın sana sığındı diye etmediğin laf kalmadı."

"Bu seni neden bu kadar yaraladı?" diyerek sırıttım. "Babasının prensesinin kalbi mi kırıldı yoksa? Kıyamam."

"Oğlum, yemin ederim ki seni parçalarım!" dedi koltuktan fırlayıp üzerime yürürken.

"Dişi bir varlık tarafından parçalanmak hoşuma gider," diyerek sırıttım.

Beni daha fazla memnun etmemek için durdu ve derin bir nefes verdi. Sakin kalmakla bana saldırmak arasında gidip geldiğini görebiliyordum. Daha önce sahnede gördüğümde asice dalgalanan bukleleri tüm o koşturmacamızın ardından bozulmuş ve dağılmış olsa da hâlâ fıstık gibi görünüyordu. Onu benim gözümde daha da fıstık gibi yapan şey ise bunun farkında olmayışıydı.

"Bak," dedi sakince.

Tepemde dikilip oturduğum koltuğa gözlerini dikmişti.

"Baktım, güzele bakmak sevaptır."

Beni duymazlıktan gelmeye çalışarak devam etti: "Ailem ellerinde tabancayla, peşlerinde tüm Mardin'le beni aramıyor olsaydı çoktan defolup gitmiştim. Son iş yaptığım mekân sahibi beni kandırdı, paramı vermedi. Elimde kalan son parayı da üç gündür beni bulamasınlar diye farklı şehirlere gitmek için harcadım. Ne kadar şanssızım ki o otobüslerden birinde senin gibi bir ayıya denk geldim!"

"Ayı deme, lazım olur," dedim aynı pişkin ifademle. "Çocukluğuna da inelim ister misin? Benimle paylaşmak istediğin şeyler var mı?"

Ciddiyetimi korumayacağımı anladığında her ne kadar elini yumruk yapıp birkaç saniye kendini tutmaya çalışsa da son cümlemle patladı.

"Çok acılar çekmişsin, sahnelerin tozunu attırıp Grup Zıbar'la coşarken neler sığdırmışsın o gece kulüplerinin ardındaki temiz kalbine meğer..."

Psikolog taklidi yaparcasına parmaklarımı üçgen şeklinde birleştirip başımı sallayınca kız daha fazla dayanamadı ve boğazıma yapıştı.

"Seni boğmaz mıyım ben!" dedi gözlerini korkutucu derecede açarak. Yetmedi, koltukta üstüme çıktı ve eline aldığı yastığı suratıma bastırdı. "Ben seni öldürmez miyim, Ufuk denyosu!"

Kelimelerin her hecesini vurgulayıp, eş zamanlı olarak yastığı yüzüme bastırırken bir süre nefes alamadan çırpındım. On saniye boyunca hiç acıması olmadan beni boğmaya çalıştı. Hareket etmeyi kestiğimi görünce korkmuş olacak ki yastığı aniden yüzümden çekti.

Yüzümün kıpkırmızı olduğunu bilsem de sırıttım. "Süperdi. Adam boğma rekorun kaç?" Göz kırptım. "Yatak odasında devam etmek ister misin?"

Suratıma okkalı bir şamar yediğimde yastığı kafama fırlatıp küfretti. Zavallı, ne kadar sinirlerini bozmuş olsam da Serce ve Ceyhun'a söz verdiği için beni bırakıp gidemiyordu. Başlarına yeni bir bela açarım diye korku içindeydi.

"Sadece sus, tamam mı?" dedi hışımla karşı koltuğa geçerken. "Sesini kes de kulaklarım acımasın. Zaten birkaç saat içinde hayatım boyunca bir daha seni görmeyeceğim kadar uzaklaşacağım. Sus ve otur."

Lafı yapıştırdıktan sonra koltuğa oturup başını ellerinin arasına aldı. Çok gergin olduğunu ve öfkesinin de giderek arttığını gördüğüm için bir süreliğine sessiz kalıp yatışmasını bekledim.

On dakika sonra yeniden devam ederdim. Bu fikir hoşuma gittiği için sırıttım, otogarda benimle gelmeyi seçtiği ana lanet ediyor olmalıydı.

Kumandayı alıp birkaç dakika boyunca kanallarda boş boş gezindim. Bu, sakinleşmesi için verdiğim süreye dâhildi. Sonrasında Serdar Ortaç'ın "Karabiberim" şarkısının klibini açtığımda başını kaldırıp bir anlığına ekrana baktı.

"Bu gece gel benim ol diyemem..."

Şarkıyı keyifle mırıldanmaya başladığımı duyunca bana öldürücü bir bakış attı.

"Sana ben aşkımı söyleyemem..."

Başını çevirip televizyondaki kadının göbeğinden zeytin yiyen Serdar Ortaç'ı görünce suratını buruşturdu.

"*Utanırım beni öp diyemem,*" diye mırıldanırken *öp* kelimesini üzerine basa basa söylüyordum.

Kız derin bir nefes verirken beklemediği bir anda ayağa kalkıp kıvırtarak oynamaya başladım.

Ona küçük sürprizler yapın.

"Ele güne sorma beni, yaralama vurma beni!"

Vurma beni dediğim kısımda kalbimden vurulmuş gibi inlediğimde ne yaptığımı görmek için kaçamak bakışlarıyla beni izliyordu. Göz göze geldiğimizde sırıttım.

"Hani o tatlı gönül çiçeğim?"

Her cümlemde ona doğru bir adım daha yaklaşıyor, oynak dansımla sekiyordum.

"Hani kanatlı beyaz meleğim?"

Kanat kısmında pır pır edip uçacakmışım gibi ellerimi çırptım. Kız dudaklarını birbirine bastırıp ses çıkarmamaya, dikkatini üzerimden çekip bana bakmamaya çalışsa da başaramıyordu. Ona doğru bir adım daha attığımda beklemediği bir şeyi yapıp kıçımı suratına döndüm ve salladım.

Kız son hamlemle dayanamayıp patlarken yüksek kahkahası odada yankılandı.

"Ya sen tam ruh hastası çıktın!"

"Bu gece zevküsefa edelim, şerefine vur kadehi!"

Artık dibine kadar girecek şekilde yaklaşmış, alnıma para yapıştırmasını ister gibi geriye doğru iki büklüm eğilerek sırıtıyordum.

"Meze yapıp har..." Sırıttım. *"...ca beni!"*

"Ne utanmaz adamsın sen ya!" dedi kahkahasını gizlemek için parmaklarıyla dudaklarını kapatırken. Geri çekilip benden kaçtı, üzerine düşecekmişim gibi sarsılıyordum.

"Başım döndü," diye sırıtırken dünyayı tersten gördüğüm için iyi hissetmiyordum, yeniden dikleşerek eski konumuma döndüm.

Derin bir nefes verip tam karşısında durduğumda az önceki agresif tavrı yok olmuş, yüzüne rahat bir ifade yerleşmişti.

"Nasılım ama?" dedim ona muzipçe göz kırparken. "Beğendin mi dansımı?"

"Klipteki kız yerine sen oynamalıymışsın," dedi alaycı gülüşüyle. "Çok beğendim."

"Belki yeni şarkılarından birinin klibinde dansöz olarak rol alırım."

İşittiği şeyin hayaliyle yeniden gülmeye başlarken sinirlerinin ne kadar bozulduğunu görüyordum. Artık çok komik olmayan şeylere de gülmeye başlamıştı.

Ya da bana âşıktı.

"Âşık mısın bana?" diye sorunca omzuma bir tane vurdu.

"Hemen bokunu çıkarma, azıcık eğlendik işte."

"Olursan haberim olsun, diğer manitalara haber vereyim."

Bana ters bir bakış atarken iç çekiyordu. "Demek peşinde o kadar çok kız var."

"Ne sandın?" dedim böbürlenerek. "Elim yüzüm düzgün. Boy pos desen maşallahım var. Para desen bende, ün bende, espri yeteneği... Of, o da bende ya, kahretsin! Bir kadın, kendini sürekli güldüren komik bir erkekten başka ne ister ki?"

"Zekâyı unuttun," derken çok eğlenmiş gibi gülüyordu.

"Tutamayacağımız sözler vermiyoruz, kızım," dedim öz güvenli bir şekilde. "Küçükken babam kafama çok darbe indirmiş, akıl sağlığım yerinde değil."

"Belli," derken yeniden kıkırdadı.

Bir anlık sessizlik oluştuğunda gülüşü kulaklarımda yankılanan son şey oldu. Biraz daha sakinleştiği için agresif tavrı güzelliğine gölge etmeyi bırakmış, saf bir masumiyet yüzünü aydınlatmıştı. Sahne ışıkları altında gördüğümde zaten yeterince hayran olmuş olsam da şu anda bu kızın yanımda oturuyor olduğu gerçeği beni deli gibi heyecanlandırıyordu.

"Şerefsizim, çok güzelsin ya," dedim dertli bir iç çekerken.

Kız şaşkınca bana döndüğünde bu kez yüzünde o alaycı gülümseme yoktu, daha çok beklemediği bir iltifat almış olmanın şaşkınlığı var gibiydi.

"Ne var?" diye sordum. "Duymadığın şey değildir."

"Bilmem, bu kadar içli söyleyeni duymamıştım. Daha çok yüksek sesli müziğin arasında, niyet biraz bozukken işittiğim şeyler..."

Şaşkınca kaşlarımı kaldırdım ve koltukta ona döndüm. "Nasıl ya? Adam gibi bir adam seni karşısına alıp doğaüstü bir varlık olduğundan bahsetmedi mi? Sakın böyle bir şey söyleme bana. Şu yay gibi kaşlar, ok gibi kirpikler, o kiraz dudakların... Sinirlendiğinde yüzünde beliren asabi çizgilerin sana kattığı vahşi ve hoş görüntü..."

"Ufuk, sus!" diye azarladığında utandığını anladım. "Bu ne biçim iltifat?"

"Kendimden geçmişim, pardon," dedim sakince.

Bu hâlime bir kez daha gülmesiyle ben de pişkin pişkin sırıttım. En azından birbirimizden nefret etmeye mola vermiş olmamız ve beni dövmemesi insanlık için küçük, benim için büyük bir adımdı.

"Klibimde dansöz olarak oynamanı geç, bir daha kendi kendime şarkı mırıldanabileceğimi bile sanmıyorum."

Sesine yansıyan hüznü fark ettiğimde dikleştim. "Nedenmiş o?"

Parmaklarını kucağında birleştirdi ve başını eğip küçük bir kız çocuğunun küskünlüğüyle mırıldandı: "Bilmem, öyle doğuyor içime. Bunca zaman bir şekilde sürdürdüm ama yolun sonundayım herhâlde, bizimkiler beni bulmaya çok yaklaştı."

"Sizin bu törelerde istisnai durumlar olmuyor mu? Yasa değişikliği falan yapılabilir mi, bir öneri sunsak?"

Hâkim olmadığım konular olduğu için kız bana aptalmışım gibi bir bakış attı.

"Yasa teklifinden ziyade ülkeler arası antlaşmayla çözülüyor," diye homurdanıp dalga geçti.

"Canım, ne kızıyorsun? Hiç töre kurbanı olmadım, tecrübesizim."

Gerçi bu gidişle kısa süre içinde deneyimleyecektim.

"Yok öyle bir şey," dedi ruhsuz bir sesle. "Her şey çok açık ve keskindir. Onlardan kaçmamam gerektiğinin net olduğu kadar."

"Nasıl iş bu ya?" diye homurdandım öfkeyle. "Ulan, en ağır suçlular bile meclis affı zartı zurtuyla hapisten çıkıyor, senin sülalen tam kırk haramiler çıktı."

Kız ciddi bir konu konuşurken bile densizlik etmiş olmama güldüğünde ona, gülümsemenin ne kadar yakıştığını fark ettim.

"Asma şu güzel suratını, Sırmacığım," dedim yumuşak bir sesle. "Sen bizim Serce'yi tanımıyorsun, o mafyanın da aşiretin de düdüğünü öttürür. Çok fena bir kız, kafası zehir gibi çalışıyor. İnanıyorum, ikimizi de kurtaracak."

Kız sözlerimle birlikte gülerken bana yandan yandan bakmaya devam ediyordu. Biraz daha böyle bakarsa bayılıp öteki tarafa gidecektim.

"Ha seni de o kurtaracak yani, öyle mi?" diye kıkırdadı. "Anlaşılan sende de o yürek yok."

Sırıttım. "Yok kızım, mafyadan falan ödüm kopar benim. Altıma yapacak kadar korkak bir herifim. Eğri oturup doğru konuşmak lazım."

Düz oturduğumu fark ettiğim için koltuğa doğru eğilerek uzandım. Kız bu hareketimi görünce iğrenç esprime katlanamadığını belli edercesine iç çekti ve elleriyle yüzünü kapatarak güldü.

"Senin gibi bir adama hiç rastlamamıştım," dedi gülüşlerinin arasında. "Bu nasıl bir kafa yapısı?"

"Tertemiz, pırıl pırıl bir kafa," dedim keyifle. "Az kullanılmış, yeni doğmuş bebeğinki kadar pirüpak."

Kahkahaları bitip yüzünde mütevazı bir tebessüm kaldığında beni, içimi hoş edecek türden, muhteşem güzellikte bir bakışla süzüyordu.

"Tatlı çocuksun aslında," diye mırıldandı.

"Ama biraz aptalım," diye cümleyi tamamlayıp sırıttım.

Kız gözlerini devirdi. "Yok, bu sefer öyle demeyecektim. Sadece tatlısın."

Kulaklarım neler duyuyordu? Yamukça uzandığım koltuğa biraz daha yayıldım, iç çektim ve gülümsedim.

"Onu deme işte, şapşik..." İçim giderek ona bakıyordum, gözlerimi kapatırken tebessümüm dudaklarımda asılı kaldı. "Onu deme işte..."

"Neden?" diye yeniden güldüğü sırada bana tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Benimse tüm hayati organlarım işlevlerini bırakmış, yalnızca kalbim delice kan pompalamakta meşgul olmaya başlamıştı. Utanmasam yanaklarım kızaracaktı.

Öksürüp kendime geldim ve hafifçe dikleştim.

"Şey," dedim karizmatik çıkardığım sesimle. "Son yirmi yıldır senin kadar hoş bir hanımdan böyle bir şey duymadım da kendime hâkim olmakta biraz zorlanıyorum..."

Kız sapıklığım hakkında lafı yapıştıracak sansam da sadece kaşlarını kaldırıp beni süzmekle yetindi.

"Kız arkadaşın yok yani," diye teyit etti.

"Nikâh dairesi müsaitse bugün bile senin olabilirim," dedim fırsattan istifade. "İstersen şöyle yatak odasına doğru da

geçebiliriz, Ceyhun'la Serce gelene kadar birbirimizi biraz daha yakından tanımış oluruz. Hatta istersen beni oraya bağlayabilirsin, benim için hiç sorun yok."

Depar atan at misali koştuğum için kızın şaşkınlığı büyüdü ve ağzı bir karış açıldı.

"Sen cidden çok edepsizsin ama sanırım bu kanına işlemiş, o yüzden senden kendine hâkim olmanı istemek yerine ben uzaklaşsam daha iyi."

Kaşlarımı çatıp oturduğum yerde kendime çekidüzen verdim.

"O kadar yoklukta değilim canım, abartma!" diye ciddiyete bürünerek çıkıştım.

Kız o güzel boncuk gözleriyle bir süre suratıma baktı ve tebessüm etti.

"Mesela, köpeklerden hoşlandığımı söylesem ve tam şu an senden benim için hav..."

Kız daha sözünü bitirmeden dört ayağının üzerinde duran bir köpek pozisyonu alıp yere atladım; başımı ve saçlarımı kızın dizlerine sürterken hırladım.

"Hırr! Hav! Hav!"

Kız kahkahalarla gülmeye başladığında nefes alamıyor, sözcükleri boğuk duyuluyordu.

"Aynen canım, hiç yoklukta değilmişsin gerçekten. Dur, sakin ol. Şaka yaptım."

"Hav! Hav! Sahibem, besle beni!"

"Ay iyice saçmaladın Ufuk, tamam, sakin ol!" dedi o narin elleriyle beni hafifçe ittirirken.

Bir yandan da bu hâlime gülüyor, kıyamadığı için itekleмekten geri duruyordu.

Fırsat bu fırsat diyerek yumuşak tavrından istifade dizlerine iyice yapıştım, köpek gibi sesler çıkarmaya ve hırlamaya devam ettim. Bir süre sonra kendimi role öylesine kaptırmıştım ki kız gülerken ölecek sandım.

"Ye..." dedi nefes nefese. "Yeter ne olur. Şakaydı."

Ben yeni bir hırlamalı havlama atağı için iki ayağının üzerine kalkmış köpek gibi ağzımı açıp dilimi çıkarmıştım ki...

Aniden salona giren Serce ve Ceyhun'la göz göze geldim.

Zaman durdu. Sevilmek ve oynaşmak için havaya kaldırdığım ellerim, köpek gibi dışarı uzattığım dilim ve sevecen bakışlarımla birazdan beni diri diri gömecek olan ikiliye baktım.

İlk bağıran Ceyhun'du. "Lan! İtoğluit derken bunu kastetmiyordum, hayvan herif!"

Serce eliyle şaşkınca ağzını kapattı. "İnanamıyorum, kapat gözlerini, Ceyhun! Biz çok yanlış bir fanteziye denk geldik, çık çabuk!"

Birbirlerini itekleyip salondan çıkmaya çalışırken ben donakalmıştım, köpek pozisyonumu bozamıyordum. Neyse ki Sırma, dizlerinin dibinde duran bedenimi itekledi ve hemen ayağa fırladı.

"Durun, affedersiniz! Bir dakika, açıklayabiliriz. Ufuk bana şaka..."

"Biliyoruz biz bu adamların şakalarını!" dedi koridordan bağıran Serce. "En son bir tanesi de bana şaka yapıyordu, sonra nikâh masasına doğru..."

"Ufuk kalksana, bizi yanlış anladılar! Düzelt şu tipini."

Kız utançtan kıpkırmızı olurken ben yanlışlıkla havlayacak gibi oldum, birkaç şamarla beni kendime getirmeye çalışan kız bedenimi sarstı. Gerçekten güzelliği ve aurasıyla

başımı döndüren bu kadın nefesimi kesmiş, insani işlevlerimi yitirmeme ramak kalmasına sebep olmuştu.

"Hav anasını!" Kızla bakıştık. "Pardon, hay anasını," diye düzelttim toparlanıp kalkarken. "Ceyhun gel abiciğim, gösterdiğü gibi değil."

"Göründüğünden çok daha fazlası olduğuna eminiz, dangalak!"

Bağırışı yüzünden Sırma'yla aynı anda suratımızı buruşturduk. Tam o esnada Serce yeniden seslendi:

"Tamam mı? Normal misiniz?"

"Yahu abartmayın, alt tarafı..."

Serce'nin bağırışı sözümü kesti: "Ay, Haydut içeride kalmış, Ceyhun! Evladımın suratına bak, nasıl da korkmuş. Kıyamam ben sana, annem."

O anda kapının hemen girişindeki koltuğun arkasına saklanmış kara kediyle göz göze geldik. Serce ve Ceyhun yeniden salona dalıp kediyi kucakladıkları gibi kaldırdılar, âdeta bir operasyondalarmış gibi çocuklarını koruma güdüsüyle hayvanı başka odaya taşıdılar.

Sırma'yla beraber bir süre Serce'nin sesini dinledik.

"Yok annem, yok bir tanem... Abi şaka yapmış. Yok, yok... Korkma sen. O köpek değil. Yani evet, köpek ama hakaret anlamında köpek, hayvan değil. Yani hayvan derken bence siz ondan daha insansınız ama abi gerçek manada hayvan değil. Geçti bebeğim, geçti kuzum... Oy götü boklu prensi..."

"Serce, hayvanın psikolojisi Ufuk'un havladığı anlardan bile daha kötü duruma geldi, beynini yaktın. Bir çekil!"

Sırma merakla fısıldadı: "Kediyle mi konuşuyorlar şu an?"

Omuz silktim. "O da laf mı? Kedinin de konuştuğuna inanıyorlar."

Kız şaşkınca kirpiklerini kırpıştırırken Ceyhun'un tesellilerini işittim.

"Sen anneye bakma babacığım, o abi deli. Tamam mı? De-li. Man-yak. An-gut. Sa-la..."

"Ceyhun başka bir şey öğret, zaten Avni onlara yapacağı kadarını yapmış!"

Kısa bir sessizlik oluştuğunda ikisinin de susup bakıştığını hissederek yutkundum.

Başımı yavaşça Sırma'ya çevirdim. "Sırma'm, beni korur musun?"

Kız nereye düştüğünü sorgularcasına kafası karışmış hâlde gözlerime baktı.

"Bir halt yemiş gibi bakıyorsun."

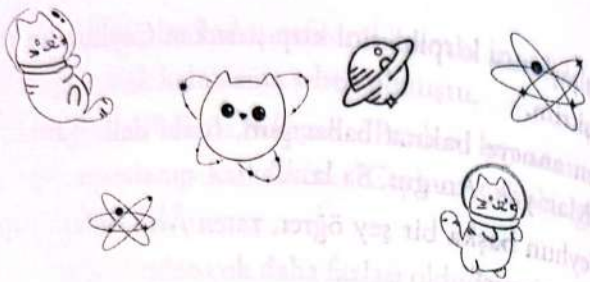
"Birazdan ölüm fermanımı okuyacaklar, bunlar Avni'yi bulamadılar..."

Cümlem bittiği anda Serce ve Ceyhun odaya girdi.

Bakışlarındaki alev topları ciğerimi delip bağırsaklarıma inecek, oradan kıçımda patlayan bir dinamite dönecek gibi dehşet ötesiydi.

"Ben masumum," diye fısıldayıp ellerimi yukarı kaldırdım.

Serce acımasız ifadesiyle ellerini göğsünde bağladı. "Bize anlatmak istediğin bir şey var mı?"

BÖLÜM 8
KİRLİ SEPETİNDEKİ ÇORAP

Gözlerimi kısarak incelediğim halının deseni çok güzeldi, sanki köşede ufak bir iz kalmıştı.

"Konuşsana artık! Seni mi bekleyeceğiz, oğlum?"

Ceyhun'un ardından Serce elindeki oklavayla beni dürttü.

"Yarım saattir halıyı seyrediyor, şuna bak."

"Şu kısım tek boynuzlu ata benzemiyor mu?" diye işaret parmağımla köşeyi işaret ettim.

Oflamalar duyuldu, zaman daralıyordu ancak ben bir kaçış yolu arıyordum. Halının diğer ucuna başımı çevirip parmağımı saatin yelkovanı gibi çevirdim.

"Şu köşeye kedi mi işemiş? Sanki sidik izi var gibi."

Serce derin bir nefes verip sabır çekerken Sırma kulağıma eğildi.

"Yeter artık," diye fısıldadı. "Seni parçalayacaklar, anlat da kurtul. Arkadaşın nereye gittiyse söyle."

"Sen karışma," diye ters bir bakış attığımda kız sinirle gözlerini devirdi.

"Ufuk, arkadaşını bulamıyorsanız ben gidiyorum, farkında mısın?"

"Şu anda bağlanma sorunlarım sebebiyle sana iki günde bağlandığım için beni tehdit ediyorsun, farkında mısın?"

Kız kollarını göğsünde birleştirip koltukta geriye yaslandı.

"Affedersiniz ama götünden anlıyor. Size sabır diliyorum."

Serce oklavayı elinde çevirdi. "Ben de kendime sabır diliyorum."

"Tamam," dedim nihayet onlardan kurtulamayacağımı anladığımda. Teslim olduğumu belli eden çaresiz bakışlar attım. "Tamam, anlatıyorum."

"Dökül çabuk, serseri!" dedi Ceyhun başımda dikilmeye devam ederek ayağıyla tempo tutarken. "Avni'nin nereye kaybolduğunu bir tek sen bilirsin."

Derin bir nefes verdim ve Avni ile kirli bir geçmişin sır perdesini aralayacağımız maziye doğru ışınlandım.

"Telefonda okuduğunuz her şey doğru. Öncelikle, Avni'nin sizlerden sakladığı gizemli bir hayatı vardı. Son zamanlarda ikinizin de gözleri birbirinizden başkasını görmediği için bu anlara şahit olamadınız."

"Umarım gizli hayat dediğin şey, kedilerimi milletin duygularıyla oynamak için kullanması değildir!"

Serce hiddetle atılınca Ceyhun kolunu tuttu. "Minik kuş, dur bir anlatsın. Ufuk'u biraz tanıyorsam şu surat ifadesi hiç hayra alamet değil, bunlar bir halt yemişler ama hayırlısı..."

"Ben sadece seyirciydim," derken sesimde gizemli bir tını vardı.

"Uzatma da anlat."

Serce'nin çemkirmelerini boş verip hafifçe öksürdüm. "Bilmem hatırlar mısınız? Geçtiğimiz haftalarda Avni'nin ruhunu inciten bir olay yaşanmıştı. Tabii, siz bunun üzerinde çok durmamıştınız."

Tam karşımda iki sandalye çekmiş, bana sorgu odasındaymışım muamelesinde bulunan çifte baktım, bitirim ikili Serce ve Ceyhun'a.

"Kuşunuz Avni'yi ısırmıştı."

İkisi de şaşkınca birbirlerine baktı. Devam etmemi bekliyorlardı.

"Siz," dedim parmağımla ikisini göstererek. "Siz ikiniz ona güldünüz."

"Sen de gülmüştün!" dedi Serce hırçınca. "Yalan söyleme!"

"Evet ama Avni'yi tuvalette ağlarken yakaladığımda ben kendimi affettirmiştim."

"Ne?" dedi Ceyhun şaşkınca. "Avni tuvalete ağlamak için mi gitmiş?"

"Ne sandın?" diye tersledim. "Serce Hanım'ın ayağına taş değse kıyameti koparıyorsun, yakın arkadaşının kuş fobisi olduğunu dahi bilmiyorsun!"

Serce şaşkınca çığlığı bastı. "Aa! Avni'nin kuş fobisi mi var?"

"Sadece muhabbet kuşlarına," dedim sakince. "Ben de biraz geç öğrendim."

"O ne biçim bir fobi lan? Kartal, şahin, akbaba falan olsa neyse."

Derin bir iç çektim ve gizemli bakışlarımı ikisinin suratında gezdirdim.

"Küçükken muhabbet kuşlarının kendi arasında konuştuğu konusunda korkutulmuş. Eğer yemeğini bitirmezse gece bir muhabbet kuşunun onun odasına uçarak baş ucuna konacağı ve kulağına insan gibi konuşarak fısıldayacağı..."

"Avni'nin çocukluğunda çok derin yaralar var," diyen Serce ağlayacak gibi burnunun direğini tuttu. Kıvırcık saçları yüzünü kapattı, bir an için titrek sesli hıçkırıklar işittiğimi sandım. "Bu adama tam kızacağım, sonra ağlayasım geliyor. Görüyor musun, Ceyhun?"

"Kuş da bizim değildi bu arada, komşu iki günlüğüne..."

"Önemli değil," diyerek Ceyhun'un lafını kestim. "Komşunun ya da sizin! Avni'yi muhabbet kuşundan koruyamadık, kuş Avni'yi ısırdı ve sizin gülüşmeleriniz yüzünden çocukluğundaki travmaları tetiklendi."

Serce cin gibiydi, neden bahsettiğimi hemen kavradı. Ağlaması dindi ve sinsi bir bakışla bana fısıldadı: "Sakın sonrasında bize kinlenip o hacı hoca işine bulaştığını..."

"Tam olarak öyle," dedim hüzünle başımı sallarken. "Avni sizi ayırmak istediğine karar verdi."

"Lan!" diye bağıran Ceyhun ayağa fırladı. "Derdi neymiş pezevengin? Kabul etmiyorum, o hayatta bana öyle bir şey yapmaz!"

Serce ve ben aynı anda gözlerimizi devirdik. Serce, Ceyhun'un kolundan tutup yerine oturttu.

"Bir sus Ceyhun ya, bu kadar geç kavrama!"

"Reddediyorum," dedi Ceyhun inatla. "Kabul etmi..."

Serce Ceyhun'un ağzını eliyle kapatıp bana devam etmem için komut verdi. "Devam et, bu işin nereye bağlanacağını merak ediyorum."

Solumdan cılız bir ses duyuldu: "Şey, ben de."

Serce masumca oturan Sırma'ya döndü. "Canım sen bunlara bakma, biraz sıkıntılılar ama aslında iyi çocuklardır."

Sırma sadece başını sallamakla yetindi, bense derin bir nefes verip konuşmamı sürdürdüm: "Sonrasında Avni, tüm parasını büyücü hocalarda kaybetti. Bunun üzerine iflasın

eşiğine geldi, küçük bir kriz yaşadı. Hayvan bakıcılığına başlayarak kendi çapında küçük gelirler elde etti."

"Avni hayvan bakıcısı mıydı?" diye dehşetle fısıldayan Serce'yi es geçtim.

"Hayvan bakıcılığı yaparken bir köpeğin sahibine âşık oldu. Melis miydi neydi, onu daha sık görebilmek için Haydut ve Haseki'yi de parka götürmeye başladı."

Serce başını ellerinin arasına aldı ve şoke olmuş hâlde duyduklarından yakındı.

"Korku filmi senaryosu gibi."

"O kısım henüz gelmedi," derken sesim düzdü. "Avni, âşık olduğu kız için kendi hayatı hakkında türlü yalanlar söylemeye başladı. Kendini daha zengin, daha sağlıklı bir hayat yaşayan, daha iyi işler yapan kaliteli bir adam gibi tanıttı."

"Şaka mı bu?"

Serce yeniden araya girdiğinde, "Her şey Melis denilen o kıza tutulmasıyla oldu," diye ekledim.

Ceyhun sinirle dudaklarını birbirine bastırıp boğa gibi sesler çıkardı.

"Ne yapıyorsun lan?" diye ürkerek uzaklaştım.

"Bu hikâyenin hangi kısmı bizim ecelimiz olacak? Onu bekliyorum, dingil!"

Onun triplerini boş verip Serce'ye döndüm. "Telefondan Melis ve diğer kızlarla flört etmeye başladı."

Serce hayretle başını sallayıp fısıldadı. "British Melis... Bu, o kız olabilir."

"Muhtemel," diye onayladım. Sesim kalın ve düzdü, ifadesizce konuşmaya devam ettim: "Avni uzun zamandır yakalayamadığı sosyal çevreyi burada edinmişti, giderek bu

insanlara bağımlı hâle geldi. Onlar neden hoşlanıyorlarsa aynılarını taklit etmeye başladı."

Ceyhun öfkeyle enseme bir şaplak attı. "Niye vahşi yaşam belgeseli sunar gibi ürkütücü konuşuyorsun, oğlum? Kendine gel!"

"Ceyhun, çocuk nasıl rahatsa öyle devam etsin, ben etkilendim. Bırak."

Serce bana gülümseyerek devam etmemi işaret etti, bakışları güven veriyordu. Bu sırada zavallı Sırma gerçek yüzlerimizi gördüğü için suspus olmuştu.

Ensem cayır cayır yansa da buna aldırmadım, sesim olayların gerçek yüzünü açıkladığım için gerilimi buram buram hissettiren tehlikeli bir tondaydı. Yalan yok, beni böyle ciddiyetle dinlemeleri hoşuma gitmişti.

Beni kimse böyle dinlememişti ki...

"Bana kimse böyle sahip çıkmadı," diye içli içli fısıldarken duygulanmıştım.

Ceyhun yeniden üzerime atıldı. "Lan! Konuşsana artık, dingil!"

Yeniden ciddileştim ve omuzlarımı dikleştirip devam ettim.

"Öhöm. Avni giderek sosyopat birine dönüştü. Melis denilen kız bir *YouTube* yayıncısını övdü diye Avni *YouTuber* bile oldu."

Bu defa çığlığıyla ortalığı kaldıran Ceyhun'du. "Lan! Avni *YouTuber* mıymış?"

"Bizden nasıl da gizlemiş her şeyi? İnanamıyorum," diye sitem eden Serce telaşlı bir şekilde pantolonun cebinden telefonunu çıkarıp Avni'nin *YouTube* kanalını araştırmaya başladı.

"Adını soyadını yazınca çıkmıyor..."

"Terbiyesiz Aslan."

Serce ve Ceyhun'un dışında, yanımda oturan Sırma da şaşkınca eğilip suratıma baktı.

Aynı anda, "Hı?" dediler.

"Avni'nin *YouTube* platformundaki ismi," diye sakince açıkladım. "Gerçi ben de son videolarını izlemedim ama galiba buydu."

Serce bugün yaşayabileceği son dehşeti yaşıyormuş gibi bu kez, "Terbiyesiz aslan," diye hayretle fısıldadı. "Bak sen bizim pısırık Avni'ye."

"Klavye delikanlısı değil, aslanı olmuş yiğidim!" dedi Ceyhun pişkince sırıtırken. "Oğlum var ya, bu oradan ne biçim düşürmüştür!"

Serce, Ceyhun'un boğazına yapışıp sandalyesinde üste çıkarak onu boğmaya başladı. "Neyi düşürmüş, Ceyhun? Anlat da bilelim! Hadi, sırıtsana!"

"Mi... Mi... Minik..."

"Minik kuşu, bırak zavallıyı," diye iç çektim. "Onun ne suçu var? Hem yanımızdaki misafire ayıp oluyor." Sırma'ya dönüp gülümseyerek açıkladım: "Bunlar kedi köpek gibidir. İletişim dilleri bu canım, sen korkma."

Serce kindar bir sesle bize dönüp bağırdı. "Erkekler! Erkekler kapatılmadığı için bu hâllere düştük!" Tamamen Sırma'ya döndü ve korkunç bir manipüle seansına başladı.

"İnanır mısın, patronum da denyo bir erkekti! Gününü gördü. Egoist bir pislikti. Bak abilerine, canım! Bak da gör! Yobaz şerefsizler bizi ne hâle soktu! Seni kimlerin eline düşürdüler! Neden? Çok biliyor paşalar çünkü! Onlar da erkek değil mi? Avni! Benim kedilerimi sinsi flört planlarına alet etmiş,

zavallıcıklarımın tüm yaşam düzenini değiştirmiş. Şimdi neler duyuyoruz? Erkek işte! Bu erkeklere bir günde küsmedik, bunları var ya..."

"Serce, çek o zehirli dilini benim güzel Sırma'mdan... Kızı da kendine benzetece..."

"Haklı davanda senin yanındayım!"

Sırma elini yumruk yapıp havaya kaldırmıştı, bakışları alev alevdi. Kanı damarlarından taşacak gibi gözü dönmüştü, Ceyhun'la beraber sessizce besmele çektik.

"Kızlar biraz sakin olun, şu an önceliğimiz..."

"Olayı devralıyorum!" diye haykıran Serce masaya yumruğunu vurdu. "Bu işi bana bırakın."

Boğazı yırtılacak sandım. Telefonu kırarcasına masaya çarptı, hepimiz korkarak geriye sıçrasak da Sırma onun bu hâllerinden etkilenmiş gibi heyecanla dibine eğilmişti, gözlerindeki parıltı hiç hayra alamet değildi.

Masadaki telefonun açık olan sayfasında Terbiyesiz Aslan'ın *YouTube* kanalı açıktı.

"Sessizlik istiyorum. Bu hesabı an itibariyle incelemeye alacağım."

Tek tek suratlarımıza baktı, işi öyle büyük bir ciddiyetle ele alıyordu ki yemin ederim, on saniye daha bu bakışla incelenirsem şuracığa sıçacaktım.

"Eğer çıtını çıkaran, işime karışan olursa yemin ederim ki acımam. Planıma itaat edeceksiniz."

Özellikle benim suratıma doğru parmağını salladı.

"Şayet dediklerim yapılmazsa... Olur da Avni'yi mafya bulmadan bulamazsak bu kızcağızın abileri bizi diri diri gömecek. Kızı da ne yapar, bilmem artık! Anlaşıldı mı?"

Kesik kesik soludum. "Ta... tamam, amirim."

"Dudağını ısırıp şöyle bir burnunu çekti, değişik şekillere girip biraz garip hareketler yaptı. Muhtemelen ondan daha çok korkalım diye yapıyordu, çıtımı çıkarıp tek kelime edemedim.

Aşiretten önce Serce beni kimyasal hadım ederdi. Bir anda bağırınca sıçradım.

"Şimdi! Videoların başlıklarını okuyorum, ipuçları bulacağız. Avni'yi hava kararmadan bulmamız şart. Mafya onu yakalamadan bu angut herifi ele geçirmemiz lazım. Bu çocuk ne yapacağını bilemeyip bizi ayının inine sokar. Ya da ayıyı direkt bizim eve getirir."

"İtin götüne de sokar!" Hak verircesine yüksek sesle haykırdığımda Serce alev atan bakışlarını suratıma dikti.

"Sana konuş dedim mi?" diye fısıldadığında yutkundum. Çok yanlış bir zamandı.

"Çok pardon patron, içimden geldi."

"Ulan içini ayrı, dışını ayrı, ikisini komple ayrı..."

"Sus Ceyhun, sus," diye fısıldadım. "Kuşun psikopata bağladı, gelmişimizi geçmişimizi belleyecek."

Serce bizi es geçip öfkeli bakışlarını Sırma'ya çevirdi. "Eğer!" diye yeniden halka seslendi. "Plan işe yaramazsa Avni'nin, yani bir erkeğin daha aptallıkları yüzünden bu kız kardeşimin hayatını karartacak! Ben..."

Çenesini dikleştirdi, saçlarını geriye savurdu ve yemin ederim ki dünyada nadir bulunan o korkunç ifadeli suratıyla burun deliklerini büyütüp küçülttü.

"Ben Zeyna Serco, buna izin vermem," diye fısıldadı.

"Hayatım, Zeyna kim? Sen biraz kaptırdın kendini, istersen biraz sakinleştikten sonra devam..."

Serce işaret parmağını Ceyhun'un dudağına yapıştırıp çocukcağızı susturdu. "Sus dedim, sadece ben konuşacağım."

Sonrasında hızlı bir kriz yönetimiyle olayı devraldı ve kimliği ifşa edilmiş *Youtube* kanalı videolarının isimlerini okumaya başladı: "İlk video, *Kedilerimi Tanıtıyorum.*" Sinirle güldü ve bağırdı. "Ulan, Kibrit Avni! Haseki ve Haydut'un kumlarına tuvaletlerini yaparken çektiği fotoğraflarını video kapağı yapmış! Etkileşim kölesi, kedilerimden prim kasmış. Şu izlenmeye bakar mısınız?"

Telefonu hepimize tek tek gösterecek şekilde gözümüzün içine soktu.

"Bir buçuk milyon görüntülenme!" diye haykırdı.

"Canım, bu izlenme tamamen senin kedilerin muhteşem varlıklar olduğu için. Evlatlarımız büyük potansiyeller taşıyor, lütfen sakin olup devam et."

Hayretle Ceyhun'u izliyordum, bedeni küçük ancak kendisi aslan olan psikopat sevdiceğinin kıvırcık saçlarını okşuyordu. Ceyhun harbiden bu kızı nasıl sakinleştireceğini iyi biliyordu.

"Vay ulan," diye fısıldadım.

Serce gerçekten de sakinleşti ve tebessümle başını salladı, çok duygulanmıştı.

"Anneleri onlara kurban olsun, mahremiyetleri her şeyden önemliydi ama en azından popüler olmuşlar. Neyse, okumaya devam ediyorum."

Gözlerini kısıp video isimlerini sıra sıra okudu.

"*Hakkımda Bilmedikleriniz: Terbiyesiz Aslan'ın Kirli Yaşam Sırları.*"

Hepimiz şaşkınca birbirimize baktık.

"Hayat Standartlarını Yükseltmek İsteyenlere Terbiyesiz Aslan'dan Beş Altın Tavsiye."

Sırma hariç hepimiz aynı anda püskürdük, höykürdük hatta Ceyhun kişnedi. Yere düşecek gibi olduğunda birbirimize tutunarak beraber düştük. Kahkahalarımız odayı inletirken Serce gülmeyi bırakıp ciddiyete büründü ve devam etti: "Sessizlik! Devam ediyorum. Sıradaki video ismi, *Terbiyesiz Aslan'la Flört 101.*"

"Ulan Avni," diye fısıldarken gülmekten altıma sıçacaktım.

"*Terbiyesiz Aslan Vlog: Şehirdeki En Ucuz Döneri Yedim.*"

Serce çığlık attı. "Ay, inanamıyorum! Tarih 18 Mart, o akşam Avni zehirlenmişti!"

Ceyhun şüpheyle başını salladı. "Bize de Çanakkale Zaferi kutlamalarına katıldığı için çok duygulanıp hastalandığını söylemişti. Yalanmış!"

Öfkeyle bağırdım. "Belliydi! O yavşağın millî duyguları ne ara o kadar yükseldi diyordum ben de!"

Sırma merakla sordu. "Neden öyle dedin?"

Düz bir sesle yanıtladım. "Çünkü Avni asker kaçağı sayılmak üzere, canım. Okulu sekiz dönem uzattı. Sonra anlatırım. Devam edelim."

Sırma'nın ağzı beş karış açılırken Serce hızlı bir biçimde video isimlerini okumaya devam etti: "*Terbiyesiz Aslan'la Hayat Kurtaran Beş Mutfak Tüyosu, Terbiyesiz Aslan Okul Anılarını Anlatıyor, Terbiyesiz Aslan'ın Favori Küfürleri, Terbiyesiz Aslan'ın En Sevdiği Beş Kadın Çorabı.*"

Serce sonuncusuyla donakaldı. "Ceyhun, videonun kapağındaki senin civcivli çorapların mı yoksa ben mi yanlış görüyorum?"

Telaşla telefona eğildik ve hepimiz video kapağındaki görseli inceledik.

"Gerçekten Ceyhun'un çorapları," diye hayretle fısıldadım.

Serce oturduğu koltuğa yığılırken bayıldığını sandık.

"Kocamın çoraplarını iğrenç fetişlerine alet etmiş! Avni, Allah seni yaksın, Allah seni alsın, Allah senin belanı..."

"Minik kuşum, bir dakika sakin ol," dedi Ceyhun, Serce'ye elleriyle hava akımı yapıp bir yandan da yüzüne üflüyordu.

"Eğer Allah cezasını vermezse kul verecek! O kul ben olacağım!" diye bağıran Serce sinirden kıpkırmızı olmuştu.

Ceyhun bir yandan video görselindeki çoraplarına bakıyordu.

"Ulan çok utanıyorum, video sekiz yüz bin izlenmiş. Adımı da verdi mi acaba?"

Onaylarcasına başımı salladım. "Dokuz yüz bin beğeni almış kardeşim, geçmiş olsun."

Sırma hayretle araya girdi: "Beğeni sayısı nasıl izlenmeden yüksek olmuş ki? Allah Allah."

Bilge bir edayla yanıtladım: "Şimdi sapık bir çorap kitlesi var; onlar bu tarz sevdikleri çorap olsun, kullanılmış giysi olsun gruplarda birbirleriyle paylaştığında bazıları izlemeden, video henüz yüklenmeden akbaba gibi beğeni tuşuna saldırıyorlar."

Herkes sessizleşince devam ettim: "Öyle olunca video serisi tutuyor, *viral* falan oluyor. Bu çorap kültürünün sönmemesi için çaba gösteren kıymetli kardeşlerimiz de daha fazla bu tarz videolara erişmiş oluyorlar, bunları organize bir ekip gibi düşünebiliriz."

Bir anda herkesin sessizleştiğini görünce sustum. Boş boş kirpiklerimi kırpıştırırken Serce'yle bakıştık, gözlerini kıstı.

"Sen bunları bu kadar detaylı nereden biliyorsun, Ufuk?"

Gözlerim kocaman oldu, yanaklarım kızardı. "Bir arkadaş üyeydi de."

Sırma öğürür gibi ses çıkarıp beni itekledi. "Iyy! Uzak dur, pislik. Sen o gruplardaki sapıklardan birisin."

"Kızım, saçmalama! Değilim, hayır bir dakika durun..."

Ceyhun tiksintiyle başını salladı. "Pis herifler ya, başka nasıl bilecek tabii?" Aniden masanın üzerinden bana saldırmaya kalktı. "Lan çoraplarımdan ne istediniz? Sen de işin içindesin! Avni çorabımı nasıl buldu? En son sizin evdeki kirli sepetine atmıştım, yavşaklar!"

Serce, Ceyhun'u sakinleştirmek için üzerimden çekti. "Canım sakin ol, artık giymezsin onları."

"Kullanılmış hissediyorum," diye fısıldadı Ceyhun.

Serce ona sarıldı, başını okşadı ve yanaklarını öptü. Tatlı tatlı teselli ederken Ceyhun onun göğsüne sığındı. Ne kadar da romantiklerdi...

Gülümseyerek yumuşak bir sesle fısıldadı. "Avni'yi götünden bıçaklamazsam namerdim."

"Ulan tam *nasip et, Rabbim*, diyecektim ki ucuz kurtuldum. Allah korudu."

İçimden zavallı arkadaşıma dua ederken Serce yeniden telefona odaklanıp videoları incelemeye devam etti.

"Şurada garip bir video var, bence buradan bir şey çıkabilir. Baksanıza."

İşaret ettiği videonun ismini mırıldandı.

"*Çağımızın Yeni Mesleği: Erkek Terbiyecisi'yle Tanıştım.*"

Şaşkınca kirpiklerimizi kırpıştırdık. Hepimiz videoya tıklayıp izlemeye çekiniyorduk, Ceyhun elleri titreyerek videoyu başlattı.

Sırma fısıldadı: "Sanırım izlemeye korkuyorum."

"Sen bakma, canım," diye teselli edip ona yaklaştığımda kız koltukta geriye kaçtı.

"Sen fazla yaklaşma, lütfen."

"Neden? Ben virüslü müyüm?"

Kız kaşlarını çattı. "Daha fenası, çorap sapığısın."

"Değilim kızım, yemin ederim ki bir arkadaşımdan biliyorum ya! Vallahi, ekmek çarpsın, ölmüş babaannemin mezarı üzerine..."

Ceyhun bana bir şamar attı. "Hüsniye teyzeyi katma lan! Nur içinde yatsın."

Serce, Ceyhun'u bir kez daha üzerimden aldı. "Canım bir sakinleş artık, işimize odaklanalım. Şu erkek terbiyecisi kimmiş, onu bulalım."

"Babaannesine bir Fatiha okumuşluğu yok, yeminlerine alet ediyor!"

Serce huzursuzca kıpırdanıp bana gaddar bir bakışla üzerime sinsi bedduasını fırlattı.

"İnşallah gece seni ziyaret eder."

İliklerime kadar titrerken koltuğun üzerine çıktım.

"Lan öyle demeyin, ben korkarım!" diye ağlasam da beni umursamıyorlardı.

"Seninle uyumam lazım," dedim Sırma'ya doğru hızla dönerek. "Beni sır gibi koynunda sakla, Sırma'm. Babaannem bile bulamasın."

"Kes zevzekliği ya," derken gözlerini devirip beni itti.

Serce yüksek sesle bizi böldü. "Evet, çorap terbiyecisi... Ay pardon, erkek terbiyecisi ile arkadaş olmuşlar. Merkezden biraz uzak bir yerde çalışıyormuş, gördüğünüz gibi saklanması için son derece uygun bir yer. Nereye gideceğimizi bulduk, arkadaşlar."

"Yoksa Avni şu an terbiye mi ediliyor?" diye tedirgince sordum.

"Yok kardeşim, biz seni terbiye ettirmeye gidiyoruz. Terbiyeci eli değmişken seni de yatırıp..."

Serce çıkıştı. "Ceyhun!" Ayağa kalkıp ellerini birbirine vurdu. "Hadi hadi! Hızlı olun, kaçırmayalım. Planı hazırladım bile."

Uzanıp telefonu aldım ve Avni'nin listesindeki diğer isimleri okudum.

"Arkadaş listesinde çok değişik isimler var lan. Baksanıza."

Gözlerimi kısıp isimleri şaşkınca sıraladım.

"Kızgın Barbunya, Konuşkan Balina, Şakacı Şahin, Sessiz Leopar, Seksi Kuş, Deli Porsuk, Tecrübeli Kobra, Gergin Sansar."

Önümde yürümeye başlamış olan Serce, Ceyhun ve Sırma aynı anda geriye dönüp bana aptalmışım gibi bakışlar attılar.

Ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırıp telefonu gösterdim.

"Benim değil, onun arkadaşları, yemin ederim. Şunu duydunuz mu?"

Hep beraber bindik bir alamete, gidiyoruz kıyamete moduyla evden çıkarken kendi kendime mırıldandım: "Yırtıcı Kısrak."

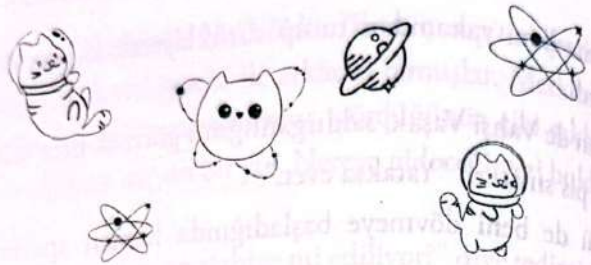
"Yürü, Ufuk!"

"İsmi kulağa çekici geliyor, he. Kadın mı bu kısrak acaba?"

Sırma beni yakamdan tutup sürükleyerek kapıya doğru çekiştirdi.

"Ben de Vahşi Vaşak, saldırganlığımı görmek ister misin?" Pis pis sırıttım. "Yatakta evet."

Üçü de beni dövmeye başladığında hemen apartmana kaçtım.

BÖLÜM 9
SAHİPLENİCİ ERKEK KAÇIŞI

Serce

Yaklaşık yirmi dakika sonra şehrin az bilinen gizemli bölgelerinden birinde, Avni için arama kurtarma çalışmamız başlamıştı. Bu aptal çocuğun başına açmış olabileceği işleri düşünürken neredeyse kalbimize inecekti ve ne yapmamız gerektiğini dikkatli hesaplamalarla münakaşa ediyorduk.

"Son karar ne?" diye gergince sordum.

"Ufuk'un kadın kılığında binaya girmesi," dedi Ceyhun kendinden emin şekilde.

Ufuk gözlerini kocaman açtı. "Lan, yine ben mi gidiyorum? Hani siz de gelecek..."

Hepimiz sert bakışlarla ona döndüğümüzde bir anlığına Ufuk'un makyajlı suratına baktık, sarı peruk elimde hazırdı.

"O kadar hazırlandın," diye karşı çıktım. "İtirazın reddedildi." Yeniden çıkışacağını anladığım an, "Merak etme, biz arkandan geleceğiz ama içeride ne olduğunu öğrenmek için önce bir ajanlık yapmamız gerekecek, vakit kaybetmeyelim," diyerek ikna ettim.

Ağır çekimdeki bir film sahnesindeymişiz gibi dördümüz aynı anda başımızı kaldırdık ve son derece ürkütücü görünen binaya baktık.

"Oğlum, Avni bu kadar tekinsiz bir yere gelmemiştir ya... Dönsek mi?"

Ufuk yutkundu ve gergince Ceyhun'u yanıtladı: "Tam da bu yüzden gelmiştir, abiciğim."

"Allah belasını vermiş bu çocuğun," dedim tırnaklarımı kemirirken. "Tek parça çıkarabilsek bari."

"Erkek terbiyecisi diye bir şeyi ilk kez duyuyorum; köpeği, atı ya da başka hayvanları duymuştum ama..."

Ufuk yanındaki kıza ters bir bakış attı. "Sen bize hayvan mı demek istiyorsun, Sırma?"

Kız gülümsedi. "Ben değil, erkek terbiyecisi diyor."

Yeniden hep beraber yıkıntı binaya baktığımızda Ceyhun ile birlikte daha fazla sabrımız kalmadığı için Ufuk'u itekleyeye başladık.

"Sakallarını kestiğin için bugünün kurbanı sensin. Ben bu siyah kıllarla suratıma nasıl ruj sürebilirdim?"

"Olmaz!" dedi Ufuk ayaklarını yere sürtüp itmemizi engellerken. "Yalnız gitmem! Yalnız gideceğimi söylememiştiniz!"

On beş dakikalık çabanın sonunda Ufuk'u ikna edemediğimiz için Ceyhun'a da ruj sürmüş ve yanımızda getirdiğimiz yedek peruğu ona takmıştık. Şimdi enkaz olacakken ucundan dönmüş yıkıntı binaya ikisi birlikte girmiş, üst kata çıkıyorlardı.

"Tamam da kadın kılığı ne mana?"

Ceyhun bıkkınca mızmızlanırken arkasından seslenerek cevapladım: "Konuştuk ya, psikopat falansa sizi terbiye etmeye kalkmasın diye."

Ufuk merdivenin başından aşağı baktı. "Serce sen kadınsın ya! Hâlihazırda sizin cinsiyetiniz uygunken bizim bu kılığa..."

Ceyhun sözünü kesti: "Olmaz! Serce bilmediğimiz yere giremez. Yürü, Ufuk."

Ceyhun'un ensesine doğru fısıldadım: "Kocam da kocam."

Bana dönüp o boncuk gözlerinin içi gülerek kocaman sırıttığında öpücük attım.

"Bu adam benim kaderim, aga ya..."

Ufuk, Ceyhun'u merdivende itekledi. "Git lan, şeref yoksunu hanımcı! O tehlikeye girmesin diye yine beni riske atıyorsun!"

Ceyhun karşılık olarak Ufuk'u dövmeye girişti. "Oğlum, Serce bir yana dünya bir yana, yengene saygılı olacaksın demedim mi? Gel lan!"

Sırma ve ben yeniden onları ayırmaya çalışırken Ufuk'un peruğu düştü.

"Sırmacığım, sen şunu bir takar mısın?"

Nefes nefese birbirlerinden ayrıldıklarında Ceyhun'un peruğunu düzeltiyordum.

"Ceycey, sen tam kızıl insanıymışsın."

"Harbiden fıstık gibi olduk lan," diyen Ceyhun, Ufuk'a baktı. Alıcı gözle birbirini süzdüler.

"Fazla bakışmayın," diye uyardım.

Uzun elbiseleri, güzel perukları, makyajlı suratları ile süper görünüyorlardı. Kalın kaşlarını beyaz pudra sayesinde biraz kamufle etmiş, ince hâle getirecek şekilde kalemle çizmiştim. Çok iyi oldukları söylenmese de ikisinin de gideri vardı.

"İyisiniz iyi," dedim sırtlarına birkaç kez vurup yolcu ederken. "Konuştuklarımızı unutmayın; beni arayacaksınız, siz terbiyeciyi oyalarken biz dinleyecek, kapıda bekleyip Avni çıkarsa diye gözetleyeceğiz. Sonra baskın yaparız. Avni'yi bulmadan gitmek yok!"

Plana uyum sağlayarak başlarını salladılar.

"Serce," diye fısıldadı Ceyhun gitmeden önce son bir kez geriye dönüp bana bakarken.

Gözlerimi kocaman açmış, merdivenin en alt basamağındayken başımı kaldırmış, ona bakıyordum.

"Eğer geri dönemezsem... Eğer bana bir şey olursa kediler sana emanet."

"Kediler zaten benim, Ceyhun," diyerek gözlerimi devirdim. "Drama yapma."

"O zaman," dedi gözlerini çaresizce kapatıp. "O zaman solucanım *Sosyal Böcek*..."

"Solucanını geçen ay Haydut yedi, hâlâ beni kandırmaya çalışıyorsun. Yürü Ceyhun, hadi. Her türlü gideceksiniz."

"Of ya, bir insan hiç mi yutmaz, abi? Yutmuyor kız!"

Araya giren Ufuk'tu, bir anda titrek bir sesle konuştu: "Sırma!"

"Efendim?"

"Sırma..."

Kız kaşlarını kaldırıp sarı peruğu ve bol makyajıyla gayet alımlı, hoş görünen Ufuk'a baktı.

"Evet?"

"Eğer geri dönemezsem... Eğer bu erkek terbiyecisi beni bir şekilde içeri hapsederse, şunu bil ki seni..."

"Bizim aramızda hiçbir şey yok, lütfen zırvalamayı kes."

"Olmayacak demedik!"

Sırma yanıt vermeye dahi tenezzül etmeden ofladı.

"Bir şey önerebilir miyim?"

Ufuk'un son çırpınışlarını izliyorduk.

"Evet?" diye kaşımı kaldırdım.

"Ben Avni'yi kurtarmaktan vazgeçme hakkımı kullanıyorum. Onu terbiyecide bırakmak istiyorum."

Sinirle Ufuk'u omuzlarından itekleyerek basamakları çıkardım.

"Geçti Bor'un pazarı, sür kendini Niğde'ye, canım! Sırma'yı kurtarmamız gerekiyor, mafyaya bulaşmadan önce düşünecektiniz."

"Seçme şansım kalmadı mı?" dedi Ufuk çaresiz bir sesle. "Ulan insanlara idamından önce bile son bir şans verilirdi... Vicdansızlar!"

El birliğiyle Ufuk'u sakinleştirmeye çalışıyorduk.

"Bak canım, bu kızcağızın düştüğü zor durum gereği birilerinin kendini feda..."

Ufuk cümlemizin yarısındayken merdivenden aşağı koşarak kaçmaya çalıştı. Bizse çığlıklar atıp peşinden koşarken Ceyhun atik bir hareketle önünü kesti ve Ufuk'u peruğuyla ensesinin arasında bir yerden yakalayıverdi.

Anlık olarak gördüğüm manzara beni şoka sokunca elimi kalbimin üzerine koyup fısıldadım: "Hayır Serce, cinsiyet değiştirmiş kadın kılığındaki Ceyhun ve Ufuk gerçek değil."

Ben önce biraz dövüşüp peruklarını düzeltmelerini seyrederken yanımdaki kız çoktan birkaç basamak aşağı inmiş ve cesurca aralarına girmişti.

Ufuk'un tam önünde durup suratına baktı. Merakla gözlerimi kırpıştırıyordum.

Sırma, bu çocuğun korkaklığının had safhada olduğunu fark etmiş olacak ki planını uyguluyormuşçasına kocaman gülümsedi.

İnce sesiyle Ufuk zibidisine seslendi: "Canım, sana güveniyorum. Arkadaşını bulacaksın."

Tutamları yolunduğu için kafasından kayan peruğu düzelten Ufuk donakaldı. Doğru işitip işitmediğini anlamak için öylece bakakalınca hezeyanla gözlerimi kapattım. Bir süre hareket etmeyince aşağı koşup yüzünü tokatladım.

"Al işte ya, *bug**a girdi bu mal..."

Ceyhun peruğunu düzeltti, saçlarını geriye itti ve tatlı bir dille Sırma'yı uyardı. "Lütfen aniden iltifat etme, yoklukta bu."

Ufuk rüyalar âleminden gerçekliğe geçiş yapıyormuş gibi mal mal mırıldanıp sırıtmaya başlamıştı.

"Canın mı? *Canım* mı dedi? *Can* mı? Bildiğimiz *canım* mı? Ben sana kurban..."

"Evet, sana dedi! Göster gücünü ona. Kendini ispatlaman için süper fırsat."

Sırma planıma eşlik etti ve utangaç bir gülücükle sözlerini sürdürdü. "Evet."

Ufuk haykırdı. "Çekilin ulan!"

* Bir hata ile karşılaşmak anlamında kullanılan oyun, internet ve bilgisayar terimi. (-ed.n.)

Basamaklardan fişek gibi çıkarken eteği uçuşuyordu, kadın kılığına girmiş olan hayat arkadaşım Ceyhun ise peşinden yukarı fırladı.

"O sesle konuşmayacaksın, kadınsın sen, oğlum!"

Ufuk'un inceltiği sesini işittik. "Çekilin, ayol!"

Sırma'yla birbirimize bakarken nefesimizi tuttuk, terbiyecinin kapısının zili çalındığında birisi kapıyı açtı.

Gıcırdadı, gıcırdadı, gıcırdadı.

"Ufuk normalde şu an sıçardı," diyerek Sırma'ya bilgi verdim.

Sırma güldü. "Yok, sanmam. Gaza geldi."

Sahiden de öyle olmuştu, Ufuk'un ince ve baştan çıkarıcı sesi üst kattan duyuldu.

"Şekerim! Çekilsene ablanın önünden... Terbiyesiz terbiyeciniz burada mı?"

Bir süre ses gelmedi, sonra usulca kapının kapandığını işittim.

"Gazamız mübarek olsun," diye fısıldadım.

Umarım o iki dangalak arkadaşı yüzünden Ceyhun terbiye edilmek zorunda kalmazdı.

Neredeyse otuz dakika geçmişti ve yanımdaki kızla beraber tedirgin bir şekilde apartmanın giriş katında beklemeye devam ediyorduk.

"Hâlâ açmıyorlar mı?"

Sırma'nın sorusuyla ofladım. "Bu Ufuk kesin bir halt karıştırdı yoksa Ceyhun'un bizi aramayı unutması mümkün değil."

Planımıza göre şu an çoktan aranmış olmamız gerekiyordu, biz de dairenin içini dinleyecek ve Avni'ye yönelik bir operasyon düzenleyecektik. Fakat şimdilik elde var sıfır görünüyordu. Bir süre daha sessizce bekledik ve apartmanı dinledik.

"Bu sessizlik hiç hayra alamet değil," diye mırıldanıp binanın giriş kapısına baktım.

Sırma'yla beraber kararmak üzere olan havayı seyrederken yeniden sessizleştik.

Nihayetinde ürkek bir şekilde sordu. "Serce?"

"Hım?" derken saate bakıyor, olaydan nasıl yırtabileceğimizin hesabını yapıyordum.

"Sence beni bulurlar mı? Yani abimler bir şekilde arkadaşınızla buluşursa, benim yerimi söylerse..."

Hemen kızı teselliye girişttim. "Yok, canım! Aptallar ama o kadar da değiller."

Söylediğim şeye ikimiz de inanmamışız gibi bakıştığımızda dudağımı ısırdım.

"Of, sanırım tam olarak o kadar aptallar bunlar ya!"

Kız hak verircesine başını salladı. "Acaba ben sizin başınıza daha fazla bela olmadan gitsem mi? Yani bir yolunu bulurum." Etrafa kaçamak bir bakış attı. "Hep buldum..."

"Canım, senin şimdi muhtemelen paran yok. Başka türlü bu Ufuk dangalağının peşine takılmazdın diye tahmin ediyorum. Kalacak yerin de yok. Baktın ki bu salak çocuk saf ama kötü niyetli değil, o yüzden idare ediyorsun. Abinler seni aramayı bıraktığı an kaçacaksın zaten, yanımızdan tüymek için bekliyorsun. Onun da farkındayım. O yüzden şu an istesen de bir yere gidemezsin gibi geliyor." Kız şaşkınca gözlerini kırpıştırırken gülümsedim. "Nasılım?"

"Oha!" dedi şaşkınca. "Gerçekten tamamı doğru. Sen acayip zeki biri çıktın."

"Huyum kurusun, insanları iyi analiz ederim," derken tebessüm ettim.

"Nasıl geliştirdin bu yeteneğini? Ben hep yanlış insanlara güvendim de..." Derin bir iç çekip dertlice mırıldandı: "Ne olduysa bundan oldu zaten! Güven denilen adi duygu yüzünden. Ekipteki bir arkadaşım, abilerimin beni aradığını duyunca kıskançlık yüzünden yerimi ihbar etmiş. O kadar güvenip hayat hikâyemi anlatmıştım. Birlikte çok sahne almıştık..."

"Yavşak oğlu yavşak!" diye ağız dolusu söverken kızın omzunu okşadım. "Ben de bu tipleri iyi bilirim. Bu hayatta öğrendiğim iki şey var."

Sırma merakla yüzüme baktı.

"Birincisi, kedilerimin insanlardan daha vefalı olduğu... Hatta bunu tüm hayvanlar olarak genelleyebiliriz."

Sırma söylediğim şeyi düşünürken gözlerini kısmıştı. Kısık ve büyülü bir sesle fısıldadım: "İkincisi, Ceyhun'un arkadaş grubunun düşündüğümden daha salak olduğu."

"İkisi de haklı tespitler," diye onayladı kız sakince başını sallarken. "Ben şu an ne yaptığımızı sorguluyorum gerçekten."

"Biraz daha bekleyelim, eğer ses gelmezse içeri dalacağız. Yapacak bir şey kalmadı."

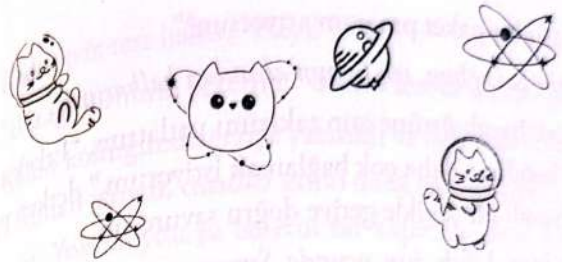
Kız derin bir nefes verip ellerini ovuşturdu ve yerinde dikleşti.

"Şu arkadaşınızı bulalım, abimlerle tam olarak ne konuştuğunu öğrenelim, gerisi kolay."

"İnşallah canım ya," diye tebessüm edip üst kata bakmak için başımı kaldırdım.

Avni, Ufuk ve Ceyhun'un bir arada olduğunu tahmin ettiğim dairenin kapısına...

İçeride neler döndüğünü kim bilebilirdi ki?

BÖLÜM 10
ERKEK TERBİYECİSİ

Ufuk

"Abla, peki paket program tarzında bir şeyiniz var mı?"

Karşımdaki baştan ayağa siyah deri giyimli; uzun, mavi saçlı kadını incelerken sorularımın ardı arkası kesilmiyordu. İçerisi son derece karanlıktı, doğanın uçsuz bucaksız derinliklerinden bulunmuş farklı ot çeşitlerinden tütsülerin kokusuyla dolup taşmıştı. Yerli yersiz konumlandırılmış mumlar aydınlatma amaçlı değildi, bu garip auranın etkisi artsın diye etrafa yerleştirilmişti. Duvarda tuhaf bir şey asılıydı, bu büyük bir cisimdi ancak ne olduğunu çözemiyordum.

Ceyhun kulağıma fısıldayınca ürperdim. "Ben şimdi tuvalete gitme bahanesiyle kalkacağım, odalarda Avni'yi arayacağım. Sen şu deliyi oyalamaya devam et."

"Tamam," diye fısıldayıp gizli konuşmamızı sonlandırdım ve hiçbir şey yokmuş gibi kadına gülümsedim.

Kadın elindeki tütsüyü yanındaki sehpaya bıraktı, rahmetli dedeminkilere benziyordu. Başını kaldırdı, mum ışığının gölgesinde bana garip bir bakış attığında gözlerindeki lenslerin de saçları gibi masmavi olduğunu fark ettim. Ürkütücü sesi kulağımı doldurdu.

"Nasıl bir paket program arıyorsun?"

Sakin kal oğlum, sen bunun altından kalkarsın!

Bacak bacak üstüne atıp sakızımı patlattım. "Erkek arkadaşımı kendime daha çok bağlamak istiyorum," derken peruğumu havalı bir şekilde geriye doğru savurdum.

Odaklan Ufuk, işin ucunda Sırma var. Seni sır gibi koynunda saklayacak biriciğin...

"Allah belasını versin onun! Buralara da onun yüzünden geldik!" diye bağırıp kendimi rolüme iyice kaptırdım.

"Canım, senin sesinde tuhaf bir kayma oluyor, iyi misin?"

Kadın tek kaşını kaldırdığında borazan erkek sesimi inceltmeyi zaman zaman unuttuğumu fark edip kocaman gülümsedim.

"İyiyim abla, ayol," diye iç çekip utangaç biçimde kıkırdadım.

İçeriden birkaç tıkırtı duyuldu, Ceyhun tuvalet bahanesiyle çoktan toz olmuştu. Ürkmemek için kendimi zorladım.

"*Ayol* kelimesi başta daha iyi duruyor sanki," diye tebessüm ettim.

"Sizden sonra da randevum var. Biraz acele edelim, liste hazırlayalım."

Cadılarınkine benzeyen uzun tırnaklarıyla defter ve kalemi eline alıp liste tutmaya başladı. Kırklarının sonunda olduğu yüzündeki kırışıklıklardan belli olsa da giyimi ve garip havası yüzünden bu pek anlaşılmıyordu.

"Boğaz Boğan Buzağı, en çok talep edilen erkek terbiye yöntemimizdir. İster misin?"

Sakızı çiğneyip korkumu saklamaya çalışsam da altıma sıçmak üzereydim.

"Nasıl bir şey, abla? Biraz açar mısın?"

Kadın ters ters baktı. "Neyi?"

"Buzağı kısmını, şekerim," dedim sesimi incelterek.

Kadın koltuğunda geriye yaslandı ve derin bir nefes verdi; etraf duman altıydı, tütsüler sanki daha da kudurmuş gibi yanıyordu. Yok muydu şu lanetin bir kapatma tuşu acaba? Etrafa kaçamak bakışlar attım.

"Boğaz Boğan Buzağı, erkeğin ilgisinden memnun olmayan kadınlara önerdiğimiz yöntemlerden biridir. Erkeği bir şekilde ikna ederek buraya getirirsin, eğer ikna olmazsa bizim de kendimizce bazı yollarımız var tabii... Bu detayları sonra anlatırım. Yeni doğmuş bir buzağının anneden emdiği süt bu yöntem için idealdir, bu yüzden seçtiğimiz buzağının annesine ulaşırız."

"İnek oluyor galiba," dedim şaşkınca. "Onu nasıl buluyorsunuz, ablacığım?"

"Bir çiftlikle anlaşmamız var. Orayı boş ver."

Ojeli parmağımla içeriyi işaret ettim. "İnek de mi bizimle buraya giriyor?"

Kadın agresif bir şekilde sesini yükseltti. "Hayır! O kısımları bana bırak. Sen sadece seçimini yap."

"Hım, peki," diye geçiştirip Ceyhun'a vakit kazandırmak için bir şey daha sormaya karar verdim.

"Peki, bunu seçmezsem alternatifimiz nedir, ablacığım? Başka hangi yollarla..."

Kadın uzun tırnaklarıyla not defterinde yeni bir sayfa açarken sözümü kesti: "Son Gülen İyi Güler Retrosu tavsiyemizdir. Bunu da erkekler üzerinde sıkça uyguluyoruz."

"Ay abla, bunun adı kulağa daha hoş geliyor." Gevşek gevşek gülümseyip kırmızı rujlu dudaklarımın arasındaki sakızı

yeniden patlattım. "Nasıl yapsak bilemedim şimdi... Bunu da biraz açar mısın lütfen?"

"Merkür retrosu ve Plüton kavuşumu esnasında ters etki yapan Venüs açısıyla, ona soldan saldırması beklenen üç gezegenin buluştuğu günde güneşe yönelik birtakım planlamalar ve uygulamalarda bulunuyoruz."

Hiçbir bok anlamasam da şaşırmış gibi davrandım.

"Aa, bak sen! Venüs saldıracak diyorsun? Ne zaman oluyor bu?"

"Öyle değil, hanımefendi!" diye tersleyen kadın bıkkınca not defterini fırlattı. "Bu ciddi bir iş! Gezegenlerle ve yaydıkları enerjilerle ilgili her ağzınıza geleni söyleyemezsiniz burada. Kulağınızı açıp iyi dinleyin, tekrar etmeyeceğim."

Neden bu kadar gerildiğini anlamamıştım, kadın gerçekten bir psikopattı.

"Şu saate bak! Kaç dakikadır bir seçim yapamadınız diye sizin için uğraşıyorum!"

Kafasının üzerindeki şeyi gösterdi, duvarda asılı olan garip şeyin saat olduğunu yeni anlayabilmiştim, koç kafası şeklindeydi.

"O gerçek koç değildir inşallah, abla," dedim ürkerek.

"Gerçek," deyip yeniden defterine uzandı.

Bir anlığına korkudan öteki tarafa gidip gelir gibi oldum, oturduğum yere hafifçe yığılınca kadın panikle ayağa fırladı.

"Gözlerinin akı göründü! Ne oluyor?"

Vücuduma dokunursa kadın olmadığımı hemen anlayacağı için irkilerek kendime geldim ve dikleştim, bana yaklaşmasına izin vermeden elimi uzatıp onu durdurdum.

"İyiyim, iyiyim! Birbirine girmiş peruğumun tutamlarını iki elimle geriye atıp yüzümü açtım. "Onun bana yaptığı kahpelikleri hatırlayınca bir an içim geçer gibi oldu, ablam. Ondan bu üzüntüm. Biz devam edelim. Merkür retrosu..."

Kadın üzerimden çekilip yeniden konuya odaklandı.

"Bu retrolar çok tehlikeli, canım. Benim tüm müşterilerim işlerini retro planına uymadan halletmezler. Bu bizim ilk kuralımız, eğer o hafta retro varsa..."

Sustu. Ben ona baktım, o bana. Ben ona, o bana...

"Durum vahim demektir!" diye bağırdığında oturduğum yerde sıçradım.

"Allah belasını versin Merkür'ün, ayol!" diye telaşla onu taklit ettiğimde kadın yeniden sabır çekti.

"Tatlım, bu işlerden hiç anlamadığın o kadar belli ki!"

"Eğit beni, ablam," diye fısıldarken sesimi incelttim. "Döv beni bilginle, yoğur beni Merkür'le, retroların gözlerimi kamaştırsın. Göz alıcı Venüs'ün ışıkları üzerime üzerime saçılsın, kucakla beni aşk ve erkek terbiyecisi ruhunla..."

"Ablacığım, bir susarsan anlatacağım."

Kadın beni yeniden tersleyince ağzıma fermuar çekiyor gibi yaptım.

"Şimdi," dedi tütsü dumanlarının içinde deri tulumuyla yürümeye devam ederken.

"Retro katiyen reddedilmez. Retro sadece kabul edilir. Hem bedenen hem de ruhen."

"Evet," dedim hevesle başımı sallarken. "Ne işimize yarayacak bu?"

Kadın bana ters ters baktı.

"Yani bu retro, hayatımızın hangi alanında işe yarayacak demek istedim, tatlım," diye kıkırdadım.

Kadın gülmedi, beni her an kapı dışarı edecekmiş gibi baktığı için yeniden sustuğumda kadın odada volta atmaya devam etti.

"Venüs; aşk ve duygu gezegenidir. Tabii, Uranüs devreye girdiğinde bu etkinin sürdüğü söylenemez. Mantıkla kalbin çatıştığı, duyguların üçüncü evden ikinci eve hareket ettiği o günlerde erkekleri kıskıvrak yakalamak, ruhlarını ve zihinlerini eğitmek her zamankinden kolaydır."

Merakla onu dinlerken gözlerimi kocaman açmıştım. "Affedersin ablacığım, bölüyorum ama... Erkeğin ikinci evi dediğin, aldatan erkekler için mi geçerli oluyor?"

Kadın şaşkınca suratıma baktı.

Gülümsedim. "Metres demek istemiyorum. Bakışından anladığım kadarıyla o ev oluyor."

"Hayır, yahu!" diye çıkışan kadın uzun, mavi saçlarını şöyle bir savurup ellerini öfkeyle salladı.

Vallahi küçücük odada boğazıma yapışsa beni buradan Serce bile kurtaramazdı, kanepeye doğru iyice sindim.

"O ev değil! Gezegen evin! Doğduğun ev. O gün gezegenlerin yörüngesi, hareketleri, birinci evden diğer tüm evlere dek hayatını etkileyen o akışın..."

"Hım," dedim. "Bir sik anlamadım ama çaktırırsam ağzıma çarparsın."

Kadın kaşlarını çattı. "Efendim?"

Sesimi yükselttim. "Şimdi daha iyi oturdu abla, aydınlandım. Gezegenlerimiz, çok yaşa!" Bacak bacak üstüne atıp bilmişlikle ekledim: "Plüton için de hiç iyi şeyler söylemiyorlar, ne dersin ablacığım? Hakkında konuşulanlar doğru mu o yavşağın?"

Kadın yeniden sabır dilenircesine gözlerini devirip bana bakmadan bir şeyler karaladı.

"İyi bari, uzatmadan yöntemi seçelim istiyorum. Hangi eve göre hareket edeceğimizi belirleyeceğiz."

"Abla tüm evlerden aşağı atalım o deyyusu!" dedim şüphelenmemesi için kendimi iyice kaptırıp bağırırken.

Sesim hafif kalınlaşır gibi olunca hemen inceltttim.

"Yani ona öyle şeyler yapmak istiyorum ki anasını belleyelim, abla! *Ufuk, Ufuk*, diyerek ölsün!"

Kadın şaşkınca başını kaldırdı, kaşları havalanmıştı. "Ufuk da kim?"

Şüpheli bakışları donuma koca bir bok tanesi bırakmama sebep olacak kurnazlıktaydı, hemen bir dansözden daha iyi şekilde kıvırdım.

"Beni aldattığı çocuk o, abla."

Kadın fısıldadı: "Yani diyorsun ki..."

"Gizli gey!" diye bağırdım. "Ahlaksız, bana bunu da yaptı zamanında."

Burnumun direğini tuttum, peruk saçlarım önüme düşüp yüzümü kapatınca hıçkırıyor gibi yaptım.

"Hiç iyi değilim ablam, ben bunları hak etmemiştim." Aniden fevri alınmış bir kararla başımı kaldırıp haykırdım. "Hangi kadın hak eder ki? Öldürelim bu erkek sürüsünü, piç kurularını!"

Kadın dertli bir nefes verdi. "Ben sana bir su getireyim. Sonra retro gidişatını konuşalım, önce biraz sakinleşmen gerekiyor."

Cümlesini duyduğum an âdeta inme indi, Ceyhun'un odaları karıştırdığını görürse bu kadın bizi buraya gömerdi.

Tüm gücümle haykırdım. "Ne sakinleşmesi, abla? Aldattı be! Yardım et, Jüpiter'i bu herifin götüne sokalım!"

Kadın bu öfkem karşısında donakaldı, Ceyhun duysun diye sesimi iyice yükselttim.

"O bile yetmez, Güneş'i gördüğü her gün adımı inleye inleye azaplar çeksin, ablam... Venüs çarpsın, Merkür tekmelesin, Ay ve Güneş buna öyle bir tutulsun ki bunun da nutku tutulsun! Terbiye edelim o pisliği! Hatta sen daha dur, benim arkadaşımın yaşadıkları daha da fena." O tarafa doğru bağırdım. "Tuvaletten bir gelsin, şimdi anlatır!"

İncecik cazgır sesim duyulamayacak gibi değildi. Ceyhun mesajımı almış olmalı ki hemen sonra koridorda uzun boyuyla belirdi. Derin bir nefes verdim, bugün buradan sağ çıkarsak iki şey yapacaktım: Birincisi, adak adayacak, bir kurban kesecektim.

İkincisi, Avni'nin götünü kesecektim.

"Bu ne bağırış, kızlar? Geldim, geldim!"

Ceyhun kıvırtarak odaya döndüğünde üzerindeki elbise bir anlığına algımı bozdu ve onu gerçekten bir kadın olarak görmeye başladım.

Güzel, dalgalı, kızıl saçlarını eliyle geriye savurup cilveli cilveli güldü. Önce kadına, sonra bana göz kırptı. Gözleri boncuk gibi parlıyordu, ne de tatlıydı...

"Erkoları kapatıyor muyuz, hanımlar?" diye kıkırdadı.

"Allah'ım, sen aklıma mukayyet ol," diye mırıldandım. "Yirmi yıllık arkadaşıma yürüyeceğim."

Ceyhun kıvırtarak yanımdaki kanepeye geldi ve rahatça oturdu, bana nazaran çok daha iyi rol yapıyordu. Bu başarıyı nasıl yakaladığı ise büyük bir muammaydı.

Maviş gözlerini muhteşem bir biçimde ortaya çıkaran rimelli kirpiklerini masum masum kırpıştırdı.

"Planımız nedir? Nasıl terbiye edeceksin bizimkileri, abla cığım?"

Kırmızı rujlu dolgun dudağını büzünce ona bakakaldım. Ceyhun kadın taklidi işini muhteşem şekilde hallederken ben alık alık onu izliyordum.

"Arkadaşın retro yöntemiyle erkek arkadaşını süründürmeyi seçti, şimdi doğum tarihlerinden başlayacağız. Birkaç not alacağım, size yazdıklarımı harfiyen öğrenip sonraki sefansa geleceksiniz, kızlar."

Mavi saçlı terbiyeci tekrar sehpasındaki notlara dönerken önündeki haritalardan birkaçını kurcaladı. Bu sırada ben Ceyhun'u izlemeye devam ediyordum, bu kesinlikle benim arkadaşım olan it herif değildi.

"Oğlum, arka odaların hepsine baktım, kimse yok. Sadece bir oda kilitliydi."

Ceyhun bana eğilip fısıldarken kadın duymasın diye o tarafa kaçamak bakışlar atıyordu.

"Bence kilitli olan odada Avni'yi tutuyor bu. İçeriden horlama sesi duydum, biri uyuyor olabilir. Eğer Avni buraya sığınmışsa..." Ceyhun aniden susup bana baktı. "Lan, niye öyle bakıyorsun suratıma?"

Yutkundum, gözlerimi kırmızı rujlu dudaklarından uzaklaştırmaya çalıştım.

"Nasıl, abiciğim?"

Ceyhun tek eliyle ensemi tutup bana saldırmaya kalktı.

"Beni yatırıp ırzıma geçecekmiş gibi!" diye küfrederken dilini ısırıyor, boğazıma daha çok yapışıyordu. "Yemin ederim,

namusuma göz dikersen seni şurada paramparça olana dek döver, sonra..."

Boğulduğum için konuşamadım. "Ceyhun... Hığk... Ceyhun, bırak..."

"Dudaklarıma bakma lan! Ekmek çarpsın yaşatmam seni, senin amacın ne, oğlum? Şeref yoksununa bak ya!"

Elleri gevşeyince kıpkırmızı olduğuna emin olduğum boynumu ondan kurtardım.

"Ay... Ölüyordum. Ne yapıyorsun, oğlum?"

"Ufuk, ay may deme, adam gibi dur. Kalıbın olsun, bir duruşun olsun lan! Sıvı mısın sen? Önce *devrem devrem* diyerek gözümüzü boyayacaksın, sonra sana götümüzü döndüğümüz an namusumuzun derdine düşüreceksin bizi... Öyle mi?"

"Pardon, kelimeler karıştı, hatlar birbirine girdi," dedim sessizce fısıldarken. Sonra öksürdüm, kadın bizden tarafa bakar gibi hareketlenince birbirimize sarıldık ve kıkırdıyor gibi yaptık.

Ceyhun gülümseyerek fısıldadı. "Dudaklarıma baktığını görürsem şerefsizim sıçarım senin çarkına!"

Ben de gülümsüyordum. "Sıkıntı yık, Cıyhın."

Küfredip ekledi: "Ben Serce'ye aitim, pis yılışık. Uzak dur."

"Evet kızlar, hallettim. Planımızı oluşturdum. Sonraki seansa erkek arkadaşlarınızın terbiye edilmesini istediğiniz yönlerini ve doğum saatlerine göre gezegenlerdeki evlerini öğrenip gelmenizi istiyorum."

Cadı tırnaklarıyla ikimize de birer dosya uzattı.

"Bunları doldurup getirirsiniz."

Ceyhun durumu kontrol altına alıp hızlı bir atak yaptı. "Ay abla! Ben tuvalete giderken içeriden erkek sesi duyar gibi oldum. Yanlış anlama ama..."

Kadın bön bön suratımıza baktı, Ceyhun utangaç bir tavırla sorarken dudaklarını büzmüştü.

Lan, ben yine niye dudaklarına bakıyordum? Hemen gözlerimi kaçırdım. Beni yaşatmazdı.

"Acaba içeride biri mi terbiye ediliyor? Onu görebilir miyiz?"

Planı kaptığım için hemen eşlik edip kırmızı ojeli parmaklarımla dudağımı kapattım.

"Çok utanırım ben ya... Ama görmek de istiyorum! İçim kıpraştı resmen. Of, ne yapsak ki? Olur mu, ayol abla?"

"Kızlar, terbiye işlemlerini burada yapmıyorum," diyen kadın olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Her seans için farklı bir uygulama merkezi seçmeye özen gösteriyorum."

Tütsüler yüzünden duman altı olan odayı gösterip ellerini iki yana açtı.

"Burada ilk başvurular, durum raporları; efendime söyleyeyim, erkeğin üzerinde uygulanacak yöntemler... Bu tarz işlemleri alıyorum. Terbiye merkezimiz farklı bir alan."

"Ablacığım, yanlış anlamazsan koridorda duvarda asılı olan kırbaçlar nedir peki? Ben onları görünce odalarda terbiyesiz birtakım şeyler var diye düşündüm."

Ceyhun bilgi almak için yeniden söze girerken gözlerini kısmıştı, Avni'yi bulabileceğimiz her ihtimal için savaşıyordu. Hemen destek maksatlı araya girdim: "Yatak terbiyesi gibi bir şey olabilir mi, abla? Hani kırbaç deyince..."

Ceyhun kulağıma eğildi. "Aklın fikrin yatakta, şuradan çıkıp seni o yatağa bağlatmazsam..."

"Ceyhun, kadın kılığındayken böyle şeyler söyleme, içim bir garip oluyor. Hormonlarım coştu."

"Tiksinç herif!"

Kadın kendi aramızdaki fısıldaşmamızdan bihaber, koridordaki kapıları işaret ederek anlatımına devam ediyordu: "O kırbaçlar korumalarımız için kızlar, olası bir erkek tehdidine karşı içeride savunmasız kalırsak diye kuşandığımız ekipmanlar. Biliyorsunuz, devir çok kötü. Her an her şey olabilir." Koridora doğru seslendi: "Keleş! Selami! Buraya gelin."

Kadının sesiyle sanki devler diyarından buraya ışınlanmış izbandut kılıklı iki herif, iki metrenin üstünde boylarıyla odanın girişinde belirince Ceyhun'un kucağına doğru yığıldım.

"Esselâmu aleyküm ve rahmetul..."

"Ufuk! Lan, kalk!"

Ceyhun, sessiz sessiz söverken beni kaldırmaya çalışıyordu, adamların cüssesini gördüğüm an kararımı vermiştim.

Ölmek, ayılmaktan çok daha iyi bir seçenekti. Acısız ve hızlı.

"Ablacığım, beyefendiler çalışanlarınız oluyor galiba. Çok yakışıklılar ve tatlı görünüyorlar maşallah. Biz kalkalım artık." Ceyhun dosyaları havada salladı. "Bunları da aldık zaten, değil mi canım arkadaşım?"

Benim hareketsizce yığılıp kaldığımı gören Ceyhun, vücudumun çeşitli yerlerini dürttü.

"Hey, tatlı kız! Canım arkadaşım benim. Hadi kalk, gitme vaktimiz geldi. Tatlım! Tatlım, sana diyorum, ablamız çok yoğunmuş bak. Sonraki seansı alacakmış."

Ceyhun kulağıma eğildi.

"Buradan çıkalım; seni önce ters, sonra düz, sonra bir ters bir düz..."

"Kalktım kalktım!" dedim incelttiğim sesimle bülbül gibi şakırken.

Ayağa fırladım, elbisemi silkeleyip düzelttim ve kıvırtarak çıkış kapısına doğru yol aldım.

Kadıncağız şaşkınca arkamızdan bakıyordu, derince iç çektiğinde bana acıdığını belli eden bakışları üzerimde dolanıyordu.

Ceyhun'a yöneldi. "Canım, senin bu arkadaşında bir hâller var. Aslında onun ihtiyacı erkek terbiyesinden ziyade, zihnen biraz rahatlamak gibi görünüyor ama siz bilirsiniz."

Kadın arkamdan dedikodumu yapar gibi mallığım hakkında Ceyhun'la konuşunca kulak kabartıp dinlemeye başladım.

Bu sırada izbandut abilerle bakışıyorduk, kadınlık hormonum zıvanadan çıkmış olacak ki onlardan birine göz kırptım.

Lan, bende kadınlık hormonu salgılanıyor olabilir miydi gerçekten?

"Ne önerirsin, abla? Bu kızı nasıl düzelteceğimizi şaşırdık, tutturdu bir eski sevgili diye..."

Kadın arkamdan hüzünle konuşmaya devam etti: "Tüm detaylara hâkim olsam daha iyi olurdu ama bence ihtiyacı olan şey zihnindeki yeni keşif. Astral seyahat randevularım şu anda dolu ama onu önerebilirim. Arka odada yapıyoruz, hemen ileride."

Kadın cadı tırnaklarıyla arka tarafı işaret edince Ceyhun'un kafasında anlık olarak yanıp sönen o ampulü görür gibi oldum.

İkimizin de zihninden aynı şey geçti: Avni!

Avni yavşağı başımıza açtığı belalardan sonra seyahat ediyordu!

"Şu an dolu mu acaba? Nasıl yapıldığına önceden bir bakma şansımız..."

Kadın olumsuz anlamda başını salladı. "Şu an içeride başka bir danışanım var."

"Seyahat mi ediyor?" diye kurnazca sorduğumda kadın başını salladı.

"Evet."

"Hangi ülkelere acaba?" diye mırıldanan Ceyhun, izbandut heriflerin görüş açısını kapatmadığı kısımdan arka odayı görmeye çalışıyordu.

"Yani bu onun zihnen yönettiği bir süreç olduğu için emin olmak çok zor. Sanırım seanstan önce Hindistan'dan bahsetmişti."

Ceyhun'la birbirimize baktık. "Tüm dünyayı gezebileceği bir seyahatte Hindistan'ı seçen mal kesinlikle Avni," diye fısıldadım.

Ceyhun onayladı. "Operasyonu başlatalım, kızlar kapıda olmalı. Avni fazla uzağa kaçamaz."

Fısıldaşmalarımız esnasında kadın başını kaldırıp dev misali tepemizde dikilen korumalarına sordu: "Avni Bey uyandı mı, çocuklar?"

"Hayır, efendim. Kendisinin seyahati devam ediyor."

Kadının yönelttiği soruyla beraber Ceyhun'la tekrar bakıştık. Evet! Plan işliyordu, Avni gerçekten de buraya sığınmıştı. Üstelik şeref yoksunu herif, bizi bin belaya bulaştırıp seyahatlere çıkmıştı.

"Peki, bu seyahat sırasında yürüyor muyuz? Uyurgezerlik gibi mi, ablacığım?"

Biz iki meraklı eğilmiş, kapıyı inceliyorduk. Ceyhun sorumu devam ettirdi.

"Hani astral seyahat sırasında arka kapıdan çıkış falan oluyorsa..."

Kadın anlayışla gülümsedi. "Yok yahu! Arka kapıdan çıkış falan yok, tamamen odanın içinde, sizin zihninizi ele geçiren bir süreç."

Tütsü dumanlarını eliyle savurup büyüleyici bir sesle fısıldadı: "Gözlerini kapatıp istediğin diyarları hayal ederek, tüm bu canlandırma sürecinin ve yaradılışımızın muazzamlığına şahit olarak, bedeninin ve senin kabul ettiğin sınırlarda, gidemediğin yerlere kopma noktalarıyla gezintiye başlayıp..."

"Hay ebesinin şeyi," diye fısıldadım. "Avni tüm bunları yapıyorsa beni şu herifler yatırıp..."

Adamlardan biriyle göz göze geldiğimizde fısıltım dudaklarımda asılı kaldı.

"Aman aman, tövbe," dedim korkuyla.

Ceyhun'un arkasına saklandım.

"Ne yapıyorsun lan? Çekmesene kolumu!"

Kulağına korkuyla fısıldadım: "Önce sen yan!"

Hınçla başını sallayıp kolunu benden kurtarmak için çekiştirdi, sinek kovalar gibi birkaç kez silkerken kadına gülümsemeyi de ihmal etmiyordu.

"Ablacığım, çok affedersiniz ama biz bu seanslara çok ciddi bir bütçe ayırdık. İnan ki ev, araba, ne varsa satıp geldik! Bu işe yatırımlarımız olacak. Eğer mümkünse bu tatlı kız arkadaşım içeriyi bir görmek istiyor, lütfen müsaade edin."

Aval aval Ceyhun'a baktım. "Lan! Saçmalama!" Sesimin kalınlaştığını fark edince hemen cilveli cilveli gülümseyip inceltim. "İlahi, tatliş Ceyliş! Kim dedi onu ya? Hadi, çıkalım."

Ceyhun beni izbandutların önüne itince peruğum kayar gibi oldu.

"Hadi, hadi! Utanma canım, abla yabancı değil."

Zehirli dili ve para sayesinde kadını ikna edebilmiş olacak ki bir süre bizi inceledikten sonra ağır ağır başını salladı. Hemen sonra kollarımın iki yanından tutulmuş, odaya götürülüyordum.

"Tabii ki olur. Seyahatteki arkadaşı çok rahatsız etmemeye özen gösterin lütfen. Hanımefendiyi odaya alalım, arkadaşlar."

Çırpınıyor, ayaklarımı sallıyor, ödüm kopsa da çıtımı çıkaramıyordum. Herifler kollarımı öyle bir sıkıyordu ki cılız bedenim ve zavallı ben hiçbir şey yapamıyordum.

"Kendisi şu anda derin bir âlemde, lütfen fazla ses çıkarmayın."

Kadın bizim için odanın kapısını açtığında ayı herifler beni itekleyerek içeri ittirdi. Paçalarımı düzeltip alttaki pantolonum görünmesin diye eteğimi çekiştirdim. Ben peruğumu düzeltirken Ceyhun meraklı gözlerle içeriyi inceliyordu.

Bembeyaz bir odada, sadece bir koltuk ve Avni vardı.

Ceyhun'a dönüp öfkeyle fısıldadım: "Camış gibi yatmış!"

"Sessiz olsana lan, anlayacaklar. Birkaç dakikan var, ne yapıp et Avni'yi al."

İzbandutlar tepemizde dikilirken, parayı duyduktan sonra gözleri fal taşı gibi açılan manyak kılıklı erkek terbiyecisi kadın beni odaya buyur etti.

"Sizi de şöyle arkadaşımızın yanına alalım, dilediğiniz gibi kontrol edebilirsiniz. Yataklarımız çok rahattır, odamız ses yalıtımlıdır. Burada dilediğiniz uzunlukta astral seyahat yapabilirsiniz. Mesela Avni Bey, konforumuzdan ötürü sık sık bizi tercih eder."

Horlayan Avni'ye dönüp baktık.

"Halil Sezai gibi *içim yanar, içim kanar, isyan* diye bağırmak istiyorum."

Ceyhun fısıltıma yanıt verdi: "Çocuğun bilmediğimiz bir hayatı daha çıktı, hay anasını..."

"Dua edelim de evli barklı çıkmasın, Ceyhun!"

Kadın fısıldaşmalarımızdan huzursuz olmuş olacak ki içeriyi gösterdi.

"Buyurun, sizi şöyle yanına alalım."

Ceyhun'a son bir bakış atıp Avni'nin yanına ilerlerken bana el salladı ve dudaklarını kıpırdattı.

"Sana güveniyorum."

Ben de aynısını yaptım. "Sıçtık."

Beni kalleşçe satan dostuma veda edip bizi komple satan daha kalleş olan dostumun yattığı yatağa doğru ilerledim.

Baş ucumuzdaki cadı kadın, çekmecenin üzerindeki bir şeyleri gösterip duruyordu.

"Efendim, bunlar astral seyahatinizin daha kaliteli geçebilmesi adına uyku bantlarımız. Bunlar kulak tıkaçlarımız. Bu pamuk..."

"Tövbe tövbe," diye korkuyla baktım. "Yoksa?"

"Ne diyorsunuz, efendim? Anlayamadım. Bu pamuk kulak zarınıza zarar gelmemesi adına özel olarak sipariş edilen, eşsiz bir tasarımla sunulan..."

Avni'nin gözlerindeki beyaz uyku bantlarına ve kulağının içinde görünen pamuğa baktım. Ulan bu herif Hindistan'a da Mars'a da giderdi tabii! Resmen ayıyı yedirip, içirip mis gibi yatırmışlardı, uykusunda horlamaya devam ediyordu.

"Çok teşekkürler, ben şöyle bir uzanayım."

"Tabii, dilediğiniz gibi konforumuzu deneyimleyebilirsiniz."

Sabahtan beri bizi kovmaya çalışan kadın, para lafını duyduğundan beri nasıl da cömert, nasıl da iyi kalpli birine dönüşmüştü öyle! Şaşırmıyorduk.

"Siz kadınlar..."

"Efendim?"

Kadın suratıma bön bön bakınca pot kırdığımı anlayıp kocaman gülümsedim.

"Bizler ne muhteşem varlıklarız, erkekler köpektir."

Ağzımdan çıkanlardan sonra varlıklarını hatırladığım iki izbandut ile bir süreliğine bakıştık. Adı Kaleş ya da Keleş olanın bana saldırmak için hazır beklediğini açıkça görebiliyordum.

"Siz bir süre deneyimleyin, dilerseniz sonra fiyat detaylarını konuşalım."

Ceyhun arka taraftan sesleniyordu: "Çok para ayırdık stressiz bir yaşama..."

Kadın tüm ilgisini Ceyhun'a vererek beyaz odanın çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladı.

"Tam olarak ne kadar bir meblağ ayırdınız, efendim?"

"Siz ne kadar istiyorsunuz?"

"Efendim, astral seyahatin süresine göre müşteri ödemelerimiz..."

"Abla, ben bunları yemem, pazarlık sünnettir. Ne kadar bu seyahat?"

Araya girmek istedim ancak Ceyhun'un nasıl hırs yaptığı suratından belliydi, kadını sıkıştırıyordu.

Kadın kekeleyerek, "Efendim, şimdi şöyle ki..." dedi.

Ceyhun yeniden, son derece eril bir hareketle burnunun ucuna dokundu ve sümüğünü çekti. Bu o kadar kötü bir manzaraydı ki!

Çünkü bunu fıstık gibi görünen kızıl saçları, ojeli tırnakları, makyajlı suratı ve manken havasıyla yapıyordu!

"Ablacığım, ben kurban bayramlarında da çok hassasımdır. Her malın bir alıcısı var, sizin bu seyahat işlerinizde de öyle!"

"Ceyliiş!" diye seslenip susması için dua ettim ama beni duymadı bile.

Kadın ve iki izbandut adam, birden böylesine eril davranmaya başlayan bu kızıl bombaya şaşkınca bakıyorlardı.

"Tabii ki pazarlık yapabiliriz ama siz yüksek ücretlerden bahsettiğiniz için..."

"Ablam, açar bakarım Hindistan uçak biletlerine! Eğer sizin söylediğiniz fiyat daha pahalıysa astral seyahat dinlemem, uyandırıp götürürüm arkadaşımı, ona göre. Valla bende pazarlık böyle."

İnce sesimle bağırdım. "Ceyliiş! Hayatım boğazını temizle, balgam kalmış. Dikkat et lütfen!"

Ceyhun ayısı beni duyacak vaziyette değildi. "Abi, siz söyleyin kim haklı? Şurada yatmak için on binlerce lira bayılmak mı? Yoksa Hindistan'a aktarmasız uçarak yiyip, içip, gezip, bir de üstüne mis gibi otelde konaklayıp..."

"Lan bunlar Ceyhun'un erkek olduğunu anlayacak, Allah bizim belamızı verecek!"

Telaşlı Avni'yi dürttüm. "Avni, Avni kalk!"

Sessiz olduğum için elbette beni duymuyordu, horul horul uyuyan bu küçük camışın kulağındaki pamukları ve göz bandını çıkardım.

"Avni, uyan lan! Bizi ayaküstü sikecekler yemin ederim, kalk ne olur! Başımıza ne işler açtın? Hayvan herif!"

Avni kıpırdandı, mırıldandı, horlaması azaldı. Arna sonra...

Hapşıracak gibi hareketlenip burnunu kıristirdi, yok içinde gözlerim büyüdü.

"Olmaz! Olmaz, hapşırma!"

Avni'yi boğmak üzere üzerine kapandım; ellerimle ağzını ve burnunu kapatıyor, izbandut herifler bizi görmesin diye sırtım onlara dönük şekilde uzanmış gibi yapıyordum.

Avni uykudan uyanıp çırpınmaya başladı.

"Dur! Dur balık gibi kuyruk sallama, benim ben. Ufuk! Seni almaya geldik. Ağzını açacağım, sakın bağırma, tamam mı?"

O sırada Ceyhun, beyaz terbiyeci odamızı gümbür gümbür inletiyordu.

"Sorun Hindistan'sa söyleyin! Söyleyin abi, ticarette dürüstlük esastır. Almanya olunca fiyat değişiyor mu? Yani bu astral seyahat dediğiniz şeyle uçmak için size ne kadar bayılmamızı istiyorsunuz? Açık konuşun!"

"Hanımefendi, biraz sakin olun lütfen. Tamam, pazarlık yapacağız. Fakat sizin sesinizde bir gariplik..."

"Aha!" dedim ağlarcasına. "Vallahi sıçtık! Yemin ederim, bu sefer sıçtık! Peruğu çekseler bittik!"

O anın heyecanıyla Avni'yi boğmaya devam ederken boşta kalan elimle götünü çimdikledim.

Avni kıpkırmızı olurken bağırmaya çalıştı.

"Bana bak lan! Hepsi senin yüzünden oldu. Şimdi bu terbiyeciler, kapının ağzındaki şu iki izbandut ve bu psikopat kadın bizi terbiye edecek."

Avni sonunda debelenmeyi bıraktı.

Elimi çekmeden önce kulağına fısıldadım: "Avni, hepimizi üst üste koyup sikerler, yemin ederim ki sesini çıkarırsan seni buraya gömerim. Kalk çabuk lan! Ses çıkarma, buradan kaçmamız lazım." Adamlara korkak bir bakış attım. "Çırpılmış yumurtaya dönmeden önce çıkalım buradan."

Avni parmaklarımı ağzından çektiğimde nefes nefese bana baktı, gözleri kocamandı.

"Siz..." diye fısıldadı. "Siz..."

"Biz ulan, biz! Şerefsiz!"

Avni'yi kolundan tutup çekiştirdim, sarsmaya devam ediyordum. "Acilen ayılman lazım, şu odadan çıkmalıyız!"

Avni bön bön yüzüme bakıyordu.

"Ulan, konuşsana! Ne bakıyorsun suratıma mal gibi?"

Avni şaşkınca fısıldadı. "Siz kimsiniz?"

"Hindu kabilesinin reisi, Hindistan prensesinin kocasıyım! Kim olacağım, oğlum? Benim Ufuk!"

Sesim yükselince hemen alçaltıp Avni'yi omuzlarından tutarak konuştum:

"Üç deyince kaçacağız, tamam mı? Bak uykudan yeni uyandın, sersemsin. Beni de kadın kılığında görünce nutkun tutuldu tabii. Biliyorum, biraz fazla iddialı ve çekici bir kadın oldum."

Duraksadım. "Ama konumuz bu değil, her neyse. Kalk, Avni."

Avni mal gibi suratıma bakmaya, boş boş göz kırpıştırmaya devam ediyordu.

"Ben sanırım size âşık oldum," diye mırıldanıp gülümsedi.

"Bir bu eksikti, ebenin nikâhını bastığım! Kalk ulan, ne aşkı? Adamlar bizi üç gün, üç gece sünnet edecekler!"

Avni'yi kolundan tutup kaldırırken terbiyeci kadın sırtı bize dönük hâlde konuşmaya devam ediyordu: "Hanımefendi, eğer astral seyahat sırasında, seyahat henüz bitmeden ve bilişsel komutlarınızı tamamlamadan kopma yaşanırsa..."

Bilgin bir edayla eklerken sesi yükseldi. "Yani zamansız uyanırsanız büyük beyin problemleri, hafızayla ilgili sorunlar, nöronlarınızda yıpranma ve benzeri durumlarla karşı karşıya..."

Avni aniden kulağıma eğilip fısıldadı: "Çok güzel kokuyorsunuz, bayan."

Sesi, korkudan yerimden sıçramama ve o tarafa dönüp suratına bir şamar patlatmama sebep oldu.

"Pis pis bakma lan! Yavşak!"

Ve tam o anda korkunç bir şey yaşandı, herkes aynı anda dönüp bize baktı. Kadın kılığındaki ben, kaçırmaya çalıştığım ve beni koklayıp âşık olduğunu söyleyen Avni öylece dikiliyorduk. Üstelik beş parmağımın izi, yanağında kıpkırmızı duruyordu, gülümsemeye çalışarak bozuntuya vermedim.

"Beyefendi bağırıyordu, uyanamadı sanırım. Biraz dokundum kendine gelsin diye..."

Kadın dehşetle bize koştu. "Biraz dokundunuz mu? Olamaz! Avni Bey, Avni Bey!"

Avni'nin suratı hayra alamet olmayan bir tebessümle aydınlanırken parmağını kaldırıp kadını gösterdi.

"Rahmetli ninem yine burada."

"Lan o değil!" dedim korkuyla titrerken. "Her seferinde kadını mezarından çıkarıyorsun! Kendine gel, kendine gel çabuk!"

Keleş ve Selami denen izbandut adamlar burada birkaç saniye daha kalırsak neler olacağının fragmanını gösterir gibi bize doğru iki adım attığında Ceyhun'la birbirimize baktık.

Aynı anda bağırdık. "Kaç!"

Kolundan tuttuğum Avni'yi sürükleyerek kaçarken Ceyhun da boşluklarından faydalanıp adamların dikkatini dağıtmayı başardı.

Tabii, bunu peruğunu çıkarıp heriflerin suratlarına yapıştırdıktan sonra onları boğmaya çalışarak yapmasını hiç beklemiyordum.

"Oha!" diye çığlık atıp Avni'yi peşimden sürükledim. "Ceyhun, ne yapıyorsun, oğlum?"

"Koşun! On saniye kazandık!"

Retrocu kadın çığlığı bastı. "Siz erkek miydiniz? İmdat! Haneye tecavüz!"

"Yok, cinayete teşebbüs!" diye isyan edip çığırırken Avni'yi tüm gücümle koridorun sonundaki çıkış kapısına resmen fırlatmıştım.

"Hepsi senin yüzünden oldu! Uyansana, sürüngen herif!"

Ceyhun peşimizden can havliyle koşarken birkaç tütsülüğü devirdik, birbirimize çarptık ve üç kez düşecek gibi olduk. İzbandut adamlar, kadının çığlığı yüzünden peşimize takıldığından yaşamak için son saniyelerimizdi.

Kapıyı açtığımız gibi ellerinde sopa, cop ve biber gazıyla bekleyen kadınlarla göz göze geldik.

"Serce!" diye ağlamaya başladığımda kaybedecek zamanımız yoktu.

"Avni astral seyahat yapıyormuş. Galiba yanlış vakitte uyandırdık. Kim olduğunu hatırlamıyor, babaannesini erkek

terbiyecisi zannetti. Ayrıca Ceyhun, içeride izbandut kılıklı iki herifi kızıl bomba peruğuyla boğarken..."

Serce daha fazlasına gerek görmedi, bu bakışı nerede görsem tanırdım. O bir kurtarıcıydı. O bir melekti. O bizi, bizden daha çok düşünen, hatta çoğu zaman beynimizi kullanmamamız için bize destek olarak aptallığımızı yüzümüze vuran biricik dostumuzdu.

Serce Sevinç'ti, tehlike ve cesaret onun göbek bağı kesilirken kulağına fısıldanan adlarıydı. Tehlikeli bir edayla geriye döndü ve planladığı operasyonu uygulamak üzere ekibine baskın komutu veren narkotik şube polisi misali haykırdı.

"Sırma, konuştuğumuz gibi!"

Sırma, Serce'den komutu alır almaz Avni'yi ve beni kendisine doğru çekiştirdi, sanki bu hâllere düşeceğimizi önceden hissetmiş gibiydiler. Kız, bizi merdivenin diğer ucuna çekerken Serce, elindekilerle içeri daldı.

"Ceyhun'um, yettim!" diye haykırdığını duyar gibi oldum.

Ceyhun o iki heriften kıl payı kurtulup kendini kapı dışarı atarken içeriye koşan kişinin kim olduğunu fark etti.

"Serce!" diye bağırdı. "Serce, dur! Buradayım!"

Fakat Serce durdurulamaz bir enerjiyle dolmuştu, âdeta volkan patlaması yaşıyordu. Kim bilir, bu anı ne kadar planlamıştı?

Önce elindeki oklavayı adamlardan birine fırlattı, kendisine doğru koşan diğer adamın yüzüne Allah ne verdiyse, kebaba tuzu basar gibi biber gazı sıktı, en sonunda adamları birkaç kez şokladı.

"Lan! O elektrikli şok cihazı mı?"

Ceyhun korkuyla bana baktı. "Bilmiyorum ki! Nereden bulmuş ya bunları?"

Sırma, kollarını iki yana açarak Avni ve beni geride tutup korurken nefes nefeseydi.

"Kendisi, gizli bir savunma ekipmanı olduğundan bahsetmişti."

"Lan! Serce adamları copla dövüyor!"

Ben haykırışlarla yerimde tepinsem de Sırma bir santim hareket etmeme bile müsaade etmedi.

"Hayır," diye itiraz ederken sesi kendinden oldukça emindi. "Sizi kesinlikle içeri sokmamamı söyledi."

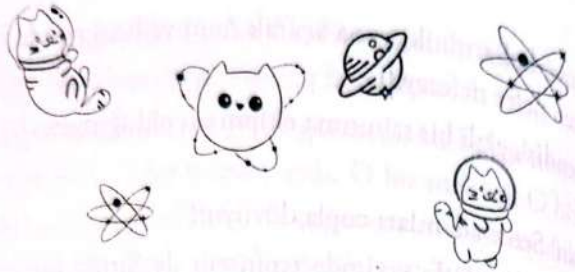
Avni hâlâ saf saf, sanki bir rüyadaymış gibi etrafa bakarken ben duygulanarak ağlamaya başladım.

"Canım benim ya... Görüyor musun, bize kıyamamış, seni uyarmış."

Sırma ilgisizce yanıtladı: "Yok. *O salaklar içeriden sağ çıkacağımız varsa da batırır, hepimizi yakalatırlar; ölsen de bırakma*, dedi."

Gerçekten de retrocu kadın dâhil herkesi bir güzel gazlayıp, şoklayıp paşalar gibi içeriden çıkan Serce, nefes nefese önümüzde durdu.

Birkaç kez öksürerek ellerini beline koydu. "Arkadaşlar, burası tamam." Ceyhun'un elinden tutup merdivenlere doğru haykırdı. "Canınızı seviyorsanız tabana kuvvet!"

BÖLÜM 11
PERUKLU CİLVE SANATI

Yaklaşık yarım saat sonra Avni, Sırma'nın ailesiyle birlikte önceden planladığı randevu noktasındaydı. Adamların telefonları susmadığı için Avni'nin numarasından herhangi bir sinyale erişebileceklerine dair korkumuz aktifleşmişti. Onu bir kez daha yem olarak seçmiş ve buluşma noktasına getirmiştik.

"Sizi tanımıyorum ama beni babaannemden kurtardınız."

Avni yeniden şansını deneyince Serce dayanamayıp suratına tokadı basma niyetiyle saldırıya geçti ancak Ceyhun ve ben hemen engelledik.

"Bak yemin ederim, şu asfalta izin çıkana kadar seni yere yapıştırır, süründürür, çiğnerim Avni. Hiç şakam yok!"

Avni korktuğu için bembeyaz kesilmişti. "Ta... tamam ya."

Serce öfkesini atamamıştı. "Ufuk'u babaanne yalanlarınla, hafıza kayıplarınla kandırabilirsin ama beni asla! Durumdan kurtulmak için hem astral seyahat numarası yaptın hem de hiçbir şeyin farkında değilmiş havası verdin. Yemezler!"

Ceyhun hak verircesine başını salladı. "Serce'm haklı, Avni. Tüm bunları hak ettin sen, artık sana acımıyoruz!"

"Lütfen beni son bir kez dinleyin, yalvarırım. Ben..."

Küçük Emrah misali tek tek gözlerimize baktı.

"Ben çok yalnızdım. Telefonda gördüğünüz tüm o şeyler yalnızlığımdandı. Hatalar yapmış olabilirim, istemeden sizleri incitmiş olabilirim ama..."

"Bak hâlâ konuşuyor!"

Serce, Avni'nin yakasına yapışıp onu sarstı. Dişlerini sıkıyor, bıraksak çocuğu çiğ çiğ yiyecek gibi duruyordu.

"Kedilerimi benden izinsiz sosyal medya malzemesi yaptın, sonra utanmadan bizi ayırmaya çalıştın, o da yetmezmiş gibi bir ton kadınla kedilerimin bir tanecik yavrularını sahiplendirecekmiş gibi konuştun..."

"Minik kuş, anlattıkça sinirleniyorsun. Görevimize dönelim, adamlar bekliyorlar."

Serce, yeniden Ceyhun'un telkinleriyle Avni'yi bıraktığında zavallıcık başka çaresi kalmadığının bilincindeydi.

Derin bir nefes verdi. "İşte gidiyorum, bir şey demeden..."

"Deme, Avni! Deme! Git ve o adamları ikna etmenin bir yolunu bul! Bizi tanımıyorsun, Sırma'yı hiç görmedin ve onlarla tüm işin bitti. Anladın mı? Adamları sağlam ikna et."

Avni kararlı olmaya çalışırken kendi kendine fısıldıyordu: "Evet. Tamam. Tamam. Evet. Yapabilirim."

"Sakın altına sıçma," diye tembihledim.

Bana baktı. "Tamam. Evet."

"Takıldı bu, bir an önce yollayalım," diyen Ceyhun, Avni'yi gizlendiğimiz bölgeden ileriye doğru itekledi.

O güzel Avniler, o mafya masalarına doğru titreye titreye gittiler...

Adamlar çoktan buluşma noktasına gelmişti, biz tüm detayları kısa bir süre içinde kesinleştirmiş ve Sırma'ya zarar gelmeden bu işten sıyrılmanın planını yapmıştık.

Hepsinin sonu, zavallı Avniciğimin o masaya oturup ikna etmesine çıkıyordu çünkü bu herifler istemediği müddetçe peşimizi bırakmayacaklardı.

"Gazamız mübarek olsun," diyerek iç çektim.

"O bunu çoktan hak etti," diye fısıldadı Serce kindar bir şekilde. "Hacıya hocaya paraları kaptırmadan önce düşünseymiş, iyi oldu!"

Buluşma mekânının en arka masasında Serce, Ceyhun ve ben; içerideki uzun, yeşil bitkinin arkasına gizlenmiş hâlde oturuyorduk.

"Sence bizi tanırlar mı?"

"Sizi hiç görmediler," diye içimi rahatlatan Serce içeceğinden bir yudum alıp siyah şapkasını yüzüne indirdi.

Siyah gözlüğünün üzerinden Ceyhun ve bana şöyle bir baktı.

"Zaten kadın kılığındasınız."

Ceyhun'la birbirimize baktık. Düzeltilmiş, uygun çizgilerden ayrılmış peruklarımız; tazelenmiş rujlarımız, çekidüzen verilmiş elbiselerimizle müthiş görünüyorduk.

"Fıstık gibiyiz," dedim heyecanla. "Hele Ceyhun tam bir kızıl bomba."

"Bak yine başladı şerefsiz!" dedi Ceyhun dişlerini sıkarak. "Ufuk, dön lan önüne! Asabımı bozma."

Serce bizi çabucak susturdu. "Dikkatimi dağıtmayın, Avni'yi kontrol etmemiz gerekiyor. Maazallah gözümüzü ayırdığımız an yine yanlış bir haltlar karıştırır."

Ceyhun'un bana olan öfkesi dinmek bilmiyordu. Serce'nin kulağına doğru eğildi.

"Minik kuş, bak şuna bir şey söyle, beni kesip duruyor. Sen yokken de bana sulandı, dudaklarımdan gözlerini ayırmadı."

Serce elektrik çarpmış gibi bana döndü. "Ne?"

Hızla savunmaya geçtim. "Yalan!"

Evet, savunmam bu kadardı.

"Ufuk, senin gözlerinden belli Ceyhun'dan etkilendiğin, zaten kızıl saça bir ilgin olduğunu fark ediyordum. Bak yemin ederim, senin o gözlerini oyarım!"

"İlgimi nasıl fark ettin ya?" dedim şaşkınca kaşlarımı kaldırırken.

Serce siyah gözlüğünü düzeltip yeniden Avni'nin masasını izlemeye koyulurken fısıldadı: "Karşı komşum Hayri amcanın karısına nasıl baktığını görmedim sanma. Kadınla denk gelebilmek için bir hafta boyunca akşam sekizde ekmek almaya gittin."

"Tövbe haşa!" dedim Sırma'nın bunu duyabileceği endişesi götümü tutuşturarken.

Ceyhun tiksinir gibi suratını buruşturdu. "Iyy! O kadın kırk yaşından fazla!"

Serce ona ters bir bakış attı. "Sen kadın hakkında yorum yapma, önüne bak canım."

"Pardon, hayatım."

Ceyhun itaatkâr bir tavırla önüne döndüğünde ona alaycı bir bakış attım.

"Tamam da kırk göstermiyor ki! Maşallah, yaşıt gibiyiz."

"Pis insan!" diye azarlayan Serce bacağımı sertçe çimdikleyince acıyla inledim, tırnaklarını öyle bir batırıyordu ki etim kopacak sandım.

"Bir daha komşularıma ya da kocama yan gözle bakayım dersen seni gebertirim. Dön önüne."

"Bak!" dedim telaşla ikisinin suratını da işaret edip. "Yine kocam dedin! Lan, siz evlendiniz, değil mi? İtiraf edin!"

Ceyhun hiç oralı bile olmadan Serce'ye eğilip dedikodumu yaptı.

"Sahiden de o kadın apartmandan çıkarken bu şerefsiz Hayri amcaya selam vermiyor, sadece karısıyla sohbet ediyordu. Niyeti fesatmış."

"Başka neden olacak? Kim her akşam sekizde bayat ekmek almaya gider, Ceyhun? Kadın köpeğini o saatte yürüyüşe çıkarıyor diye yana döne bir sebep arıyordu."

"Hiç saklayamamışım harbiden," derken hayretler içerisinde ikisine bakıyordum.

"Seni bir daha benim komşumun etrafında görürsem..."

Serce, başını ışık hızıyla Ceyhun'a çevirince çocuk bembeyaz kesildi.

"Kadın hakkında yorum yapma dedim, Ceyhun!"

Ceyhun telaşla açıkladı: "Hayri amcayı kastediyordum, bu ahlaksız ona da bir şey yapar!"

Bıkkınca portakal suyumu yudumlayıp onlara gözlerimi devirdim. "Abartmayın, aşkolar."

İkisi de bir kez daha dönüp aynı anda gözlerini bana diktiklerinde onlara tatlı bir tebessüm gönderdim.

"Çaktırmayın," diye mırıldandım dudaklarımı öpücük atar gibi büzerken. "Yakalanmayalım diye cilveli davranıyorum."

"Ufuk, sana çok pis gıcık oldum, o ağzını öyle büzme!"

Ceyhun yeniden saldırmak istercesine bana uzanınca Serce engel olmaya çalıştı.

"Dikkat çekiyoruz, lütfen!"

"Şu taş gibi fiziğime bak, herhâlde dikkat çekeceğim. Diğer kızlar kudursun."

Serce yeniden alık alık suratıma bakınca ona göz kırpıp öpücük attım. Bir yandan peruğumun ihtişamlı buklelerini düzeltiyor; diğer yandan bacak bacak üstüne atmış, kıkırdar gibi yapıyordum.

Hepsi Sırma içindi, asla dikkat çekmeden bu işin içinden sıyrılacaktık.

"Hanımefendi, karşı masadaki beyefendi bu tatlıyı size ikram olarak gönderdi. Buyurun."

Garson çocuğa şaşkınca baktığımızda Serce bir anda pankledi. "Ba... bana mı? Nasıl? Kim?"

Çocuk başını salladı ve gülümseyerek beni gösterdi. "Hayır, size gönderdi."

Karşı masaya baktığımızda Sırma'nın mafya ailesinden birinin bize doğru keskin bakışlar attığını hatta tabiri caizse beni gözleriyle yediğini gördük.

Siyah takımlı adam pala bıyığını okşarken bana göz kırptı.

Ceyhun araya girdiğinde sesi gergindi. "Bu tatlıyı ilk defa görüyorum, adı nedir?"

"Hanımefendi, bu tatlımız sadece özel siparişle yapılıyor." Çocuk bana dönüp gülümseyerek ekledi, sesi manidardı. "Şıllık tatlısı."

"Edepsiz!" diye çemkirip tatlı tabağını geri ittim. "Benden de ona bir tatlı yollayın."

"Tabii efendim, hangisi olsun?"

"Vezir parmağı!"

Garson şaşkınca kaşlarını kaldırınca Serce ve Ceyhun hemen araya girmeye çalışarak beni susturdu. Serce gülümsedi.

"Siz ona bakmayın, tatlı kalsın. Afiyetle yeriz, çok teşekkürler."

Ceyhun ekledi: "En sevdiğim şıllık bu tatlı."

Serce gülümsemeye devam etti. "Sus."

"Efendim, anlamadım. Tatlıyı götüreyim mi?" Çocuk taf saf bana döndü. "Ve vezir parmağını..."

"O parmağı alıp götü..."

"Götürün!" dedi Serce hemen sözümü kesip. "Siz tatlıyı falan götürün en iyisi, biz de hesabı alalım. Kalkalım artık, hadi canlarım."

Serce çantasını toplarken agresif bir tavırla başımı salladım.

"Demek oradan ucuz ve basit bir kadın gibi göründüm. İyi madem, öyle olsun."

Ceyhun bana hak vererek başını salladı. "Kadınların yaşadığı zorlukları şimdi çok daha iyi anlıyorum." Serce'ye sarılmaya çalıştı. "Canım karım."

Hemen bağırdım. "Bak! Yine yakaladım! Lan siz evlendiniz de bizden mi saklıyorsunuz? Bakın sizi var ya..."

"Kalkıyoruz, arkadaşlar! Acele edin. Avni çıktığımızı görünce kalkar, gereğinden fazla dikkat çektik. Acele edin."

Şapkasını ve gözlüğünü bir silah gibi kuşanmıştı, müthiş kamufleydi, etrafı yokladı.

"Sırma gizli bir yerde bizi bekliyor, acilen yanına dönüp bu işin sonunu..."

"Araba neredeydi?" diye sorduğumda Serce çantasını enseme geçirdi.

"Salak! Ben niye gizli diyorum?"

"Pardon," dedim telaşla kayan peruğumu düzeltirken. "Bazen adapte olmakta zorlanıyorum."

"Sen önce insan olmaya adapte ol, tek hücreli amip," diye söven Ceyhun manitasının koluna girmiş, kırıta kırıta yürüyordu.

"Pislik," diye arkasından söylendim. "Şu yürüyüşe bak, gözün başın ayrı oynuyor."

"Söyleyene bak," diyen Ceyhun kaldırımın öteki tarafından bana tükürmeye çalışınca Serce ikimizin de ağzının ortasına çakmamak için dişlerini sıktı.

Gözlüğünü düzeltirken fısıldadı: "Allah sizi kahretmesin, kediyle köpek gibisiniz. Olan yine Avni'ye olacak, şu adamları bir atlatsaydı da çilemiz bitseydi!"

Hesabı öder ödemez Avni'yi bir kez daha yalnızlığına terk ederek kaderiyle baş başa bıraktık. Tabanları yağlamıştık.

Az önce Sırma'nın ailesinden bir herif bana şıllık tatlısı yollamamış gibi kaldırımda sakince yürüyordum.

"Sizce tek parça hâlinde dönebilecek mi?" diye sorarken arkadaşım için tedirgindim.

"İki parça da kabulüm," dedi Ceyhun stresli bir biçimde. "Kelle paça olarak yollamasınlar da."

"Şom ağzınızı kapatın da arabaya geçin. Kapıları kilitleyin, camları sakın açmayın, ses de çıkarmayın. Avni birazdan konuştuğumuz noktada olur."

Serce, bu kendinden emin tavırlarıyla tam bir ajan gibi görünüyordu. Siyahlara bürünmüş, sesini hafifçe kalınlaştırmış, gizemli bir tını ve ifadesiz bir suratla bizi azarlıyordu.

"Şu an gözüme o kadar çekici geliyorsun ki," dedi Ceyhun mal mal sırıtırken.

"Ama sen kızıl bomba peruğunla bunu söylerken ve kız arkadaşın senden daha erilken iğrenç görünüyorsun, ıyy," diyerek kusar gibi öğürdüm.

Serce, birbirimize saldırmamamız için mesafesini iyi ayarlayarak aramızda yürümeye devam etti.

"Avni'nin yüz ifadesi oldukça kendinden emindi. Eğer herhangi bir aksilik yaşanmazsa, konuştuğumuz gibi durumu kontrol altına alacaktır. Böylece adamlar bir daha onu da bizi de aramazlar. Ona güveniyorum."

Ceyhun'la ikimiz aynı anda Serce'ye döndük.

"Tamam," diye düzeltti. "Çok güvenmiyorum. Güvenmek istiyorum."

Üç ruh hastası olarak sessiz kaldık ve kaldırımın sonuna dek konuşmadan yürüdük. Bugüne özel, Sırma'nın mafya ailesinden kaçmak için kiraladığımız Vosvos'a ulaştığımızda üstümüzden tır geçmiş gibiydi.

"Ben Avni'yi gözetleyeceğim," dedi Serce sokağın diğer ucuna kaçamak bir bakış atıp. "Siz içeri geçin." Korkunç bakışlarını üzerime dikti ve parmağını tehditkâr ifadesiyle salladı. "Sakın kızı korkutacak bir şey söylemeyin, özellikle de sen!"

"Sıkıntı yok, canım," deyip kocaman gülümsedim.

Serce bizden uzaklaşırken Ceyhun ön koltuğa, bense arka koltuğa geçtik. Kızcağız kapının köşesine sinmiş, kedi yavrusu gibi bekliyordu.

İçeri girdiğimizi görür görmez heyecanla sordu: "Ne oldu? Atlattınız mı?"

"Atlatmak üzereyiz, canım," dedim güven verici bir tebessümle. Koltukta arkama yaslanıp peruğumu öz güvenli bir havayla geriye doğru attım. "Sizden biri bana özel şıllık tatlısı bile yolladı. Bence abindi."

Kız dehşete düşmüş hâlde çığlığı basarken elleriyle ağzını kapattı. "Ne? Olamaz!"

Ceyhun ön koltukta geriye döndüğünde sıktığı dişlerinin arasından konuştu: "Ulan, iyi ki ağzını tut dedik."

"Abisinin benden hoşlanmış olması onu ürkütmez diye düşünmüştüm," derken açıklamamı gayet yerinde buluyordum.

Fakat Sırma bir anda hıçkırıklarla ağlama başladı. "Mahvolduk biz. Beni bulmak üzereler."

Ceyhun'la birbirimize bomboş bakarken panik bedenimi usulca ele geçirdi. Yan koltuğumda gözleri sulu sulu yüzüme bakan, benden umudunu kesmiş olan, muhtemelen tam bir mal olduğuma inanan kıza nazikçe yaklaştım.

Ürkütmeden omzuna dokundum. "Sı... Sırma."

Kız uzun, yaşlı kirpiklerini kaldırıp yüzüme baktığında yemin ederim dünyam kararadı. Öleceğimi sandım.

"Ağlamasan olur mu?" diye sorarken sesim titredi.

Kız küskünce dudağını büzdü. "Olmaz. Hiç iyi değilim."

"Benim adım Ufuk'sa sana söz veriyorum, seni kimseye teslim etmeyeceğim."

Kızın gözleri şaşkınca irileşirken belki de hayatımda ilk kez böyle bir iradeye sahip olduğumu fark ediyordum. Tabii ki arabada bunu fark eden tek kişi ben değildim.

Ceyhun cin görmüş gibi suratıma bakıyordu. "Lan, oha! Ne dedin sen?"

Kararlı bir tavırla kaşlarımı çattım ve sesimi kalınlaştırdım. "Onun için her şeyi yaparım."

Sırma bir kez daha hıçkırdı. "Sen ciddi misin?"

Başımı salladım, sesim çok netti. "Hem de hiç olmadığım kadar."

"Sırma, sen buna bakma, tutamayacağı sözler veriyor. Kardeşim, seni üzmek istemem ama benim tanıdığım Ufuk korkağın önde gidenidir. Sana boşuna ümit verip..."

"Ceyhun!" diye kükrediğimde ikisi de şoke oldu.

"Ne bağırıyorsun ulan? Kızın duygularıyla oynama."

"Hadi oradan ulan!" diye bağırıp koltuğa bir yumruk çaktım. "Kolaysa gelip Sırma'yı benden alsınlar." Kızın gözlerinin tam içine baktım. "Değil seni, saç telini dahi alamazlar."

Sırma ucu kızarmış olan burnunu çekti, küçük bir kız çocuğu gibi savunmasız ve tatlı görünüyordu, bu görüntü içimdeki mağara adamını yeniden aktifleştirdi.

"Şu an kadın kılığında olmasan seni öpebilirdim," diye itiraf ederken dudaklarına utangaç bir tebessüm yerleşiverdi.

"N... ne?"

Ben peruğumu yolarcasına çıkarırken Ceyhun iç çekti. "Öpücük demeseydin iyiydi... Bunun kafa gitti şimdi."

Peruğu fırlattım, dudaklarımı sildim, makyajı elime yüzüme bulaştırırken kız hiç beklemediğim bir anda gülmeye başladı. Bu kuduruk hâlim hoşuna gitmişe benziyordu, tatlı tatlı kıkırdarken sesinin melodik tonu kulaklarımı okşadı.

Öteki tarafa gidip geldim.

"Ceyhun, sen de benim duyduğumu duyuyor musun, kardeşim?"

Ceyhun ön koltuktan bana bakmadan homurdandı. "Ne?"

"Bir bülbül şakıyor kulağımın dibinde," diye hülyalı hülyalı fısıldadım.

Sırma daha neşeli gülmeye başlarken o narin parmaklarıyla dudaklarını kapattı. Yaşlı gözlerini kurularken ne kadar müthiş, nadide, ender bir parça olduğundan haberi yoktu.

Onu güzel kılan bunun farkında olmaması mıydı yoksa?

"Oğlum, ben cennette olabilir miyim?"

Ceyhun beni Sertçe azarladı. "Ben evliyim, çocuk. Bana sorma."

Elleriyle kulaklarını kapattı ve gözlerini yumup bir şarkı mırıldanmaya başladı. Sırma, onun bu hâllerine daha çok gülerken yüzünde kalan son yaşları da kuruladı.

"Çok tatlısın. Teşekkür ederim, Ufuk."

"Sırma'm," dedim hemen koltukta ona yanaşırken. "Beni sır gibi koynunda sakla diye ağlayam..."

Yüzünde kocaman bir gülümseme varken beni itekledi. "Hemen cıvımasana."

"Cıvırım, katılaşırım, sonra sana erir, yeniden buz tutarım."

Yeniden gülmeye başladığında hayatıma bu kadar güzel bir şeyin girmesi için nasıl bir sevap işlediğimi düşünüyordum. Çünkü günahlarımdan yeteri kadar emindim.

Bu kız neyin lütfuydu?

"Uzun zamandır hissetmediğim o güveni hissettirdiğin için teşekkür ederim," dedi ince sesiyle. Utangaç bir biçimde başını eğdi. "Yani... Son zamanlarda o kadar kötü insanlarla karşılaştım, o kadar kötü şeylere maruz kaldım ki... Sen..."

Cümlesini tamamlarken sesi titredi, parmaklarıyla oynamaya başladı.

"Sen benim için çok değerli bir şey yaptın," diye mırıldandı. "Kendini benim için riske attın. Başta seni ben zorladım ama sonrasında..."

"Ben kimse için istemediğim bir şey yapmam," derken sesimin güven verici çıkmasına özen gösterdim. "Hepsi kendi kararımdı."

"Şu anki saçma görüntü; akmış rimelin, bozulmuş rujun, yarısı yolunmuş peruğun... Hepsi bunu açıklıyor zaten," diye tebessüm ettiğinde gururlu bir şekilde başımı salladım.

Karizmatik bir sesle cevap verirken göğsüm kabardı. "Bin kere düş, bin kere kaldırırım."

Sırma'nın göz bebekleri heyecanla büyürken soluk alıp verişinin hızlandığını işittim. Şu anda, abisi ve mafya ailesinin birkaç sokak ötemizde olduğu bu tehlikeli anda, aramızda daha önce var olmayan kıvılcımlar ateşlenmeye başlamıştı.

Ve birbirine bakan gözlerimiz bunu kesinlikle hissediyordu.

"Lan, benim bir kalbim varmış." Şaşkınca ellerimi göğsüme götürdüm. "Ekmek çarpsın, çok fena atıyor," diye sırıttım.

Sırma elini usulca göğsüme uzattı. "Öyle mi?"

"Dokunursan bu arabanın içine yıldırım düşer," diye telaşla ekledim.

Kız yeniden o çocuksu güzelliği ve saflığıyla tebessüm ettiğinde ben çoktan sela okumaya başlamıştım.

"Essela..."

Arabanın kapısı pat diye açıldı. Avni, vahşi bir hayvan saldırısından kurtulmuş gibi üzerime atladı.

"Hayır!" diye çığlıklar attım. "Olmaz! Dur! Bir saniye geç gelseydin kız bana dokunacaktı, durun!"

Avni bana sarılıyordu. "Koru beni!"

"Lan git! Sen benim kaderim misin? Hayatımda ilk kez şöyle güzel parmakların ruhumu teslim almasına, göğsümden kalbime inen yola inmesine kendimi bırakıvermişken..."

Serce'nin bağırışıyla Sırma havada kalan parmaklarını indirdi.

"Senin kalıbına tüküreyim, Avni ya!"

"İndirme elini, Sırma'm," dedim ağlarcasına. "Gel, yalvarırım geri gel..."

Fakat çok geçti, kızcağız utangaç biçimde geri çekilmişti.

Ceyhun nihayet kapattığı kulaklarını açtı. "Yine ne yapmış bu saftirik?"

Serce, Avni'yi arabanın içine tepiştirdiği bir yorganmış gibi itekledi.

"Ne olacak? Kibritliğini yapıp bizi yakmış!"

Elleriyle şakaklarını tuttu.

"Adamları daha kolay atlatırım diye sonraki ay için yine randevulaşmış," diye fısıldadı.

Cılız bir ses duyuldu: "En azından bir ay huzurlu oluruz diye düşünmüştüm."

Hepimiz Avni'ye baktık, Avni hepimize baktı. Sırma yeniden ağlamaya başladı, Ceyhun arka koltuktaki bize saldırdı, Serce ise Avni'ye haykırdı.

Ben... Bense öylece...

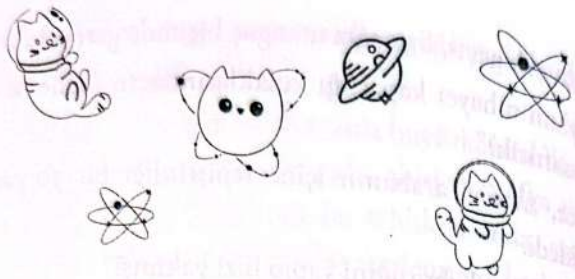
"Sözünü tutacak mısın?"

Sırma'nın hıçkırıklarının arasından çıkan sözlerini duyunca beynimden vurulmuşa döndüm.

Aşirete kurban giderek can vereceğim hiç aklıma gelmezdi.

"Bana müsaade," dedim titrek sesimle.

Sonrasında bayıldım.

BÖLÜM 12
RÜYANDA BENİ GÖR

Serce

Ertesi hafta, annem ve babamın düğünü sebebiyle bedelli askerliğini ertelemek zorunda kalan Ceyhun'un celp kâğıdı geldiğinde salonda patlamış mısır yiyorduk.

Ufuk çalan kapıyı açmaya gittiğinde elindeki kâğıtla içeri girmişti.

"Kim gelmiş?"

Bir yandan patlamış mısır yiyor, bir yandan hararetle çekirdek çitliyor, bir yandan da borç hesaplaması yaptığım evraklar içinde cebelleşiyordum.

"Sakin ye güzelim, hepsi senin."

Ceyhun sırtımı tatlı tatlı okşayıp yanağıma bir öpücük bıraktığında ona kocaman gülümsedim.

"Borç hesabı yaptığım için biraz gerilmişim, ondan hararet yaptım sanırım."

"Hepsini halledeceğiz, sen kafanı bunlara yorma. Ben bizimkilerle görüştüm, kredi borcu için destek olabileceklerini söylediler. Arabanın tamiri bitsin, onu da alacağız. Sen hepsini bana bırak," diye kulağıma doğru mırıldanırken o güzel boncuk gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadı.

Bu çocuğun ben hallederim tavırları beni öyle yükseltiyordu ki neredeyse Ağrı Dağı'nın eteğinde Ceyhun'uma türküler çığıracaktım!

"Dünyadaki cenneti yaşatan kocam," diye cilve yaptım.

"Varlığın yeter!"

"Bir daha *kocam* desene," diye fısıldarken masada iyice dibime girdi.

"Kocam," diye fısıldadım.

"Bir daha."

Gülümsemem yüzümü kapladı. "Kocam."

"Bir daha, bir daha..."

Çocuk gibi heyecanlıydı, oturduğu yerde kıpırdandı.

"Ko-cam, ko-cam, kocam da kocam, paşam da paşam..."

Avni koca kafasını sandalyelerimizin ortasına uzatarak merakla araya girdi: "Ne konuşuyorsunuz siz fısır fısır?"

"Sana ne Avni ya!" diye tersleyip suratını elimle ittiğimde Ceyhun şapşal şapşal gülüyordu.

Çocukcağızın bu kelimeye zaafı vardı, sanırım hayatı boyunca kocam olmayı beklemişti.

"Minnoş ya," diye kıkırdarken soyduğum portakalı ona uzattım.

"Dikkat! Bu bir emirdir. 75. Askerlik Şubesi Kaçak Yakalama Komutanlığı'ndan uygulanan tedbir gereği, aşağıda adı soyadı ve kimlik numarası verilen şahıs Avni Şakayık'ın zor kullanarak askerlik şubemize getirilmesine karar verilmiş, kendi adresine tebliğ edilmesine..."

Ufuk, padişah fermanı gibi havada tuttuğu kâğıdı salonun ortasında bağırarak okuyunca Avni haykırarak yerinden fırladı.

"Olamaz!"

Durumu hızla kontrol altına alıp Avni'yi kaçmadan yakaladım. "Dur! Yalan söylüyor!"

Nafile, bizi duymuyordu, dinlemeyi çoktan bırakmıştı.

"Bırak Serce! Bırak!"

Ufuk kahkahalarla gülmeye başlarken biz Ceyhun'la el birliğiyle Avni'yi kıskaç altına almış, kıyafetinden yakalamıştık.

"Oğlum, Askerlik Şubesi Kaçak Yakalama Komutanlığı diye bir yer yok! Kafayı mı yedin? Seni kandırıyor."

Ceyhun, Avni'yi sakinleştirmeyi başarınca ben de tuttuğum kumaşı bırakıp soyduğum portakalı yemeye devam ettim.

"Evet, ayrıca *adresine tebliğ edilmiştir* diyor. Burası senin adresin değil, Avni. Benim evim. Aptal olma, sakin ol."

Avni gerçekten de derin nefesler alarak rahatlamıştı, yüzüne gevşek bir tebessüm yayılıverdi.

"Slogan gibi oldu. Acaba artık sizi gördüğüm yerlerde bu pankartla mı dolaşsam? Aptal! Olma! Sakin! Ol!"

Çenemi dikleştirerek ciddi bir ifadeyle bağırıyordum. Bu esnada Avni nefes nefese kalmış bir hâlde konuşuyordu.

"Doğru," derken alnındaki teri sildi. "Ben okulu uzattım, beni henüz alamazlar ki..."

Tek kaşımı kaldırıp bıçağın ucuna taktığım portakalı yemeden önce sordum. "Canım, bu kez hangi bölüme geçtin?"

Avni kendini sandalyeye bıraktı. "Bilmiyorum ki... Sanırım en son Takı Tasarımı bölümüydü."

Şaşkınca kaşlarımı kaldırdım. "Ay, Avni! Çok tatlı. Yaptın mı takılar falan?"

"Yok, henüz okula uğramadım. Uğrarsam sana takı getiririm."

"Çok isterim ya," dedim hevesle. "Ben çok takı takmıyorum ama böyle iri küpeler varsa Haydut'la Haseki'nin okul günlerinde abartılı bir şeyler takabilirim."

Avni ilgiyle sordu: "Okula mı başlıyorlar? O kadar büyüdüler mi yahu?"

Portakalı çiğnerken ağzım dolu doluydu, bıçağın ucuyla Avni'yi işaret ettim.

"Evet, biz çalışırken çocukları yine kendi pis işlerine alet etme diye kedi okuluna kaydettirdik."

Bunu duyunca utanmak şöyle dursun, arsızca başını salladı. "Çok iyi yapmışsınız, izlenme ve beğenilme arzusu beni hırslı birine dönüştürdü, Serce. Ben de kendimi tanıyamıyorum, bana güven olmaz."

Ceyhun'a arkadaşını gösterdim. "Kendini bilmesi güzel bir şey."

"Arkadaşlar gevezeliği bırakın, kimse bu askerlik celbi ne diye sormayacak mı?"

Ufuk masaya yaklaşıp kendine bir sandalye çektiğinde hepimiz başımızı kaldırıp ona baktık. Elindeki kâğıdı sallıyor, meraktan kuduralım istiyordu.

"Yoksa..." diyerek gözlerimi kısarken bıçağı Avni'den Ufuk'a çevirdim.

"O bıçağı bir indirir misin önce?"

Bıçağı masaya bırakıp bu kez işaret parmağımı kâğıda yönelttim. "Yoksa?"

"Varsa!" diye isyan eden Ceyhun uzanıp arkadaşının elindeki kâğıdı çekiştirdi. "Ya orada benim kaderimi değiştirecek olan günler varsa..."

Gerçekten de kâğıdı okur okumaz yüzünde değişik bir ifade belirdi, bu hem hüzün hem de gururdu.

"Gidiyorum, arkadaşlar," diye fısıldadı. "Bedelli askerliğim sonuçlanmış."

Tüm gücümle bağırdım. "Vatan sana emanet!"

Sanki hepimiz bu anı bekliyormuş gibiydik. Ufuk, Avni ve ben hep birlikte ayağa fırladık. Ceyhun'a tezahürat yaparak masanın çevresinde dönmeye başladığımızda onu bir çemberin içine almıştık.

"Vatan! Sana! Minnettar!"

Benim hemen ardımdan Avni alkış tutarak haykırdı: "En büyük asker bizim asker!"

Peşinden Ufuk gür sesiyle bağırdı: "O şimdi asker, canı neler ister!"

Avni eşlik etti: "Uykuda Mevlam, beni ona göster!"

"Ne uykusu? Ne gösterecek? Bak yine tepemin tasını attırdınız!"

Neyi ima ettiklerini anladığım gibi ikisini kovalamaya başladım. Onlar da Ceyhun'u kapsadığımız dairenin etrafında koşarak dönmeye, bağrışarak kaçmaya devam ediyordu.

"Uykuda ona göstereceklermiş, gelin de göstereyim ben size!"

Ceyhun panikle aramıza girdi, beni omuzlarımdan tutup durdururken yüzünde telaşlı bir ifade vardı.

"Ya aşk olsun sana, minik kuşum," diye mırıldandı. "Rüyamda senden başka bir dişi görmem mümkün mü?"

"Onlara söyle," diye homurdanarak küskün bir tavırla kollarımı göğsümde birleştirmiştim.

"Sen bakma bu zevzeklere. Her zamanki hâlleri."

"Rüyana huriler girdiğinde görürüm seni, Ceyhun Çapkın!"

Ufuk yeniden araya girerek pis pis sırıttığında Ceyhun aramıza giremeden masanın üzerine atladım. Ufuk cin görmüş gibi çarpılırcasına çığlıklar atarken kaçmasına fırsat vermeden tepesine bindim, iki elimi boğazına uzatıp onu yere serdiğimde masadan üstüne düşmüştüm.

"Rahmetliyi severdik," diyen Avni pıtı pıtı adımlarla yanımızdan kaçtı.

Ceyhun bizi ayırmaya çalışsa da çok geçti. Kocaman belerttiğim gözlerim, borç hesaplarken kaşıyıp durmaktan kafamın farklı yerlerine dağılan kıvırcık saçlarım, Ufuk'u ısırmak üzere sivriliğini gösterdiğim *Edward Cullen* dişlerim ve boynuna geçirdiğim tırnaklarım...

"Bella Ufuk!" diye haykırıp âdeta yeni bir canlı olma yönünde dönüşüm geçirdiğimde Ufuk, elleriyle suratımı ittirmeye çalıştı.

"İmdat! İmdat, kuduz bu kız!"

Söylediği cümlenin hakkını vermek için suratımı itekleyen parmaklarını ısırdım, öyle güçlü bir hamleyle yere sermiştim ki bana boyun eğmekten başka şansı yoktu. Ceyhun tüm gücüyle omuzlarımdan tutup çekse de adama kene gibi yapışmıştım.

"Hadi! Hadi, tekrar et hurileri!" Eğilip kulağına fısıldadım: "Gece kâbusun olup getireyim Nurileri."

"Kurtarın!" diye boğazı yırtılana kadar bağırarak ortalığı velveleye verdi.

Haydut her zamanki kaos seyircisi ruhuyla koşarak salona geldiğinde peşinden Haseki'nin ağır adımlarla salına salına ilerlediğini gördüm.

"Siz bakmayın, çocuklar," dedim nefretle Ufuk'u boğmaya devam ederken.

Avni birilerine telefon ediyordu, ortalıkta volta ederken sesi arada bir duyuluyordu.

"Alo? Ambulans mı? Abi bir dakika içinde arkadaşımın akıbeti belli olacak, durum ciddileşebilir. Acaba hatta bekleyebilir misiniz? Bir dakika abiciğim, ne olur!"

Karşı tarafı dinledikten sonra gırtlağından garip sesler çıkaran Ufuk'a şöyle bir bakıp önüne döndü.

"Yok, şu anda travma geçiriyor. Yani geçirmedi de geçirmek üzere diyebiliriz. Muhtemelen ölüm ya da yaralanma sebebi boğulma olacak. Şey hayır, yok abiciğim, ben ilk yardım bilmiyorum." Benimle göz göze geldi. "Zaten ilk yardım yapma şansımız olmaz, onu kaderine terk etmek zorunda kalabiliriz."

Kedilerime seslendim. "Yavrularım, gözlerinizi kapatın! Bu abi hadsiz birkaç kelam etti, cezasını vermek zorundayım."

Ufuk'un gözlerinin akı görününce Ceyhun telaşla ensemden yakalayıp beni onun üzerinden çekmeye çalıştı.

"Serce'm, dur! Elini kana bulama, gözünü seveyim."

"Merak etme kan akmayacak, acısız ve hızlı olacak," diye kindarca fısıldadım.

Ufuk öksürmeye başladığında bu korkunun ona bir yıl yeteceğini bildiğim için ellerimi üzerinden çektim.

Bu sırada Sırma şaşkınlıkla elinde bulaşık eldivenleriyle salona girdi.

"Şey, iyi misiniz?"

Daha güvenli olması açısından onu, Avni ve Ufuk'la bırakmama kararı almış ve evimizde bir oda ayarlamıştık. Konu buraya hangi ara gelmişti, inanın ben de bilmiyordum.

"İyi," derken Ufuk'un gözlerine bakarak ekledim: "Şimdilik."

"Sırma'm, sakla beni bu kadından!"

Ufuk bağırışlarla Sırma'ya koşunca Haseki ve Haydut etrafa kaçışıverdi, kedilerimin huzurunu kaçırdığı için yeniden öfkeyle bağırmaya kalkışsam da Ceyhun beni hemencecik sakinleştirdi.

"Gel bir tanem, gel canımın içi, gel yer fıstığı, inci tanesi, kuru üzüm..."

Ceyhun'la sarılmış hâlde ilerideki koltuğa yürüdüğümüz esnada ona ters ters baktım.

"Kuru üzüm ne ya?"

"En sevdiğim kuru yemiş," diye tebessüm edip burnuma bir öpücük kondurdu. "Sakinleş artık."

"Ceyhun! Bak önce büyü yapmaya kalktılar, benden sakladılar. Sonra özel alanımızdaki birçok konuya dâhil oldular hatta şu haysiyetsiz, bizi *YouTube* mezesi yaptı! Şimdi senin askerdeyken benden başka kadınları rüyanda görmenin esprisini yapıyorlar."

Sustuğumda nefes nefeseydim.

"Yok! Kan yine beynime sıçradı, ben bunlara az bile yapıyorum!"

Avni'ye doğru yırtıcı bir vampir gibi koştuğumda Avni tabanları yağladı, koridoru dönerken halıya takılıp yere düştü.

"Ambulans! Kişi değişikliği, bu sefer benim için. Evet abiciğim, kapatmayın ne olur. Hayır, şerefsiz bir adi değilim, yemin ederim ki sizi kandırmıyorum. Sadece hepimiz yüksek risk altındayız. Hayır, ruh hastası değilim ama yarı ölü sayılırım. Bakın, yemin ederim..."

"Serce çok affedersin, kavganızı bölüyorum ama kedilerin mamalarını bulamıyorum, bence biraz acıkmışlar."

Sırma nazik bir sesle yeniden mutfak önlüğüyle yanımıza gelip araya girdiğinde dünyam durdu.

Âdeta bir anda kendime geliverdim.

"Ay benim yavrularım, bu hayvan herifler yüzünden iki gündür sersefil oldular, perişan oldular, doğduklarına pişman oldular, mahvoldular."

Ben ağlamaklı gözlerle Haseki ve Haydut'a yöneldiğimde Sırma açıklama yapmayı sürdürdü: "Serce, küçük beyaz olan var ya... İsmi neydi, şurası lekeli olan."

"O Miyavsu."

"Evet, Miyavsu," dedi. "O çok ememiyor annesini sanki. Onu ayrı bir emzirtelim diyorum ben." Utangaç bir tavırla ekledi: "Yani sen nasıl uygun görürsen tabii, ben öyle gözlemledim. Fakat benim daha önce kedim olmadı! Yanlış gördüysem..."

"Sırma, aşk olsun!" diye ikaz ettim. "Sen eve geldiğin günden beri ortamın IQ seviyesi yükseldi. Farkında değil misin?"

Kız yanıt vermek yerine sadece tebessüm edince omzunu okşadım.

"Kedilerle tüm gün ilgilendin, çok teşekkür ederim. Ben iş, güç, bu iki sefil köpek..." Kedilere baktım. "Ufuk'la Avni'ye diyorum annem, size değil."

Yeniden Sırma'ya döndüm. "İşte, Ceyhun'la olan durumlar derken kedileri çok ihmal ettim. Çok teşekkür ederim, bu iyiliğini hiç unutmam."

Kız kocaman gülümsedi. "Ben kaç gündür size yük oluyordum, asıl ben teşekkür ederim gerçekten. Kumlarını temizledim, yavrulara baktım, mamaları aradım. Sonra..."

Bir anda duraksadı, kaşlarını çatıp tekrar sordu: "Şey, ilk doğan vardı ya, biraz daha iri olan. Onun adı..."

"Adı İskender," derken sesim düzdü.

"Evet, İskender," diye düşünceli bir biçimde başını salladı. "Onu yine bir veterinere götürelim, Serce. Diğeri de..."

"İntikam," dedim.

"Heh, onlar da takip edilse fena olmaz sanki. Dediğim gibi sen daha iyi bilirsin ama..."

Korkuyla bağırdım. "Neden üç tane saydık? Yoksa!"

Kıçımda dinamit patlamış gibi panikle çocuk odasına koşarken çığlıklarımla evi inletiyordum.

"Eksik var!" diye haykırıyordum boğazım yırtılırcasına. "Eksik var, yetişin!"

"Ay Serce, bir dakika! Hayır eksik değil, ben isimleri kafamda tutamadığım için öyle oldu ya!"

Sırma peşimden koşarken telaşla açıklamalar yapmaya devam etse de kapıyı var gücümle itekleyip açtım.

"Paris! Paris, annem!"

Kapıyı sertçe açtığımda kedilerin hepsi yattıkları yerden bir anlığına fırladı. Haseki ve Haydut peşimden odaya atıldıklarında bir terslik olduğunu anlamışlardı.

Haydut'un genlerini aldığını görebildiğimiz iki kara kedi İskender ve İntikam önce yatağa, yataktan perdeye, perdede bir süre sallandıktan sonra halıya, halıdan kanepenin üzerine, oradan tekrar perdeye uçtular.

Uçarken birkaç kez birbiriyle çarpışıp yere düştüler.

"Durun! Durun, göremiyorum!" diye bağırsam da kediler durmak yerine köşede pısırıkça bekleyen minik Miyavsu'ya da sataştılar.

Miyavsu da bir saniye içinde tıpkı onlar gibi halıya zıplama, ters takla atma, ters taklanın akabinde perdeye uçma,

perdede sallanma, sallanırken düşme, düştüğü gibi yatağa koşma eylemlerini sırasıyla gerçekleştirdi.

İçeride bir savaş başlamıştı, ışık hızına eş değer bir hızda koştukları için onların hangisi olduğunu göremiyordum.

"Durun, kardeşinizi göremiyorum!"

Ben onların arasına koşup ele avuca gelmeyen bu üç yaramazı sakinleştirmeye çalışırken ev ahalisi çoktan yardımıma yetişmiş, kapı ağzına gelmişti.

"Bunlar insan eti yiyen piranalara dönmüş."

Ceyhun sakin kalmaya çalışarak Ufuk'u yanıtladı: "Özel odaları bile var, oğlum. Yirmi yaşına kadar senin bile böyle güzel odan olmamıştır."

Ufuk içli içli konuştu. "Olmamıştı harbiden, lan. Şu ışıklı lambalara bak, ne güzel."

Onlar muhteşem ötesi zevkimle şahane dekore ettiğim kedi odasını överken, ben en son uçarken gördüğüm kara kedime bağırıyordum.

"İntikam! Orada dur, yemin ederim ki sana yaş mama vermem!"

Haydut'unki gibi zeki parıltılar taşıyan gözleriyle beni izleyen İntikam, perdeden aşağı atladı ve bir kenara geçiverdi.

"Aferin," diye azarladım. "Biraz akıllı olun ya!" Diğer kara kediyi buldum, vazonun içine saklanmıştı, azar işiteceği zamanları iyi bilirdi. "İskender, oradan çıkma. Kıpırdama, kardeşini bulacağım."

O sırada köşedeki tüylü terliğimin arasında Haseki'nin kopyası olan bir suratla göz göze gelince tüm gerilimim uçup gitti.

"Ya Miyavsu! Annem sen terliğimin içine mi gizlendin? Bu abiler yüzünden, değil mi? Oy kıyamam sana!"

Ben terlikle beraber Miyavsu'nun küçük vücudunu da havaya kaldırırken Sırma omzumun gerisinden seslendi: "Oy, bu çok hoş bakıyor."

"Bu en az psikopat olanı," diye tebessüm edip Miyavsu'nun burnuna öpücük kondurdum. Sonra odaya ne için geldiğimi hatırlayıp Miyavsu'yu bırakarak haykırdım.

"Paris! Paris yok!"

Ceyhun odaya bilge bir baba edasıyla giriş yaptığında doğruca yere çömeldi, Miyavsu'yu avuç içine doğru aldı.

"Haniymiş Miyavsu'nun poposu? Paris nerede, babajım?"

Ufuk tiksinircesine suratını buruşturup Ceyhun'u taklit etti. "*Babajım* ne lan?"

"Ufuk sus, çarparım sana," diyerek ölümcül bakışlar atan Ceyhun yeniden küçük Miyavsu'ya döndü ve burnunu burnuna değdirdi.

"Hadi bakayım, göster babajına."

"Ulan..."

"Ufuk!" diye dişlerimin arasından tısladığımda sesini kesmek zorunda kaldı.

Miyavsu, Ceyhun'un bu taktiğine hep düşüyordu. Tıpkı anası gibi... Gerçekten de taktik bir kez daha işe yaradı ve kıçını bize dönüp annesi Haseki gibi beyaz tüyleriyle salına salına yatağa doğru ilerledi.

Sonra o minik burnunun ucunu yastığa değdirip bize baktı.

"Miyav."

"Aa, işte bizi çağırıyor!"

Ben telaşla yastık kılıfını çıkarırken parmaklarıma değen minik bedenin hissiyle rahat bir nefes vermiştim.

"Yine kılıfın içine girmiş."

Ceyhun başını kaşıyordu. "Nasıl beceriyor onu ya?"

"Bilmiyorum hayatım, bu Haseki'nin en garip huylarını almış. Biliyorsun."

Elimi soktuğum yastık kılıfının içinden Paris'i çıkardım. Miyavsu'ya benzeyen minnoş suratı, bembeyaz tüyleri ve boncuk gözleriyle bana bakıp gülümserken tüyleri birbirine karışmış, yastık yüzünden elektriklenmiş ve havaya kalkmıştı.

Onun bu şapşallığıyla yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu.

"Ya sen bizi neden korkutuyorsun, anneciğim ya?"

Ben onu gıdıklayıp öperken Ceyhun da uzanmış, minik kedinin başını okşuyordu.

"Biz sizi ihmal mi ettik, babajım? Hepsi bu öküz abiler yüzünden! Yine de yastık kılıfı olmaz, bunu konuşmuştuk."

Ceyhun sanki kedi ona cevap vermiş gibi dinledi.

"Hayır!" dedi sonra. "Olmaz babajım, yastık kılıfı olmaz. Boğulursun, Allah korusun."

"Sizce buradaki konu kedinin yastık kılıfının içine girebiliyor olması mı? Yoksa kedileriniz rahat uyusun diye çift kişilik yatak alıp oda kurmanız mı?"

Ufuk'a dönüp ölümcül bir bakış atarken kıvırcık saçlarımı geriye savurdum.

"Ne yapsaydım? Çocuklar senin gibi tuvalet terliği kalitesizliğinde bir hayat mı yaşasaydı?" Ceyhun'la ikimizi işaret ettim. "Her anne baba çocukları için yaşar."

İşte, tam o anda hiç ummadığımız bir şey oldu. İncecik bir hıçkırık sesi çocuk odasında yankılanıverdi. Biz aynı anda telaşla hıçkırığın sahibine dönerken zavallıcık elleriyle yüzünü kapatmış, ağlıyordu.

"Sırma!"

Ufuk dibindeki kızın hıçkırıklarını dinlerken suratı çarpılmış gibi şaşkın görünüyordu.

"Ay Sırma, ben yanlış bir şey mi söyledim?" derken yavru kediyi Ceyhun'un eline tutuşturup kapının girişindeki kıza koştum.

"Ben..." dedi.

Cümlesini bitiremeden tekrar ağlamaya başladığında Ufuk'a korkunç bakışlar atıyordum.

"Ne? Ben ne yaptım?"

Kaş göz işaretiyle anlatmaya çalıştığım şeyi sonunda anladı, jeton dört köşeli de olsa nihayet düşmüştü.

Sırma'ya destek olabilmek için nazik bir biçimde omzunu okşadı, sonra çok hafifçe sarıldı. Kızcağız başını Ufuk'un omzuna yaslarken eliyle gözyaşlarını sildi.

"Ben sizin bu mutlu aile tablonuza çok duygulandım."

Başka bir şey söyleyemedi, yeniden hıçkırdığında kendimi tutamayıp ben de onunla beraber ağlamaya başladım.

"Sırma, ağlama," desem de gözyaşlarım yüzünden söylediklerim anlaşılmıyordu.

"Serce, senin çok güzel bir kalbin var, kedileri bile bu kadar candan sevebilmen..."

Ufuk araya girip kıza iyice sarıldı. "O senin güzel kalbin."

Sırma başını iki yana sallayıp burnunu çekti. "Hayır, Serce'nin güzel yüreği."

Ufuk ağlayan kızı sakinleştirmek için saçlarını okşadı. "Şşt... Geçti. O senin güzel yüreğin."

Kız iç çekti. "Serce'nin."

"Hayır, se..."

Ufuk'un ensesine bir tane indirdim. "Pis herif, benim yüreğim güzel olamaz mı? Kessene sesini!"

"Hayır, öyle demedim," diye kendini savunmaya çalışırken Sırma araya girdi: "Lütfen benim yüzümden tartışmayın. Bir an için çok duygulandım. Kendi ailemde uzun zamandır böyle hoş ve samimi bir ortama şahit olmamıştım."

Kızın ani duygu patlamasıyla beraber hepimiz sessizleştik.

"Çok..." dedi titrek bir sesle. "Çok güzel bir manzaraydı. Ne olursa olsun birbirinizi sevip kollamanız, sahip çıkmanız... Hatta sizden olmayan bana bile."

"Canım benim ya," derken kıza sımsıkı sarıldım. "Avni ve Ufuk'u o kadar sevmiyoruz ama sana gerçekten çok ısındık."

O sırada Avni şaşkınca araya girdi: "Lan! Yastık yürüyor!"

Onun korku dolu çığlığıyla beraber o yöne baktığımızda gerçekten de yatağın üzerindeki yastıklardan birinin hareket ettiğini, Avni'nin tabiriyle yürüdüğünü gördük.

Yastık, yatağın üzerinde pıtı pıtı yürüyordu.

"Sayım var!"

Yüksek sesimle araya girip tüm kedileri tek tek saydım.

"Haydut. Haseki. İskender. Miyavsu. İntikam. Paris."

Kafam karışmış hâlde hareket eden yastığa baktım. "Hepsi tamam."

Odanın içine koşup yastığı yakalamaya hazırlandığım esnada Avni tekrar kedileri sayıyordu.

"Bir, iki, üç, dört, beş, altı."

Yastığın içinden kafasını uzatan sarı bir kediydi, bu hiperaktif sarmanı nerede görsem tanırdım!

"Ay, Şerbet bu!" diye kocaman gülümsediğimde yastıkla beraber hareket eden kediyi çabucak oradan çıkardım.

"Hani bunlar dördüzdü?"

Şerbet asık bir suratla içerideki herkese, özellikle soruyu yönelten Ufuk'a bakıyordu.

"Bu, Haydut'un sokaktan getirdiği arkadaşı, bizimkilerle oynamayı pek seviyor. O yüzden arada bir içeri kaçıyor böyle."

Şerbet'i insanlarla tanıştırdıktan sonra yere bıraktım. Kedi sanki bu anı bekliyormuş gibi Avni'nin bacağına saldırmak üzere fişek gibi fırladı.

"İmdat!"

Avni bağırıp koridora kaçarken peşinden altı kedi daha Şerbet'i takip etti, hepsi Avni'yi yakalamak üzere operasyon başlatmıştı.

"Çok seviyorlar Avni'yi," diye tebessüm ettim arkada bıraktıkları boşluğa bakarken.

"Serce, kurban olayım al şunları! Bunlar yamyam, korkuyorum!"

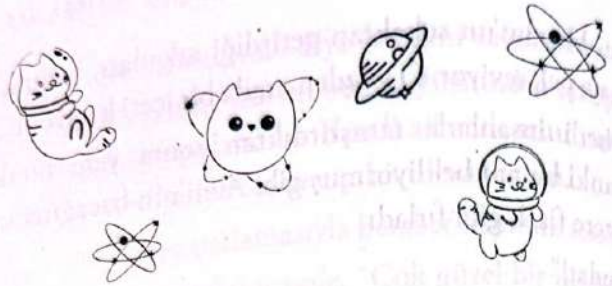
Avni'nin salondan duyulan çığlıklarını boş verdim. "Avni de onları çok seviyor."

Sırma gözyaşlarını silip kıpkırmızı olan burnunu çekti, sonra kocaman gülümsedi.

"İyi ki ailemden sonra sizin gibi insanlarla karşılaşmışım. Dünyada hâlâ güzel olan şeyler varmış. Sizin eviniz gibi."

Haydut salondan dönüp Ufuk'a saldırırken gülümsememi bozmadım.

"Ah, şu bizim ev," diye fısıldadım. "Öyledir."

BÖLÜM 13
ASKER EĞLENCESİ

Ertesi akşam Ceyhun'un askere götüreceği valizi hazırlarken kediler ve ben yatak odasındaydık. Banyoda tıraş olan Ceyhun'a seslendim: "Ceyhun, en sevdiğin pullu ceketi koyayım mı?"

"Hayır!" diye seslendi.

"Ceyhun, civcivli çoraplarını yıkadım. Onları ister misin?"

"Hayır!" diye seslendi. "Utanırım."

"Ceyhun, canın sıkılır diye atari almıştım. Belki boş vakitlerinde oynarsın. Onu koyuyorum."

"Olmaz minik kuş, yasaktır o zaten."

Omuzlarım çöktü. "Çok sıkıcı bu valiz ya."

Miyavsu, İskender'le yenileceğini bildiği yüzüncü güreşini yaparken Ceyhun'un valizinin içine düştüler. Paris, *herkesten nefret ediyorum* modunda, en köşede tüylerini yalıyordu.

İntikam, hangi kediyi gözüne kestireceğini planlıyor ve saldırı hazırlığı yapıyordu; az sonra atağa geçti ve sıra sıra herkesin üzerine atıldı.

"Haydut, şu çocuğu alır mısın, canım?"

Haydut, Haseki'yle olan didişmesine [illegible] nif etti ve İntikam'ın ensesinden ısırdığı gibi doğruca salona taşıdı.

"Teşekkür ederim, anneciğim. Babanın kıyafetlerini toparlamamız gerekiyor."

Ceyhun tıraşını bitirince yüzünü havluyla silerek içeri girdi, kocaman bir tebessümle ona baktım.

"Ne yakışıklı olmuş benim paşam."

"Teşekkür ederim, bir tanem. Ben hiç beğenmedim kendimi ama olsun." Kapatmak için üzerine oturduğum valize baktı. "O kırılmasın?"

"Yok, yok," diye güven verdim. "Alışık bu. Hep böyle katıyorum."

"Yük olacak şeyleri koymasaydın, Sercekuş. Zaten kesin orada çöpe atarlar!"

Bir süre Ceyhun'la bakıştık, karşımdaki adam valizin içine gereksiz bir şey koyduğumu tahmin ettiği için gözlerini kıstı.

"Bebek maması koymuştum," diye itiraf ettim. "Orada seni iyi beslemezlerse diye endişelendim."

Ceyhun panikle üzerine oturduğum valizi açmaya çalıştı. "Olmaz güzelim, benimle alay ederler. Askerlik bu, birinci sınıf kaynaştırma haftası değil."

"Ceyhun saklarsın belki," diye fısıldadım sanki bizi bir duyan olacakmış gibi. "Hiç mi olmaz?"

"Serce, bebek maması nedir ya? Olmaz tabii ki!"

"Ceyhun, besin değerleri çok yüksek diye onu seçtim ben. Özellikle araştırdım. Anne sütünden erken kesilen çocuklar için üretildiğinden takviye..."

Ceyhun ofladı. "Ben anne sütünden kesileli çok oldu ama!"

"Hayır," diye şirince gülümsedim. "Sen, benim ana kuzusu minik Ceycey'imsin."

"Serce, yemin ederim rezil olurum, lütfen bir tanem!"

Valizin üzerinden inatla kalkmadığım için anlık bir stres çatışması yaşasak da kapı zili bunu çözdü.

"Sen bak canım, ben mamayı çıkarayım," diye yalan söyledim.

Ceyhun anında bana inanıp kapıya giderken söyleniyordu. "Hemen çıkar, mama falan katiyen olmaz."

Ceyhun'un dikkat dağınıklığından faydalanarak mutfağa koştuğum sırada o çoktan kapıya yönelmişti.

"Kim bu saatte?"

Söylenerek kapıyı açtığını işittiğimde ben çoktan buzdolabındaki pastayı çıkarmış, peşinden koşmuştum. Mumları yaktığım sırada Ceyhun'un sırtı bana dönüktü.

Kapıyı açtığında Avni, Ceyhun'un suratına doğru konfeti patlattı.

"Ah! Gözüm!"

Ceyhun çığlıklarla gözünü tutarken ben pastayla Avni'ye bağırıyordum.

"Ya seninle elli kez denemesini yaptık be adam, şunu surata tutma demedim mi? Yuh sana!" Elimdeki pastayla birlikte Ceyhun'a yöneldiğimde sesim yumuşacıktı. "Hayatım, iyi misin?"

Ceyhun benden öteye kaçtı. "Aa! Serce kolum, kolum yanıyor!"

Telaşla koluna üfledim. "Ay, maytap değdi!"

Ufuk ve Avni bu kez telaşla Ceyhun'un gömleğinin yanan bölümüne tekme tokat girişirken gerçekten de olay büyümeden müdahale gerçekleşti, Ceyhun yanmaktan kurtuldu.

Tabii, biraz ağır hasarlı şekilde.

"Gözüm!" diye inledi tek eliyle gözünü kapatırken. "Kolum!"

"Merak etme canım, birazdan geçer!"

Ben, evlere şenlik bir coşkuyla haykırdığımda Salih arkadan tezahürata başladı.

"En büyük asker bizim asker! En büyük asker bizim asker!"

Beray da yanında incecik sesiyle eşlik ediyordu: "Hu hu!"

Ufuk ağzındaki düdüğü yanaklarını şişirip üfledi. "Aslanım be!"

Avni dans ederek içeri girdiğinde ben de elimdeki pastayla beraber dans ederek ona eşlik ettim.

"Ceyhun asker oluyor! Sıra da Avni'ye geliyor!"

Avni dans ederken duraksadı. "Öyle şarkı söylemesek..."

"Avni kes!" diye azarladım. "Kıvır!"

İkimiz birlikte kıvırmaya başladık. Ufuk önceden planladığımız gibi elindeki hoparlörlü ses sisteminden "Mezdeke" açtı, Avni ve ben sırt sırta verip delilercesine coşarken sevgili kocam şaşkınca bizi izliyordu.

"Salla, Ceyhun!" diye haykırdım.

Salih, apartmandaki herkes bizi duyacak korkusuyla kapıyı kapattı, Tilki'nin derdi başka ne olacaktı sanki? Beray'la birlikte kafalarına taktıkları parlak şapkalarla dansa ortak olurken Ufuk da kapı girişinde *twerk* yapıyordu.

"*Work, work, work!*" diye bağırıp kalçasını sallayan Ufuk'a tiksintiyle baktık.

"Bu, o şarkı değil!" diye sesimi yükselttim. "Bunda oryantal yapacaksın!"

Tam o esnada Sırma uykulu gözlerle koridorda belirdi, hâlâ pijamalarıyladı. Şaşkınca esnerken bizi izliyordu.

"Neyi kutluyoruz?" diye bağırdı.

Biz Avni'yle yarınlar yokmuşçasına kıvırıyorduk.

"Ceyhun Çapkın'ımın askere gidişini!" diye bağırdım.

Sonra hep beraber Ceyhun'u ortamıza aldık ve onu hapsettiğimiz dairenin etrafında dönmeye başladık. Ceyhun hiç beklemediği bu kutlama karşısında şaşkınca bizi seyrederken Ufuk müziğin sesini yükseltti.

"Biraz kısın!" diye seslenen kocam utanıyordu. "Herkes duyacak, tüm apartman..."

"Duymayan kalmasın!" diye bağırıp Avni'yle birlikte bir kez daha kıvırtmaya başladık.

"Mezdeke"nin en güzel kısmı devreye girdiğinde Avni elinde ne var ne yoksa bıraktı ve Ceyhun'a doğru bayılır gibi eğildi, Ceyhun telaşla arkadaşını tuttu.

"*Vele diştir!*" diye haykıran Avni iki dakika içinde sayısız figür sergilediği için kan ter içinde kalmıştı.

"Diştirine de sana da! Para mı istiyorsun Avni, bir kalk ya!"

"Çok gerginsin, hayatım," diyen Ufuk hoparlörü Salih'in eline tutuşturup Ceyhun'a sardı.

Kocamın ellerinden tuttu, onun önünde kendisinden hiç beklenmeyen kıvrak figürler sergiledi. Öyle ki bir an sonra Avni ile ikisi delice bir hızla dansöz gibi hareket ettikleri için onları göremez olmuştuk.

"Hangisi Ufuk?" diye bağırırken küçükken abimden öğrendiğim *apaçi* hareketlerini sergileyerek göğsümü ileri itip çekerken kalp atışı ritmini yakalıyordum.

"Serce, sen bu iguanalara uyma yahu!"

Ceyhun onların arasından sıyrılıp yanıma geldiğinde Salih ve Beray da büyük bir neşeyle kendilerini dansa kaptırmış, koridorumuzda çılgınlar gibi figürler sergiliyorlardı.

Göz ucuyla Sırma'ya baktığımda İskender'i kucağına almış, dans ettiriyordu.

"Sırma," diye yüksek müzik sesi yüzünden bağırdım. "O seni ısırı..."

İskender, Sırma'nın elini ısırıp aşağı kaçınca kız çığlık attı, kedilerimin neyi sevip sevmediğini elbette en iyi ben bilirdim.

İskender'in sevdiği tek şey iskenderdi.

"Canım, Miyavsu daha sırnaşık bir kedidir, oynaşır!"

Sırma edindiği yeni bilgiyle Miyavsu'yu yakalamaya çalışırken ben Ceyhun'un suratına pastayı yaklaştırdım.

"Kocam!" diye bağırdım diğerlerinin bizi duyamayacağından emin olduğum bir mesafedeyken. "Üfle!"

Ceyhun'un stresi biraz olsun azaldığında gülümseyerek pastaya baktı. Pastadaki yazıyı ve fotoğrafını gördüğünde yüzündeki gülüş kocaman bir sırıtışa döndü.

"Sünnet fotoğrafımı nereden buldun sen?" diye kahkaha attığında kıkırdadım.

Annesiyle iş birliği yapmak, bu hayattaki en iyi bildiğim şeyler listesine en baştan giriş yapmıştı.

"Yazı nasıl?"

Birlikte yazıya baktık.

"Vatan sana, kalbin bana emanet,
Ceyhun komutan, serçene emret!"

Ceyhun yeniden büyük bir kahkaha attığında sırıttım. "Nasıl?"

"Canım, ben henüz komutan falan değilim ki," diye utangaç bir biçimde mırıldandığında uzanıp yanağına bir buse kondurdum.

"Yine de bana hükmetmesine izin verdiğim tek kişisin, benim komutanım sayılırsın."

Ceyhun bu cümleyle daha da keyiflendi, sırıtışı yüzünü kapladı.

"Komutanın mıyım gerçekten?"

Cilveli cilveli kıkırdadım. "Öylesin aşkitoperipellam..."

Tam birbirimize odaklanmış gülüşürken solumuzdan gelen tiz çığlıkla sıçradık. Oysaki bir süredir ilk kez bu kadar rahatlamış hissettiğimize emindim, ne vardı sanki biraz daha rahat dursalardı? Zaten biricik Çapkın'ımı uzun bir süre göremeyecektim, kalbim yaralıydı.

"Hih! Avni, Ufuk'un donunu indirmeye çalışıyor!"

Avni müziğin ritmine fazla kapıldığı için kendini kaybetmişti. Salih, Beray'ın gözlerini kapatırken Sırma, zavallı kedilerimi korumak isteyerek onlarla beraber yüzünü duvara dönmüştü.

Ceyhun bana bağırdı. "Aşkım, yum gözünü!" Sonra Ufuk'a haykırdı. "Ulan, sen de kapat götünü!"

Ben ellerimle gözlerimi kapatırken Avni'nin zombi misali çıkardığı sesleri işitiyordum. Bu ikili gerçekten anormal bir ilişkiye sahipti.

"Pardon abi, kendimi kaptırmışım," diye Avni'nin sesi nefes nefese duyuluyordu.

"Seni doğduğun deliğe geri sokarım lan!"

Ufuk'un Avni'ye "Mezdeke" müziği eşliğinde saldırdığını işitirken muhtemelen dövüşün bittiğini tahmin ederek gözlerimi açtım.

"Sevgili misafirlerim, hoş geldiniz. Onları kendi habitatlarında bırakın, sizi salonumuza doğru alayım."

Salih, Beray, Sırma ve canım kedilerimle beraber salona doğru yol aldık. Bu sırada Ceyhun, Ufuk'un alev kırmızısı olduğunu gördüğüm donunu düzeltip sıyrılan pantolonunu çekiştirerek kapatmaya çalışıyordu.

"Fantezik Bella Ufuk," diye homurdandım.

Ceyhun'un asker eğlencesinin sonunda, hep beraber yan yana dizildiğimiz koltukta, annemin köyden yolladığı sarmaları yiyorduk.

"Hürriyet anam yapıyor bu sporu," diyen Avni'nin ağzı dopdoluydu.

"Annem övülmekten hoşlanır, bunu ona da söylemelisin." Avni'ye göz kırptım. "Sana birkaç tencere sarma sarar."

Avni iştahla yeniden sarmaya saldırırken söyledikleri zar zor anlaşılıyordu. "Olur."

"Boğulacaksın," diye mırıldanıp nazikçe çatalımdaki sarmayı ısırdım.

"Boğulmam," diyen Avni nefes alamıyormuş gibi kıpkırmızı kesilmişti.

"Kıtlıktan mı çıktın?"

Ceyhun arkadaşına söylenirken Avni ağzındaki lokmayı yutup bize gülümsedi.

"Ufuk her gün makarna yapıyor. İçim dışıma çıktı."

Ufuk, "Yemeseydin lan o zaman! Bana *sen İtalyan erkeklerinden bile daha iyisin*, derken iyiydi, yavşak!"

Sırma şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, Ceyhun ile birbirimize baktık.

Ufuk hemen düzeltti: "Öyle değil, makarna konusunda."

Ceyhun'a fısıldadım: "Şüpheli."

Ceyhun sarmasını çatallarken bana döndü. "Ne şüpheli?"

"Bu ikisi," diye mırıldandım. "Bunlarla fazla takılma."

"Canım, onlarla takılmamak için seninle evlendim ya," diye eğilip kulağıma fısıldadığında şapşalca gülümsedim.

"Kocamsın sen ya..."

Ceyhun, gözlerinden kalpler çıkararak fısıldadı: "Bir daha söylesene."

Gülümsemeye son verdim. "Yeri değil, canım. Gece konuşuruz bunu."

Bu sırada Ufuk hiç beklemediğimiz bir yerden konuya giriş yaptı.

"Sarma ve makarna demişken... Sırmacığım, sen ne zaman ayrı bir eve çıkıyorsun?"

Hepimiz bir süre sessizleşerek Ufuk'a baktık ve konunun alaka seviyesini tarttık.

Kız peçeteyle dudaklarını nazikçe temizledi. "Anlamadım, affedersin."

"Ev diyorum, canım."

Ufuk'un kıza sulanan tavrı hoşuma gitmediği için, "Hoşt!" diye araya girdim. "Kışt! Sırma bizim himayemizde. Elini çek."

Ufuk tüm yüzünü kaplayan bir sırıtışla ona baktı. "Daha elimi süremedim ki..."

Sırma'nın fırlattığı sert kırlent Ufuk'un kafasına çarptı; en son havada gördüğüm minik yastık, Ufuk'un beyin ölümüne sebebiyet verecek kadar sert bir darbeyle onu yere yığınca içimin yağları eridi.

"Şu köşedeki kırlent daha sert, haberin olsun," diyerek Sırma'ya öğüt verdim.

Kız yeniden sarmasına dönerken öfkeyle homurdandı. "Abaza mıdır nedir?"

Avni yeniden zevzekçe araya girdi: "Çok yakın bir tanım oldu."

Konudan bir süredir uzak kalan Beray ve Salih, kanepenin en köşesinde kendi hâllerinde takılıyor, bir şeyler konuşup gülüşüyorlardı. Bu ikisinin arasında da bambaşka bir uyum vardı, âdeta bir bütün olarak tanımlanıyorlardı. Sarmayı yiyiş biçimleri, çatalı aynı anda ağızlarına götürüyor olmaları, bizim arkadaş grubumuzdan aynı anda sıkılıp kendilerini izole edişleri...

Fakat sohbetin bu kısmı ilgilerini çekmiş olacak ki Beray merakla konuya girdi: "Şey, ev tutulacak mı dediniz?"

Sırma utangaç bir biçimde başını salladı. "Yani hemen değil ama evet. Maddi olarak düze çıktığımda..."

Salih'in soran bakışlarını yakalayınca sarmamdan bir tanesini çiğnerken açıklamaya başladım: "Arkadaşımız mafya bir ailenin mensubu. Fakat şu anda onlardan kaçıyor. Şans eseri otogar yakınında kızcağızın abileriyle tanışan Avni, onları bizim başımıza musallat ettiği için Sırma'yı gizliyoruz. Güvende olduğunu hissettiğimizde onu bir yere yerleştireceğiz. Olayın özeti bu."

Herkes konuyu bu kadar hızlı ve kısa şekilde anlatmama şaşırarak beni seyrederken bir sonraki sarmayı ısırmadan bütün olarak ağzıma attım.

"Annem harbiden yapıyor bu sporu!" Aklıma gelen bir şeyle Ceyhun'a döndüm. "Jülide annem de sana selamlarını iletti canım, bugün asker eğlencene katılmak istiyorlardı ama Paris'e gitmişler."

Ceyhun şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Annemler Paris'e gitmiş ve bunu bana değil, sana mı söylediler?"

"Sonuçta sen de annemle babamın düğününe benden önce gittin, Ceyhun. Bu açıdan bak. Üzülme."

"İnanamıyorum," diyen Ceyhun hezeyana uğramıştı. "Vay ulan... Kıymetimiz..."

Tam o esnada annesi Haseki gibi ağır ağır ve kıvırta kıvırta odaya giren küçük, beyaz yumağımızla bakıştık.

"Ay, Paris," diye kıkırdadım başımı yana eğip büyük bir sevecenlikle şakırken. "Seni çağırmadık annem, babanın tarafı Paris'e gitmiş, onu konuşuyorduk."

Paris ismini duyduğu için ona mama vereceğimizi zannetmiş olacak ki biraz daha ortalarda dolandı. Bu kedilerimin daha bu yaşta bu kadar zekilerse ileride nerelere geleceğini tahmin dahi edemiyordum. Ülkenin aydınlık yüzü kesinlikle benim evlatlarım olacaktı!

Bu sırada Salih bir şey söylemek ister gibi öksürerek boğazını temizleyince oraya döndük.

"Serce affedersin, konular çok hızlı değişiyor. Gerçi senin olduğun her yer böyle, buna artık şaşırmamam lazım ama... Arkadaşla ilgili kısım..."

"Tilki Salih, kulaklarının duyma kapasitesi giderek azalıyor." Çatalımın ucuyla masumca sarmasını yiyen Sırma'yı işaret ettim. "Mafya ailesini mi soruyorsun?"

Salih gülmemek için kendini zorladı. "Şey, yok yahu. Yani ailesinin ellerinden öperim. Evle ilgili kısım için..."

Heyecanla Sırma'ya döndüm. "Aa, söylemeyi unuttum! Salih milyoner, Sırmacığım. İstersen sana bir ev ayarlasın."

Herkes bu atılganlığım karşısında bir kez daha şaşırıp kalırken ben Salih'e yavru kedi bakışları attım.

"Öyle bir sevap işlersin ki... Yemin ederim, bu kız cennete yetecek kadar duacın olur. Bak böyle bir iyilik seni sırat köprüsünde en önde..."

"Tamam, tamam!" dedi Salih çabucak. "Ben zaten yardım edebileceğim bir şey var mı diye sormak istemiştim."

Sırma'nın gözleri hemen doluverdi. "Çok teşekkür ederim."

Az evvel yanımıza yanaşan Beray dayanamamış olacak ki uzanıp kızın omzunu okşadı. "Biz elimizden gelen ne varsa yapmak isteriz. Ev konusunda kirayı dert etmeyeceğin ve güvenilir olan, tanıdık bir yer bulmaya çalışırız."

Sırma'nın dudakları gibi sesi de titredi. "Çok sağ olun. Yeniden işe girdiğimde size borçlu kalmam."

"Ne demek," diyen canım Salih, mütevazı bir şekilde tebessüm ediyordu.

"Beton yetmez!" diye çatalımı havaya kaldırıp haykırdım.

Kimse bana eşlik etmediğinde bir kez daha etrafımdaki şaşkın simalarla bakıştık, gülümseyip çatalı indirmek zorunda kaldım.

"Avni biraz daha sarma yemeye devam ederse komaya girecek. En iyisi hazır kalabalıkken Ceyhun'un da stresini atacak bir oyun oynayalım."

Önerimle birlikte sevgili kocamın gözleri ışıldadı. "Vampir-Köylü!"

Ufuk hemen itiraz etti. "Ceyhun, biz oynarken bu oyunu sevmiyordun sen!"

için zevk alıyorum, Ufukçuğum."

Avni homurdandı. "Biz hırs yapınca *doğru durun lan*, diyerek dövüyordun, dönek!"

Ufuk hak verircesine başını salladı ve yuhalamaya başladı. "Oynamam!"

Sırma kafasını dağıtacak bir şey duymuş olmanın sevinciyle ellerini çırptı. "Ben oynarım!"

Ufuk oturduğu yerden bir anda Sırma'nın koltuğuna fırladı. "Ben de oynarım!"

Avni hayal kırıklığıyla ona bakarken sarma yemeyi bırakmıştı. "Sen de mi, Brütüs?"

Bu, Ufuk'un karı kız ayağıyla hayattaki tercihlerini değiştirdiği ilk seferi değildi. O yüzden pek de şaşırmamıştım, Avni'yi biraz teselli ettikten sonra hızlı bir görev dağılımı yaptık.

On beş dakika sonra oyun kurucumuz Beray, gözlerimiz kapalıyken her birimizin rolünü seçmişti.

Gözlerimizi açtığımız an Avni bağırdı. "Vampir piç oraya çıksın!"

Ceyhun, Avni'nin ensesine bir şaplak atmak için uzanınca Avni hemen kaçıverdi, bense sinirlerime hâkim olmaya çalıştım.

"Avni çok tedirgin bir giriş yaptı. Onu asalım, köylüler! Bence vampir o."

Ceyhun hemen beni onayladı. "Asalım şeref yoksununu."

Ufuk da hak vererek bağırdı. "Sallandıralım puştu!" Sırma'ya dönüp gülümsedi ve fısıldadı: "Sana dokunanı kırarım, canım."

"Ufuk, zevzekleşme."

Sırma homurdandıktan sonra hepimizin üzerinde gözlerini gezdirdi, elbette hiçbirimizi tam olarak tanımadığı için karar veremiyordu.

"Salih biraz sessiz," diye mırıldandığında hepimiz Salih'e baktık.

Gerçekten de suratı kıpkırmızıydı, öylece karşıya bakıyordu. Dudaklarımdan büyük bir kahkaha fırladı.

"Oha! İlk kez kendini bu kadar belli eden vampir görüyorum. Yuh, Salih!"

Salih yutkundu. "Ben değilim."

Ceyhun şüpheyle gözlerini kıstı. "Kesinlikle Salih."

"Bir garip bakıyor harbiden," diye mırıldanan Ufuk, Salih'in dibine kadar girdi.

Salih terleyen alnını silince hepimiz emin olduk.

"Ben Salih'e oy vereceğim," diye araya girdim.

Avni hemen atladı: "Peki ya sensen, kurnaz Serce?"

Kaşlarımı kaldırıp ona aşağılayıcı bir bakış attım. "Görüyorum ki ikinci vampir, birinciyi hızlı bulduğumuz için bize engel olmaya çalışıyor. Kesinlikle Avni vampir." Herkese sırayla baktım. "Ben ilk oyumu Avni'ye veriyorum!"

Ufuk, "Kafam karıştı lan," diye homurdandığında Ceyhun da bir gözlem aşamasına girişmişti.

"Salih'in yüzü kıpkırmızı oldu, neredeyse bayılacak. Ben ona oy veriyorum."

Sırma, Salih'e ciddi bir ifadeyle sordu: "Savunman var mı? Yoksa seni asacağız."

Salih uzun bir sessizliğin ardından yeniden yutkundu ve tek tek gözlerimize baktı.

"Ben vampir değilim, arkadaşlar."

Hepimiz yeniden yüksek sesle gülmeye başladığımızda Avni vatanı savunur gibi Salih'i savunuyordu.

"Oyuna gelmeyin, köylüler!" diye haykırdı. "Dikkatli olun, her şeyi Serce şeytanı başlattı. Görüyor..."

Ceyhun benim yerime bir tane patlattı. "Yengene şeytan diyemezsin." Bana dönüp kocaman gülümsedi. "O bir melek."

"Teşekkür ederim, bir tanem, sen vurmasaydın ben kalkacaktım."

Avni'ye doğru haykırmaya devam ettim: "Ben sana *şeytan* diyor muyum? Nasıl da milleti galeyana getirmeye meraklısın! Tamam, oyunu bana ver. Hatta herkes oyunu benden yana kullansın. Ama bir köylüyü öldürdükten sonra seni yaşatacaklarını zannetme, aptal herif!"

Üzerine gittiğim için suratına salladığım işaret parmağıma baktı ve duraksayıp korkuyla yutkundu.

"Yoksa gerçekten Salih mi?" diyerek bu kez ona yöneldi.

"İşte!" diye bağırdım. "Bizi kandıramayacağını görünce nasıl da döneklik yapıyor. Arkadaşlar, ilk oyumu kesinlikle Avni'ye veriyorum."

Ceyhun onayladı. "Ben de Salih diyorum, hâlâ kızarmaya devam ediyor."

Ufuk şüpheyle bizi seyrediyordu, gözleri Sırma'da oyalandığında kız olduğu yerde kıpırdanıp söz aldı.

"Salih gerçekten garip davranıyor, konuşmuyor da. Kendisini savunmadığı için ben de Salih diyorum."

Ortamızda, ayakta gezinen Beray dayanamamış gibi birdenbire sevdiceğine döndü.

"Canım!" diye sesini yükseltti. "Ne bakıyorsun bön bön? Savunsana kendini!"

Salih hafifçe dikleşti, öksürdü ve çenesini dikleştirdi. İlkokul birinci sınıf müsameresine hazırlanmış çocuklar gibi heyecanlı görünüyordu, hatta garip bir biçimde gömleğini boynuna kadar iliklemişti.

"Ben vampir değilim," dedi.

Sırma hemen araya girdi: "Şüphelin yok mu?"

Salih'in gözleri üzerimizde gezinse de gereğinden fazla oyalandığı için Sırma yeniden böldü.

"Ben Salih diyorum, kusura bakmayın."

Ufuk da bağırdı. "Ben Sırma diyorum!"

Kıza sarılmaya çalıştı, kız şaşkınca çocuğu iteklerken isyan ediyordu. "Hayır! Ben değilim, neden benim adımı söylüyorsun? Yoksa vampir sen misin, Ufuk?"

Ufuk yaptığı hatayı aniden fark edince gözlerini kocaman açtı. "Pardon, aklımdan seni çıkaramadığım için ağzımdan da öyle kaçmış, Sırma'm. Ben de Salih diyorum."

Avni titrek bir sesle, "Serce diyorum," diye mırıldandı.

"Pis vampir!" diye bağırdım. "Benim oyum sana!"

Ceyhun bize nazaran daha sakin bir sesle araya girdi ve olgun bir ifadeyle başını salladı. "Oy birliğiyle Salih'i asıyoruz."

Beray kontrolcü bir biçimde, "Görevini söyle," diye sertçe buyurdu.

Salih titrek bir sesle, "Ben köylüydüm," diye itiraf etti.

Çığlığı bastım. "Ne? Suratın neden kıpkırmızıydı o zaman?"

Avni de haykırdı. "İlk kez benden daha kötü oynayana denk geldim!"

"Kötüymüş, hâlâ seni asmayalım diye bizi manipüle etmeye çalışıyorsun. Arkadaşlar, Salih değilse kesinlikle vampirlerden biri Avni!" diyerek Avni'yi işaret ettim.

Ceyhun bu kez duraksadı. "Ufuk da şüpheli..."

Sırma, "Avni diyorum," derken siyah saçlarını geriye atıp çocuğu süzdüğünde Ufuk da onu onayladı.

"Ben de Avni diyorum, canım."

"Hep benim söylediğimi söylemek zorunda değilsin, Ufuk."

"Sen nereye ben oraya, Sırma'm. Sır gibi sana saklanam..."

Avni ikaz ederken ayağa fırlamış, beni gösteriyordu. "Lan! Yine köylü asacaksınız, yemin ederim ki ben değilim!"

"Sus, pis vampir! Oyum en başından beri sanaydı."

Avni, "Benim de sana!" diye suratıma haykırdığında Beray yatıştırıcı bir sesle araya girdi: "Arkadaşlar, lütfen sakin. Gece oldu, gözlerinizi kapatın. Vampir gözlerini açarak kimi öldürdüğünü işaret etsin."

Hepimiz gözlerimizi kapattık, on saniye sonra gözlerimizi açtığımızda Beray sırıtıyordu.

"Başımız sağ olsun. Vampir, Ufuk'u astı!"

"Hih, Ufuk köylüymüş!"

Cümlem biter bitmez Avni'ye musallat oldum. "Eğer sen değilsen benim de adım Serce değil! Arkadaşlar, gördüğünüz gibi Avni yine Avniliğini yaptı."

Ufuk bu sırada ağlıyor gibi yaparak Sırma'nın göğsüne sığınıyor, boğuk boğuk iç çekiyordu.

"Ben bunları hak etmedim. Sırma'm, artık sır gibi saklanamam... Köyümüzde bir evimiz, çatısı delik bir yuvamız olacaktı. Karnına iki bebe koyacaktım. Aşımız sobada tütecek, ölmeden önce mutlu günlerle huzura erecek, oyundan da olsa seninle saadetimizde..."

Sırma, Ufuk'u ittirip bağırdı. "Bir sus ya! Ortalık karıştı zaten Ufuk, iyice bulandırma." Şüpheli gözlerini insanların üzerinde gezdirdi. "Bence de Avni," diye onayladı. "Asalım."

Ceyhun'a baktık, birkaç saniyelik düşünme süresinin ardından, "Avni diyorum," dedi.

"Tabii ki Avni diyorum," diye ölümcül bir sesle fısıldadım.

Avni yüzünü kapatıp ağlıyor gibi yaptı. "Suçsuzum."

"Numaracı," diye tersledim. "Asıyoruz."

Ufuk acıyla bağırdı. "Kaşar Avni! Vampir olduğumda ben de seni asacağım."

Avni kendini ifade etmeye çalışsa da oy birliğiyle onu asmaya karar verdik.

"Evet, Avni. Asıldın. Görevini söyle."

Beray'ın yüksek sesiyle beraber Avni ağlayacakmış gibi bir ifadeyle fısıldadı.

"Köylüydüm."

Hepimiz çığlığı basıp şaşkınca birbirimize bakarken Beray yeniden komut verdi.

"Üç kişi kaldınız, vampiri seçin."

Ceyhun şaşkınca sordu. "Tek bir vampir mi vardı?"

Bir an bile düşünmeden Ceyhun'u işaret ettim. "Bu surat ifaden hiç hayra alamet değil. Geçen defa telefonuna gelen takipleşme isteği için de böyle bir tavır takındın, sonra tanıdık çıktı, Ceyhun."

Sırma'ya döndüm. "Sen misin?"

Kız heyecanla başını iki yana salladı. "Ha... hayır."

"Güzel. Ben de değilim. Geriye bu tatlı çocuk, yani ciğerini tanıdığım sevgilim kalıyor."

Ceyhun'a döndük. "Onu asalım," dedim.

Ceyhun itiraz etti. "Neden Sırma değil de ben? Ya oysa? Çok şüphelisin, minik kuş!"

Sonra Sırma'yı ikna etmeye çalıştı. "Salih'i de Avni'yi de Serce astırdı. İyi düşün Sırma, ben değilim!"

İtiraz ettim. "Hayır Sırma, Salih kıpkırmızı olmuş ve kendini ifade edememişti. Bu yüzden asıldı. Avni de onu koruduğu için şüpheleri üstüne çekti." Gözlerimi kıstım. "Ceyhun çok hızlı atağa geçti, bu hiç normal değil."

"Bana saldırdığın için olabilir mi?" diye bağıran Ceyhun'a elimi kaldırdım.

"Ben anlayacağımı anladım, Ceyhun. Sırma olsa suratından belli olurdu." Hiç beklemediği bir anda hızla kıza döndüm. "Sen misin, Sırma?"

Kız tekrar heyecanla fısıldadı. "De... değilim dedim ya..."

Ceyhun bundan faydalanıp kıza işaret parmağını uzattı. "Neden kekeliyor? Bakın işte, vampir o!"

Sırma yutkundu. "Heyecanlandığım için."

Her şey çok hızlı ilerliyordu, bu kez aniden Ceyhun'a döndüm. "Sırma mı diyorsun?"

Ceyhun heyecanla başını salladı. "Evet, minik kuş! Evet! Baksana, Salih gibi titriyor..."

Sırma'yı birkaç dakika pürdikkat inceledikten sonra bilmişçe başımı salladım.

"Salih gibi titriyorsa vampir değil demektir çünkü Salih köylüydü. Yani Ceyhun bizi oyuna getirmeye çalışıyor, onu asıyoruz."

Sırma gaza gelip bağırdı. "Evet!"

Ufuk ve Avni aynı anda haykırdı. "Hayır!"

Onlara dönüp bakışlarımla ateş püskürdüm. "Sizin *hayır* dediğiniz şey kesin *evettir* zaten! Uzak durun, zekâ seviyeniz bizi de batıracak!"

Ceyhun'un itiraz haykırışlarına rağmen Sırma'ya son kez kararlı bir bakış attım.

"Kazanacağız," diye fısıldadım. "Sana güveniyorum."

Kız başını aşağı yukarı salladı. "Ben de sana güveniyorum."

Aynı anda Beray'a döndük ve tekdüze bir ses tonuyla bağırdık: "Ceyhun'u asıyoruz!"

Beray hüzünlü bir yüz ifadesiyle Ceyhun'a yöneldi. "Başımız sağ olsun. Görevini itiraf et, Ceyhun."

Ceyhun'un omuzları çöktü, o güzel boncuk gözleri gözlerimde takılı kaldı.

"Ben köylüydüm," diye fısıldadı. "Beni astınız!"

Şok içinde Sırma'ya döndüm. "Oha, Sırma! Nasıl bir rol yeteneği bu? Vampirsin!"

Sırma benden daha büyük bir şok içindeydi. "Hayır, ben değilim! Nasıl olur?"

İkimiz şaşkınca birbirimize bakıp Beray'a döndüğümüzde herkes nefesini tutmuştu. Beray etrafımızda attığı turu sonlandırdı ve beni işaret etti.

"Serce vampirdi."

"Ne?" diye haykırdım. "Olamaz! Yalan!"

Beray bana bıkkın bir bakış attı. "Oyun bitti, kazandın zaten, canım."

Bunu işitmemle yüzümdeki panik ve öfkeli ifade kayboldu ve kocaman gülümsedim.

"Tebrikler canım kendim, yine ve yine kazandım."

Odadaki herkes şok içinde bana bakarken ben pişmiş kelle gibi sırıtıyordum.

"Üzülmeyin arkadaşlar, bu oyunda kaybettiğim hiç görülmemiştir. Sorun sizde değil. Benim mükemmel oyunculuğumda."

Avni ağlamak üzereydi. "Deccal!" diye bağırırken bana saldırmak ister gibi bakıyordu.

Ceyhun onu engelledi, Avni'ye sımsıkı sarıldı. "Sakin ol kardeşim, yengenle düzgün konuş."

Sırma'ya sarılan Ufuk da Avni ile aynı ifadeyi taşıyordu. "Çok kötü oldum ben, bu kadından çok korkuyorum."

Sırma olayın şaşkınlığını üzerinden atamamıştı ancak Ufuk'u üzerinden çabucak attı.

"Her fırsatta bana sarılıyorsun, yeter artık Ufuk!"

"Serce'den koru beni, Sırma'm," dedi Ufuk kıza daha çok sığınırken.

Sırma hayretler içerisindeydi. "Müthiş bir oyunculuktu gerçekten."

Salih'ten bir fısıltı duyulur gibi oldu. "Benim sanırım sosyal anksiyetem varmış..."

Hepimiz ona bakarken masumca gülümsedi. "Oyunlarda ortaya çıkıyor."

Beray da bilmişçe dudağını büzmüş, alkış tutuyordu. "Görevi veren kişi olmama rağmen ben bile seni köylü sandım."

"Teveccühünüz," diyerek gururla güldüm. "O sizin saflığınız."

"Mallığınız diyecektin herhâlde, minik kuş," diyen Ceyhun bana ters bir bakış atıp koltuğun köşesine oturdu.

Dizlerini kendine çektiğinde küskün bir çocuk gibiydi.

"Sana her defasında nasıl kanıyorum, hiç anlamıyorum!"

Diğerleri beni şeytan ilan etmeye devam ederken ben sessizce Ceyhun'a yanaştım.

"Canım kocam," diye koltukta yanına sıvıştım. "En hayırlı eş, karısına mağlup olandır."

Ters ters baktı. "Kim diyor onu?"

"Ünlü bir filozof," diye sırıttım.

"Adı da Serce Sevinçyus mu yoksa?"

"Hım hım," diye başımı salladım. "Zeki kocam ya."

Ceyhun hemencecik yumuşayarak bana dudağını kıvırdı. "Bir daha söylesene."

"Kocam," diye kulağına fısıldadım. "Kocam da kocam..."

"Ben askere gidince ne yapacağız, minik kuş? Sensiz onca günü hayal dahi edemiyorum."

"Merak etme, çok hızlı bitecek," diye güven verdim. Uzandım ve yanağına bir öpücük bıraktım. "Sana her gün mesaj atacağım."

"Ben de ağlayarak tuşlu telefonumda sana yazacağım."

Sesi çaresizdi ve çok masum görünüyordu. Sırıtışım büyüdü. "Şimdiden müthiş bir ikili olduk, Ceycey'im."

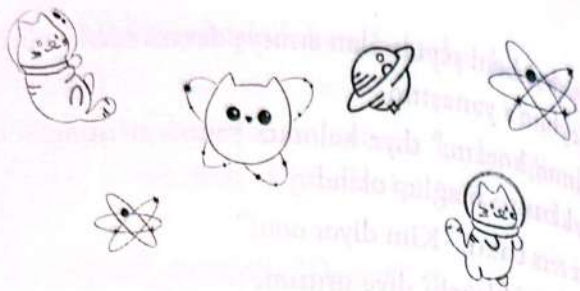
"Hep öyle değil miydik?" diye göz kırptığında biraz olsun gerginliği azalmış, olayın iyi yönünden bakmaya başlamıştı.

Ta ki Ufuk yeniden haykırana dek.

"Bu Deccal'i yatağına sokarsan sabah çarpılmış, ağzınla yüzün yer değiştirmiş hâlde uyanırsın, Ceyhun! Anladın mı? Kaç, kardeşim!"

Normalde tepki veren ben olurdum ancak Sırma anında müdahale ederek Ufuk'u ensesinden yakaladığı gibi patakladı.

"Sapık herif! Benim odam bitti, şimdi insanlara mı musallat oldun? Gel buraya, kaçma!"

BÖLÜM 14
PİJAMA RENGİ

Bir Hafta Sonra

Ee anlatsana, üstünde ne var şu an?

Ne?

Hangi renk giydin diyorum, minik kuşum...

Derin bir nefes alarak bulaşıklara ara verdim. Elimdeki köpüğü üzerime sildim, telefonu yeniden parmaklarımın arasında çevirip hızla yazdım.

En sevdiğin pijamalarımdan biri canım, rengini tahmin edebilir misin?

Ceyhun'un bunun hayaliyle birkaç dakika boyunca hata vermiş bilgisayar ekranı gibi kalakalacağını biliyordum, o yüzden büyük bir rahatlıkla bulaşık yıkamaya döndüm. Eldivenleri yeniden elime geçirip az önceki garson kızın getirdiği son tepsiyi de suyun altına tutarken insanların artık bıraktığı yemeklere bakmadan edemiyordum.

"Şaka gibi, hayvan herifler! Sokaktaki kedi köpekler şu lokmalar için birbirini kemiriyor. Çöpe atacakmışız, oldu!"

Bulaşığı bitirince büyük bir poşet açıp tavuk ve et artıklarını poşete koydum. Hepsini güzelce paketledikten sonra son kez mutfağı ve bulaşık makinesini kontrol edip kolumla alnımı sildim.

"Huh! Bitti."

"Serce Hanım, patron sizi çağırıyor."

"Geliyorum," diye seslendim yüzünü göremediğim garson kıza.

Saat gece on ikiyi geçtiği için kapanış saatini çoktan aşmıştık, alelacele son kez ortalığa çekidüzen verdikten sonra Ceyhun'dan mesaj geldiğini belli eden bildirim sesiyle telefonu elime aldım.

Yoksa o pembe olan mı? Of, minik kuş, mahvettin beni şu an...

Hızla cevap yazdım.

Bilemedin canım, biraz daha düşün. :) Hihi :)

Mesajıma tezat olarak yüzümde büyük bir ciddiyet vardı, garsonlar yeniden mutfağa dalarak paldır küldür bir şeyleri alıp bıraktılar; muhtemelen masaların son temizliklerini yapıyorlardı.

"Serce Hanım, işiniz bitti mi?"

Ceyhun'un mesajına yanıt verirken başımı salladım. "Evet, geliyorum."

Pembe değilse... Bebek mavisi mi? Bak onu çok sevdiğimi biliyorsun, kafayı yemem için yapıyorsun, hayatım. Ah, ulan!

Ne oldu be?

Kızım bu telefonda fotoğraf atma özelliği olmadığını biliyorsun, senden geleni de görüntüleyemiyorum zaten. Hatta şu mesajı yazarken on dakika geçiyor! Her şey çok zor.

Sayılı gün çabuk geçer Ceycey'im, sabret. Karın da seni çok özledi. :)

Hemen bir bildirim daha düştü.

SENİN O GÜZEL AĞZINI YERİM BEN LAN!

Sakin ol ya, deli. :) Ben biraz daha seni düşünmeye devam edeceğim kocacığım, sen de pijamamın rengini bulabilecek misin bakalım?

BAK ŞİMDİ DE KOCAM DİYOR! SERCE, SENİ YERİM. SADECE YEMEM, YEMİN EDERİM SENİ BİTİRİRİM. SENİ KOYNUMDA SAKLAR, PAMUK PRENSESİM GİBİ PAMUKLARA SARAR, CÜCE GİBİ PEŞİNDE DOLANIR...

"Cümleyi tamamlaması o tuşlu telefonla nereden baksan üç dakika, patrona görüneyim bari," diye kendi kendime mırıldandım.

Telefonu kenara koyup yarısı ıslanan bulaşık önlüğümü çıkardım. Bu sırada Ceyhun, şu an yatakta hangi renk pijamamla uzanarak onunla sohbet ettiğimi düşünmeye devam ediyordu.

Evet, hayat bazen böyleydi.

"Ne yapalım be kızım? Arabayı çocuk mu bozdu sanki? Cezanı çekiyorsun işte. Şimdi yaban ellerde başka işlere girdiğimi söylesem üzülecek, zaten çok zorluk çekiyordur. Bir de bana mı üzülsün? Mecburen kendimiz halledeceğiz!"

Mutfağın ışıklarını kapatıp restoranın ön bölümüne geçtim, patron herkese günlük yevmiyelerini dağıtıyordu. Saçı başı dağılmış olan beni görünce yandan bir bakış attı.

"Merhaba, Serce Hanım, ödemeniz burada."

Kırklı yaşlarının sonunda, göbekli ve kel patronum elindeki zarflardan birini bana uzattığında garsonlar *iyi akşamlar* dileyerek ayrılıyordu.

Kızlardan birine seslendim. "Canım, sen bir bakar mısın?" Henüz on dokuz yaşında olan çömez kız bana döndü. "Efendim, abla?"

Kapının dışını gösterdim.

"Bak, eski sevgilim dediğin velet şu sokağın sonunda seni bekliyor olabilir. Dün peşinden geliyordu, kulaklığın takılı olduğu için fark etmedin."

Kızın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Aa! Ciddi misin? Bir kurtulamadım şundan ya!"

"Bugün de onu orada görürsem kendisine de ki..." Kimse duymasın diye kıza doğru fısıldadım: "Biraz daha beni gizlice takip edersen Serce abla senin ayaklarını yürüme faaliyetini gerçekleştiremeyeceğin bir biçime sokacak, kötürüm bırakacakmış. *Serce abla kim*, diye sorarsa da *gece sokakta karşına çıkan, kıvırcık saçlı, zırdeli bakışlı, seni biber gazıyla tanıştırmak istediğini söyleyen manyak kadın*, dersin. Oldu mu?"

Kız utangaç bir ifadeyle başını salladı. Çocuğa net bir biçimde korku empoze edemediğini, kendisinden uzaklaştıramadığını biliyordum.

Yutkundu. "Söylerim, abla."

"Tamam canım, öpüyorum. Numaram kayıtlı."

"E... evet," dedi şaşkınca. "Ben gideyim."

"Canını seviyorsa bugün gelmemiştir," diyerek tebessüm ettim. İçim rahat bir şekilde keltoş patronuma döndüm. "Ödememi alabilirim, teşekkürler."

"Şey... Serce Hanım, sanırım yüz lira eksik koymuştuk. Bir dakika, biz onu tamamlayalım."

Cingöz patron, kıza söylediklerimden sonra neler yapabileceğimi belli ki fark etmiş, geç de olsa hatasının kıyısından dönmeye karar vermişti. Evet, can sağlığı için iyi bir karardı.

Çünkü bozuk arabamın bitmemiş kredi taksitlerini ödeyebilmek için girdiğim bu zorlu işlerde bir liramı dahi içeride bırakmaya niyetim yoktu! Günlerdir vücudum can çekişiyordu.

"Patronların da ödeme günlerinde başına hep böyle talihsizlikler geliyor," derken tebessüm ettim.

Radar Rafet'i unutmuş değildim!

"Nasıl?"

Adam eksik olan yüz lirayı zarfa koyarken çekimser bir tavırla sormuştu. Kocaman gülümsedim ancak bakışlarım kurnazdı.

"Sanki..." diye mırıldanırken elimi eline değdirmeden, tiksinir gibi zarfı tuttum ve elinden çektim. "Sanki tam ödeme günü geldiğinde matematik bilginiz sıfırlanıyor. Tarih, saat, miktar... Tüm bilgiler! Ne dersiniz?"

Cin gibi bakışlarımdan gözlerini kaçırdı, hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve reddedercesine başını salladı.

"Yok efendim, size öyle gelmiş."

"Bence de sadece bana öyle gelsin... İnşallah diğer çalışan arkadaşlara da öyle gelmemiştir."

Mekândan ayrılan gençlere baktım, hepsi bana göre daha deneyimsiz, zavallı öğrencilerden ibaretti.

"Yarın bir gün, ara sıra kendi maaşlarının eksik yattığını söylerlerse... Ben duyarsam..."

Patronla göz göze geldiğimizde gülümsedim, avına yaklaşan panter misali sessiz sessiz mırıldandım: "Çalışan hakları, sendikaları ayağa kaldırır; efendime söyleyeyim, patron davaları... Bu tarz şeylerle yakından ilgilenirim. Hatta bir önceki iş yerimi komple batırmıştım, size söylemiş miydim?"

Patron hemen yakasını gevşetti, şimdiden dizleri titremeye başlamıştı.

"Aman efendim, yok yok! Öyle şey olur mu? Biz ödemelere dikkat ediyoruz." Uyanıklığımı fark ettiği için hemen ekledi: "Bizde bir hata olsa bile telafisi hemen yapılır, hiç merak etmeyiniz."

"Çok sevindim," derken duygusal bir anne gibi başımı salladım. "Ay çünkü çok yazık onlara, biliyor musunuz? Bu çocuklar üç kuruş için burada emek verip, kendilerini heba edip yeri gelince derslerinden geri kalıyorlar. Şimdi patronlar da o koltuğa geçince nereden geldiklerini bazen unutuyor, bir zamanlar bazı zorlukların içinden gelmemiş gibi davranıyorlar. Akşam ne yiyeceğini bütçesine göre hesaplamak zorunda olan toplumun büyük kesimi, bir şekilde haklarını paragözlerden korumak zorunda."

Adamın gözleri kocaman olunca hemen ekledim: "Yanlış anlamıyorsunuzdur inşallah. Siz hiç öyle biri değilsiniz! Yani, en son değildiniz. Değildiniz, değil mi?"

"Değilim tabii, efendim," dedi patron telaşla. "Hatta ben şimdi kendilerini arayıp yeniden bir sorayım; bir eksiği, bir ihtiyacı olan var mıymış?"

"Ne tatlı olur," diye abartılı bir şekilde gülüp sesimi yükselterek iyice bağırdım. "O zaman bana müsaade."

"İyi akşamlar, Serce Hanım."

Adamın iç sesiyle eklediği cümleyi duyar gibiydim: *Allah beni senin gazabından, dilinden, fitne fücurundan korusun!*

"Âmin," diye ekledim. "Cümlenizi korusun."

"Nasıl?"

"Hiç efendim, bana yine geldiler."

Veda ettikten sonra paramı sayarak çıkışa ilerledim. Gerçekten de eksik yoktu.

"Adam olacaksınız, olmazsanız zorla olduracağız!" diye homurdandım.

O sırada Ceyhun'dan yeni bir mesaj geldiğini gösteren bildirimle dikkatim yeniden telefonuma yoğunlaştı, o kadar masumdu ki benim dışarıda kendimden on kat güçlü adamlara kök söktürdüğümden habersizdi. Bozuntuya vermeye gerek yoktu.

Serce, pijaman ten renginin üzerinde pembe ayıcıklar olan mı?

Sırıtarak yanıt yazdım.

Bilmem ki deli. :)

Sırıtışım soldu. "Çocuk şu hâlimi görse bana ekmek vermezdi, gidip bir duş alayım. İyi ki telefonu tuşlu ve kamerası yok!"

"Serce, Ceyhun nasılmış? Sana bir şey söylüyor mu? Bize gitti gideli yazmıyor bile pezevenk!"

Yarım saat sonra kafamda havluyla borç hesabı yaptığım masamda canımla cebelleşirken Ufuk ahiret soruları sormaya devam ediyordu. Televizyonda *Muhteşem Yüzyıl* açıktı, dikkatimi oraya veremesem de sesi huzur veriyordu. Gelir ve gider makbuzlarına bakarken bir yandan ay sonu yaklaştığı için tutuşan kıçımın derdindeydim, bir yandan da zavallı arabamı hâlâ tamirden alamamış olmanın derin hüznünü çaktırmamaya çalışıyordum.

"Çok iyi canım, en son uyuyacaktı."

Ufuk şaşkınca saatine baktı. "Hayret, Ceyhun bu vakitlerde uyumazdı."

"Sabah ona tuvalet temizleteceklermiş, öyle dedi."

Ufuk'un derin bir sessizliğe kapıldığını görünce tebessüm ederek borç hesaplamasına devam ettim.

"Arkadaşlar, biz kredi borcunu zamanında ödeyemezsek başımıza tam olarak ne geliyor, bilen var mı?"

Mutfaktan elinde çay bardaklarıyla gelen Sırma bana mahcubiyetle gülümsedi.

"Şey, maalesef ben tam bilmiyorum."

Ufuk kafasını kaşıdı. "Valla ne olacak, donumuza kadar alırlar. Hatta kedileri bile alırlar!" Cin çarpmış gibi kafamı kaldırdığımda Ufuk güldü. "Şaka be, kedileri ne yapsınlar?"

"Öldürürüm onları!" diye homurdanıp fişleri bir bir önüme dizdim ve ay sonundaki gelirimi hesaplamaya devam ettim.

"Kuma zam gelmiş. Kedileri sokağa atıp gram altın alsaydım şu anda kuyumcu açabilirdim." Gözlerimi kıstım. "Ülkede kedi sevgisi dâhil her şey sınıfsal."

"Yani sen üst tabaka mısın?" diyen Ufuk bu bilgiyle aydınlanmıştı.

Ona gülümsedim. "Lütfen Avni'ye mukayyet olmak dışında seninle çok sohbete girmeyelim, canım."

Çocuk çayını höpürdetti. "Aşk olsun, nedenmiş?"

"Hesap kitap yapıyorum, senin beyin hücrelerine ne kadar az temas edersem o kadar doğru sonuçlar alırım."

Ufuk bana hak verir gibi başını salladı. "Hesabım kötü, bu konuda bir şey diyemiyorum."

Derince iç çektim, durum vahimdi. Tüm fişleri incele-dim, kurcaladım, hatta neredeyse parçalayacaktım! Yetmi-yordu işte, yine Sercesel krizlerim baş göstermeye başlamıştı.

"Arkadaşlar, ben yarın gece bir temizlik işine daha gide-ceğim. Çok geç bitecek ama parası fena değil. Sizden ricam İskender ve Miyavsu'nun kavga etmediğine, Paris'in mama-sını yediğine, İntikam'ın halıya işemediğine emin olun. Ay-rıca Avni'ye de genel anlamda mukayyet olabilirsiniz."

Ufuk onayladı. "Tamam canım, Avni kısmı bende." Sırma'ya pas verdi. "Kedileri sana bırakıyorum."

"Olur tabii, seve seve," diyen kız, kedilerin bugün neler yaptıkları hakkında konuşurken ilk kez kulağımı dört açıp dinleyemiyordum.

"İntikam, diğerlerinin kumuna işiyor diye bir terbiye eği-timine gittik ama bu sefer de halıya işemeye başladı, hay Allah'ım ya... Gerçekten adını aldığı kelimeye çekmiş bu ço-cuk."

Ağzımı kocaman açıp esnerken küçük sıpamın yaptığı şa-marıklıkları düşünüyordum. Maşallah, aynı Haydut gibiydi. Fazlası vardı, eksiği yoktu.

Ufuk'un belli belirsiz çıkan sesini işittim.

"Sabah radyoya erken mi gideceksin, Serce?"

Yanlış mı duyuyordum yoksa o ses tonunda bir acıma kı-rıntısı mı sezmiştim? Hayır, Ufuk duygusuz bir dümbelekti, böyle bir şey imkânsızdı!

"Hım hım," derken başım usul usul önümdeki masaya düştü. "Ay, azıcık kesivereyim."

Ufuk irkildi. "Kimi keseceksin?"

Ben ağzımın içinde bir şeyler geveleyip ağırlaşan başımı masaya bıraktığımda Sırma'nın son sözlerini işittim.

"Kestireyim demek istedi galiba. Bir haftadır bu masada sabahlıyor."

"Rüyasında beni görsün Ceyhun'um," diye tekrar esner-ken gözlerim tamamen kapanıverdi.

Sonra derin rüyalar gördüm. Anlatamam, sormayınız. Hiçbiri hayra alamet değildi!

BÖLÜM 15
AŞKLA DAYAK SANATI

Ufuk

Sırma'mla yaylana yaylana market alışverişi yapıyorduk. Raflardaki abuk sabuk ürünleri kızın suratına tutuyor, güldürmek için maskotluk yapıyordum. Evde çok işimizin olduğunu söyleyip beni terslese de maymunluklarımdan geri kalmıyordum.

Rafların arasında hoplayıp zıplarken yanımızdan geçmeye çalışan birinin market arabası, sevdiceğimin arabasına temas etti.

"Hop!" diye bağırdığım denyo geri dönerek bana baktı. "Hanımefendiden özür dilemeyecek misiniz?"

Sırma şok içindeydi. "Ufuk, bir şey yapmadı ki! Sus."

Adam kaşlarını çattı. "Nasıl?"

"Gel bana asıl," diye sırıttım. "Market arabasına temas ettiğiniz için hanımefendiden özür dilemeyi unuttunuz diyorum!" Sırma'ya dönüp gülümsedim. "Sen karışma, canım."

Adam sabır çeker gibi gözlerini yumdu. "Kardeşim, sabah sabah bela mısın? Oldu olacak hanımefendiyle aynı gezegende yaşadığım için de af dileyeyim. Hasbünallah!"

Sırma kolumu çekiştirip kulağıma fısıldadı. "Ufuk, bu adam seni çiğ çiğ yer, kalıbı iki katın. Yürü, gidelim."

Onu boş verip pişkince sırıttım.

"Evet! Müstakbel kız arkadaşımla en ufak bir temasınız için, gerekirse onun oksijenini çaldığınız için bile özür dileyeceksiniz."

Adam sustu, dudaklarını birbirine bastırdı. Bir şey söylemek isteyip söyleyememiş gibi görünüyordu, nihayetinde sabır çekti.

"Ya sabır! Kusura bakmayın, hanımefendi." Devamında bağırdı. "Bu mal herifle size kolay gelsin!"

Adam geriye dönüp giderken ağzımı kocaman açtım.

"Hödüğe bak!" diye söylendim öfkeyle. "Kibar olacağım diye kıçını yırttı. Neyse, hak ettiğimiz özrü aldık."

Yanımda gergince bekleyen kıza dönüp tebessüm ettim.

"Alışverişe devam edebiliriz, Sırma'm."

"Ya Ufuk, ne gerek vardı? Beni de utandırdın. Adam alt tarafı yanlışlıkla çarpmıştı." Saçlarını geriye savurup süt reyonuna ilerledi. "Ayrıca *müstakbel kız arkadaşım* ne demek? Biz böyle bir şey konuşmadık."

Peşinden tabana kuvvet koştum. "Aşk olsun! Ne demek konuşmadık? Benim gözlerimde sana yanan ateşin tüm şehri yangın yeri yapması mı gerekiyor, Sırma'm?"

Kız derince iç çekti. "Bu konuşmayı markette yapmasak mı?"

Hemen öne geçtim ve süt reyonundan bir kutu süt kaptım.

"Laktozsuz," diye açıkladım. "Senin bebek bünyene zarar gelmesin, bunu alalım, hayatım."

Sepete dikkatle yerleştirdiğim süte bakınca kendini tutamadı ve gülmeye başladı.

"Bu nasıl bir şeytan tüyüdür yahu? Bir şekilde saçma sapan tavırlarınla beni güldürmeyi başarıyorsun!" Sepetten aldığı bir ürünü şaşkınlıkla havaya kaldırdı. "Bu ne, Ufuk?"

"Bebek şampuanı, Sırma'm."

Kız birkaç saniye düşündü. "Ceyhun'la Serce'nin bebeği yok ki."

Bakıştık, gözlerimdeki çapkın parıltıyı yakalar gibi oldu.

"Senin saçların bebek gibi," diye dudağımı kıvırdım. "Sana aldım, yavrum."

Kız anlık şokunu atlattığında dudaklarından büyük bir kahkaha kaçtı, market arabasıyla dolaşan birkaç kişi şaşkınca bize bakınca çok tatlı bir utangaçlıkla dudaklarını kapatıp başını eğdi.

"Kızım öyle hareketler yapma, yerim ağzını yüzünü," diye dişlerimi sıktım.

"Ufuk!" diye ikaz edip yeniden kıkırdadı. "Götür şu şampuanı çabuk."

"Yok," dedim sırıtırken. "Bırakmam. Sen bebeksin."

"Değilim," diye homurdandı.

Sonra ikimiz de onun siyah kıyafetlerine, metalcilere benzeyen uzun, siyah saçlarına; dudağındaki ve burnundaki *piercing*'e, tasmayla zincir karışımı kolyesine, metal bileklerine baktık.

"Yok yok," diye başımı salladım. "Sen minik bir bebeksin, Sırma'm."

Bana laf yetiştiremeyeceğini anladığında alışveriş arabasını kasaya doğru sürdü.

"Serce bugün yine çok geç gelecek, o yüzden kedilerin bakımı bende. Yeni bir ev ayarlayana kadar borçlu hissetmek istemiyorum. Mama saatlerini de kaçırmayalım, yürü hadi."

"İstediğin zaman bana gelebileceğini biliyorsun," diye hevesle teklif ettim.

Bana bakmadan, "Yok," dedi. "Güvenmiyorum."

"Bana mı?" diye kaşlarımı çattığımda başını olumsuz anlamda salladı.

"Avni ile değişik bir habitatınız var. Yaşam stiliniz bana uymuyor, ben Serce ile mutluyum. Zaten Ceyhun da askere gitti."

"Vay ulan, bir kez daha Serce bana tercih ediliyor! Kahpe hayat!" Esefle iç çektim, işte kadim dostum Ceyhun'u da böyle kaybetmiştim. "Bir şey var bu Serce'de benim göremediğim, görsem de anlamadığım..."

Sırma ürünleri kasadan geçirirken güldü. "Zekâ, pratiklik, güç, espri yeteneği, kedi sevgisi..."

"Yeterli," diye homurdandım.

"Sen kedileri ihmal etme o zaman canım, ödemeyi ben hallederim. Mamaları gecikmesin. Siyah olanlar kuduruyor."

Sırma ürünleri poşete koydu ve kedi mamalarını eline aldı. "İskender'e sabah iskender sipariş ettim, Serce öyle söylemişti. O yüzden bugün pek kuduruk değil ama diğeri..."

"İntikam," diye araya girdim.

Sırma gözlerini kocaman açtı. "Hayatımda öyle bir kedi görmedim! İnsan gibi akıllı; dinliyor, duruyor, istediği yapılmayınca ortalığı birbirine katıyor."

"Benden akıllı," diye sırıttığımda Sırma başıyla onayladı.

"Kesinlikle. Aynı şekilde Avni'den de."

Yüzümdeki gülümseme silindi. Sırma bozulduğumu görünce kıkır kıkır güldü.

"Ben kaçtım canım, teşekkürler."

Uzanıp yanağıma bir öpücük bıraktığında kasiyere doğru bayılacağımı sandım. O mis kokusunu geride bırakıp bir ceylan misali seke seke eve ilerledi.

"Ya Rabbi şükür," diye soluklandım.

"Bu kız var ya... Beni nasıl etkileyeceğini çözmüş, abi. Hayır bak, bir öpücüğe bu kadar tav olmayayım diyorum da... Mümkün mü? Sen söyle!"

Kasiyer adamla bakıştık.

"Üç yüz seksen beş lira, doksan kuruş," dedi.

Dört yüz lira öderken şapşal şapşal sırıttım. "Üstü kalsın, abiciğim."

"Böyle bir sistemimiz yok, kasaya giriş yapan miktarlar gün sonunda hesaplanıyor. Bekleyin."

"Kalsın ya," diye sırıtırken Sırma'nın öptüğü yeri tutuyordum.

"Beyefendi uzatmayın, burada bahşiş sistemimiz yok."

Adam benden sıkılmış gibi bozuk paraları avuç içime saydığında, "İyilik de yaramıyor, anasını satayım," diye homurdanıp poşetleri yüklendim.

Market kapısından çıkıp kaldırımda hülyalı hülyalı ilerlerken hayaller kurmaya başladım.

"Neyse, ben şimdi eve gider, Sırma'm mutfakta güzel kokulu yemeğini yaparken biraz onu izler, sonra Avni gelmeden azıcık onunla..."

Biri yakamdan tuttuğu gibi beni havaya kaldırdı.

"Gel ulan yavşak it!"

Elimdeki poşetler yere düşerken gözlerim kocaman açıldı.

"Lan! Ne oluyor? İmdat!"

Bu, içeride Sırma'dan özür dilettiğim herifti. Şu an yerden bir metre yüksekte oluşuma bakılırsa bazı hesaplamaları yanlış yapmıştım.

"Oha!" diye korkuyla fısıldadım. "Abi, sen iki metre var mıydın ya?"

"İki on," derken pis pis gülüp dişlerini sıktı. Hücum moduna geçmiş gibi ayaklarım hâlâ havadayken beni yanındaki duvara yapıştırdı. *"Kalabalıkta yapılan artistliğin tenhada affı olmaz,* demediler mi sana?" diye tükürür gibi konuştuğunda altıma sıçmak üzereydim.

"De... demediler," diye gülümsemeye çalıştım. "Beni yere bırakır mısın lütfen? Ayıp oluyor, abiciğim."

"Senin içeride şov yapacaksın diye bana ettiğin laflar ayıp değil miydi lan dümbük? Şimdi sıçtım ağzına!"

Beni birkaç kez duvara çarpınca ciğerlerim söküldü sandım, adamı durdurmak için bağırırken Sırma'nın önden gitmiş olmasına şükrediyordum.

"Tamam abiciğim, döv ama nazikçe döv," dedim ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırırken.

"Dua et, adam gibi adama denk geldin de yanında kız varken sana sataşmadan kendimi durdurdum!"

"Allah razı olsun abim," dedim gözlerim yaşlı yaşlı. "Vallahi ben normalde..."

"Ben sana konuş dedim mi lan?"

Yüzüme doğru bağırdığında vahşi doğada savunmasız bir anımdayken ayıyla karşılaşmışım gibi çaresiz hissettim. Ayaklarımı sallıyor, çırpınıyor, beni yapıştırdığı duvardan kurtulmaya çalışıyordum. Herif on beygir gücünde olduğu için

kılımı dahi kıpırdatamadığım gerçeği, buradan cesedimin çıkacağını gösteriyordu.

"Allahümme seyyidina..."

"Aynen öyle, koçum! Son duanı et! Et ki bir daha her kuşun etinin yenmeyeceğinin, yanındaki kadına caka satacaksın diye gelene geçene laf atamayacağının farkına var."

Yemin ederim ki Osmanlı tokadından başka hiçbir ismi olamayacak o tokat suratımda patladığında sırat köprüsünün yarısından geri döndüm.

"Ya Rabbi şükür!" diye haykırıp yere yığıldığımda adam yakama yapışmış, üzerime eğilmişti ve çırpılmış yumurta kıvamındaki beynimi sarsmaya devam ediyordu.

"Yapacak mısın lan bir daha? Söyle!"

"E... evet," derken adamı çift görüyordum.

Ulan, ne vardı ben de vücut yapsaydım? Kahpe kaderime, çekirdek çitleyip kola içerek götü devirdiğim günlere sövdüm.

"Bir de evet diyor!"

Bir tokat daha yediğimde öleceğim sandım, kendimi dayağın şefkatli kollarına bırakıp öylece yığılıverirken fısıldıyordum.

"Ka... kafam," dedim kekelerken. "Kafam darbe aldı, hayır diyecektim!"

"Adam ol ulan!"

Tam o esnada beyaz atlı prensimle bakıştık. O korku salan duruşu, yiğido kimliği, bana doğru hızla koşuşuyla...

Evet, evet, bu oydu!

"Avni'm," diye fısıldadım.

"Ne oluyor lan burada?"

Avni, ondan beklenmeyen bir cesaretle adamın önüne geçtiğinde şaşkınca gözlerimi belerttim. Ulan bu yürek mi yemişti?

"Çekil sen! Karışma, benim hesabım onunla."

Adam, Avni'yi tersleyip yeniden bana saldırmaya yeltendiğinde Avni, elini adamın omzuna yerleştirdi.

Boyu yetmediği için parmak uçlarında hafifçe yükselmişti.

"Birader," derken boğazını temizleyip sesini kalınlaştırdı. "Bizim mahallemizde önüne geleni..."

Adam, Avni'ye de bir tokat patlatıp yanıma yıktığında ikimiz de çığlık attık. Bense Avni'ye sarılıp çoktan ağlamaya başlamıştım.

"Dostum!" dedim acı haykırışlarla. "Seni de dövüyorlar!"

"Tek kişi dövüyor!" diye düzeltip ağlamaya başladı.

"Ben sizi ikiye böler, sekizle çarpar, oradan kafalarınızı tokuşturup yetmiş sekiz kere si..."

"Onu söyleme!" Bağırdıktan sonra gözyaşlarımı sildim. Uzanıp benim için bu dayağa ortak olan kader arkadaşımın da gözyaşlarını sildim. "Avni, yanağın yanıyor!" diye fısıldadığımda o da benim yanağıma bakıyordu.

"Seninki yanmıyor, ateş yeniden icat edilmiş gibi kıpkırmızı parlıyor!" diye karşılık verdi.

Sonra hemen ayağa fırladı, adam bizim suratları yeniden elden geçirmeden önce yüksek zekâ kullanımını devreye soktu.

Bense hâlâ tasarruf modunda, cıvımış beynimle yerde yığılmış; kirpiklerimi kırpıştırıyordum.

"Raporu var," diye fısıldadığını duydum. "Lütfen bize acıyın."

"Ne raporu?"

Adam durdu. Soluk soluğa kalmıştı, geniş göğsünü ve yerden baktığım için on metre görünen cüssesini inceledim.

"Tanrı," diye fısıldadım. İkisi de bir anlığına bana baktıklarında dikkatleri dağılmıştı.

"Görüyorsunuz, sizi Allah sandı. İleri seviye akıl hastası."

Adam Avni'nin yakasına yapışacak oldu. "Ulan ben seni gebertirim, yalancı herif!"

Avni telaşla elini uzattı. "Durun, raporu göstereyim."

Gerçekten de telefonunda bir belge açmış olacak ki adama uzattığında suratı bozguna uğradı.

"Nasıl ya?" diye şaşkınca bana baktığında gördüklerine inanamıyor gibiydi. "Gerçekten de bunun fotoğrafı."

Avni heyecanla başını salladı. "Tabii! Aslında ben size durumu açıklamak için nazikçe yaklaşmıştım."

Adam utançla başını eğdi. "Ben... Affedersiniz abiciğim, gözüm dönmüştü. Çok özür dilerim."

Eğildi, beni tek hamlesiyle yerden kaldırdı ve dövülmüş bir paket olarak Avni'ye teslim etti. "Çok geçmiş olsun, bir daha dışarı yalnız yollamayın," diye öğütledi.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi çekip gitti. Yanağımdaki acı, patlamaya ramak kalmış dudağım ve Avni'mle öylece adamın arkasından bakakaldım.

Adamdan kurtulduğumuzu anladığımız o an birbirimize sımsıkı sarıldık, can dostum nazikçe sırtımı okşarken dokunduğu her yer acıyordu.

"Dostum," diye ağladım. "Beni dövdüler dostum; bir sanat gibi, bir şaheser gibi..."

"Beni de dövdü," diye titrek sesle cevapladı beni. "Geldim işte dostum, yüzün gülsün be..."

"İyi ki geldin," dedim geri çekilip gözyaşlarımı silerken. "Beni burada da yalnız bırakmadın."

"Ne sandın!" diye gururlu bir şekilde başını sallarken o da gözyaşlarını siliyordu.

"Ağladığımızı kimseye söylemeyelim," diye tembihledim.

"Ne zaman söyledim?" diye güven verdi.

Kendime gelebildiğimde adama gösterdiği belgeyi anımsadım, bir adım geri çekildim ve ona şöyle bir baktım.

"Avni," diye fısıldarken şaşkındım. "Sen bana deli raporu mu çıkarttırdın?"

Avni koluma girdi ve topallayarak eve yürümeye başladık.

"Yok," dedi acıyan yanağını tutarken. "Böyle durumlarda lazım olur diye sahte belge düzenleyen bir tanıdıktan yardım istemiştim."

"Öyle bir tanıdığın mı var?" diye şaşkınca sorduğumda Avni hevesle başını salladı.

"*YouTube*'dan ortak akımlar videosu çektiğim bir abiydi, ismi Hacker Kralı Şahsinan."

Beynimdeki cıvıma ufaktan azalıyor, eve yaklaştıkça güven hissi beni sarıp sarmalıyordu.

"Peki, gerçek hastane raporuna nasıl benzettin?"

"Onu doktor olan amcamdan istemiştim, bana gerçeğinin bir örneğini attı. Üzerine senin bilgilerini döşedim."

Bütün bu çaba, bütün bu emek... Dostumla bakıştığım o anlar bir ömre bedel gibi geçip gitti.

"Eh be Avni'm," dedim minnetle. "Dayak yiyeceğimi önceden hissetmişsin."

Mahcubiyetimi hissettirirken birlikte apartmanın merdivenlerini çıkmaya başladık.

"Hep yanındayım, canım dostum," dedi topallayarak çıktığımız basamakları güç bela aşarken. "Hayatındaki her zorlukta yanındayım."

"Peki, beni nasıl tanıdın?"

Duygulandığım için gözlerim dolmuştu, ona yaşadığım mağduriyetin acısıyla baktığımda bana şefkatli bir tebessüm yolladı.

"Bağırışından tanıdım, avazın çıktığı kadar haykırıyordun. Bu ses..."

"Bu ses," diye tebessüm ettim.

Avni saçlarımı okşadı. "*Bu ses, her zaman it havlamasına benzettiğim bu ses Ufuk'tan başkasına ait olamaz*, dedim."

Ne hissetmem gerektiğini bilmediğim karmaşık duygularda sürüklenirken birbirimize sarıldık.

Tam o sırada önünde durduğumuz kapı açılıverdi ve Sırma şaşkın bir çığlık koyuverdi.

"Ay! Delikten bakınca birbirine sarılan iki adam görünce korktum da... Sizmişsiniz."

Aynı anda Sırma'ya döndük. Yüzümüzü gördüğü an bir çığlık daha koparıp elleriyle ağzını kapattı.

"Oha! İnanamıyorum, yanaklarınız neden bu kadar kırmızı?"

Avni'yle aynı anda mırıldandık: "Düştük."

"İkiniz de yanağınızın üzerine, beş parmağın izi çıkacak şekilde mi düştünüz?"

Onaylarcasına başımızı salladık.

"Evet."

Kız daha fazla konuşamadan kapıyı tamamen açtı ve bizi içeri aldı.

Sırma bizi eve alıp yanaklarımıza buz kompresi yaparken Avni ile birlikte yan yana sessizce oturuyorduk.

"Bir şey olmuş ama bana anlatmıyorsunuz," diye homurdandı.

"Şuna bak," dedi suratını buruşturup. "Hayatımda ilk kez bu kadar şişen bir yanak görüyorum ben."

Sıra Avni'ye geldiğinde kızın elindeki buz torbalarını alıp Avni'nin eline tutuşturdum.

"Sen kendin halledersin," diye geveledim. "Sırma'nın senin suratına o kadar eğilmesine gerek yok."

Sırma gözlerini devirirken Avni hiç sorgulamadan buz torbasını alıp sakince yüzüne bastırmaya başladı.

"Bu kedi bir saattir put gibi beni izliyor, biraz korkuyorum."

Haydut karşı koltukta kıpırtısız şekilde Avni'ye dikkat kesilmişti.

"Bu kediye alıştık ama küçük olan da o ne yaparsa aynısını yapıyor."

Bu sefer yanındaki siyah yavru kediye döndük, o da aynı hareketsizlikle bize odaklanmıştı.

"İntikam, Haydut'u taklit ediyor," diye açıklayan Sırma tebessüm etti. "Bir de sabah yine o koltuğa işedi. Sanırım sahiplendi, kimseyi oturtmuyor."

Acıyan yanağımı tutarken iç çektim. "Bizi kimse şöyle sahiplenmedi."

Cümlem biter bitmez Sırma ile derin derin bakıştık; bu pek hayra alamet olmayan, kalp ritmimi hızlandıran bir

bakışmaydı. Eğilip yeniden yanağıma nazikçe dokunurken gözlerimi kapattım.

Dokunuşu tüy gibiydi. "Elini korkak alıştırma, Sırma'm."

Tepki vermeden nazikçe kompres yapmaya devam ederken Avni'nin telefonu yüksek zil sesiyle çalmaya başladı.

"'Mezdeke' mi o?" diye gözlerim kapalı sordum.

"Evet, bu aralar iyi geliyor."

Avni telefonu açmak için yanımızdan kalkarken, "Nereden çıktı bu ani ilgi?" diye kurcaladım.

Bu çocuğun her haltından mutlaka bir yumurta çıkıyordu.

"Sosyal medya akımlarında kullanılıyor, çağa ayak uydurmalıyım."

Sonra havalı bir biçimde telefonunu açtı ve yanımızdan uzaklaştı. Kulak kabartıp dinleyerek seslendiği kişiyi duymaya çalıştım.

"Alo? Evet, Terbiyesiz Aslan kanalının sahibiyim. Mercimeği Fırına Veremeyenler kanalıyla görüşecektim."

Sırma'yla birbirimize baktık.

Kız fısıldadı. "Ay, o ne dedi?"

"Sen kapat kulaklarını," dedim başımı sallayıp. "Bu çocuk kendini kaybetmiş vaziyette. Şöhret başını döndürdü."

Kız anlayışla başını sallayıp yeniden işine odaklanırken, "Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı. "Ben de sahne hayatında ilk çıkış yaptığım zamanlar bocalamıştım. Kamera önü devreye girdiği zaman işler değişiyor."

Bedenim put gibi hareketsizdi, ilk kez kendisiyle ilgili bir bilgiyi ben sormadan paylaşıyordu. Konuşurken sesi usul usul kısıldı.

Ulan! Tam da o film sahnelerindeki gibi ne anlatsa sabaha kadar dinleyecek kıvamdaydım. Dudakları öyle tatlı aralanıyor, gözleri öyle hülyalı bakıyordu ki bu kadar yakın temasken iyi olmak mümkün değildi.

"Benimle her şeyi paylaşabilirsin," cümlesi dudaklarımdan döküldüğünde ilk kez sesimde cıvık, pislik, mikroplu ğumdan eser yoktu.

O duru gözleriyle mahzun mahzun bana baktı. "Teşekkür ederim." Yanağımı okşar gibi komprese devam ederken, "Bu benim için çok değerli. İlk günden beri ürkmemem için elinden geleni yapıyorsun. Özellikle Avni'yi bulmak için o gün yaptıkların..."

Bir anlığına gözlerini kaçırdı. "Uzun zamandır kimse benim için bu kadar riskli bir şey yapmamıştı."

Ayağa fırlayıp, "Sırma'm!" diye haykırdım. "Sen emret, ben yaparım! Kurban olurum kaşına gözüne, burada dağ gibi bir adam senin emrine amade, kapında köle!"

Bağırdığım için yüzünü buruşturdu. "Çok sağ ol ama biraz sakin..."

Onun bu nazik ve çekici tavrı beni daha çok ateşlediğinde haykırdım.

"Tasma tak, köpeğin gibi gezdir beni! Hav! Hır! Hav hav!"

Kız, "Ay sus bağırma!" diye kızarken Avni bir anda koridorun ortasından kapının ağzına ışınlandı.

Telefonun ahizesini kapattı. "Lan yine ite mi dönüştün? Telefonda senin cinsini soruyorlar!"

"Avni, kaybol," dedim gözlerimi Sırma'dan ayırmadan. "Burada çok feci şeyler oluyor, arada kaynama."

Avni homurdandı. "Havlama o zaman, rezil ettin beni Mercimeği Fırına Veremeyenler kanalının yöneticilerine."

Gözlerim hâlâ Sırma'daydı. "Avni mercimeği ağzına, fırını kıçına sokarım! Bizi baş başa bırak, oğlum."

Avni kudurukluk seviyemi anlamış gibi, "Bu, beni bile yatağa atar," diye huylanıp hızlı adımlarla gözden kayboldu.

Giderken son cümlesi duyuldu. "Sizi dinliyorum abicim, kışkırtma videosu için ücret ne demiştiniz?"

Sırma'yla bakışmaya devam ediyorduk, iki psikopat kediyi görmezden gelmeye çalışmak dışında başka bir sorunumuz yoktu ve adrenalinim tavan yapmıştı.

"Kaldık yine biz bize," diye sırıttım. "Anlat meleğim, her şeyi anlat, sabaha kadar dinlerim."

"Biraz sakin olsan birbirimizi dinleyeceğiz aslında," diye iç çekip buz torbalarını toplamaya koyuldu.

Benden hafifçe uzaklaştığını gördüğüm an bileğini tuttum. "Gitme."

Kız önce bileğini tuttuğum elime, sonra yüzüme baktı. O güzel, iri gözleri ve asi dalgalarla yüzünü çevreleyen saçları, onu tanıdığım günden beri rüyalarımı süslemeye devam ediyordu.

Hadi oğlum, diye kendimi gazladım. Şimdi değilse ne zaman?

"Sırma, çocuklarımın anası ol."

Kızın gözleri kocaman açıldı. "N... ne?"

"Çok mu hızlı oldu?" diye utanarak soluklandığımda biraz düşündüm. "Yani doğmamış evlatlarımın yuvası olacak yumurtalıklar seninkiler olsun istiyorum ve..."

Kız elektrik çarpmış gibi yerinden fırladı. "Iyy! Ufuk, bu nasıl bir cümle?"

"Yemin ederim ki sapık değilim," dedim telaşla. "Seninle takılmayı değil, ciddi düşündüğümü anlatmaya çalışıyordum. Kurban olayım kaçma!"

Kız suratını buruşturdu. "Böyle cümlelerle olmaz bu ama... Biraz sakinleş ve düşünmeden konuşmaya son ver. Biz daha birbirimizi yeni yeni tanıyoruz."

Hevesle başımı salladım. "Aşk sonsuza kadar aynı heyecanla defalarca tanışmak değil midir, Sırma'm?"

Bir anlığına şaşkınca bakakalsa da gözleri gözlerimden ayrılmıyordu, benden afili cümleler beklemediğini çok iyi biliyordum. Bu fırsatla cümlelerimi devam ettirdim, yokuş aşağı gazlıyor gibiydim.

"Hem ben seni yeni tanımıyorum ki... Sen de zamanla tanırsın beni, emin ol. Ben senin konser hayatından ve röportajlarından; en çok mercimek çorbasını sevdiğini, konser çıkışlarında iki gün telefonunu kapatıp uyuduğunu, peluş oyuncaklara bayıldığını ve onlar olmadan uyuyamadığını, hatta muhtemelen bu yüzden son zamanlarda iyi bir uyku çekemediğini bile biliyorum."

Kız ikinci bir şok dalgasıyla kaşlarını kaldırdığında bir koşu gidip televizyon ünitesinin arkasına sakladığım hediye paketini getirdim. Kızı nazikçe koltuğa oturtup hediyeyi eline tutuşturduğumda hareket dahi edemeyeceği kadar büyük bir şaşkınlık yaşıyordu.

"Bak," dedim hevesle. "Aslında seni yemeğe çıkarıp verecektim ama vakit olmadı, hadi aç. Sana aldım."

Kucağındaki hediye paketine bakarken masumca sordu. "Bana mı?"

"Sana," diye otuz iki diş sırıttım.

Nefesimi tutup paketi açtığı anları saniyesini dahi kaçırmadan izledim, o kadar masum, o kadar güzel görünüyordu ki öleceğim sandım ulan!

"Cennetteki bir huri gibi..." diye fısıldarken büyülenmişçesine onu seyrediyordum.

Paketten nazikçe çıkardığı lila file baktı. "Lila fil!"

Heyecanla başımı salladım. "Geçen yıl ekim ayındaki konserinin sonunda, kuliste görüştüğün bir hayranın sorusuna çocukken en sevdiğin oyuncağın bu olduğunu söylemiştin."

Şaşkınlığı mümkünmüş gibi daha da büyürken file bakan gözleri doldu.

"İnanamıyorum, o video sadece yüz izlenme falan almıştı. Nasıl bulabildin?"

"Ben seninle ilgili her şeyin ilk izleyicisiyim."

Sesimdeki yavşaklıktan arınmış duygusal ton, kızın gözlerini bana çevirmesine ve dudağının titremesine sebep oldu.

"Ufuk," diye fısıldadı. "Beni çok şaşırttın."

Fırsattan istifade yürümedim, koşmadım, uçtum!

"Bana bir fırsat versen daha neler yapacağım," diye güven verici bir şekilde gülümseyip ellerine uzandım.

O fili, bense onun ellerini tutuyordum.

"Ben çok ciddiyim Sırma, daha önce hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Yemin ederim, köpek gibi heyecanlanıyorum seni görünce..."

"Onu anladım," diye kıkırdamaya başlarken dolu dolu olan gözlerini sildi. "Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum, beni çok şaşırttın."

Tam ağzımı açmış, güzel bir cümle yapıştırıverecektim ki koridorda tuvalete yürürken yüksek sesle telefonla konuşan Avni bizi böldü.

"Hayır abi, o video tutmaz, istatistikleri inceledim. *Kim daha hızlı sıçar* konseptli bir şey yapsak?"

İkimiz de aynı anda suratımızı buruşturduğumuzda Avni'nin tuvalete girdiğini duyduk.

"Hayvan herif!" dedim öğürmemek için zor dururken. "Kafayı yedi." Hemen tekrar Sırma'ya yöneldim; önünde diz çökmüş, ellerini tutuyordum. "Biz konumuza dönelim, Sırma'm. Ne diyorduk? Daha önce hiç bu kadar ciddi olmadığımı anlatıyordum."

Kız usulca ellerini avuçlarımdan çekti, ben heyecanla ne söyleyeceğini beklerken gözleri lila fil ile benim aramda gidip geliyordu, bir çekincesi olduğu belliydi.

"Dışarıdan bakıldığında epey tersi görünüyordu aslında," diye sessizce mırıldandı. "Yani açık konuşmak gerekirse, senin tek bir kişiye sadık olabileceğin ve ayran gönüllü olmadığın konusunda..."

"Seninle görüştüğümüz günden beri hayatıma kimse girmedi!" diye atıldım.

Heyecanla koltuğa tırmanıp yanına oturdum, bana inanması için her şeyi yapmaya hazırdım. Ulan, o böyle tatlı tatlı bakarken neler yapılmazdı ki zaten?

"Daha önceki ilişkilerin..."

Sesindeki tedirginlik beni tanımaya çalışırken çekindiğini gösteriyordu, hemen atıldım: "Sadece bir ilişkim oldu," diye dürüstçe açıkladım.

Kız yeniden kucağındaki oyuncaktan başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

"Bu tuzak bir cevap. Dürüst ol, kaç flörtün oldu?"

"Yirmi sekiz," dedim heyecanla. "Yemin ederim dürüstüm."

Gözlerini kocaman açtı. "Oha Ufuk! Harem kurmuşsun!"

Kaşlarım çatılırken paniklememek için yutkundum. "Sırma'm, aramızda güven bağı olsun istiyorum. O yüzden dürüst bir şekilde yediğim naneleri itiraf etmeye hazırım."

Bu cümlelerimle beraber biraz dinginleştiğini görünce hevesle devam ettim: "Benim öncem de sonram da sadece sen ol istiyorum. Bundan sonra benden tek bir cıvık hareket görmeyeceğine, seni üzmeyeceğime, her zaman koruyup kollayacağıma..."

Bu esnada Avni tuvaletten çıktı ve mutfağa doğru yürürken kapımızın önünden yüksek sesle konuşarak geçti.

"O zaman takipçilerimden biri bana bok hediyesi göndermiş gibi canlı yayında kutu açılımı yapalım. Fakat kutuda ne olduğunu bilmiyormuşum gibi davranırım. Epey izlenir, abiciğim. Evet, evet, sen sıçacaksın. Paketleriz, aynen öyle."

Olduğum yerden vahşi bir hayvan gibi kapıya doğru koşup kükredim. "Ulan sana o boku yediririm, pislik! Yeter ulan! Midesiz angut! Planlayarak mı konuşuyorsun? Bilerek yapıyorsun, hayvan herif!"

Avni şaşkın bir bakışla hemen mutfağa koştu ve kendini içeriye kilitledi. "Yok abi, alt komşunun şımarık bebesi bağırıyor. Kedi videosu olmaz, onu geçelim. Kedilerin sahibine yakalandık, *bir daha videolarını izinsiz çekersen seni dava ederim, kedilerin kumunu da sana canlı yayında yediririm*, dedi."

"Seni Serce'nin elinden almamak lazımdı!" diye haykırdım tükürürcesine. "Hasbünallah! Sabır ver!"

Söylenerek yeniden salona döndüğümde Sırma bıraktığım yerde oyuncağı okşuyordu. O ince parmakları ve yumuşak dokunuşları, sıcaklığını hatırlamamı sağlayınca hemen eridim, bedenim gevşedi.

"Ne diyorduk, Sırma'm?" diye gülümserken iç çektim. "Sana cesur ve babayiğitçe ömür boyu seni koruyup kollayabileceğimi anlatıyor..."

Sırma gözlerime baktı ve aniden sözümü kesti: "Ufuk, ben senin dayak yediğini gördüm."

Suratım bembeyaz kesilirken kız nazikçe ekledi: "Kedileri kontrol edip balkonu kilitlemeye çıkmıştım, o sırada sesleri duydum. Üstelik seni kurtarmaya gelen Avni'nin de dayak yediğini gördüm." Sesi kısıldı. "Yani sen söylersin diye bekledim, utanmanı istemem ama..."

"Canım, o tam öyle olmadı," dedim erkeklik gururum paramparça olurken. "Şimdi şöyle ki o lavuk yeniden karşıma çıktı, ben de *ne bakıyorsun ulan*, dedim. Bu da *pardon abi*, dedi. Ben de *pardonuna racon ulan*, dedim. *Çıkma yoluma, hanımefendi bir daha markete uğradığında da destur çekip iki adım gerile*, diyerek uyardım. *Tamam abi*, dedi. Başka ne diyecek tabii? Ama var ya dizleri nasıl titriyor... *Titreme lan*, dedim. *Adam ol, kalıplı bir duruşun olsun, hanımlara nasıl davranacağını öğreteyim, gel*, dedim."

Sırma sessizce beni izliyordu. Böbürlendim, sesim biraz kalınlaştı.

"Hatta sana göstereyim," diye ayağa kalktım. "Şöyle üzerine doğru bir adım attım. *Gel bakalım, bileğinin kuvvetini ölçelim, bana bir tane indir*, dedim. *Aman abi kurban olayım, yapamam*, dedi. Canın acır, fasa fiso zırvaladı. *Ben yabancı sayılmam, gücünü göster de boyunun ölçüsünü alayım*, dedim."

Adamın iki metre boyunu hatırlayınca sesim titrer gibi olsa da çaktırmadım, elimi birini boğazlıyormuşum gibi boşluğa doğru havaya kaldırdım.

"Şöyle bir sıktım ümüğünü, *savun lan kendini*, diye bağırdım. Ama bu nasıl titriyor; *kurban olayım o bakışlarını üzerimden çek, ben senin gibi erkeği daha görmedim, rastlamadım*, diyor! Dedim ki *savun kendini, bu sana verdiğim son şans*. Sonra bu iyice korktu tabii, baktı ki işin içinden çıkamayacak, ben bunu ayaküstü doğrayacağım, bana bir tokat atmaya çalıştı. Tabii, bileğini havada yakalayıp kolunu çevirdiğim kısmı görmemiş olabilirsin, o sırada ben çok güçlü bir hamleyle, karizmatik bir biçimde adamın boynuna..."

Avni paytak paytak yürüdüğü orangutanlı panduflarıyla içeri girerken telefonuyla ilgileniyordu.

"Ufuk, bizi döven adamın internetteki profilini buldum, kardeşim. Kick boks şampiyonuymuş. Demek ki ondan dişlerimizi kıracak kadar sağlam indirdi, buna bir daha rastlarsan özür dileyip yoluna devam et. Bu sefer ben bile kurtaramam seni."

Avni'ye bakarken nefes alıp verişim yavaşladı, zaman durdu. Cinayet fikri hiç bu kadar cezbedici olmamıştı. Tam dişlerimi sıkmış, üzerine atılacaktım ki Sırma elini uzatıp göğsüme koydu.

"Şey ben zaten en başından itibaren balkondaydım," diye mırıldandı. "Bilgin olsun. Sadece utanırsın diye sesleneme-dim ya da araya giremedim. Ama istersen bir dahaki kavgalarda aşağı gelir..."

"Yok, daha neler!" diye itiraz edip ayaklanırken kan beynime sıçramıştı. "Yanlış görmüşsün kızım, benim anlattığım şekilde oldu. Sen o herifin son hâlini görseydin anlardın, mahvettim adamı. Sen bir de karşı tarafı gör!"

Avni telefona o kadar dalmıştı ki bizi duymuyordu.

"Ufuk, bu adam için yorumlarda öğrencileri, *abim hem stilar hem pompalar* yazmış. Bak bu herif sağlam pabuç değil, seni yakaladığı yerde ters çevirip..."

Kıpkırmızı olmuş suratımla Avni'yi yere kapaklayıp var gücümle saldırdım. "Yavşak oğlu yavşak, ulan beyinsiz amip, ben seni o duvarlara dayamazsam şerefsizim ulan! Avni yemin ederim ki çeneni kapatmazsan..."

"Ay deli, imdat!" diye bağırıp, çırpınmaya başladığında boşluğumdan faydalanıp sürünerek tekrar mutfağa kaçtı. Sırma'ya daha fazla rezil olmamak için peşinden gidemedim.

Bu sırada ortalıkta koşturan yavru kediler, sürünen Avni'yi görüp ilgilerini çekmiş gibi onu taklit ederek bir tren gibi onu takip ettiler.

Ayağa kalktım, üstümü çırptım ve geriye döndüm. Odanın içine hızlı adımlarla ilerlerken çabucak açıklamaya giriştim.

"Canım, sadece bir yanlış anlaşılma," diyerek zoraki bir tebessüm yolladım. "Bu çocuk tam anlatamadı..."

Sırma oturduğu yerden tatlı bir tebessümle bana bakmaya devam ediyordu. Başını hafifçe sağa eğip yumuşak bir sesle konuştu: "Benim için kazanman ya da kaybetmen değil, cesaretin yeterliydi."

Şaşkınlıktan sustuğumda bu kez konuşan oydu, yanına oturmam için iki kez koltuğa dokundu.

"Yanağına tekrar bakalım, gel. Senden ricam, benim ya da bir başkası için kendini riske atacak hiçbir hareket yapmaman."

Göğsümü kabartıp böbürlendim. "Olur mu öyle şey, canım? Ben seni koruyamayacak mıyım?"

Kız yanına oturduğumda daha çok gülümsedi. "Koruyamayacaksın," diye mırıldandı. "Herkes herkesi, her koşulda koruyamaz, Ufuk."

Ulan, kızın gözünde sağlam çizdirmiştik karizmayı! İmamın abdest suyuna işeyip kaçan gavur Avni, beni burada da bir güzel rezil etmeyi başarmıştı. Zaten hayatında hayırlı olan ne vardı ki bana hayrı dokunacağını sanmıştım?

"Olmaz, Sırma," dedim başımı hızla iki yana sallarken. "Öyle bir şey yok!"

Sırma nazikçe tekrar yanağıma dokunup yanan yeri biraz üfledi, hassaslaşan tenim hemen acıyınca dayanamayıp suratımı buruşturdum.

"Var," diye fısıldadı. "Hayatta başına ne geleceğini kimse bilemez. Sen beni istediğin kadar korumaya çalış, yanımda olamadığın zamanlar ne olacak sanıyorsun? Bu, insanı sadece panikatağa sürükler, Ufuk. Ayrıca ben, bir erkek beni korusun diye sana sığınmadım. Hayatım boyunca da öyle bir derdim olmadı. Aksine, benim ailemde kaçtığım şey tam olarak buydu. Dış dünyanın beni ezip geçeceğini düşündükleri için elimden alınan özgürlüğüm ve mutluluğum için savaştım. Bu yüzden beni gerçekten korumak istiyorsan, sana zarar gelmeyecek şekilde davranman yeterli. Kimseyle boy ölçüşmek zorunda değilsin."

Nutkum tutulmuştu, kirpiklerinin altından tatlı tatlı gözlerime baktı.

"Hiçbir kadının, bir erkeğin himayesinde olmaya muhtaç olmadığı gibi hiçbir erkek de kendi hayatını bir kadın için riske atmak zorunda değildir. Bunu içinden gelerek yaptığını biliyorum ancak dünyadaki herkese ne senin ne de benim gücüm yeter. Üstelik dışarısı psikopat dolu. Sana zarar geldiğinde benim ne hissedeceğimi sanıyorsun? O yüzden hayatım

boyunca benim uğruma dışarıda kavga edip, eski çağlardaki gibi mızrakla savaşacak bir adam arayışında olmak yerine, yalnız kaldığımda kendimi nasıl koruyacağımı öğrenmeye çalıştım. Çünkü bilirsin, herkes günün birinde yalnız kalır."

Yutkundum. "Öyle deme, içimi deştin."

"Öyle ama," diye tebessüm etti. "Ben hayatın gerçekleriyle biraz erken tanıştım. Bu yüzden senden beklentim, yanımda olduğunu hissettirirken bunu ikimize de zarar gelmeyecek şekilde yapman. Beni asıl etkileyen, beni asıl mutlu eden..."

Gözlerini elindeki file çevirdi, gülümsemesi büyürken fısıldadı: "Bu."

Yanağımla işini bitirdiğinde buz torbasını ikinci kez uzaklaştırdı ve derin bir nefes verdi.

"Son olarak," diye ekledi. "İlk gün abilerim beni otobüste bile bulduklarında gerçekten çok korktum. O anlarda tam olarak nasıl davranmam gerektiğini hâlâ idrak edemiyorum, o yüzden dışarıdan beni korumalıymışsın gibi hissettirmiş olabilirim. Sana böyle bir vazifenin sorumluluğunu yüklediysem üzgünüm. Sadece sığınmam ve geçici olarak güvende hissedip mantıklı bir yol çizmem gereken bir çatıya ihtiyacım vardı."

Başını kaldırıp bu eve baktı, kedilerin miyavlamasını dinledik, sonra göz göze geldik.

"Onu da beni Serce'yle tanıştırarak başardın zaten," diyerek kocaman gülümsedi. "Kendimi ilk günlere göre çok daha iyi hissediyorum. Salih'le konuştuk, bana güvenli bir sitede bir ev ayarlamaya çalışacak. Kısa bir süre sahne almayacağım için para kısmını birkaç aya çözeceğim, gerisi zaten bir şekilde hallolur. Serce ve tüm arkadaş grubun o kadar samimi, sahiplenici, iyi insanlar ki ömür boyu size borçlandım."

"Ne borcu?" diye tersledim kaşlarımı çatıp. "Duymamış olayım. Herhâlde öyle yapacaktık!" Ortamı biraz gevşetmek için sırıttım. "Ne de olsa müstakbel yengeleri."

Sırma yeniden gülmeye başladığında uzanıp dolan gözlerini nazikçe sildim, yüzünü bir süre avuçlarımın arasında tuttum, gözlerini benden kaçırdığı an kalp atışım daha da hızlandı. Bundan öncesinde nasıldık, bilmem ama şu andan sonra bir şeylerin feci hâlde değiştiğini biliyordum.

"Sırma," diye fısıldadım. "Hiç şakam yok. Benimle kal. Böyle merhametli, akıllı, yetenekli bir kadını hayat bana göndermişken kaybedersem Allah benim belamı verir."

Kıkırdadı. "Hayret, güzellikle ilgili bir şey söylemedin."

"Ona kelimelerim yetmiyor, gözlerim anlatır," diye iç çektim. "Toptan harikuladesin be kızım işte... Daha nasıl anlatılır?"

Uzandım, elini nazikçe dudaklarıma götürüp bir öpücük bıraktım.

"Bu sapın bir çiçeğe ihtiyacı var artık, bu aptal çocuğun baharı yaşamaya ihtiyacı var."

Sırma kıkırdadı; sesi öyle melodik, öyle güzeldi ki korkmasın diye azgınlık yapamıyordum.

"İsteyince ne kadar tatlı dilli olabiliyormuşsun öyle," diye laf attı.

"Allah'ın özene bezene, boş vaktinde yarattığı sen varken camış Avni'ye mi edecektim bu lafları, canım? Elbette isteyince hak edene, hak ettiği şekilde iltifat edilmeli."

"Beni bu kadar güldürmekten vazgeç!" Yeniden omuzları sarsılırken o şen kahkahası odayı doldurduğunda kocaman sırıtıyordum.

Tam o anda, gözlerine ve inci gibi parlayan dişlerine bakarken anladım: Buydu, yıllardır eksik olan şey buydu. Bulmuştum işte ulan! Bu kez olmuştu!

"O zaman müsaadenle bizi evrenin en uyumlu, en çıtır, en seksi çifti ilan edebilir miyim, Sırma'm?"

Kız gülmekten yaşaran gözlerini bir kez daha sildi. Mor file baktı, sonra yeniden bana, yeniden file, yeniden bana, yeniden file...

"Daha önce bir fil tarafından kaderim belirlenmemişti," derken hâlâ sırıtıyordum.

Koca bir tebessümle başını salladı. "İlan edebilirsin sanırım."

Sırma'yı kucağıma alıp bağırdım: "Gol!"

Kızı sırtıma atıp salonda koşturmaya başladığımda hayvan gibi anırıyordum.

"Allah'ım, gol! Gol ulan, gol! Oldu lan!"

"Ufuk, indir beni!"

Tepeye çıkarıp baş aşağı sarkıttığım kız telaşla haykırırken ben dişlerimi sıkarak boğazımı yırtıyordum.

"Gol ulan! Başardım ulan! Yaptım! Ben yaptım!"

Kızın saçları aşağı doğru sallanırken salondan koridora, koridordan salona, oradan mutfağa koşturuyorduk. Çığlıklarımızı duyan Avni, kendini kilitlediği mutfak kapısını aralayıp şöyle bir bize baktı.

"Alo? Abiciğim maç konsepti de olabilir, şimdi aklıma geldi. Stadyumda dayak yemişim gibi bir şey çekebiliriz. Karşı takımın formasını giyerim. İyi bir izlenme getirir."

Ben gol sevinci yaşar gibi bağırırken Avni aşağılık bakışlarıyla beni inceleyip tekrar kapıyı kapattı. Bu sırada kedilerin

hepsi duvar kenarında yan yana dizilmiş, patilerinin üzerinde öylece bizi izliyordu.

Kedilere bağırdım. "Evleniyoruz ulan! Kalkın halaya!"

Miyavsu minik bir mırıltı çıkardı; Paris, anası Haseki gibi küstah bir bakış atıp kıçını dönerek odaya ilerledi. İskender ne söylediğimi anlamış gibi olduğu yerde zıplayıp birkaç kez zıplarken İntikam *yerinde dur lan* der gibi kardeşini boğmaya kalkıştı.

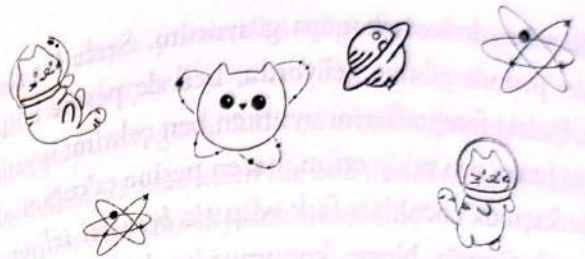
Sırma baş aşağı sallandığı yerden bağırdı. "Ben evleniyoruz demedim, Ufuk!"

Avazım çıktığı kadar, boğazım parçalanana kadar bağırıp kızı salladım.

"O da olacak be güzelim! O da olacak, merak etme!"

Tam o esnada, Avni bir kez daha güzel giden her şeyin bekçisi olarak mutfaktan çıktı.

"Sizinle çok önemli bir mesele konuşmamız gerekiyor."

BÖLÜM 16
BORÇ BATAĞINDA KIRK TAKLA

"Çok önemli bir konu için konseyimiz toplanmış bulunmakta. Öncelikle katılım gösterdiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Avni ciddiyetle açıklamaya giriştiğinde ensesine bir tane patlattım.

"İki kişiyiz zaten, aptal! Gir artık şu konuya."

Avni öksürdü ve yakasını düzeltti. "Tamam canım, bir saniye. Daha önce kimse beni bu kadar ciddiye almamıştı. Özel hissettim."

Sırma da bıkkınca ofladı. "Hadi, Avni! Ne oldu?"

Avni önümüze bir zarf koydu, içinden bazı belgeler görünüyordu. Anlamadığımız için Sırma'yla beraber zarfa uzandığımızda, içinde Serce'nin gizlice çekilmiş fotoğraflarını bulduk.

"Lan bunlar ne, sapık? Kızı niye çektin?"

Sırma da fotoğrafları inceliyordu. "Serce uyuyor. Serce işe gidiyor. Serce iş yerinde çöp çıkarıyor..."

"Arkadaşlar!"

Avni aniden bağırınca irkildik, suratında onda hiç görmediğim katı bir ifade vardı.

"Müsaade ederseniz konuya giriyorum. Serce bir süredir gizli işler peşinde gibime geliyordu, ben de peşine birilerini taktım. Evdeki fotoğraflarını uyurken ben çektim; iş yerindekiler için bazen ben takip ettim, bazen peşine taktığım adam. Gerçi birkaçında çocukları fark edip *siz beni mi izliyorsunuz lan*, diyerek dövmüş. Neyse, konumuz bu değil."

"Tamam da niye takip ettin kızı, ruh hastası?" diye bağırdım.

Avni iç çekti. "Çünkü... Halledilmesi gereken bir meselemiz vardı. Ceyhun askere gitmeden önce bize ne dedi, Ufuk?"

"*Korkuyorum* demişti."

Avni dişlerini sıktı. "Lan! O değil, sonraki."

"Başına kötü bir şey gelirse nasıl kaçacağını..."

Avni bıkmış gibi bağırdı. "Ceyhun, Serce'yi bize emanet etmedi mi, eşek herif? Onu diyorum!"

"Avni, açık konuş artık!"

Sırma'nın da ısrarları sonucu Avni ağzındaki baklayı çıkardı.

"Ya siz fark etmediniz mi? Serce'nin hayat enerjisi mum gibi söndü, oğlum! O böyle bir kız mıydı? Eve geliyor, ne kedilerle ilgilenebiliyor ne düzgün bir şeyler yiyor ne de bize sataşacak mecali var... Yalnızca bunlar da değil, kız mutsuz resmen. Hisleri çekilmiş gibi! Ben de evde uğraştığı kâğıtları kurcaladım. Araba alırken borç için kredi çekmiş. Sonra ödeyemeden araba yeniden kaza yapınca borcu katlanmış. Ceyhun'la halledeceğiz diye konuşmuşlar ama anladığım kadarıyla Serce o askerden gelmeden önce bu borcu halletmenin peşinde."

Bir sır veriyormuş gibi masaya eğilerek fısıldadı: "Bu yüzden radyodan çıktığı gibi ek işlere gidiyor; gece gündüz demeden bulaşık yıkamalar, çöp taşımalar, garsonluklar... Ne bulursa çalışıyor."

Masaya yumruğunu indirince korkuyla geriye sıçradık.

"Affedersiniz ama kızın bir bok temizlemediği kaldı, arkadaşlar! Buna kim dur diyecek ulan? Biz!"

Avni âdeta ezberlediği bir marşı okuyormuş gibi ayağa kalkıp haykırmaya başladı.

"Zamanında bize çok zorluklar çıkarmış olsa da... Bize kalp ritim bozukluğu hastalıkları yaşatmış olsa da... Bizi panikatak hastası yapmış olsa da... Bizim ruh sağlığımızı bozsa da... Bizi canımızdan bezdirse de... Her zaman önce kendini düşünüp bizi riske atsa da... Laflarıyla ve kinayeleriyle ocağımıza incir ağacı dikse de..."

"Size neler yapmış bu kız ya," diye fısıldayan Sırma şaşkındı. "Ciddi mi bu?"

"Abartıyor," diye mırıldanıp Avni'nin tişörtünü çekiştirdim. "Otursana lan."

"Neyse, ne yapmış olursa olsun o bizim canımız. Ceyhun'umuzun biriciği, kedilerin anası. O yüzden hep beraber destek olmalıyız."

Sırma hiç düşünmeden, "Ben varım," diyerek kararlılıkla başını salladı.

Daha dün tanıdığı insanlar için koşulsuz desteğe hazır olması beni bir kez daha feci etkilerken yutkundum ve Avni'ye döndüm.

"Ne kadar paradan bahsediyorsun?"

Sırma, "Bende para yok ama ucundan tutabileceğim bir iş varsa..."

"Sen dur, Sırma'm," diyerek elimi kaldırdım. "Hepimiz biriz."

Avni önümüzde makbuz dökümlerini çıkardı. "Arkadaşlar, üzgünüm ama kötü yola düşsek bile kolay kolay ödeyebileceğimiz bir meblağ değil. Ayrıca kötü yola düşmek de istemem zaten. Hep birlikte birikimleri ortaya koyalım desek yine bu banka borcu bitmiyor."

"Ceyhun'dan da destek kabul etmediği için kendini bu kadar sıkıyor demek," diye başımı salladım. "Salih'ten yardım istemeye de utandı belli ki. Eğer ona gidersek gururu incinebilir, bunu göze alamayız. Bize de bir şey sormadı. Direkt kendisi halletmeye çalıştı."

Bir süre masadaki fotoğraflara baktık, Avni psikopatı eve gelip geceler boyu masada uyuyakalan Serce'nin ağzındaki salyayı bile fotoğraflamıştı. Serce şunlardan birine denk gelse bunu mahremiyet işgalinden dava ederdi.

"Hayır, biz Serce'nin uyuyakaldığını zaten görüyorduk, neden fotoğraflarını çekme gereği duydun? Mallığın kafama bir türlü yatmıyor, Avni."

Avni yuvarlak suratındaki çıkık şakaklarını ovuyordu. "Konumuz bu mu sence? İşimi ciddiye aldığım için yaptım."

"Evet Ufuk, konuya odaklanalım," diyen Sırma'mın güzel yüzü belirgin bir endişeyle kaplanmıştı. "Nasıl yapsak ki? Aklıma da bir şey gelmiyor."

Avni yine tehlikeli bir tınıyla konuştu: "Ben bir şey düşündüm."

"Al işte," dedim. "Yumurtlamak için bekliyormuş."

Avni beni umursamadan Sırma'ya odaklandı.

"Sosyal medyada büyük paralar dönüyor, arkadaşlar. Uzun süredir oraya hâkimim. Çağı yakalama konusunda iyi olduğumu söylemiştim. İyi izlenmeler kasacağımız, sağlam para kazanabileceğimiz birkaç konsept video çekersek bu paranın bir kısmını toplayabiliriz. Üstelik bu herhangi bir işe saatler harcamayı gerektirmez, oldukça pratik." Neresine sakladığını anlamadığım kamerayı çıkarıverdi. "Bugün başlayalım!"

Sırma'nın aklına yatmıştı. "Olur, çok mantıklı. Helal sana, Avni!"

Ben hemen lafa girdim: "Sırma! Bunun konuştuğu konuları duymadın mı sen? Kim hızlı sıçacak falan... Saçmalama!"

Avni bana pislikmişim gibi baktı. "Onu seninle ayrı çekeriz, hanımefendiyi dâhil edecek değilim, hayvan Ufuk. Bizim için farklı videolar çıkardım. Hadi, kalkın gidiyoruz."

Ben emin olamayarak yerimde kaldığımda onlar çoktan masadan kalkmış, bu konu üzerine konuşmaya başlamıştı.

"İlk videonun konusunu şöyle seçtim, bugün çeker paylaşırız. Hatta canlı yayın etkileşimi iyi olur diye düşündüm, sen ne dersin Sırmacığım?"

"Ben çok anlamıyorum o kısımdan ama video tutabilir, haklısın!" Sırma geriye dönüp seslendi: "Hadi Ufuk! Serce gelmeden halledelim şunu."

Evden çıkmadan önce kedilerin mamalarını, kumunu, kavga etmediklerini, perdede sallanmadıklarını, koltuğa işeyip işemediklerini, balkonun ve ocağın kapalı olduğunu kontrol ettik. En sonunda Sırma sesli olarak onları tembihledi.

"Miyavsu, senden ricam en tatlı ve sakinleri olarak kardeşlerine sahip çık. İskender, İntikam'ın mamasını yerse olay büyüyor, biliyorsun. Paris, sen de bir köşede prenses gibi seyredip durma kızım, arada bir konuya dâhil olup kardeşlerini ayır. Ayrıca İntikam, koltuğa işemiyorsun, annen kesin olarak tembihledi. Haseki değil, Serce olan annen."

Tüm kedileri yatağa çıkarıp karşısına alan ve ciddiyetle konuşmasını yapan kızı izlerken tüylerim ürperdi.

"Başka bir evrende yeni Serce," diye fısıldadım dehşetle.

Sonra kaçarcasına kapıya koştum. "Ağzımdan yel alsın lan! Tövbe tövbe. Benim sınavım da bu mu?"

"Buyurun efendim, siparişinizi alabilirim."

Avni hepimizin yerine konuştu: "Biz üç adet kremalı makarna istiyoruz."

"Tabii efendim, içecekleriniz ne olsun?"

"Avni, ben kremalı makarna yemeyeceğim ki," diye itiraz etmeye kalkıştığımda değişik surat ifadeleri ile beni susturdu.

"İçecek de almıyoruz, makarna hızlı gelsin lütfen."

"Tabii, efendim."

Garson çocuk yanımızdan şaşkınca uzaklaştığında bize söz hakkı tanınmamış olmasının tuhaflığını düşünüyor olmalıydı.

"Lan!" diye lafa girecekken Avni kaşla göz arasında kamerasını çıkarıp gizlice çekim yapmaya başladı.

"Evet arkadaşlar, dün yoğun istek üzerine yazdığınız kamera şakamızı an itibariyle başlattım. Yorumlarda en çok istediğiniz ürün olan kremalı makarnayı sipariş ettik. *Terbiyesiz Aslan* takipçilerine en çok değer veren kanaldır, bunu sakın unutmayın. Birazdan yiyeceklerimiz geldiğinde şakamızın dozu giderek artacak, ekran başından ayrılmayın."

Videoyu durdurduğunda Sırma'yla ikimiz şaşkınca ona bakıyorduk, o kadar profesyonel bir hızda bunu halletmişti ki kaşla göz arasında video girişi tamamdı.

Kamerayı alelacele Sırma'nın eline tutuşturdu.

"Yenge!" dedi heyecanla sırıtırken. "Bunun çok izlenmesi için beni iyi çekmen önemli, hiçbir cümlemi ve pozumu kaçırma. Tamam mı? Kamerayı onlar fark etmeden suratlarına tut."

"Ama..."

"Sen dediğimi yap," diye azarlayıp itiraz hakkı tanımadı. Kızdaki bakışlarını bana çevirdi. "Ufuk! Lan bak beni bozma, ne dersem onu de!"

"Ne diyeceksin ki? Avni bak, burnuma kötü kokular geliyor."

"Sen dediğimi yap, video milyonlarca izlenecek. Bana güven."

Bir süre sonra elindeki tabaklarla bize yaklaşan garsonu gördü. "Tamam, hazırlanın. Sırma, başlatabilirsin."

Biz hiçbir halt anlamadan sessizce beklerken Avni masasına bırakılan makarna tabağına anında saldırdı. O kadar hızlı yedi ki biz henüz çatala bile uzanamamıştık, ilk lokmayı ağzında çiğnerken bağırıverdi.

"Mmmğ!"

Garson çocuk şaşkınca ona bakarken Avni yeniden bağırdı. "Mğğh..."

Dayanamadım. "Avni o sesler ne?"

Kaşlarını çatıp susmam için beni uyardı, bir yandan da kameranın kendisini çekip çekmediğini kontrol ediyordu.

"İnanamıyorum!"

"Ne oldu ulan?"

Avni yüksek çığlıklarıyla ortalığı ayağa kaldırıyordu.

"İ-na-na-mı-yo-rum!" Aniden çatalını sertçe masaya bıraktı, garson dâhil hepimiz irkildik. "Bu makarnayı kim yaptı?" diye sordu.

Garson çocuk kirpiklerini kırpıştırdı, alık alık Avni'ye baktı. Sırma ve ben, rezalet *geliyorum* dediği için

sandalyelerimizde küçüldük. Kıza, Avni'den uzaklaşması için kaş göz işareti yaptım, nafileydi, çekim yapmak için dibinde duruyordu.

"Beyefendi, şefimiz..."

"Bu yemeği kim yaptı? Çabuk çağırın!"

Avni yeniden bağırdığında çevredeki birkaç masadan uğultular yükseldi, garson panikledi ve bir şeyler geveleyip içeri kaçtı. Biz nutkumuz tutulmuş hâlde Avni'nin şovunu seyrediyorduk.

Az sonra kafasında beyaz şapkası ve önlüğüyle bir kadın geldi. "Buyurun."

"Şef siz misiniz?"

Avni'nin memnuniyetsiz suratı, kırıştırdığı burnu ve büzdüğü dudaklarıyla lanet bir çirkinliğe tanıklık ediyorduk, şef ise sakin kalmaya çalışıyordu.

"Evet, makarnanızı ben yaptım. Bir sorun mu var?"

Garson, "Efendim, kıl falan çıktıysa hemen değiştirebiliriz," diye acemice yardım etmeye çalıştı.

Lakin Avni durdurulamıyordu. "Lütfen sadece soruma cevap verin! Bunu siz mi yaptınız?"

Çatalının ucuyla şefi işaret ediyordu, şef sabır diler gibi iç çekti.

"Cevapladık zaten beyefendi. Evet, ben yaptım."

"Bu makarna..."

"Evet."

"Bu makarnanın tadı..."

"Evet?"

Avni dudaklarını sımsıkı kapattı. "Bu..."

"Avni, evet!" diye bağırdığımda korkarak geri çekildi.

Sonra hemen şefe döndü, bu işin cılkının çıktığının farkındaydı.

"Bu makarna şahane!" diye otuz iki diş sırıtarak haykırdı.

Ayağa fırladı, tabağı kaldırdı, tüm restorana gösterdi. "Bu makarna efsane! Ben hayatımda böyle bir şey yemedim. Yedim deyip yalan mı söyleyelim? Taşa mı dönelim, kardeşim? Ye-me-dim!"

Şef şaşkınca Avni'ye bakarken onun bağırışlarını ve makarnayla yaptığı dansı izliyorduk.

"Dilimde akışı, kreması, yoğunluğu... Ben sizi tebrik etmek istiyorum. Böyle bir makarna şefi ancak tebrik edilir çünkü. Siz İtalyan mısınız, sayın şef?"

Şef kadın Avni'ye bakarken gülümsemeye çalıştı. "Hayır efendim, Türk'üm."

"Yok yok! Kabul etmem, siz İtalyan olmalısınız! Bu makarna ne böyle?"

Şef gülümsedi. "Türk'üm, efendim."

"Olmaz..."

Şef kadın bağırdı. "Türk oğlu Türk'üm!"

"Korkma! Sönmez bu şafaklarda..." diye gaza gelip haykırdığımda Sırma şaşkınca kamerayı bana çevirdi, kamerayla bakıştık.

Ben neden gaza gelmiştim ulan?

"Efendim, siz makarnanızı yemeye devam edebilirsiniz. Buyurun, şöyle yerinize geçin isterseniz."

Garson alelacele bizi sandalyelerimize yönlendirip şefi mutfağa götürdüğünde Avni, Sırma'nın kamerasına doğru eğildi.

"Evet arkadaşlar, gördüğünüz gibi ilk restoranımızı şakaladık! Çok güzel ve heyecanlı oldu. Devamı için takipte kalarak, gitmemizi istediğiniz diğer yerleri..."

Yanımıza iki güvenlik görevlisi yaklaştı.

"Müşterileri rahatsız ettiğiniz gerekçesiyle dışarı çıkmanızı rica ediyoruz."

Üçümüz aynı anda güvenlik görevlilerine baktığımızda, ellerinde hazırda beklettikleri coplarla göz göze geldik.

"Kalk Avni, kalk," diye fısıldadım telaşla Sırma'nın koluna yapışırken. "Başımıza iş açacaksın."

"Neden rahatsız edecekmişiz? Şefimize makarna kötü olmuş deseydik normal olacaktı da övünce mi sıkıntı doğdu? Anlayamadım doğrusu! Bizim halkımız gerçekten iltifat yoksunu..."

Avni'nin savunması güvenliklerin nezdinde kabul görmedi. "Zor kullanmak zorunda kalacağız."

O esnada mekânın iç tarafından kadın şefin güvenliklere öfkeyle bir şeyler söylediğini, dişlerini sıktığını, bu tarafa gelmesin diye omuzlarından tuttuklarını gördüm.

"O adamı verin!" diye bağırıyordu.

"Avni senin ağzına sıçayım, şef bizi dövmek istiyor. Yemin ederim ki elinde kalacaksın, kalk çabuk şu masadan!"

Sırma'yı bırakıp Avni'yi çekiştirdiğim esnada tüm hareketlerimiz anbean kameraya alınıyordu, Sırma işini fazla ciddiye aldığı için kamerayı kapatmıyordu.

"Hanımefendi, siz neyi çekiyorsunuz? Çekim yapmanız diğer müşterilerimizi rahatsız ediyor, kapatın."

Güvenliğin teki Sırma'ya sataşınca tam oraya atılmak üzereydim ki Sırma kendisi çemkirdi.

"Pardon? Ne hakla? İstediğim gibi istediğim yeri çekerim, burası halka açık alan! Kimsenin özel alanını işgal etmiyorum."

Avni alkış tuttu. "İşte benim kameramanım!"

Sırma'nın önüne doğru atladı ve büyük bir fırsat yakalamış gibi değişik hareketlerle zıplamaya başladı.

"Görüyorsunuz, Terbiyesiz Aslan izleyicileri! Sizler için tüm zorlu şartlarda, güvenlik sorunları ve birçok şey arasında..."

Güvenlik görevlilerinden biri büyük eliyle Avni'nin ensesini kıskaç altına alınca çocuk ciyakladı.

"Bırak!"

"Saldırı var!" diye bağırıp araya girerek Avni'yi kurtardım. Sırma'ya dönerek konuşmaya devam ettim. "Koşsana kızım sen de!"

"Siz beni düşünmeyin, ben mahvederim bunları! Hele bana bir dokunsunlar."

Tek eliyle çekim yapmaya devam ederken diğer elinde tuttuğu küçük ama bir taş kadar sert olan çantayı güvenliğin suratına çarptı.

"Hadi, dokun da gör! Ne yapıyorum bak!"

Güvenlikler şok içinde Sırma'nın silah kategorisine girebilecek taşlı çantasına bakarken hep birlikte koşmaya başladık, garson arkamızdan bağırıyordu.

"Hesabı ödemediler! Durun!"

"Kaynar suya sokar, tek tek tüylerimizi yolarlar, sakın durmayın!"

Ben onlara bağırıp bir yandan geride kalan Avni'yi kendimle birlikte sürüklerken Sırma da heyecanla sesleniyordu.

"Çekim... Çekim yapıyorum! Koşuyoruz!"

Avni de Sırma'ya bakarak koşuyordu. "Koşuyoruz, aslanlar!"

"Allah sizi bildiği gibi yapsın! Sırma sen uyma şuna, önüne bak düşeceksin."

İki sokak sonra köşeyi döndüğümüzde bir taksiye atlayabildik. Avni'yi çoktan siktir edip Sırma'yı kendi güvenli bölgeme almıştım, kız ise hemen dibimde heyecanla videoyu kaydediyordu.

"Video tamam," dedi telefonu heyecanla Avni'ye uzatırken.

Nefes nefese birbirimize bakıyorduk.

Avni şapşalca sırıttı. "Of be! Efsane oldu, feci izlenme getirecek! Keşke biraz da dayak yeseydim. Neyse olsun. Eline sağlık, Sırma. Kalite çok iyi olmuş, buradan parayı kırarız. Asıl olay diğer videoda olacak!"

"Abiciğim nereye gidiyoruz, söylemeyecek misiniz?" Hızlı soluk alıp verişim yüzünden sesim kesiliyordu, arka koltuktan taksiciye seslendim. "Abi... Abi ev..."

Avni konuşmama izin vermedi. "Korku evine gidiyoruz abiciğim, sür! Bu sokağın sonuna doğru!"

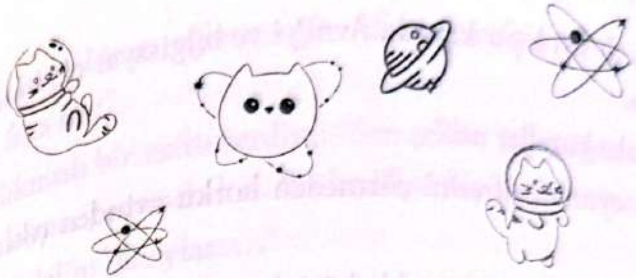
Ben itiraz etmeye hazırlanmıştım ki solumda oturan Sırma kuş gibi cıvıldadı.

"Ay hep görüyordum ama hiç gitmemiştim! İnanılmaz!" Bana dönerek gözlerini kocaman açtı ve sırıttı. "Sen korkmazsın, değil mi Ufuk? Birinin şifreleri çözmesi lazım. Ben çekim yaparım."

Bir sıcaklık hissettim, *umarım altıma sıçmıyorumdur*, diye geçirdim içimden...

"Çözerim, canım," dedim zoraki bir tebessümle. "Tabii, çözerim."

Ön koltukta pişkince sırıtan Avni'yle bakıştık. Dilimi ısırdım, işi bitmişti.

BÖLÜM 17
KUH AYİNİ DÜĞÜNÜ

Eve giriş yaparken her ne kadar tırssam da yanımda Sırma olduğu için Avni'yi dövememiş, ne kadar korktuğumu söyleyememiştim. Şimdiyse hepimiz bizi karşılayan organizasyon ekibiyle dip dibeydik. Karanlık bir odada bilgisayar ekranına eğilmiştik, çeşitli cin ve ruhani varlıklarla dolu afişli oyunlar bize göz kırpıyordu.

"Hangi korku seviyesini seçiyorsunuz?"

Bu heriflerin kılığı pek hoşuma gitmemişti, Sırma'nın beline sıkıca sarıldım ve onu kendime çektim.

"En uyduruk olanı, basit bir şey olsun!" diye geveledim.

Tabii ki kıza korktuğumu belli etmemeye çalışıyordum.

"Evet, arkadaşlar! Şu anda bize önerdiğiniz yere gelmiş bulunuyoruz! Hazır mısınız? Evet, şimdi de seçim vakti! En zor oyunu seçiyoruz!"

Avni bir yandan kameraya konuşuyor, bir yandan da görevli çocuklara laf atıyordu.

"Ne demek en zoru?" diye araya girdim. "Avni, abartma!"

Pişmiş kelle gibi sırıttı. "En fazla ne olabilir ki?"

Bu cümleden sonra hayra alamet olan hiçbir şeyin başımıza geldiğini hatırlamıyordum ancak susmak zorunda

kaldım, Sırma kıpır kıpırdı. Avni'yi ve bilgisayar ekranını seçiyordu.

"Acaba kurallar ne?"

"Bu oyunun şifresini çözmeden korku evinden çıkamazsınız."

Çocuk düz bir sesle açıkladığında gözlerim kocaman oldu. "Derken?"

Herkes aynı anda dönüp bana baktı. Şu anda terk edilmiş, izbe, yıkık dökük bir köşkün içinde şeytani oyunlar seçiyorduk, bunlar kafayı mı yemişti?

"Ne demek evden çıkamayacaksınız? Öyle şey mi olur, kardeşim?"

Adamlar bıyık altından güldüğünde Sırma öksürdü. "Ufuk, kural buymuş canım."

"Bu videoyu çekmek zorundayız abi, yapacak hiçbir şey yok!"

Avni adamlarla pazarlığa girişti, tüm detaylar konuşuldu ve evin içindeki karanlık merdivenden oyun alanına çıkmaya başladık. İçimden küfürler ederek gıcırdayan basamakları çıkıyordum, bir yandan da bulmacaların ne olduğunu düşünüp hızlı bir şekilde buradan nasıl kurtulabileceğimizin hesabını yapıyordum.

"Oyunun hikâyesi, küçük kızın kaybolmasıyla başlıyor."

"Al işte, anne babasının sahip çıkmadığını biz bulacağız," diye homurdandım.

Sırma elimi tutup bana gülümseyince karanlıkta eve yıldırım düştüğünü zannettim, kalbim tekledi. Bu kız niye bu kadar güzeldi?

Bu kız benim için ayrılan huri miydi?

"Gülme kızım şöyle, başıma iş açacaksın," dedim sırıtarak.

"Gevşe biraz, eğleneceğiz. Hem Serce'nin işi de hallolacak, fena mı?"

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Sen çekim yapacağım diye çok uzaklaşma, yanımda kal. Bu herifleri hiç gözüm tutmadı."

"Gelelim detaylara..."

Keko kılıklı heriflerden bıyıklı olan yüksek sesle açıklamaya giriştiğinde karanlıkta onu takip ediyorduk.

"Küçük kız Bismişah kaybolduğunda ailesi kırk gece onu arıyor. Çocuklarının, köyün cinli olduğu söylenen ormanında kaybolduğunu, en son bir kuyunun başında dikilirken görüldüğünü söyleyenler oluyor. Kırk birinci gün ümidini kesen aile, yanında bir hocayla birlikte köye gelen bir grup genci alarak kızı aramaya çıkıyor. İşte siz..." Adam bir anda dönüp üçümüzü işaret etti. "Sizler köye gelen arama grubundaki gençlersiniz."

Çığlık atıp aşağı kaçtım. "Olmaz! Hayatta gelmem!"

Diğer çocuklar kollarımdan tutarken Sırma seslendi: "Ufuk! Beni yalnız mı bırakacaksın? Aşk olsun sana."

"Aşk olsun, güzelim. Aşk, tutku, saf sevgi, umut, mutluluk, baharlar ve uğur böcekleri... Hepsi olsun! Ama cinli köy diyor bunlar! Olmaz, duymuyor musun?" Beni tutan heriflere bağırdım. "Lan! Çeksenize elinizi!"

Beni bir şekilde eski yerime getirdiklerinde ite kaka Avni ve Sırma'nın ortasına yerleşmiştim.

"Oyun tahmin ettiğiniz kadar zor değil, merak etmeyin. Bu kapıdan geçtiğinizde kayıp kızı bulabileceğiniz ipuçlarıyla başlayacaksınız."

Avni heyecanla Sırma'nın elindeki telefona fısıldadı: "Evet, Terbiyesiz Aslan seyircileri, çok istediğiniz o anlardayız...

Kayıttayız! İçeri giriyoruz." Dönüp Sırma'ya sordu: "Canlı yayın ışığı yanıyor mu?"

Kızcağız başını salladı. "Yanıyor galiba, şu an tamamız."

"Lan önüne bak, düşeceksin Avni!"

Ben daha ikaz edemeden arkamızdaki herifler tarafından içeri itildik ve kapı üzerimize kilitlendi. Dehşet içinde arkaya baktığımda artık eskisinden daha ürkütücü gelen bu izbe konakta, tamamen karanlıktaydık.

"Telefonun ışıklarını açın," dedim korkuyla yutkunurken.

Hızlı bir şekilde telefonumu çıkardım ve ışığını duvarlara tutmaya başladım, bu sırada Avni garip seslerle kıkırdıyor, heyecanla kameraya konuşuyordu.

"Burası bulabildiğimiz en korkunç evdi! Her şey sizin için, canım izleyicilerim."

"Allah kahretsin seni!" diye fısıldadım tükürürcesine. "Şimdi ne yapmamız gerekiyor? Sırma, benden ayrılma!"

Tam o esnada tepemizdeki hoparlörlerden ilahi bir ses duyuldu. "Geldiniz!"

Avni bağırdı. "Ge... geldik!"

"Çocuğu bulmak için ilk ipucu soldaki duvarda, parmaklarınızla duvardaki oyuğu araştırın ve içindeki kâğıdı okuyun."

Buradan hızlı çıkma pahasına her şeyi yapardım, hoparlörden gelen cızırtılı ve korkunç sesin komutuyla o yöne doğru hareket ettim ve parmaklarımı duvara yapıştırdım. Önümüzü göremiyor, karanlığın esareti altında hareket etmeye çalışıyorduk.

"Buldum," dedim telaşla kâğıdı çıkarırken.

Kör karanlıkta, belli belirsiz kırmızı ışıklarla aydınlatılmış odada kâğıdı okumaya çalıştık.

"Arkadan biri geçiyor gibi geldi," diyen Sırma hem kamerayı o yöne çeviriyor hem de kâğıdı okumaya çalışıyordu.

Giderek daha da tedirgin olduğumu belli etmeden nefeslendim.

"Kâğıtta diyor ki üç adım sağa gidin, paspası kaldırın ve anahtarı alın. Anahtarın hangi kilide uygun olduğunu bulmak size kalmış."

Avni heyecanla paspasa koştu, hızla kaldırdı ve anahtarı buldu. Sırma bizi anbean kaydederken anahtara odaklanarak çekim yapıyordu.

"Oha," diye fısıldadı incecik sesiyle. "İzleyici sayısı artıyor, binlerce kişi var."

Avni'nin pişmiş kelle gibi sırıtarak anahtarı sallayışına bakıyordum.

"İşte bu! Başlıyoruz, canlarım. Şimdi sizlerle adım adım..."

Korkudan titreyen dizlerimle Avni'ye koşup bir şaplak attım. "Oğlum, sallamasana şunu! Ver ya!"

Anahtarı aldığım gibi duvarlarda delik aramaya başladım. Ne yazık ki hiçbir şey yoktu. Bir yandan el çabukluğuyla şu işi halledip buradan kurtulmanın derdindeydim, bir yandan da Sırma'yı kontrol ediyordum.

"Ay, arkamdan yine biri geçti!"

"Sırma, arkamdan ayrılma."

"Ayrılmıyorum ki Ufuk."

"Avni, çek o elini cebimden!"

"Ellerim kendi ceplerimde."

Anlık bir sessizlik oluşunca başımı kaldırdım, eğildiğim duvardan geri çekildiğimde Avni'yle bakıştık.

"Lan elimdeki cep kimin?"

Avni'nin sesi titredi. "Elindeki cep ne?"

"Cebimdeki el," diye fısıldadım. "Pardon."

Üçümüz aynı anda eğilip pantolonuma baktığımızda, orada gerçek insan eline benzeyen bir elin cebime sokulmuş olduğunu gördük, kol ve vücut yoktu.

"Aaa!"

Avazım çıktığı kadar haykırıp cebimdeki eli avuçladığımda Avni de benimle beraber bağırmaya başladı. Birbirimizin suratına bakarak bağrışırken tükürüklerimiz saçılıyordu, karanlıkta altıma sıçacaktım.

"Bağırmayın! Bağırmayın!"

Sırma'nın telkinleri işe yaramıyordu, cebimdeki insan elini Avni'nin suratına atıp böcek gibi yapıştırdım.

Avni yere düşünce bağırmaya başladı: "Al ulan! Alın lan! Alın lan! Yüzümden alın!"

Sırma, "Avni alıyorum, bir dakika. Zaten gerçek değil, plastik!" diye bağırsa da onu duyamıyorduk.

Ben anahtarı havaya kaldırmış, karanlıkta yukarı doğru bağırıyordum. "Komut versene ulan, kaypak! Anahtarı bulduk, nasıl çıkacağız?"

İlahi ses cızırtılı şekilde duyuldu. "Kaypak sensin."

"Lan! Lan buradan çıkarsam senin ağzına sıçacağım, cebime soktuğun eli sana monte edeceğim, unutma bunu!"

"Anahtarı sokacağın deliği bul."

"Avni'nin götüne mi sokacağım? Söylene lan!" diye öfkeyle haykırdığımda nefes nefeseydim.

Avni yerde çırpınıyor, Sırma onu sakinleştirmeye çalışırken çekim yapıyor, bense tavana bakarak bağırıyordum.

"Avni bağırma lütfen, plastik oyuncak diyorum ya!"

"Çok kötü oldum, içim bir hoş oldu, el suratımı avuçladı!"

İkisini de boş verip hızla karanlıkta ilerledim. "Arkadaşlar, şurası olabilir mi? Bir dakika çekilin, yolu açın! Hiç yardımcı olmuyorsunuz."

Karanlık odada, daha önce ilerlemediğimiz tarafa ilerleyip parmaklarımla duvarı yoklarken küfürler savuruyordum.

"Sırma, benden ayrılma," diye uyarıyordum bir yandan. "Göz gözü görmüyor anasını satayım ya!"

"Ufuk biraz sakin ol canım, böyle olursa başımıza bir iş..."

"Buldum!" diye haykırdım. "Bir kapı buldum, durun!"

Anahtarı deliğe soktuğum gibi tüm gücümle çevirdim, nefes nefeseydim. Alnımdaki teri sildim, kapı karanlık bir koridora açılırken temkinli bir şekilde sakin hareket etmeye çalıştım.

"Açıldı arkadaşlar, gelin çabuk! Şuradan çıkalım."

Tam o esnada hoparlörlerden yüksek bir kız çocuğu kıkırtısı duyulunca götümde fişek patlamış gibi ileri atıldım.

"Lan o ne! İmdat!"

İleri atılmamla bastığım zeminin çatırdaması ve kapının açıldığı koridorun zemininde bir ağa yakalanmam bir oldu. Zemin yavaşça yere çöktü ve içine hapsolduğum ağ yukarıdan düşerek her yanımı sarmaladı. Tepemden birkaç ses duyuldu ve bunun bir tuzak olduğunu anladım.

"Düştüm!" diye haykırdım var gücümle. "Avni! Gel ulan! İçeri düştüm! Bastığınız yere dikkat edin."

Bir yandan da her yanımı saran geniş ağdan kurtulmaya çalışıyordum, kurban keseceklermiş gibi kalın halat ip kullanmışlardı.

"Ulan şeref yoksunları!" dedim öfkeyle. "Ulan ahlaksızlar..."

O herifleri gözüm hiç tutmamıştı zaten!

"İnanamıyorum! Ufuk aşağı düşmüş, Avni!"

"Sırma, bastığın yere dikkat et," dedim telaşımı belli etmemeye çalışırken.

Onlar tepemde, aşağı düşen bedenimi izlerken kamerayı devralan Avni yere eğilmiş, suratımı çekiyordu.

"Arkadaşımız tuzağa yakalandı," diye açıkladı. "Görüyorsunuz, her yerini ağ kapladı. Başına ne geleceğini biz de bilmiyoruz, eğer şu anda doğru müdahaleyi bulamazsak..."

"Avni kameranı da seni de seni doğuran ebeni de... Sizi üst üste koyup önce üç, sonra sekiz kere..."

"Ay, biri beni tutuyor!"

Ben Avni'ye bağırırken simsiyah kıyafetlere bürünmüş birkaç kişinin Sırma'ya saldırdığını, onu yakalayıp kaçırdıklarını gördük.

"Eşhedü enla ilahe illallah!" diye bağıran Avni kaçırılan kızı kayda almaya başladı. "Diğer arkadaşımız da götürüldü!"

"Avni, senin ağzına sıçayım! Avni senin soyunu sopunu sonsuz sikeyim lan! Eğer buradan kurtulursam, seni elimden alamayacaklar! Lan kurtarsana kızı!"

Avni korkuyla o tarafa koştu. "Durun! Durun lütfen, onu almayın!"

Avni'nin bu cümlesiyle beraber siyah giyimli adamlardan biri geriye doğru koştu ve Avni'nin ağzını kapatarak onu da kaçırdı.

"Oha!" diye bağırdım. "Lan onu niye kaçırdınız? Durun!"

Birkaç dakika sonra bağırışlar uzaklaştı ve duyulmaz hâle geldi. Ben dehşetle arkalarından bakıyordum, her şey sadece birkaç saniye içinde meydana gelmişti.

"Allah kahretsin böyle tuzağı!" diye bağırıp üzerimdeki ağ ile cebelleşirken debelenmeye devam ediyordum.

"Hazırsan sevgilini ve diğer arkadaşını kurtarmak için fırsat veriyorum."

İlahi ses hoparlörden duyulduğunda tavana doğru bağırdım.

"Avni sizde kalsın ulan! Sırma'nın yerini söyleyin, çabuk!"

"Sırma'yı bulmak istiyorsan önce küçük kız çocuğunu takip etmelisin."

Ürkütücü ses sustuğunda üstümdeki örümcek ağı da kalktı, bir anda yeniden özgürlüğüme kavuşsam da karanlık yüzünden hiçbir şeyi doğru düzgün göremiyordum.

"Kız nerede?" diye sorarken üstümü temizleyerek düştüğüm yerden kalkıyordum.

"İlerideki tabutun içinde."

"Yok ebesinin nikâhı!" diye haykırırken yıkık dökük odada, duvar kenarına koyulmuş olan tabuta baktım.

"Hayatta dokunmam ben ona!"

"Kız arkadaşın elimizde!"

"Elinizi kırarım lan," diye bağırdım öfkeyle. "Böyle oyun mu olur?"

"Süren başladı. Beş, dört, üç, iki..."

Aksak adımlarla tabuta ilerlerken içimden bildiğim duaları okuyordum. Hem Avni hem de Sırma kaçırıldığı için oyunu çözecek tek kişi olarak ben kalmıştım.

"Nerede oldukları, tabutun içinden vahiy yoluyla bildirilecek herhâlde!"

Söylenerek tabuta ulaştığımda hoparlörlerdeki ses yanıtladı: "Biz bildireceğiz."

"Peygamberle eş mi tutuyorsunuz lan kendinizi?"

Öfkeyle soluyarak iki elimle tuttuğum tabutun üzerine eğildim, ağır kapağı güç bela kaldırdığımda tahtanın içini

boş görmeyi bekliyordum. Oysa burada başka bir karaltı daha vardı.

"Bu ne lan?"

Başımı tabutun içine doğru eğip ne olduğunu algılamaya çalışırken karanlığın içindeki bir çift parlak göz belirdi, bakıştık.

"Ananı satayım lan!"

Haykırışlarla geri çekildiğimde korkudan kekeliyordum. Tabutun içindeki kız çocuğu kılığındaki hayalet iki yana örülmüş saçlarıyla dirildi ve tabuttan çıktı.

"Ge-ge-ge..."

Bana yaklaşıyordu, düştüğüm yerden geri geri düşünüyordum.

"Gelme, gelme, gelme!"

Hayalet üzerime doğru yürürken, "Oyun bitti!" diye bağırdım. "İstemiyorum lan, istemiyorum, gelme!"

"Biz bitti demeden bitmez."

Hoparlörlerdeki sese karşılık kafamı kaldırıp bağırdım. "Seni yumurtanın akını beyazından ayırır gibi, seni tereyağından kıl çeker gibi, seni anamdan emdiğim süt gibi tertemiz..."

"Kes lan, canavarı salarım üzerine!"

"Cin ulan bu!" diye haykırdım üzerime gelen karaltıya. "Canavar diyor! Yok peri masalındaki denizkızı, ebesine nikâh kıydığım!"

Karaltı üzerime yaklaşırken gözlerimi kapatıp birkaç sure okudum. Kendi kendime fısıldıyordum.

"Gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil..."

Kulağıma bir fısıltı ilişti: "Tek gerçek senin zihninde, ben gerçeğim."

"Rabbi yessir..."

Gözlerimin akı görünürken geriye doğru bayılır gibi oldum. Tam da siyah karaltı beni tutuverdi, âdeta damadın öpmeden önce gelini tutuşu gibi nazikti. Fırsattan istifade kalbim gümbür gümbürken canavara komplo kurdum.

Bir anda altıma alıverdim!

"Gel ulan! Gel ulan, çoluk çocuk dinlemeden girişirim sana!"

Üstüne oturup vurmaya başladığımda genç bir erkeğin bağırışları kulağımı dolduruyordu. Bunu hemen tanıdım! Maskenin altındaki bıyıklarını yakaladığımda kim olduğuna emin oldum.

"Sen merdivendeki ibnesin lan! Bizi buraya takan yavşaksın! Bir de kaçırılmış cinli kız çocuğu kılığına girmiş. Amına koyarım ulan senin! Sırma nerede? Çabuk söyle!"

Oğlanın cevabına fırsat kalmadan dövmeye devam ettiğim için Sırma'nın nerede olduğunu bir süre öğrenemedim. Nefes nefese kalmış hâlde altıma aldığım hayaleti döverken tüm öfkemi ondan çıkarıyordum.

"Abi dur, abi... Ab... Ab..."

"Sırma nerede lan?"

Hoparlörden cevap geldi: "Adamımızı dövmen yasak!"

"Kes lan it!"

Cümlemi bitirdiğim an kapıların çarpma sesini işittim, peşinden etrafımda başka karaltılar görmeye başladım. Karanlıkta kim olduklarını seçemediğim bedenler etrafımı sardı ve zincir seslerini işittim.

Hep birlikte beni zincirlerle bağladılar.

"Hoşt ulan! Hoşt!"

Toplam dört kişi beni zincirledikleri gibi karanlık bir koridora doğru götürmeye başladı, az önce dövdüğüm küçük kız çocuğu kılıklı, yandan örgülü peruklu herif kapıları açıyordu.

"Bıyığını siktiğim!" diye haykırdığımda içlerinden biri ağzımı kapattı.

Beni halı gibi paketleyip köşkün karanlık odasına kaçırdılar. Sonra bir pislikmişim gibi yere fırlatıp attılar.

"Kızı kurtar. Kızı kurtarmak için önce arkadaşını bulmalısın."

"İstemiyorum ulan Avni'yi!" diye bağırsam da hızla ayaklanmış, ayağımdaki zincirlerden kurtulsam da kollarımdakini açamadığım için bağlı hâlde koşturuyordum. Biraz ileriden hangi dilde olduğunu bilmediğim garip sesler geliyordu, yeni bir tuzak olabileceğini bilmeme rağmen yapacak başka bir şey olmadığı için oraya koşturdum.

Eşikten içeri geçtiğimde nefes nefeseydim, kollarımdan aşağı zincirler sarkıyor, kıyafetim yaka paça dağınık duruyordu. Kırmızı bir ışığın altında yedi sandalye, etrafında oturan siyah silüetler ve ortada biri vardı.

"Bu ne lan?"

İçeri doğru titrek bir adım daha attığımda değişik müziğin duaya benzer bir ses olduğunu anladım, tam o esnada arka taraftan biri seslendi.

"Ufuk, buradayım! Bizi kaçırdılar!"

"Sırma!" diye haykırıp o tarafa baktığımda kızcağızı benim ulaşamayacağım yükseklikte bir yere hapsettiklerini gördüm, demir parmaklıklara tutunuyordu.

"Bu ne böyle?" diye isyan ettiğimde Avni'yi işaret etti.

"Avni'yi cin düğününe götürdüler."

"Cin düğünü mü? Lan!"

Sözlerimizin bitmesiyle iki tane cinin ayağa kalkıp birlikte oynamaya başladıklarını, Avni'nin kafasının üzerinde kaynar bir kazan gezdirdiklerini gördüm. Dumanlar çıkıyordu, kırmızı ışık Avni'nin parlak suratında dans ediyor, baygın yatan bedenini güç bela seçmemi sağlıyordu.

"Avni korkudan bayılmış," diye bağırıp o tarafa yönelmişken Sırma yeniden tiz sesiyle seslendi: "Canım, önce onu kurtarıp cebindeki anahtarı aldıktan sonra beni çıkarman gerekiyor."

"Sırma, ben cin düğününe mi dalayım, kızım? Hay böyle işin!"

O güzel sesiyle bağırdı. "Seni seviyorum, Ufuk!"

Bunu duymak beni gaza getirmeye yetti, goril bağırışı ve at kişnemesiyle karışık sesler çıkararak zincirlerimi iki elimle kavradım ve cinlerin üzerine atladım. Önüme gelen tüm karaltıları zincirlerle kırbaçlarken anırıyordum.

"Avni'yi verin lan. Yakarım bu düğünü!"

Zincirlerin denk geldiği vücutlar, canları acıdığı için kaçışsa da içlerinden sağlam kalanlar bana saldırmaya ve beni de Avni'nin yanına, ayin yaptıkları dairenin ortasına yatırmaya çalıştı.

Son ana dek iyi bir mücadeleyle savaş verip, "Çekilin lan!" diye savaş naraları ile ortalığı ayağa kaldırsam da...

Ceyhun'un kedi gözü lensine benzeyen cin mavisi gözlerle göz göze geldiğim an kalbim duracak sandım.

Bir sıcaklık pantolonumun içinden bacağıma doğru akarken salavat getirdim.

"Sizin yapacağınız işi sikeyim!"

Küt diye yere düşmeden önce bilincim kapandı.

"Ufuk."

"Hmm..."

"Ufuk!"

"Hm hm..."

"Ufuk, uyan!"

Kolonya kokusuyla beraber gözlerimi aralamaya çalışırken görüşüm bulanıktı; artık karanlık köşkte değil, açık bir alandaydım. Gün ışığını görüyordum.

"Ufuk benim, Sırma."

"Sırma'm," diye sayıklayarak gözlerimi açtığımda o güzel gözlerinin gözlerimde olduğunu fark ettim, orada endişe parıltıları vardı.

"Sırma'm, iyi misin?"

Sırma yüzümü avuçlarının içine aldı. "Asıl sen iyi misin?"

Korkumu yeniden hatırladım ve bayılmadan hemen önceki son sahne gözümün önüne geldi.

"Buz mavisi gözlü bir cin beni ısırdı, Sırma'm," derken ağlamaya başlamıştım.

Sırma işittikleriyle şok içinde kalsa da bana sarılmayı ihmal etmedi, fırsattan istifade kendimi onun kollarına bıraktığımda elleriyle sırtımı okşuyordu.

"Avni, sen bize ısıracaklarını söylemiş miydin?"

"Cinlerin ısırması gibi bir şey sözleşmede yoktu."

Avni dangalağının oldukça sakin yaptığı açıklama sonucu korku evi köşkünün bahçesinde uzandığım topraktan kalktım; dirseklerimin üzerinde durmuş, Avni'ye aşağılayıcı bakışlar atıyordum.

"Farkında mısın? Cin beni ısırdı diyorum! Sözleşme mi yaptın, Avni?"

Pişkin bir tavırla kamerasını gösterdi. "Her şey dikkat çekici olabilmemiz içindi, Ufukçuğum. Başardık da."

Ben, Avni'ye saldırmak üzere harekete geçince Sırma, kollarıma yapışıp beni hızla geri çekti.

"Sakin ol lütfen, hepimiz iyiyiz. Gidelim artık!"

Dişlerimi sıkıp işaret parmağımı tehdit edercesine Avni'ye doğru sallasam da başa gelen çekilirdi, benim şansıma da bu aptal düşmüştü işte. Aksak adımlarla üçümüz beraber korku evinin bahçesinden çıkarken sessizdik.

"Çok pis korkuttular," diye fısıldadım. "Sanırım altıma bile yaptım."

"Sen baygınken Avni giyecek bir şeyler ayarladı, üzülme."

Sırma'nın içimi rahatlatmak için söylediği şey canımı daha çok sıktı. O esnada Avni pılını pırtını toplamış, sırt çantasına yerleştirdiği *tripod*'uyla işi bittiği için sırıtarak telefonunu gösteriyordu.

"Hiç fena değiliz canlarım, iyi para kaldırdık! Tabii, yine de Serce'nin borcuna yetmiyor. Aslında yeni video fikirlerim..."

"Öldüreceğim lan seni!"

Bu kez Sırma'dan önce davranıp Avni'yi gırtlakladığım için bir süre nefes alamadı, suratı kıpkırmızı kesilince mecburen bıraktım. Yeniden aksak adımlarla topallayarak yola devam ettiğimizde kalan meblağ hakkında tartışıyorduk.

"Götümüzü satsak yine o kadar para etmiyor."

"Avni, ağzından çıkan her cümle bir öncekinden kötü, dikkat et."

"Ne yapayım, abiciğim? Bu kız bize Ceyhun'un emaneti! Sersefil mi olsun?" Epik bir biçimde ses tonunu kademeli olarak yükseltip kaldırımda bağırdı. "Tuvalet temizlesin, elleri bulaşık yıkamaktan kırışsın, hayat enerjisi bitsin! Ceyhun bize *siz ne biçim adamsınız* demez mi?"

"Yok işte oğlum bir yolu," dedim öfkeyle bir taşa tekme atarken. "Canımızı mı verelim? Ben de halletmek isterdim!"

Kısa süreli bir sessizlik daha oluştuğunda Sırma'nın söze girmek üzere öksürdüğünü, ikimize de çekingen bakışlar attığını fark ettim.

"Bir şey mi oldu, Sırma'm?" diye sorarken gözlerimi şüpheyle kıstım.

Kız uzun, siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve masum masum yüzüme baktı.

"Bir yol var," diye mırıldandı. "Ama nasıl olur, bilmem."

Tedirgin bir biçimde ona baktığımda Avni de sesini solduğunu kesmişti. Bizdeki çareler tükendiği için Sırma'ya bakarken meraklıydık, kim bilir nasıl bir yol bulmuştu meleğim?

"Şey," dedi başını yere eğip. "Benim ailem gerçekten çok zengin. Yani sadece şehrin değil, ülkenin en zenginleri arasındalar. Kendim için onlara hiç yalvarmadım ancak konu Serce'yse..."

"Oha!"

Avni'ye eşlik ettim. "Yuh Sırma! Reddedildi, hayır! Yürü."

Kızı önüme alıp yürütürken itiraz etti. "Bir dakika, dinle."

"Olmaz kızım, ailen seni yakalarsa mahveder. Öyle demiyor muydun?"

"Öyle ama..."

"Tamam, konu kapanmıştır, biz başka bir yol bulup halledeceğiz."

"Ama Ufuk..."

"Olmaz Sırma," diyerek başımı iki yana salladığımda ayaklarını yere çivileyip karşımda durdu.

"Sus bir dakika! Bir yolu var diyorum!"

Bu kez yüksek sesiyle beni böldüğü için itiraz edemeden susup kaldım, suratına bakmaya devam ettiğimde dudaklarını ıslattı. Göğsü, hızlı solukları yüzünden hareketlenmişti.

"Sen benimle ciddi olduğunu söylemedin mi?" diye sorarken kaşlarını kaldırdı. "Eğer karşılarına seninle çıkarsam, yani ailemle tanışman maksadıyla hep beraber gidersek babam sakinleşebilir."

"Ufuk, töreye kurban gidiyorsun," diye kulağıma fısıldayıp pis pis gülen Avni'nin suratına bir şaplak attım.

"Git ulan! Kız bir şey anlatıyor!" Sırma'ya döndüm ve tebessüm ettim. "Canım, beni öldürmezler mi?"

Sırma masumca başını iki yana salladı. "Ciddi olduğumuzu gördüklerinde bizi kabul ederler. Ayrıca nereye kadar kaçacağım ki Ufuk? Bu gidişle Serce'nin ve sizin çevrenizin de başını belaya sokmaya devam edeceğim." Devamında arkamızdaki Avni'yi işaret etti. "O zaten abilerimle tekrar görüşmek üzere sözleşmişti, birinde olmasa bile diğerinde mutlaka beni göreceklerdir. Kaçış yok, en iyisi..."

"Sırma, bu çok tehlikeli," diye yeniden reddetmeye kalkıştığımda beni sakinleştirmek için uzanıp ellerimi tuttu.

"Serce'ye yazık değil mi?" diye hüzünle sordu. "Bana o kadar destek oldu, aynı şekilde size de. Madem Ceyhun gelmeden bu sorunu çözmek istiyorsunuz, ben de ailemin imkânlarını sunmak istiyorum. Evet, tehlikeli olduğu doğru ama altından kalkabiliriz."

Gülümsemesi büyüdü.

"Hem sizin samimiyetinizi görünce onların da fikri değişebilir, dış dünyanın o kadar korkunç ve art niyetli olmadığını anlarlar belki. Aramızdaki buzların erimesi için bir fırsat olabilir."

Yutkundum. Avni bana, ben Sırma'ya, Sırma o güzel gözleriyle ikimize birden bakıyordu.

"Kardeşim, iyi düşün. Tetik şakaya gelmez, götünde patlayıverir," diye fısıldayan Avni'nin vesveselerini duymazlıktan geldim.

"Sonuçta bir gün tanışacaktık," diye kendi kendimi teselli etmeye çalıştım.

Sırma'nın tebessümü büyüdü. "Hep birlikte olursak bunu yapabiliriz."

"Mardin gelini olacaksın, Ufuk," diye fısıldayan Avni'yi yeniden duymazlıktan geldim.

"Sonuçta seni dünyaya getiren insanlar, ne kadar kötü olabilirler ki?"

Sırma tatlı bir biçimde omuz silkti.

Evet, en fazla ne olabilirdi ki?

BÖLÜM 18
KONAK

Serce

Ceyhun'dan mesaj geldi.

Serce, dün gece maç kaç kaç bitti?

3-2.

Kaçıncı dakikada kimden gol yedik?

Canım, o kısmı tam seyredemedim ama Avni'den duyduğum kadarıyla onun hayranı olduğu bir futbolcuydu, doksanıncı dakikada gol attığını söyledi.

Ulan ya! Şanslı yavşaklar, ben olsam var ya...

Evet canım, sen evimizde izleseydin onlara haddini bildirirdin!

Serce, ben çok zor durumdayım, gerçekten dayanamıyorum.

Ay Ceyhun, ne oldu? Korkuyorum bak.

Hasretinle yandı gönlüm. Yandı, yandı, sönemedi, minik kuşum...

Ay, başka bir şey oldu sandım. Tamam canım, çok az kaldı, dayan. Buluşacağız.

Serce, bu yanımdaki Çorumlunun çorapları başıma ağrı soktu yemin ederim.

Suratımı buruşturdum.

Çok mu feci, canım?

Yemiş de sıçamamış gibi, yıllarca özgürlüğüne kavuşamamış küflü bir peynir gibi, Avni'yle Ufuk'un ayaklarının iğrençliğinin toplamının üçe bölünüp sekizle çarpılmış hâli, sen hayal et.

Ceyhun midemi bulandırdın, keşke burnumun direğini sızlatmasaydın.

Kızım, benim neler çektiğimi anlıyor musun? Karımın mis kokusunu özledim, peri masallarından fırlamış odamızı özledim, başımı göğsüne koyup uyuyakalmayı özledim lan... Ulannn!

Canım, komutan falan görecek yine, göze batma, sakin ol. Kahvaltı yaptın mı?

Yok! Onu da Karslı yemiş. İki dakika gecikmeye gelmiyor ki anasını satayım!

Ceyhun, ben senin valizine hurma koymuştum, sakladığın yerde bulamadılarsa lütfen onu değerlendir, canım. Biliyorsun, kan şekeri konusunda sana en hızlı çözüm bulabilecek ve orada destekçin olacak besinlerden biri Medine hurması.

Bana iyi gelecek tek şey sensin, Serce. Hurma değil.

Canım aç aç şınav çektirmesinler, romantizm edebiyatını sonra yaparız. Lütfen hurmanı ye.

Peki, minik kuşum.

Telefonu hızla cebime attım. Tam o esnada yeniden titreyince çıkarmak zorunda kaldım.

Canım, bugün yağmur var mı, bir bakar mısın?

Yok, sabah sizin hava durumunuza bakmıştım. Güneşli.

Fırtına çıkıyor şu an ama.

Aaa, çok tuhaf. Öyle görünmüyordu Ceyhun, sen yine dikkat et, sakın hasta olma.

Bizim komutan, şerefsizliğine fırtınaya karşı *Matrix* koşusu yaptırır, görürsün.

Ağzından yel alsın canım, sen yine pısırık görün de çok dikkat çekme, arka sıralarda dur. Gözüne batma, sayılı gün çabuk geçer.

Şerce, bu birinci sınıf değil ki canım, kazık kadar heriflerle askerlik yapıyorum.

Karın hep yanında, kocam.

Ceyhun'un cevabı henüz gelmedi ve ekran bir süre *yazıyor*'da takıldı. Yazıyor, yazıyor, yazıyor... Neredeyse üç dakika sonunda hâlâ mesaj gelmediğinde şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

Sni seviyorm.

Dakikalarca bunu mu yazdın?

Tuşlu telfn Srce.

Tmm.

Telefonu yeniden cebime attım, Ceyhun uzun bir süre yaşam mücadelesi verecekti ve günün bu saatlerinde komutan baskını yiyebileceği için bana daha az mesaj atıyordu. Derin bir nefes verip ellerimi belime yerleştirdim.

"Mardin'in adını bilmediğin bir köyünde, konak kapısı önündeyken bile şu şekil iletişimde olacaksın sevdiceğinle!" Dönüp bizim ekibe baktım. "Evet arkadaşlar, ne diyorduk?"

Mardin'e gelmiştik. Sırma'nın ailesinin konağının önünde dikilirken burada ne halt ettiğimizi sorguladığım saniyeler deydim.

"Arkadaşlar, burada başımıza bir iş gelmeyeceğine emin miyiz?"

Dördüz bebekler gibi yan yana dizilmiş şekilde konağa bakıyorduk, içimizden sadece Sırma ve Ufuk'un elinde kocaman valizler vardı.

Avni, "Emin değiliz," diye cevapladı.

"Süper, hiç şaşırmadım. Peki, o hâlde hangi parlak fikirli sayesinde burada dikiliyoruz?"

"Ben."

Sırma'nın titrek sesini duyduğumuzda ona döndük. Kız çekimser bir tavırla tebessüm ediyordu.

"Ailemle barışmaktan başka bir yol görünmüyordu. Ben de hem Ufuk'la tanışırlar hem de ciddiyetimizi anlarlar ve rahata ererler diye düşündüm."

"Canım, rahata ermek için Ufuk'a ihtiyacın olmadığını biliyorsun," derken kıza tehlikeli bir bakış attım. "Bir kaş göz işareti yaptığın an ailenin başına musallat olurum. Zaten abinle tanışmak zorunda kalmıştım, beni farklı bir aşiretten zannediyor."

Sırma minnetle gülümsedi. "Elinden geleni yaptın Serce, buradan sonrası daha az tehlikeli olsun istiyorum. Size de zararım değil, faydam dokunur. Benim için buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim."

"İşten izin almak biraz zor oldu ama önemli değil," diye iç çektim.

Hep birlikte yeniden konağa baktık, bu kızcağızın yanımıza gel[illegible]i ilk gün durum içime pek de sinmemişti ancak

bugün, onun can güvenliğinden emin olmak adına tası tarağı toplayıp buraya gelmiştik işte! Hayat her zaman umulmadık taşlarla baş yarıyordu.

Eh, bu arada bizim arabanın kredi borcu biraz daha bekleyecekti, Ceyhun gelmeden elimden geldiğince ek iş almaya devam etmeyi deneyecektim.

"Ufuk'la Avni delileri, sizde bir şeyler var da söylemiyor gibisiniz." Suratı bembeyaz olan Ufuk'a baktım. "Özellikle sen."

Ufuk'un sesi titredi. "Yok. Hava değişikliği."

Avni de hemen başını salladı. "Evet, başka ne olacak? Hava değişikliği oldu bize de fena mı?"

"İkiniz de güven vermiyorsunuz ama Sırma'nın bir bildiği vardır diye düşünüyorum. Başka türlü sizi peşine takmasını akılalmaz."

Sırma hiç sesini çıkarmadan konağın büyük kapısının tokmağını vurduğunda Ufuk'un dizlerinin titrediğine şahit oldum.

"Bak, eğer zorla getirildiysen bir yolunu buluruz, hâlâ geri dönme şansımız..."

Ufuk yutkundu. "Yok Serce, ben istedim. Er ya da geç bu tanışma yaşanacaktı."

Tam o esnada konuşmamızı bölen şey boyumuzun on katı olan konak kapısının ihtişamlı bir gürültüyle içe doğru açılması oldu. Büyülenmiş gibi aynı anda kafamızı kaldırırken soluklarımızı tutmuştuk.

Sırma iki adım geriledi ve ellerini önünde birleştirip tedirginçe kirpiklerini kırpıştırdı. Ufuk sessiz bir dua mırıldandı, Avni arkama saklandı.

Ben... Bense konak kapısının önünde apaçık dikiliveriyordum.

"Halo amca! Misafirlerimiz var!"

Kapıyı açan takım elbiseli güruh geriye çekilip arkalarına doğru seslendiklerinde eskiden seyrettiğim töre dizilerindeki tiz klarnet sesini duyar gibi oldum.

"Gazamız mübarek olsun," diye fısıldadığımda şalvarlı yaşlı adamlar konak kapısının önüne yığılıverdi.

"Bir, iki, üç, dört, beş, altı..."

On sekizinci kişiden sonra saymayı bırakmıştım, Sırma bizi sakinleştirebilmek adına ailesini işaret ederken şirin şekilde gülümsedi.

"Amcalarım."

Ufuk bağırdı. "Hepsi mi?"

Sırma gülümsemesini bozmamaya çalıştı. "Bu sadece bir kısmı."

Merakla araya girdim: "Şehrin nüfusu kaçtı?"

O esnada gür bir ses kalabalığı yarıp kulağımıza ilişti.

"Sonunda evin yolunu bulabilmişsin, Sırma'm."

Bu, diğerlerine nazaran epey yaşlıca bir adamdı; kır saçları, boynuna doladığı beyaz bir atkısı ve beyaz bir şalvarı vardı. Ceketinin cebinden bir şey çıkardığını görür gibi olunca ürkerek Ufuk ve Avni'yi geriye çektim.

"Siz arkamda bekleyin, ne olur ne olmaz..."

"Serce, o silah mı?"

Avni'nin korku dolu sesi dibimden geliyordu, gerçekten de adam belinden çıkardığı silahı havaya kaldırıp iki el ateş etti.

"Bugün bayram günümdür, kızım evine dönmüştür! Duyan duymayana lo!"

Adamın silah hareketiyle beraber kulaklarımızı kapatıp korkuyla beklerken yanındaki onlarca siyah takım elbiseli adam da aynı şeyi yaptı ve bellerinden çıkardıkları silahlarıyla havaya ateş açtılar. Kadınlar bağırıyor, sevinç naraları atıyor; erkekler ise silahlı kutlama yapıyordu.

Ufuk'un bayılmak üzere kelimeişehadet getirdiğini işittim.

"Eğer şimdi bayılırsan seni bir daha ciddiye almazlar, metanetini koru."

"Ta... tamam," diye geveledi. "Beni vuracak değiller ya, canım."

Hepimiz sessiz kaldığımızda yineledi.

"Beni vuracak değiller ya, canım!"

Bir kez daha sustuğumuzu fark edince ağlayacak gibi oldu. "Lan beni vururlar mı?"

"Seni diri diri bile gömerler," diye fısıldadım. "Ağzını bıçak açmasın, zevzeklik yapayım deme. Tanışma faslını bana bırakın."

Sırma'nın annesi olduğunu tahmin ettiğim kadın öne çıkıp kızına sıkıca sarılırken ağlıyordu, kadıncağız belli ki uzun süredir bu korkuyla yaşıyordu. Zavallı, belki de kızını bir daha göremeyeceğini düşünmüştü. Sırma'nın inadına bakılırsa haksız da sayılmazdı. Kadının hemen arka tarafında silahlı adamlardan birkaçının yaklaştığını, bizim beklediğimiz merdivenlere doğru hareket ettiklerini gördüm.

İçlerinden biriyle göz göze geldik, ne yazık ki onu hemen tanımıştım.

"Zeyna Serco!" diye gür sesiyle haykırdı.

Hafızam beni yanıltmadı, ellerimi havaya kaldırıp iyi yana açtım.

"Gıyaseddin Şeker!"

Evet, bu bizim köyümüzü basan, Avni'nin yolda tanışarak yanlışlıkla bir mikrop misali hepimize bulaştırdığı mafyanın ta kendisiydi.

Sırma sessizce, "En büyük abim," diye mırıldandığında ben onunla çoktan tanışmış olmanın talihsizliğini düşünüyordum.

Adam yüzündeki gururlu ifadeyle yanımıza doğru yürürken bağırıyordu.

"Biliyordum," diye haykırırken güldü. "Kız kardeşimin sizin gibi iyi yürekli insanlar sayesinde bizlerle buluşacağını biliyordum. Beni yanıltmadınız."

Gözleri beni es geçtikten sonra Avni'yi buldu ve ona da bir baş selamı verdi. Avni beni şaşırtarak hiç bozuntuya vermeden selamı kabul etti, elini göğsüne götürüp kalbini birkaç kez yumrukladı.

Eğer onu tanımasaydım babacan bir karakteri olduğunu zannederdim ancak bu düşünce hemencecik kayboldu.

Adam gözlerinin içi gülerek suratımıza bakarken bir adım öne çıktım.

"Ziyaretin iadesi makbuldür derler!" diye coşkuyla haykırıp konağı gösterdim. "Biz de Mardinli Şevki Rakım Hüsamettin Paşa'nın konağına gelmedi demesinler dedik."

Tabii ki böyle bir söz yoktu, ben uydurmuştum.

Ufuk dehşete kapılmış bir ifadeyle fısıldadı: "Serce, sen bunu nasıl ezberledin?"

"Ufuk sus," dedim dişlerimin arasından. "Ortalığı karıştırma."

"Tamam," diye yanıt verdikten sonra korkusunu belli etmemeye çalışarak gülümsedi.

"Ne iyi ettiniz de geldiniz! Hem güzel Sırma'mızı alıp gelmişsiniz hem de sizleri görmüş olduk. Bak babacığım, bu sana daha evvel söz ettiğim Zeyna Aşireti ağalarından Zeyna Serco! Mevzusu geçmişti."

"Hoş geldiniz, evlatlar," diyen Sırma'nın babası elini öne doğru uzattı.

Avni, "Sanırım tutmamızı istiyor," diye şaşırdığında ben hızla düzelttim: "Öpmeni istiyor, git de öp adamı."

Avni telaşla konağın merdivenini koşarak çıktı ve hiç beklemediğimiz bir şey yapıp yaşlı adamın yanaklarından öptü. Benim gözlerim kocaman açılırken peşinden koşan Ufuk'u gördüm.

"Dur!" demeye kalmadan Ufuk da yaşlı adamın yanaklarına birer öpücük kondurdu.

Sırma ve ben dehşet içinde kalmıştık.

"Ay, Allah belanızı versin sizin," dedim peşlerinden koşup ağzımın içinde söverken. "Her cümlenin, her talimatını detaylıca bildirmek zorunda olduğum o aptal kafalarınız..."

Yaşlı adamcağız ve çevresindeki aşireti şaşkınca bakakalsalar da ben durumu toparlamak için adamın elini öpüp başımın üzerine koydum.

"Arkadaşlarım biraz heyecanlılar, kusura kalmayın, ağam!"

"Hürmette kusur olmaz, buyurun içeri, evlatlar." Adam gözlerini arkama çevirdi. "Sen de geç, güzel Sırma'm. Belli ki bunca zaman sonra anlatacakların var. Bizi ne hâllerde koydun!"

Sırma'nın sesi duyguluydu; sanki o inatçı kız bir anda kayboluvermiş, küçük bir çocuğa dönüşmüştü. "Anlatacağım, babacığım."

Kızın babasına sımsıkı sarıldığı o anlarda battı balık yan gider diyerek konağın içine götürülmeyi kabul edip yürüdük.

Sırma'nın ailesinin konağına giriş yapmıştık. İçeride âdeta bir ordu sayılabilecek insan sürüsü vardı ve hiçbirimizin yetişemediği bir akış mevcuttu.

Konağın büyük salonundaki kanepede, Ufuk ve Avni'nin ortasında, üçümüzün omuzları birbirine yapışık hâlde oturuyorduk.

"Serce ben hiç iyi değilim, yemin ederim ki kalbime inecek. Bana yardım et, bir şey yap."

"Neden?" diye sorarken gözlerini üzerimize dikmiş insanlar yüzünden fısıldıyordum.

"Hepsi anamızı s..."

"Duyacaklar, sus."

Ufuk'u susturduktan sonra karşımızdaki orduya baktım. Evet, ordu diyordum çünkü bu kadar insanın herhangi bir sebeple bir evin içinde bulunması olanaksızdı.

"Hoş geldiniz, İstanbullu misafirlerim."

Avni korkakça ekledi: "Yalova."

Konuşan adam içeri girdiğimizden beri gözlerini üzerimizden çekmeyen ve Sırma'nın en büyük abisi olarak tanıştırdığı kişiydi.

"Bizim için Mardin dışında her yer İstanbul sayılır."

Ufuk şaşkınca bana baktı. Ben şaşkınca Avni'ye döndüm. Avni şaşkınca ikimize birden bakıp kirpiklerini kırpıştırdı. Sonra hepimiz pala bıyıklı abiye baktık.

"Ay ne güzel," deyip sırıttım. "Hiç şehir ezberleme sıkıntınız olmamış. Çok hoş."

"Serce, neyi hoş lan? Çok garip bir mantık bu."

"Ufuk," diye kulağına eğilip fısıldarken sesimdeki azarlama barizdi. "Sana, *seni baban doğurdu*, deseler *doğru* diyeceksin, mal herif!"

Ufuk şimdiden kan ter içinde kalmıştı, kırdığı potu anladı.

"Zaten öyle. Babam doğurdu beni. Tabii ki."

"Aferin," diye fısıldayıp yeniden adamlara gülümsedim. "Oh oh! Maşallah. Epey de kalabalıksınız."

Pala bıyıklı abimiz gururla göğsünü gerdi. "Aksi düşünülemez."

"Kuma sistemi mi geçerli sizde acaba? Hani o yüzden mi bu kadar velet ortada..."

Avni'yi çimdikledim. "Velet ne? Avni seni idam ederler, parçalarını bulamayız bak."

Avni çığlık attı.

"Müstakbel şahsına münhasır, zatı şahane, kudretli evlatlarınız!"

Büyük konağın geniş salonunda yankılanan sesiyle herkes ona baktı, içerisi sessizleşti, bağrışan çocuklar bile sustu. Elinde tepsiyle bizlere yemek getiren bir grup hanımefendi de pala bıyıklı abi araya girecek mi diye bekledi.

"Allah seni alsın," diye fısıldadım tükürürcesine. Sesimi yükselterek devam ettim: "Ya bu çocuklar ne kadar şirin böyle! Ne tatlı bir yer konağınız, keşke biz de burada yaşasaydık, içim gitti vallahi! Şen şakrak."

Ufuk panikle bağırdı. "Keşke... Rabbim nasip et!"

Bir densizin hatasını telafi edeyim derken diğerinin münasebetsizce araya girişi beynimden vurulmuşum gibi bir ağrıya

sebep olunca oflamamak için dişlerimi sıktım. Tam o esnada çocuklardan biri Avni'nin dizinin dibinde durdu.

"Abi! Abi! Bizimle oynar mısın?"

"Ben çocuk sevmem," dedi Avni boş bulunup.

Sırma'nın abileri ve içerideki diğer ağa tipli herifler Avni'ye dik dik baktı.

"Aaa!" diye bağırdım şaşırmış gibi. "Olur mu, Avni? Sen çocukları çok seversin, hadi canım, biraz oyna."

"O benim küçük amcam," dedi Sırma mütevazı bir tebessümle.

Ufuk, ben ve Avni şaşkınca bir metre boyundaki çocuğa baktık.

"Şey, o nasıl oluyor?" derken Sırma'ya şaşkınca fısıldamıştım. "Sorması ayıp, babaannen kaç yaşına kadar doğum..."

Sırma anlayışla gülümsedi. "Onu sana sonra anlatırım, bizim aile ilişkileri biraz karışık."

Ufuk göze girme çabasıyla küçük veledi kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldı.

"Ben çok severim erkek çocuklarını! Çok yaramaz, çok şirin olurlar. Oynarız tabii ki abiciğim!" Bir anda Sırma'ya baktı. "Yani kayınbiraderim... Bir dakika, yoksa benim de mi amcam oluyorsun?"

"Ufuk, senin amcan yok," dedim beyninin yandığını gördüğüm için. "Sus iki dakika."

Avni ve Ufuk, onları çekiştiren çocuğun iki elinden tutup ayağa kalktı, çocuk onları götürmek için çok hevesli şekilde bağırıyordu.

"Hep böyle abilerim olsun isterdim!"

"İçeride bir sürü var ya, canım," diyen Avni isteksizce sırıtıyordu.

"Yok, onlar çok güçlü! Ben sizin gibi tıfıl abilerim olsun isterdim, benimle oynarsınız."

Birkaç kişiden gülmekle höykürmek arasında sesler çıktığını işittim, çocuk ayaküstü Ufuk ve Avni'ye lafı çakıp zıplaya zıplaya onları dışarı götürdü.

"Neyse Sırma bırak, biz işleri halledip ortamı yumuşatana kadar onlar oyalansın," diye açıkladım ve karşımdaki aşiret büyüklerine döndüm.

Bu sırada çocuk tarafından ortamdan götürülen arkadaşlarım gram umurumda değildi.

"Evet! Gelelim sebebi ziyaretimize. Öncelikle Mardinli Şevki Rakım Hüsamettin Paşa'nın aşiretinin konağına gelmiş olmak son derece müthiş, ziyadesiyle nefis, gurur verici ve ihtişamlı, aynı zamanda büyüleyici bir fırsat..."

Sırma'nın abisi sözümü kesti: "Zeyna Serco! Bize adımızla hitap etmen yeterli."

Adam hâlime acımış gibi anlayışla gülümseyince şaşırdım.

"Pardon, babanızın adı bu değil mi?"

"Evet, o ancak Şevki Ağa desen de olur."

"Şimdi küçük hataların nelere mal olacağını bilmediğimden sizlere terbiyesizlik etmemek için kendimi garantiye alıyordum," diyerek gülümsedim.

Sırma öksürdü. "Yok yok, sen rahat ol."

"Bak babam! Paşa babam! Ağa babam! Zeyna Serco ve arkadaşları; biz kardeşimiz Sırma'yı ararken bize yol gösteren, kendisinden haber alırlarsa yardımcı olacağını söyleyen arkadaşlardı. Sana bahsetmiştim."

Sırma'nın babası büyük bir beğeni ve memnuniyetle ellerini iki yana açtı, hatta o kadar uzun süre kolları açık bekledi

ki beni kucağına çağırdığını zannedip ürkekçe koltuğa sindim.

"Tövbe tövbe," diye fısıldadım. "Kızım, Avni mallığı bulaştı sana da..."

"Zeyna Aşireti! Sizlere ne kadar teşekkür etsem azdır. Sevgili kızım, güzel Sırma'm, onu buraya getirmek için çok dil döktüğünüzü, bizlerle barışması için çok çabaladığınızı anlattı."

Bozuntuya vermeden tebessüm etsem de olayın aslı, bir sabah uyandığımda Sırma'nın yalvar yakar bizimle Mardin'e gitmesi gerektiğini söylemesinden ibaretti. Bu teklif bizden değil, ondan çıkmıştı. Üstelik bunun ardındaki sebebi hâlâ çözememiştim, söyledikleri kafama yatmamıştı.

"Öyle oldu tabii!" diye gür bir sesle haykırdım. "*Git* dedik, *ailenle buluş, görüş, barış... Bu zamanda büyüklerimizin desteği olmadan hayat geçmez, saygıda kusur edilmez.* Hep söyledik."

Sırma, bu kadar iyi ve hızlı yalan söyleyebiliyor olmama hemen uyum sağladı.

"Canım Serce ablam, hep tam destekçimdiniz! İyi ki sizlerle karşılaştım, kader ağlarını ne güzel ördü böyle!"

Kocaman bir tebessümle başımı salladım.

"Yalan parayla olsa yine söylerdik," diye iç çekerken olayların gideceği noktayı tahmin etmekte zorlanıyordum.

"Sırma'm sizin güzel kalbinizden bahsetti. Kızım iyi bir ruh hâlinde değilken evinizde ağırlamışsınız. Sahip çıkmışsınız."

Yan koltuktaki Sırma'ya döndüm. "Sırma, sen bunları ayaküstü mü anlattın?"

"Çaktırma," diye mırıldandı. "Devam et Serce, başka türlü ortam yumuşamazdı."

"Evet," dedim yeniden yüksek sesle araya girerken. "Kendisini misafir etmekten memnuniyet duyduk. Hem ne demişler? Ana gibi yâr, Bağdat gibi diyar olmaz."

Herkes anlamsız bir biçimde suratıma bakınca gülümsedim.

"Bağdat'ı Mardin yapalım. Ana dediğimiz de siz oluyorsunuz."

Sırma'nın annesi, hızlı ilişkilendirilmiş cümlem sayesinde tebessüm edip gözyaşlarını sildi. Yazık, kıyamıyordum o mahzunluğuna... Tam o esnada Sırma'nın babası ellerini havaya kaldırıp sesini yükseltti.

"Ayağınızın tozuyla geldiniz ama biz size bir hediye takdim etmek isteriz."

İçeride son derece tuhaf bir atmosfer vardı, kendimi âdeta konak dizilerinden birinin başrolü gibi hissetmeye başlamıştım. Adam işaret ettiği anda içeriye kızlı erkekli bir sürü doluverdi. Bunlar yöresel kıyafetleri olan, âdeta bir törene hazırlanmış gibi görünen irili ufaklı bir gruptu. Zaten koca konak insan sürüsü doluydu ancak bu defa ellerinde tepsilerle içeriye yaklaşık on beş kişi daha akın etti.

"Zeyna Hanım'a," diye beni işaret eden ağaya saygıyla baş salladılar.

Adımın Zeyna olarak kalmış olmasına takılamıyordum çünkü önüme tepsi tepsi altın geliyordu. Gerdanlıklar, değerli mücevherler, sapsarı ışık hüzmelerinin gözümü aldığı bilezikler...

"Maden sahibisiniz galiba," derken kekeliyordum.

Ağa güldü. "Yok ama sahibi olduğumuz çok şey var. Bunlardan en önemlisi tevazu, sadakat ve müteşekkir olmak. Size borçlu kalmak istemeyiz, Zeyna Aşireti'nden Serco."

Ağanın bir baş hareketiyle uçan altınlar önüme diziliverdi, birileri etrafıma üşüştü ve kollarıma bilezikleri, boynuma gerdanlıkları, avuç içlerime altını bıraktılar. Nutkum tutulmuş hâlde öylece bakıyordum.

"Sırma, bu normal mi?" diye fısıldadığımda Sırma kocaman gülümsemesiyle suratıma bakıyordu.

"Evet, bizim âdetlerimiz böyledir. Babam burada cömertliğiyle bilinir."

Birkaç dakika hesap yapmaya çalıştım, burada neredeyse tüm hayatımı kurtaracak kadar altın vardı. Tamam, abartmak istemiyordum ancak...

Yok yahu, abartacaktım! Sırma böyle bir bolluk bereketi terk edip beş parasız yollara düşmüş, hayallerinin peşinden gitmişti demek. Buraya geri dönmek için tahmin ettiğimden çok daha güçlü bir sebebi olmalıydı. Bir şeyler eksik kalmıştı ancak olayların hızı ve şaşkalozluğum yüzünden algılayamıyordum.

Şu an ne yaşandığına inanamayarak kolumdaki bileziklere baktım.

"Pardon ama bunlar çok fazla," diyecek olduğumda Sırma'nın abisi araya girdi: "Höyt! Olmaz, Zeyna Serco'ya ve Zeyna Avni'ye bize olan ilgi ve alakalarından dolayı küçük hediyeler."

Boynuma ağırlık yaptığı için kambur durmama sebep olan gerdanlığa dokundum.

"Küçük bir hediye," diye fısıldadım. O an jeton düştü. "Bir bu kadar da Avni'ye mi takacaksınız?"

Ağa bağırdı: "Tabii! Hatta yanınızda gelen üçüncü dostunuzla pek hukukumuz yok, onu tanımayız ancak şeref verdi, tanışırız! Kendisine de ikramlarımız olacaktır. Bu konağa adım atan buradan ancak misafirperverliğimizden memnun kalarak çıkabilir."

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. Ufuk'tan söz ediyorlardı... Sırma'yı sır gibi koynunda saklamak isteyen Ufuk'tan, bu aileye damat olma niyetiyle içeri adım atıp *inşallah hadım olmaz* diye dualar ettiğim Ufuk'tan, her an bir pot kırar diye kafasını kırmak istediğim Ufuk'tan.

Yutkundum. "Tanışırsınız tabii, efendim. O da bizim aşiretten, Zeyna Ufuk."

Aramızda oluşan derin sessizliği telefonumdaki mesaj bildirim sesi böldü. Altın bileziklerle dolu kolumdaki şıngırtılar eşliğinde bildirimi kontrol ettim.

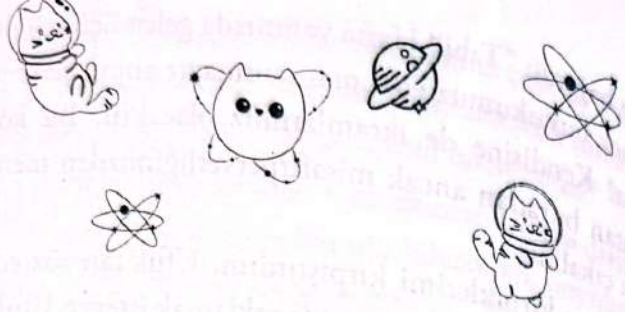
Serce, komşu sana ulaşamamış. Kediler koltuğuma işedi, bunları ne zaman alacaksınız diye soruyor. Siz dışarı mı çıktınız?

Mesaja boş boş baktım.

Ceyhuncuğum, sen telaş yapma diye söyleyemedim ama biz Mardin'deyiz.

NE? Serce, Mardin ne alaka? Hayda!

Ufuk'u iç güveysi veriyoruz galiba, gece seni arayacağım aşkitoperipellam.

BÖLÜM 19
KOKULU ŞAKALAR

Ufuk

Çocuğun bizi çekiştirdiği alana doğru giderken Avni'yle beraber etrafı tarıyor, nereye kaçabileceğimizin hesabını yapıyorduk.

"Abiciğim, sen kaç yaşındasın bakalım?"

"Çok yaşındayım," dedi küçük velet kıvırcık saçlarının kapattığı gözlerini korkunç biçimde bize çevirirken.

"Eli yüzü de bir garip bunun, büyümüş de küçülmüş gibi. Çok bakma, Avni," diye fısıldadım.

Veledin gücü kuvveti pek yerindeydi, bizi konağın biraz ilerisindeki parka doğru var gücüyle sürüklerken hiç zorlanmıyordu.

"Bu zamana kadar Mardin'e iki tane tıfıl abi gelsin de parka götüreyim diye mi bekledin?"

Avni'nin sorusuyla beraber kurnaz çocuk yeniden başını kaldırıp ikimize baktı.

"Sırma'ya görücü gelen çoğu kişiyi önce buraya getiririm, abiler!"

Tırnak uçlarımdan saç diplerime kadar ürpermiştim, çocuğun sinsi bakışları yüz yaşında bir ruhun bu küçük bedene hapsedildiğini düşündürdü.

"Lan," dedim Avni'ye korkuyla. "Ne görücüsü?"

"Ben ne bileyim, Ufuk? Mardin'e sizin yüzünüzden geldik zaten!"

Avni malının bana destek olacağını düşünmekle büyük bir hata yapmıştım, her zamanki gibi benden daha ödlekti.

"Görücü ne alaka, çocuğum?" diye tebessüm ederken parkın önünde durmuş, velede bakıyorduk.

"Nereden olacak? Sırma'ya bakışlarından!"

"Yok artık!" diye homurdanırken sesim kısıktı. "Cin çıktı bu harbiden."

"Şimdi benimle oynayacaksınız, abiler!"

Avni bıkkınca kaydıraklara bakıyordu. "Ulan keşke sizi dinlemeyip *YouTube* videosu çekmeye devam etseydim, en azından gelir kaynağım artardı, sıkılmazdım... Dikiş tutturmuş, gidiyordum!" Parkta oynamaktan kaçabilmek için çocuğun boyuna eğilip diz çöktü. "Çocuk, sen *YouTube* izler misin? Benim bir kanalım var, biliyor musun? Hadi, onu göstereyim sana!"

Kıvırcık saçlı, cin bakışlı, tombul yanaklı çocuk Avni'ye aptalmış gibi bir bakış attı.

"Öyle şeyleri yemek yemeyen çocukları kandırmak isteyen anne babalar izletir, ben ilgilenmem." Yanaklarını şişirdi. "Çünkü beni kimse kandıramaz."

Avni gözlerini devirmemek için zor durdu. "Yok yahu, maşallah pek akıllısın. Seni kim kandırabilir? Ben eğlenelim diye dedim."

Çocuk sırıttı. "Zaten eğleneceğiz."

Bize yeniden kaydırakları ve salıncağı gösterdiğinde bundan kaçış olmadığını kabullenmiştik. Son bir umutla çocuğu vazgeçirmek, bu beladan kurtulmak için söze girişecektik ki çocuk kaçma arzumuzu fark edip bizi susturdu.

"Eğer benimle oynamazsanız sizi ağalarıma şikâyet ederim."

"Pes artık!" diye homurdanan Avni'yle bakıştık ve çaresizce parka doğru ilerledik.

"Ne istiyorsun bakalım? Sallayalım mı?"

"Yok, ben sizi sallayacağım!"

Aval aval çocuğa baktığımızda bir anda ellerini ağzının kenarına dayayıp parkın iç tarafına doğru haykırdı.

"Muho! Selo! Berto! Haydar!"

"Köpek mi çağırıyorsun, evladım?"

Çocuğa ters bakışlar attığımızda bize sırıttı. "Köpeğe ne gerek var? Siz yanımdasınız ya!"

Lafı yediğimiz için apışıp kaldığımızda Avni'nin dişlerini sıktığını gördüm.

"Sakın," diye sessizce uyardım. "Bu velet bizi bilerek kışkırtıyor. Sırma'nın önceki görücülerine de bunu yaptığına göre epey uyanık. Sakin ol, Avni."

"Kalamıyorum!"

Çocuğun bağırışlarıyla beraber kendisi gibi yarım metre boyunda dört çocuk daha ortaya çıkıverdi, biz salıncaklara geçerken hepsi birden etrafımızı sarmıştı.

"Nereden çıktı bunlar ya?"

Avni homurtularına devam ederken çocuk bizi salıncaklara oturtmuştu bile.

"Aynı plan mı, Sıddık Can?"

Çocuk soru soran velede onay verdi. "Başlayın!"

Bizi salıncaklara yerleştirdikten sonra çocuklardan ikisinin kalın birer urgan getirdiğini gördük. Bu psikopatlar tam teçhizat hazırdı, neyi planladıklarını algılayamadığımız için şaşkınca bakıyorduk.

"Ne yapacaksınız bize?" diyen Avni gergindi.

"Sallayacağız sizi. Ayaklarınızı kaldırın."

Sıddık Can denilen despot veledin komutuyla beraber sorgusuzca ayaklarımızı kaldırmak zorunda hissettik. Çocuklar ikiye bölündü, Sıddık Can'ın komutuyla ikisi Avni'nin salıncağına, ikisi de benim salıncağıma kalın urganları bağladılar.

"Ne yapıyor lan bunlar?"

"En fazla ne olacak ki?" diye tersledim. "Sus işte, eğleniyormuş gibi yap da hemen bitsin."

Avni'nin korkaklığına birkaç laf daha etmek üzereydim ki çocuklar salıncaklarımızın uçlarına bağladıkları urganlarla beraber bir anda koşmaya başladı. Bu kadar küçük veletlerde bu kadar büyük bir güç nasıl birikmişti, bilmiyordum ancak karşımızdaki caminin minaresine doğru yükselmeye başladık.

Hayat kısaydı, salıncaklarımız uçuyordu.

"Lan!" diye bağıran Avni aşağı baktı. "Çok yükseldik!"

"Bir şey olmaz," dedim korkumu belli etmemeye çalışarak. "En fazla ne kadar yükseleceğiz?"

Son cümle ağzıma tıkılıverdi, çocuklar kalın urganları aynı anda bıraktıklarında çıktığımız yükseklikten dehşetül vahşet bir hızla aşağı düşüyor gibi olduk, bu öyle bir hızdı ki kalbimizin duracağını sandık.

Avni haykırdı: "Ufuk, bu çok hızlı!"

"Fark ettim!" diye bağırırken bizi yeniden uçurmaya hazırlanan çocuklara bağırıyordum. "Lan! Bana bakın, biraz yavaş! Bu hiç eğlenceli değil!"

Sallanırken yeniden onlara yaklaştığımızda Sıddık Can denilen şeytan veledin hain bakışlarıyla göz göze geldik, çocuk bizden henüz bilmediğimiz bir şeyin intikamını alıyormuş gibi bakıyordu.

"Hayır, çok eğlenceli!" diye itiraz etti. "Hızlanın Muhoğ, Seloğ, Bertoğ, Haydar!"

"Muho sen misin lan? Aşağı inersem seni boğarım, cüce!"

Avni kendisini uçurmak için urganı çekiştiren tombik çocuğa bağırınca çocuk hırslandı ve urganı daha çok çekiştirdi. Sonra komut bekler gibi Sıddık Can'a baktı.

"Tamam mı?"

Sıddık Can başını aşağı yukarı salladı. "Tamam, onu daha hızlı sallayın."

Göklerden gelen kararla beraber Avni'nin salıncağı daha yukarı çıkarıldı. Aralarında bir şeyler konuştular, sanki bu yükseklik onlara yetmemişti.

"Lan bunlar çocuk değil, psikopat," diye bağıran Avni, çıkarıldığı yükseklikten bana bağırıyordu.

"Avni, idare et iki dakika! Her şey Sırma için," diye açıklamaya çalıştım.

Bu sırada salıncağın zincirlerine can yeleğimmiş gibi sımsıkı yapışmıştım.

"Abiciğim, beni hızlı bırakmayın, tamam mı? Salıncak sağlam değil, biz de ağırız."

Adının Selo, Berto ya da Haydar mı olduğunu bilmediğim veletlerden biri bağırdı: "Sizden daha ağırlarını salladık! Bu salıncak doksan kiloda kırılıyor."

"Lan salıncağı kırıp adamları düşürecek kadar sallamış şerefsizler!" diye haykıran Avni giderek daha yükseğe çıkarılıyordu.

Çocuklardan biri oyun parkının merdivenine tırmandı ve aşağıdaki ekip arkadaşlarının yardımıyla Avni'nin bağlı olduğu urganı tepesinden tuttu, böylece Avni giderek daha da yükseldi.

"Mevla'ya doğru çıkarıyorlar beni! Allah'ım, yardım et!"

Sıddık Can bağırdı: "Şimdi!"

Komutla beraber önce Avni'nin ipi bırakıldı, yemin ederim ki onu serbest bıraktıklarında "Dönülmez Akşamın Ufkundayım" şarkısının nakaratıyla beraber Avni'yle olan tüm yaşanmışlıklarımız bir bir gözlerimin önünde geçti.

Avni, roketatarın sivri ucuna oturtulmuş gibi bir hızla uçarken çığlıklar atıyordu; çocuklar ise tutkulu bir heyecanla zıplıyor, *bir daha*, diye bağırıyordu.

Ben tam itiraz etmeye hazırlanmıştım ki Sıddık Can'ın komutuyla benim de ipim çekildi. Cami minaresiyle bakıştığım o tehlikeli dakikalarda geriye doğru uçmaya başladım.

"Yavaş! Yavaş ulan! Durdurun!"

Benim çığlıklarım Avni'ninkilerle yarışıyordu, birimiz son hızla geriye uçarken diğerimizin salıncağı fişek gibi ileri atılıyordu, sadece iki saniyelik bir sürede göz göze geldik.

"Ayakkabılarım çıktı!" diye haykıran Avni çocuklara küfrediyordu. "Piçin oğulları! Durdurdun lan!"

Çocuklardan biri bağırdı. "Ağama *piç* dedi."

Nefesim kesilerek uçarken krizi kontrol etmeye çalıştım.

"Hayır, öyle demedi! Ne kadar ayıp, çocuklar! *Durdurun, niçin oğullar*, dedi!"

Sıddık Can haykırdı. "Yalan! Daha da hızlanın!"

Urgana asılan bir grup psikopat çocuk tarafından savunmasızca on dakika boyunca sallandık. Avni'nin öğürmeleri, haykırışları ve çığlıklarımız eşliğinde her şey daha da kötüye giderken tek çare sonumuzu beklemekti.

Nihayet içlerinden biri bize acıyarak urganı bıraktı. "Kayıncağa geçsinler."

Hepsi aynı anda urganlara asıldı. Bu kez bizi durdurmaları daha güç olduğu için dörtlü cüce çocuk grubu önce beni, sonra Avni'yi durdurdu. Onları izlerken tüylerim ürperiyordu.

"Bir metre boyundaki yetişkinler," diye hırsla fısıldadım. "Ulan işin ucunda Sırma olmasaydı var ya..."

"Bir şey mi dedin, abi?"

Sıddık Can, sinsi bir şekilde gözlerime bakarken baş dönmesiyle salıncaktan iniyordum.

"Çok eğlenceliydi, abiciğim," diye homurdandım. "Ne diyeceğim?"

"Sen daha kaydırağımızı görmedin!"

Avni ilk anda kaçmaya çalışsa da çocuklar, Avni'nin ellerine sımsıkı yapıştı ve onu çekiştirerek götürdü.

Avni arkaya doğru dönüp bana bağırdı. "Ufuk, sinirimi senden çıkarırım! Kurtar beni lan!"

"Abi," diyen Sıddık Can'dı, sesi masum çıkıyordu. "Biz kötü insanlar mıyız? Bu abi neden bizi sevmiyor?"

Ağlayacak gibi sesi titreyince ödüm patladı, anası babası bu çocuğu ağlattığımızı görürse yedi ceddimizi kurban ederdi, çocukta öyle bir şeytanlık vardı.

"Yok, yavrum," dedim telaşla. "Öyle şey olur mu? Abi çok mutlu, midesi bulandığı için öyle yapıyor." Çocuğun saçlarını okşadım. "Artık konağa dönmemiz gerekiyor, biz uzun yoldan geldik."

"Kaydırağa bindikten sonra gidebilirsiniz, abi. Hem ben de ağalarıma bizi ne kadar mutlu ettiğinizi anlatırım."

Çocuk bir kez daha zihnime sinsi sinsi sızınca *elden bir şey gelmez* düşüncesiyle başımı salladım ve Avni'ye yanaştım.

"Bitti bitecek," diye fısıldadım. "Şuradan da kayalım, sonra gidelim. Sakin ol."

"Tamam ulan, tamam!"

Avni öfkeyle kayıncağın merdivenlerini çıkmaya başlarken yüksekliği hakkında söyleniyordu, sahiden de yaklaşık otuz basamak çıkmak zorunda kalmıştık.

"Biz sizi aşağıda bekleyeceğiz!"

Sıddık Can bu cümleyi söyler söylemez fişek gibi aşağı fırladı. Kayıncağı değil, merdivenleri kullanması dikkatimi çekse de Avni'yi zapt edebilmek için önüme dönmek zorunda kaldım.

"Önce sen kay," diye mırıldanıp onu omuzlarından ittim.

"Önce kaydırağa, sonra sana kayacağım!" diye küfürler saydırmaya başlamaya niyetlendiği an oturduğu yerden ittiriverdim.

"Hadi canım, hadi!"

Avni tüm hızıyla her tarafı kapalı olan boru kaydıraktan kaymadan önce haykırdı.

"Ulan neden itiyorsun, hayvan herif? Zaten midem ağzımda! Ben..."

Cümlesinin devamını getiremedi ve aşağı doğru uçuşa geçti. Bu çilenin bir an önce bitmesi için o hâlâ boru kaydırağın içindeyken ben de peşinden atlayıverdim.

"Lan! Neden o kadar erken atladın, bana çarparsın! Bekle!"

Avni'nin sesi kırmızı kaydırakta yankılanarak bana ulaşıyordu, büyük bir gümbürtü ile aşağı uçuyordu.

"Kayıyorum, Avni! Nasıl durayım?" diye cevap verirken ben de bağırıyordum.

Avni kaydırağın ucuna geldiğinde küçük veletlerin seslerine de giderek yaklaşıyorduk, her şey sadece on saniye içinde gerçekleşiyor olsa da bu şeytanlar sanki yüz yıldır bizimleymiş gibiydi.

Kaydırağın ucundan kafalarını uzatıp bağırdılar.

"Hadi abiler, hadi!"

Çocuklar cümleyi bitirdiğinde Avni uçtaki beyaz ışık hüzmesine fırlayarak kaybolmuştu, işte şimdi sıra bendeydi.

Bu kaydırağın ucundan Sırma'm için uçacak ve bu veletlerden kurtulacaktım.

"Avni!" diye haykırırken gülüyordum. "Eğlenceli lan! Geliyorum!"

"Gelme!"

Boğazı yırtılırcasına bağırdığında ben çoktan kayıncağın ucuna ulaşmıştım.

"Geliyorum! Tut beni, Avni!"

"Bok!" diye bağırdığını duyar gibi oldum.

Kaşlarımı çatarken en uçtan fırlamaya hazırdım.

"Ne? Bok gibi falan değil, abartma!"

"Ufuk bok var!"

"Bok vardı da geldik, haklısın ama Sırma'ya değer! Tut beni, Avni!"

Ellerimi iki yana açıp var gücümle hızıma hız kattığımda o eşsiz an yaşandı.

Götüme bir şey bulaştığını hissettiğimde her şey için çok geçti, sıcaklık beni usulca ele geçirdi, cıvık bir his pantolon kumaşından hissedilir hâldeydi.

Toprağa düşerken haykırdım. "Lan! Bu ne?"

Benden önce toprağa düşmüş olan Avni öylece hareketsizce yatıyordu.

"Bok!" diye bağırdı. "Neden geldin? Aptal, sana bok var dedik!"

Bedenim âdeta donakalmıştı, yüzüstü düştüğüm yerde kımıldayamıyordum. Geriye dönüp bakmaya korkuyor, bizi saran pis kokudan öğürmemi engellesin diye ağzımı ve burnumu kapatma isteğiyle dolup taşıyordum.

Tam o sırada Sıddık Can ya da diğer veletlerden birinin donunu yukarı çekip parkın içine kaçtığını gördüm.

"Sıçmışlar!" diye haykırdım. Elimi kaldırıp kaçan oğlanı işaret ettim. "Kayıncağa sıçan şerefsiz bu! Kaçıyor, tutun şunu!"

Avni benden bile daha fazla kinlenmiş olmalıydı ki götündeki boka aldırmadan ayağa fırladı ve koşmaya başladı. Tam o esnada kalça hizasında göz göze geldiğim kahverengi leke dünyamı başıma yıktı.

"Koşma, çocuğun boku sallanıyor!" diye öğürüp gözlerimi kapattım.

Avni ağlıyordu. "Bir bu eksikti! Allah belasını versin bunların, bilerek yaptılar lan! Ufuk bak, hepsi yan yana dizilmiş, bize nasıl gülüyorlar? Oğlum, ben sizi var ya..."

Gözlerimi açtığımda Avni'nin haklılık payıyla yüzleştim. Başta Sıddık Can olmak üzere hepsi yan yana dizilmişler, sırıtarak bizi izlemeye koyulmuşlardı.

"Iy!" diye bağıran çocuk sanki biz altımıza sıçmışız gibi donumuzu işaret etti. "İğrenç!"

Avni çocuğa atıldı. "Vallahi boku avuçlar, sizin suratınıza..."

"Ağam mı o gelen? Hih! Vallahi ağam gelir! Şimdi gerçekten sıçtınız, abiler."

Sıddık Can bağırarak parkın konağa yakın tarafını işaret etti, sesi oldukça uyanıktı, bakışları cin gibiydi.

"Sizi görecek! Ee, tabii sonra Sırma'mla ilgili ne hüküm verir, bilmem. Altına sıçmış heriflere Sırma'mı teslim edecek hâli yok ağamın!"

Götümdeki sıcaklıkla öylece yatarken anbean aydınlanma yaşıyordum, evet! Evet, her şey ortaya çıkmıştı! Çocukların niyeti şimdi belli olmuştu.

Hele bu Sıddık Can denilen yer cücesi amacına ulaşmak için ellerini ovuşturarak bekliyordu.

"Ulan piçoz!" diye dişlerimi sıkıp fısıldarken hemen toz içinde kaldığım yerden fırladım. "Avni kalk, kaçmamız lazım."

"Nereye? Ben bunları dövmeden gitmem! O sıçan sıçanı bulacağım!"

"Avni sıçana da boka da başlatma, çocuklar bize oyun oynadı, kalk diyorum! Tongaya düştük. Ağa geliyor."

"Bunları dövmeden şuradan şuraya..."

Kollarını bağlamış, çocuk gibi inatlaşan Avni'nin yakasına yapışıp sarstım.

"Lan sana şaka gibi mi geliyor?" Suratına haykırdım. "Götümüzde. Başkasının. Boku. Var!"

Avni midesinin bulandığını belli edercesine dudaklarını sıktığında beti benzi sararmıştı, onu çekiştirmeye başladım.

"Tabanları yağla! Ağa bizi görmeden konağa girmemiz lazım."

Sonra tüm gücümüzle koşmaya başladık.

"Ufuk!" dedi yanımda nefes nefese koşan arkadaşım. "Bu orospu çocuğu nasıl sıçtıysa arkamdan cıvık cıvık damlıyor sanki!"

Öğürmemek için elimle ağzımı kapattım. "Sus, sus. Bakma arkaya..."

On beş dakika sonra konağın giriş kapısında, kıçımızı kimseye göstermemeye çalışarak yan yan yürüyorduk. Başlangıçta birkaç kişinin dikkatini çeksek de çok üzerinde durmadılar, götümüze bakmak kimsenin aklına gelmiyordu.

"Nereye gidiyoruz böyle, anlamadım ki!"

"Avni, gir odalardan birine işte!"

İçeriye telaşlı bir hengâme hâkimdi. Herkes bir yerlere koşturuyor, ellerindeki tepsileri, baklavaları, börekleri ikram için yetişmeye çalışıyor; birbirine bağıran insan güruhu ise üzerimize üzerimize geliyordu.

Odalardan birinin kapısını açıp Avni'yi içeri ittirdim.

"Tamam, geç şöyle. Kimseye görünmeden giyecek bir şey bulalım, acaba bu Serce nerede ki? Eğer hâlâ içeridelerse koridorun diğer ucuna kadar gidebilmemiz ve sonra..."

"Ufuk."

Avni'nin sesinde beni korkutan bir tını vardı, hızla arkama dönüp odanın içine baktım.

İçerisi orta yaşlı kadınlarla doluydu.

"Hay, ben böyle işin..."

Gözlerimi belertip şaşkınca içerideki teyze yığınına bakarken Avni ve ben götümüzü kapıya dönmüştük. Daire şeklinde yere oturmuşlar, ortadaki sofrada bir şeyler doğruyorlardı. Burasının mutfak olmadığına emindim, zaten mutfağa bu kadar

çok kişi sığmazdı, gördüğüm insan sureti sayısının maşallahı vardı.

Fark edilmiştik!

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı.

"Çık Avni, çık! Allah belamızı verdi!"

Kapının koluna tekrar uzanmıştım ki teyzelerden biri çığlığı basıverdi.

"Bunlar ağamın misafirleri değil mi? Sırma kızımızı getirenler! Lililili!"

Kadının çığlığıyla ürktük.

"Lili mi?" diye fısıldadım.

Avni, "Lililili," dedi.

Hemen peşimizden yaklaşık yirmi kişi aynı anda ayağa kalkıp sevinç naraları olduğunu düşündüğüm o sesle, "Lililili!" diye bağırmaya başladı. Üzerimize geliyor, dizlerine vuruyor, mutluluklarını belli eden tebessümlerini bize bahşediyorlardı.

"Ufuk, ne yapacağız?"

"Lilili diye bağır," dedim aklıma hiçbir şey gelmezken. "Götümüzü görmesinler, yeter."

Aynı anda onlara eşlik ederek bağırmaya başladık, sadece bir dakika sonra içerisi çığlıklarla dolmuştu.

Çığlıklar, yardım çığlıkları...

Tam o esnada birisi lafa atıldı: "Ağam salonda! Siz yanlış yere mi geldiniz, oğullar? Gelin, sizi oraya götürelim."

"Herifler soluklanmaya geldi belki, ne karışıyorsun?"

"Karışmak senin işin, Mikser Melahat!"

"Ben miksersem sen nesin, her lafın boyundan büyük kabahat!"

"Bana bak, elti melti dinlemem, seni şuracığa yatırıp döverim."

"Yapsana! Bak sana neler ediyorum!"

Olaylar iyice kızışırken odak noktası bizden biraz olsun uzaklaşmıştı.

"Ufuk kapıyı aç da koşalım," dedi nefes nefese kalan Avni.

"Olmaz, götümüzü görürler! Hem baksana, bizi hatırlıyorlar. *Altlarına sıçmışlar*, derler."

Avni stresliydi, olduğu yerde sallanırken sesi titriyordu. "Lan ömrümüzün sonuna kadar lilili mi diyeceğiz? Bir şey yap!"

Avni ne olduğunu anlayamadan onu omuzlarından tutup önüme çektim ve bütün bu kaosun arasında kapıyı açıp kaçtım.

Evet, kaçtım!

"Avni sen bekle, ben seni kurtarmaya geleceğim!"

Avni'nin ördüğü bariyer sayesinde kimse götümü görmeden kaçarken birine yakalanacağım diye ödüm kopuyordu. Tam o esnada koridorda kendi hâlinde zıplayarak koşan, şarkılar söyleyen küçük bir peri kızı gördüm.

"Kız! Hişt! Sana şeker vereyim mi?"

Saçlarını iki yandan atkuyruğu yapmış küçük kız gülümsedi. "Olur!"

"O zaman içerideki misafir ablayı şu odaya çağır bakalım! Acil durum dersen hemen gelir!"

"Yeni gelen misafir abla mı?"

"Evet, evet!" diye heyecanla atıldığımda küçük çocuk benden uzaklaştı.

"Abi, ben senden şeker istemiyorum."

Suratını buruşturmuştu, sabırsızca sordum: "Neden?"

"Sen bok kokuyorsun."

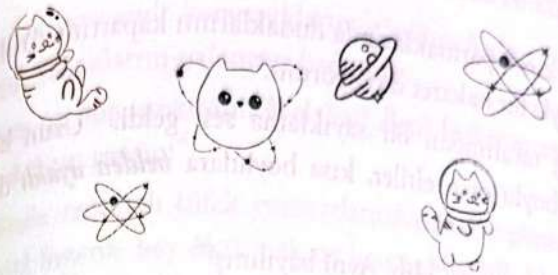
Olduğum yerde sallanırken kıza gülümsedim. "Yok, yok! Vereceğim şekeri çok seversin, hadi bakayım, ablayı çağır!"

Kızı bir şekilde Serce'nin olduğu salona şutladım. Sonra bu kez önceden kontrol ettiğim boş odaya geçtim. İçimden bir aksilik olmaması için dualar ederken olabilecek tüm korkunç ihtimalleri hesaplıyordum.

"Köpek bokunun üstüne düştüm derim. Kayıncağa çocuklar sıçmış desem kim inanır? Hayır, misafir geldiğin yerde ne diye parka gidiyorsun? Yok deseydin! Hadi gittin, neden sallanıyorsun? Sallandın, neden kayıyorsun?"

Dudaklarımı dişledim, kim bilir bu oda kime aitti?

"Allah'ım, sen beni bu insanların gazabından koru, bunlar bana kaymasa bari..."

BÖLÜM 20
MUKADDİNA EREMEYENLER DERNEĞİ

Serce

Hayatta neden var olduğumu sorguladığım o anlardan birindeydim.

Ufuk, hiç inandırıcı bulmadığım boklu bir kaydıraktan kayarak pisliğe bulaştıklarını iddia ettiği hikâyeyi anlattıktan sonra Avni'nin kapalı kaldığı odayı işaret etmişti. Az önce paldır küldür odaya dalmış ve kimseye rezil olmadan bu iki avanağı ortadan kaldırma planlarına girişmiştim.

Odanın kapısını açtığımda kendimi Sırma'nın yengeleri ve birbirlerinin eltisi olduğunu öğrendiğim yirmiye yakın kadının bağrıştıkları bir kavganın ortasına ışınlanmış hâlde buldum.

"Sen Hanım Ağa'yı savundun!"

"Çıkar, göster! Savunmadım!"

"Yalancılık etme zilli, dilin tutulacak!"

"Ben en azından savunmuşum! Sen korkaksın, ağamdan korkup pıstın kaldın!"

"Senin ağzını yırtıp içine tüm Mardin'i tıkarım, belden ayaklı!"

Şaşkınca parmaklarımla dudaklarımı kapattım. "Yuh, ilk kez böyle bir hakaret duyuyorum."

Sağ tarafımdan bir sayıklama sesi geldi. "Uzun boy... Uzun boylu olan eltiler, kısa boylulara *belden ayaklı* diyorlar..."

Çığlık attım. "Hih! Avni bayılmış!"

Gözleri yarı açık olan zavallı arkadaşım kapı ağzına yığılmıştı. İlk kez elinde ya da yüzünde morluklar olmadan sayıklıyordu, bu bana daha kötü bir durum olduğunu düşündürdü.

"Avni," dedim telaşla düştüğü yerden kaldırırken. "Sana ne oldu?"

"Serce," dedi ağlamaklı bir ifadeyle gözlerini kapatırken. "Serce..."

"Ne olduğunu söylesene!"

"Yirmi eltinin kavgasının arasında kaldım..."

Şok içinde haykırdım. "Yoksa seni de mi dövdüler?"

Avni bayık bir biçimde başını iki yana salladı, suratından ter akıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı. "Sadece hiç durmadan konuştular."

"İnanamıyorum," dedim onu yeniden kaldırmaya çalışırken. "Kalk çabuk, fark edilmeden gidelim."

Avni gözlerini açmaya çalışıyordu. "Yaklaşık yirmi dakikadır bu yirmi kişi, birbirine yirmi farklı dilde küfrediyor, Serce. Bizi fark etmeleri imkânsız. Onlar farklı bir dünyada yaşıyorlar..."

Avni'nin cümleleriyle beraber yeniden arkamızda birbirine saldırmak üzere hazır olan kadınlara döndüğümde hepsinin suratının kıpkırmızı olduğunu, oturdukları yerden ellerindeki bıçak ve oklavalarla birbirlerine sataştıklarını, hiç susmadan aynı anda konuştuklarını gördüm. Sadece onuncu saniyede şakaklarım sızlamaya başlamıştı.

"Sen ne konuşuyorsun, Melahat? Beni kıskanıp otuz yıl sonra doğum yaptın!"

"Senin taramalı tüfek yumurtlamalarına hangimiz yetişebiliriz? Seninle boy ölçüşmek ne hacet, Mergül? Ağamdan miras kalacak diye Mardin'e yeni bir köy nüfusu doğurdun!"

"En azından senin bebelerin gibi ortalık yerde sayıp sövmüyorum, doğurduysam hepsini pirüpak yetiştirdim, Melahat!"

"Benimkiler senin ağzına mı işedi? Öyle bir konuşuyorsun ki sanırsın biz ahıra eşek doğurduk!"

"Eşekten hâlliceler, ağzına sağlık!"

"Bana sağlık olur da sana gelince ne olur bilmem, tulum peyniri suratlı!"

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. "Buradaki peynir çeşitleri, küfürlerde farklı anlamlarda kullanılıyor, Avni."

"Serce nefes... Nefes alamıyorum..."

"Alamazsın canım. İçeriye baksana, oksijen kalmamış!" dedim hâlâ şaşkınca kadınları izlerken.

Tam o esnada Avni'nin kızarmış suratını ve derin soluklarını işittim, iki tokat atıp onu kendine getirdikten sonra yaka paça odadan çıkardım.

"Avni senden iğrenç bir koku geliyor, umarım düşündüğüm şey olmamıştır."

Ufuk'un bulunduğu odaya onu da apar topar soktuktan sonra derin bir nefes verdim. Kapıyı hemen kapattım ve hızla onlara döndüm.

Suçlu suçlu bakıyorlardı.

"Avni, kardeşim, iyi misin?"

"Ufuk, senin gelmişini geçmişini, sülaleni... Niye beni bıraktın lan?"

Avni yeniden yığılır gibi oldu. "Nefes... Nefes alamıyorum..."

Tam o esnada gözlerim hiç olmaması gereken o noktaya doğru yol aldı ve pantolonlarının malum bölgesine ilişti. Sahiden de kalçalarına doğru iğrenç ıslaklıklar görünüyordu. Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

"İnanamıyorum!" diye fısıldadım dehşetle.

Ufuk ve Avni götlerindeki bokla ayakta dikilirken ortalık pis kokudan geçilmiyordu. Bir yandan kahverengi ve sarımsı renklerdeki kumaşa bakıyor, bir yandan öğürmemek için parmaklarımı dudaklarıma kapatıyordum.

"Allah belanızı versin sizin ya!" dedim onları telaşla konağın büyük odasının içine iteklerken. "Bu gözler, sonunda altınıza sıçtığınıza da gördü!"

Ufuk onu çekiştirdiğim elimi itti ve agresif bir tavırla kolunu kurtardı.

"Serce!" dedi öfkeyle. "Manyak mısın? Biz niye altımıza sıçalım lan?"

"Sus Ufuk, sus! Her şey ortada."

Avni ile ikisini tüm gücümle yatağa itip hemen valize koşturdum.

"Serce, biz sıçsak dışarıdan görünür mü? Mantıken bokun içeride kalması lazım."

Avni hemen devam etti: "Ufuk! Öyle değil mi, abi? Bence çok mantıklı."

Valizden başımı kaldırıp çemkirdim. "Sokrates'in savunması! Boyunuzdan utanın, kepazeler ya..." Stresli bir şekilde ofladım. "Avni, biz bir şekilde defolup gideriz de bu mal Ufuk,

iç güveysi geleceği ailenin eltilerine götünde bokla yakalanmak üzereydi. Sen durumun vahametinin farkında mısın?"

Ufuk yatağa oturmaya giderken ağlamaklıydı. "Ah, ulan! Ben ne yaptım?"

"Ay, bok bulaşır Ufuk, sakın oturma!"

Küçük bir çığlıkla onu engelledikten sonra valizin fermuarına vahşice saldırdım, hızlı bir şekilde çamaşırları kurcalarken etrafa elbiselerim, şık ayakkabılarım ve güzel kokulu kıyafetlerim saçılıyordu.

"Serce, sen buraya kaç günlük eşya getirdin? Oha lan!"

Ona bakmadan elimi valizin derinliklerine soktum.

"Avni, bana laf atmak yerine sus ve götündeki boku hatırlayarak utan."

Elime geçen birkaç temiz kıyafeti zafer edasıyla valizin derinliklerinden çekip çıkardım.

"Tamam! Tamam, buldum!"

Ufuk merakla sordu: "O ne?"

Elimdekilerle onların yanına koştum.

"Neyse ki ben size de yedek çamaşır getirmiştim. Alın çabuk!"

Ufuk ve Avni'nin gözleri kocaman açıldı. Bu hâlleriyle otuza merdiven dayamış adamlardan ziyade, yatağa ilk kez işeyip azar işiten şaşkın çocukları andırıyorlardı.

Huzursuz bir şekilde sallanırken iki yana açık tuttukları bacaklarına baktım.

"Avni, senin pantolonundan şıp şıp sidik damlıyor galiba."

İğrenen ifadem eşliğinde pantolonunun arkasını işaret ettiğimde Avni gerçekten de ağlamaya başladı.

"Sen bizim meleğimizsin. Serce yemin ederim iyi ki varsın, senin kriz kontrollerin, ani durumlarda bizi beladan çekip alışın..."

Ufuk, Avni'nin ensesine bir tane vurdu. "Lan! Buraya zaten Serce'nin de işini göreceğiz diye geldik. Abartma, mal herif!"

Çamaşırların hepsini Avni'ye uzattım. "Sana vermiyorum Ufuk, sen boklu donla gezeceksin."

Hemen bağırdı. "Hayır! Hayır, özür dilerim kraliçem!"

Başımı iki yana sallarken Avni ağlayarak elimdeki kumaşları alıyordu.

"Çok sağ ol, canım dostum."

"Önemli değil, Kibrit," diye tebessüm ettim. "Bak, bunlar Ceyhun'unkiler. Normalde elinizi bile sürdürmez, hele ki mevzu kişisel çamaşırlarıysa! Siz açıklarsınız artık."

Ufuk, bir çocuk gibi koluma yapışıp ağlamaya başlayınca ona ters ters baktım.

"Lütfen, lütfen, lütfen!" dedi kedinin ciğere baktığı gibi çamaşırlara bakarken.

"Çağıralım Sırma'yı, sana babasının yedeklerinden versin. Ne dersin?" diyerek tek kaşımı kaldırdım.

Ufuk işaret parmağını dudağına bastırdı. "Serce, Allah peygamber aşkına sessiz ol. Eltilere yakalandık zaten, Sırma ya da babası görürse..."

Avni temiz çamaşırlar arasından seçim yaparken Ufuk'a laf atmaktan geri durmuyordu.

"Seni Mardin'den İstanbul'a aktarmasız uçuracaklar abiciğim, geçmiş olsun. Boklu damada kim kız verir ki?"

Ufuk o anın stresiyle Avni'ye saldırınca hemen aralarına girdim, ben onları ayırmaya çalışırken ortalarında kaldım.

Ufuk, Avni'nin kafasına bir tane çarptığında başı dönen Avni yalpaladı.

"Sana ensesine yakın vurma dedim! Mala çevirdin çocuğu ya, nöron kalmadı!" Ufuk beni umursamadan aynı saldırganlıkla atıldı.

"Sen kime boklu diyorsun ulan! Gel bakayım!"

Avni beklenmeyen bir atakla ona karşılık verdiğinde ikisi de birbirine nefretle bakıyordu. Yeni ve şiddetli bir hamleyi engelleyebilmek için tekrar aralarına dalıp kollarımı aralarında uzatırken durmaları için sessizce çırpınıyordum.

Ve bam!

Hayat bir saniyeliğine durdu. Korkunç bir an usulca aramızda doğdu, geliyordu, hissediyordum. Bu... Bu pis bir kokuydu.

Tam da beklenildiği gibi Avni'nin kumaşından cıvık bir biçimde kayan bir madde elime değdi, elektrik çarpmış gibi irkilip geriye sıçradım.

"Bok tanesi!" diye avazım çıktığı kadar haykırdım.

Elimi bedenimden ayırmak istercesine onların suratına doğru uzatıyordum. Şiddetli çırpınışlarım yüzünden kolum boylu boyunca uyuşmaya başlamıştı.

"Bok tanesi bana bulaştı!" diye tekrar haykırırken olduğum yerde zıplamaya başladım, ağlamak üzereydim.

Haykırıyor, yerimde zıplıyor, elimin kenarındaki boka bakamıyordum. Avni korkuyla benden kaçarken Ufuk yalvar yakar ağzımı kapatıyordu.

"Serce dur! Sileceğiz! Sus bir dakika! Serce bağırma! Duyacaklar, Allah belamızı verdi!"

"Sil şunu, Ufuk! Üzerinize silin, bir şey yapın!"

Ufuk parlak fikrimi duyunca gözlerini kocaman açtı ve kıçına motor takılmış gibi benden uzağa kaçtı.

"Olmaz! Serce üzerime silemezsin, bir dakika bekle. Bekle ne olur!"

"Avni!" diye haykırıp bu kez geriye dönerek korkuyla köşeye pusmuş olan adamı yakalamaya çalıştım.

Avni, hangi eltiye ait olduğunu bilmediğimiz yatağın üzerine zıpladı ve büyük odada koşturmaya başladı.

"Serce yapma!" diyerek beni durdurmaya çalışırlarken ben kafayı yemiş gibi çığırıyordum.

"Serce gözünü seveyim bağırma, Sırma duyacak!"

Avni kaçarken ekledi: "Babası duyacak!"

Ufuk beni bırakıp Avni'yi kovalamaya başladı. "Ulan kalleş, hâlâ babasının derdindesin! Hâlâ aynı haltı yiyorsun, gel ulan gel! Her şey senin yüzünden oldu!"

Sonradan dank etmiş gibi onu bırakıp yeniden bana döndü. Beni susturmazsa değil konaktakiler, tüm Mardin buraya yığılacaktı!

"Tamam Serceciğim, tamam, sakin ol. Bak peçete getirdim."

Cebinden çıkardığı peçeteyle sakince yanıma yaklaştı ve ben gözlerimi kapatmış, zıplamaya devam ederken durumu kontrol altına alıp nazikçe bileğimi tuttu. Sonra elimi temizlemeye başladı.

"Bu kimin bokuysa hâlâ çok sıcak!" deyip ağlamaklı bir şekilde boşta kalan elimle ağzımı kapattım.

"Canım, inan ki biz de bilmiyoruz, hep o küçük velet yüzünden..."

"Kim?" diye sorarken gözlerim kapalıydı, cevabı duymaya hazır değildim.

"Sırma'nın dayısı olan velet."

Ufuk peçeteyle elimi silerken kusmak üzereydim, gözlerimi açmadan sordum: "Amcası değil miydi o ya?"

"Biz de bilmiyoruz! Sıddık Can mıydı neydi?"

Avni araya girdi: "Serce gözünü açma sakın, temiz kıyafetleri giyiyorum da."

"Allah belanı versin, Avni! İki dakika odadan çıkmamı bekleyemedin mi?"

Avni de bağırarak karşılık verdi: "Sen parmak ucundaki bok kırıntısıyla baş edemiyorsun, benim kaporta komple gitmiş! Deli misin, kızım?"

"Ulan," dedim hıçkırmamak için ağzımı kapatırken. "Ulan ne çok bok sığdırdınız hayatınıza, hayvan herifler!"

Ufuk'un derin bir nefes verdiğini işittim. "Sildim, sen yine de iyice bir yıka Serce."

Kibrit Avni ekledi: "Ben de giyindim, açabilirsin gözlerini."

Elimden iğrendiğim için hâlâ bedenimden uzak tutarak gözlerimi açtığımda karşılaşmayı beklediğim birkaç manzara vardı ancak bu kesinlikle onlardan biri değildi.

Avni benim pembe kalpli, dantel işlemeli pijama altımı giymişti.

"Avni!" diye bağırdım. "Çıkar onu! Pijamamı nereden buldun?"

Ufuk da çığlığımla beraber Avni'ye döndü, ikimiz de diz kapaklarının üzerinde biten pembe kalpli pijamamla bakışıyorduk.

"Ben de görüşmeyeli Ceyhun'un pijama tercihleri ne kadar değişmiş diye düşünüyordum, sen onun diye uzatınca..."

"Sence ben onu mu uzattım? Tabii ki Ceyhun onu giymiyor, benimki araya karışmış!"

"Bu zekâyla çok yaşamayacak," dedi Ufuk. Diğer peçeteyle kendi elini temizlemeye başladı. "Serce, benim kapotaya da bir el atarsak, gözünü seveyim..."

Çocukcağız cümlesini bitiremeden hayatında yaşayabileceği en kötü anlardan birini yaşamak zorunda kalıverdi.

Odanın kapısı aniden açıldı, Sırma'nın elini tutup bize doğru çekiştiren cüce içeri giriverdi.

Evet, bu Sıddık Can'dan başkası değildi.

"İşte!" diye bağırıp Ufuk ve Avni'yi gösterdi. "Bu abiler altına sıçtı!"

Sırma'nın gözleri fal taşı gibi açılırken önce Avni'nin dizlerinin üzerinde biten dantelli pijama altına, sonra Ufuk'un ne yazık ki hiç hoş görünmeyen dışkı desenli pantolonuna baktı...

"Hih!" diye bir çığlık attığında hemen arkasına döndü. Sıddık Can'ın gözlerini kapatıp onun da bakmasını engelledi. "Bekle, amca! Bakma."

"Ama Sırma..."

Çocukcağız mırıldanırken Ufuk eliyle pantolonunu kapattı. "Hayır! Yalan, biz sıçmadık!" Öfkeden köpürüyordu, küçük çocuğa haykırdı. "Sidik Can! Söyle, sen işemedin mi? Pislik!" Aynı telaşla Avni'ye doğru haykırdı. "Avni, çabuk konuş. Bizi kaydırağa oturt..."

"Evet!" dedi Sırma tarafından gözleri kapatılmış olan Sıddık Can. "Bu iki abi parktaki kaydırağa sıçtılar! Bütün çocuklar gördü!"

"Şeytan çocuk!" diye haykıran Avni pembe pijamamla kapıya koştu.

Bu kez hızlı davrandım ve önüne geçip onu yatağa fırlattım. "Avni sus!"

Ufuk ağlamaklı bir ifadeyle ellerini ağzına kapattı.

"Allah'ım," diye fısıldarken gözlerini kapatıyordu. "Âşık olduğum kız, beni boklu donumla yakaladı; yetmezmiş gibi pembe pijamalı Avni, Serce tarafından erkeksi bir kuvvetle yatağa fırlatılıyor."

"Aklımı kaçıracağım şimdi," dedim Avni'nin üzerine normal bir pantolon fırlatırken. "Sen hemen şunu değiştir. Ufuk, sen de söylediğimi yap, diğerini giy."

Hızlı adımlarla Sıddık Can ve Sırma'ya doğru koşturdum.

"Siz ikiniz hemen buradan çıkıyorsunuz!" Sırma'ya bakarken telaşlıydım. "Baban Ufuk'u böyle görürse biteriz Sırma, acele et. Durumu sonra açıklayacağım."

Sıddık Can kurnaz sesiyle araya girdi: "Ben ona söyledim ki!"

Aynı anda bağırdık. "Ne?"

Avni dantelli pijamalarından kurtulurken yeniden haykırdı. "Çocuk kılıklı Deccal!"

"Avni!" diye yeniden azarladıktan sonra hemen Sırma ile çocuğu dışarı itekledim.

"Çabuk dışarı çıkalım da giyinsinler, hadi canlarım."

Tam kapıdan çıkmak üzereydik ki Sırma'nın babasının avluda yankılanan sesi duyuldu, bu öyle bir haykırıştı ki hepimiz şuracığa iç organlarımızı bırakıverecektik.

"Sırma! Neredesin?"

Sıddık Can yeniden sinsice güldü. "Hihi. Geliyor!"

Avni ağlamaya başlamıştı. "Serce bu dantel sıkıştı zaten, çıkmıyor bacağımdan..."

Battı balık yan gider misali Ufuk, Avni'nin bacaklarını süzüyordu. "Yalnız süt beyazıymışsın sen oğlum, yeni görüyorum."

"Allah sizi bildiği gibi yapsın," dedim kapıyı üstlerine kilitleyip nefes nefese dışarı çıkarken.

Sırma'nın babası yanımıza yaklaşmadan önce eğildim ve Sıddık Can'ın boyuna indim, diz çöktüğümde göz gözeydik.

Sahiden de Deccal olmasaydı çok tatlı bir çocuk olabilirdi, zehir gibi bir zekâ küpüydü.

"Maşallah sana," dedim sevecen bir tebessümle. "İki kere iki kaç, Sıddık Can?"

"Dört," derken beni tersledi. "Beni kandırmaya mı çalışıyorsun yoksa? Yemezler." İşaret parmağının ucuyla arkamızdaki kapıyı gösterdi. "Sıçtıklarını herkese söyleyeceğim."

Sırma küçük bir çığlık attı. "Aa! Canım, güzel amcam benim. Sıddık Can'ım, fıstığım! O ne ayıp bir kelime öyle? Hiç söylenir mi?"

Sıddık Can itiraz etmeye yeltenince hemen tombul yanaklarını okşamaya başladım.

"Ben de sana çok gizli bir sır verecektim," diye fısıldadım. "Öğrenmek istemez misin?"

Sıddık Can şüpheyle gözlerini kıstı. "Sır mı?"

Bilmişçe başımı salladım. "Evet, sadece bir kişiye söyleyebilirim. Tek bir şartla." Çocuk gözlerini kocaman açtığında kulağına eğildim. "Abileri kimseye şikâyet etmek yok, anlaştık mı?"

"Sır..."

Çocuğun omuzlarından sıkıca tutup gözlerinin tam içine baktım.

"Tüm kutup ayıları solaktır, Sıddık Can."

Çocuk boş boş yüzüme baktı. "Ne?"

"Bu çok gizli bir bilgi," diye fısıldadım. "Yoksa yeni mi öğrendin?"

"Bu yanlış bir bilgi!" diye itiraz etti. "Sağ pençeleriyle kamufle olmaya çalıştıkları için öyle zannediliyor. Bunu okul dergisinde okumuştum."

Nutkum tutulmuştu. "Yok artık ya, bunu nasıl bilebilirsin? Sen cidden normal değilsin."

Çocuk elimden kurtulup kaçmaya çalıştı. "Bırak beni!"

"Dur, dur! Diğer sır çok daha önemli, onu sona sakladım. Hazır mısın?" Çocuk bir anlığına duraksadığında fırsattan istifade ettim. "Deve kuşları..." diye fısıldadım.

Çocuk merakla suratıma baktı. "E... evet?"

"Deve kuşlarının gözleri, beyinlerinden büyüktür."

Şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?" diyerek dudaklarını büzünce kaçacağını anladım. "Bana ne?"

"Asıl bomba sır şurada," diye fısıldayıp kulağına eğildim. "Avni abin, önceki hayatında deve kuşuydu."

Çocuk bir çığlık attı. "Ne? Deve kuşu muydu? İnsan deve kuşu! Oha!"

Bilgece başımı salladım. "Yoksa sana bundan bahsetmediler mi?"

Gözlerindeki parıltıdan doğru bir hamle yaptığımı anlayabiliyordum, heyecanla başını salladı.

"Peki, sen neydin?"

"Ben... Ben kırmızı dudaklı yarasa balığıydım."

Çocuk dehşetle nefesini tuttu. "O da nedir?"

"Gel, yolda anlatayım, canım. Bu balık türü, tüm balıkların en tehlikelilerinden, en zekilerinden, güçlülerinden, kurnazlarından, güzel ve çekicilerinden..."

Sırma gözlerime bakıyordu. "Ciddi misin?"

Elimle sus işareti yaptım. "Tabii ki! Gel, Sidik Can." Çocuk hızla kafasını kaldırınca irkildim. "Ay pardon canım, Sıdık Can. Anlatmaya devam edeyim."

Sohbetimle onu oyalayarak koridordan uzaklaştırırken babasının Sırma'ya bir şeyler sorduğunu işittim.

"Nerede bu misafirler, kızım? Ortalarda yoklar, bir sorun mu oldu?"

Adamın şüpheci ses tonuna karşılık Sırma öksürdü.

"Tuvalet," dedi kız titrek bir tınıyla. "Tuvaletteler herhâlde, babacığım."

"Cırcır falan olmuş olmasın bu paşalar? Kaç zamandır yoklar!"

"Herhâlde, babacığım..."

Nasılsın, Serce Sevinç?

Kaşlarımı çattım.

Serce Sevinç kim, Ceyhun?
Aradığın karına şu an ulaşılamıyor.

Kusura bakma, o kadar uzun süre beni yalnız bıraktın ki kim olduğunu çıkaramadım. BANA YAZMAYAN KARIM, HATIRLADIM!

Ceyhun saçmalama lütfen canım,
sana durumu izah ettim ya!

Serce gecenin körü oldu, tam yedi saattir bana hiçbir şey yazmadın. Beni duygusal boşluğa itiyorsun, kendimi asacağım burada bak!

Yorganın altına sıvışıp telefonumu yüzüme iyice yaklaştırdım.

Ceyhun, yemin ederim ki olaylar bildiğin gibi değil, çok fena canım. Arkadaşlarının götlerini toplamaktan sıra sana gelemedi ki...

Şimdi de Ceyhun mu olduk? Tamam, Serce.

Canım, bir tanem, balık yağım, kuzu kebabım, aşkitoperipellam... Şu anda Mardin'de meşhur bir ağanın, nereden baksan ülkenin yarısının yaşadığı konağındaki bir odada, zor şartlar altında yazıyorum. Herkes uyuyor, arayamıyorum. Lütfen böyle yapma.

Serce, bir geliyorsun Mardin, bir gidiyorsun Ufuk boka battı... Ben ne hâllerdeyim, farkında mısın? Kızım psikolojim bozuldu benim! Zaten kırk SMS kalmış. Ben çok kolay şartlardayım zaten!

Canım mesaj hakkını çok dikkatli harca lütfen, bitirme. Sana şaka gibi gelse de Avni ve Ufuk mecazi değil, gerçek anlamda boka batmıştı. Onları kurtardım, temizledim, ağayla yeniden tanıştırdım, akşam yemeklerini yedirip uyuyana kadar başlarından ayrılmadım. Bir saniye boş bırakmaya gelmiyor, rezil rüsva oluyorlar. Şimdi odaya yeni geçebildim, hemen sana yazdım. Ve evet, burada ne aradığımızı ben de bilmiyorum.

Minik kuş, senden rica ediyorum, kendini riske atacak bir şey yapma. Allah o iki dingilin de belasını versin. Ufuk'u bırak, gelinlik giydirip oynatsınlar, Mardin'e iç güveysi falan gitsin. Sen evimize dön.

Gözlerim dolu dolu oldu, onca mesafeden bile beni düşünmesi yok muydu? Ben bu adamı kalbime soksam yine de sakin kalamazdım!

Kocam benim, canım kurtarıcım, Ceyhun'um, dağ aslanım... Seni çok özledim. Benim evim sensin, başka eve dönemem. Seni beklerim.

Serce yanımda Karslı yatıyor, hüngür hüngür zırlatacaksın beni, yazma şöyle şeyler, çok özledim namussuzum!

Sen hele bir gel, ben seninle çok güzel özlem giderece-ğim, merak etme aşkitoperipellam. Affettin mi beni?

Kızım, her gün bu tuşlu telefonun göt kadar ekranında senin fotoğrafına bakıyorum, o nasıl kelime? Yüzünün tamamı sığmıyor, sadece gözlerini izliyorum.

Romantizmi bozmak istemesem de daldım.

Canım az bak, telefonu yakalatırsın diye ödüm kopuyor.

Komutan bu aralar bana olan takıntısını bıraktı, Sivaslıya sardı. Merak etme. Bir de sen ilk günlerdeki gibi komutan yanımdayken yanlışlıkla aramayı bıraktın canım, o yüzden sorun kalmadı.

Haklıydı, alışma sürecimiz biraz sancılı geçmişti. Komutanın ne zaman yanında olduğunu nereden bilecektim sanki canım?

Ah ah, keşke hep arayabilsem seni Ceycey'im...

Ararsan açarız. ;)

Aradım.

Serce dur, arama, şaka yaptım. Herkes horluyor, nasıl açayım? Tuvalet de dolu, geçemem oraya. Zaten Sivaslı uyurgezer, beni tuvalette yakalayıp boğar diye endişeleniyorum.

Tamam, önemli değil. Öyle korkuturlar, dikkat et.

Kızım ödümü kopardın, manyaksın sen. Yine de sana deli oluyorum, senin bu manyaklığın zaten beni bitiren...

Canım sen biraz dinlen, ben de şu iki sorunluyu kontrol edip yatayım. Avanak Avni ve Bella Ufuk, kim bilir ne yapıyorlar?

Serce'm, sabret minik kuşum, son günlerimiz. Kavuşacağız. Herhangi bir kötü durumda onları geride bırak ve kaç.

Hiç şüphen olmasın, kaçacağım Ceycey'im.

Tabii ki kaçamazdım! Ufuk ve Avni yürümeyi yeni öğrenen ve bakımlarını üstlendiğim iki küçük velede dönüşmüş gibiydi... Tabii, Ceyhun'un benim bu psikopat anaçlığımdan haberdar olmasına gerek yoktu.

İyi geceler meleğim, kedilerimiz yanında değil ama hem seni hem evlatlarımızı öptüğümü hisset.

Üstünü ört, üşütme. Sivaslıdan uzak dur, gece uyanıp sana sararsa *benim karım çok anormal, seni yakalar*, de.

İyi geceler, her şeyim.

Telefonu kapattıktan sonra döşek adını verdikleri yer yatağında birlikte yattığımız Sırma'ya döndüm.

"Sırma, uyudun mu?"

İçime sinmeyen ve aklımı kemirip duran şeyler yüzünden tavana bakarak saydırdım.

"Canım, senin ailenin bana yaptığı bu yardımı kafam almıyor. Ayıptır söylemesi, biraz yüzsüz hissediyorum. Tamam, borca batağa girmiş olabilirim ama..." Tam o esnada bana sırtı dönük uyuyan kız bir anda arkasını dönünce ödüm patladı. "Hih! Yavaş."

"Uyumadım, Ufuk'la mesajlaşıyordum." Kaşlarını çattı ve yattığı yerde dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Ayrıca yeter artık! Bu konu tartışmaya kapalı, bugün elli kez daha anlattığım gibi, onlar sana armağan Serce, ailem sana onları borç bildiler. Bu kadar."

Armağanın da bir boyutu olurdu! İkaz etmek istedim, boyumu aşan tüm takıları iade etmek, usulünce teşekkür etmek... Ama hemen sonra araba borcumun boğazıma kadar

dayandığı, Ceyhun'a yük olmayayım derken pehlivana dönüşüp günde onlarca ek iş yaparak tamamlamaya çalıştığım kuruşlar zihnime doluverdi. Bir daha gıkımı çıkaramadan kıza baktım.

"Ya Serce onu geç, sen bu Ufuk delisiyle nasıl baş ediyorsun? Beni kanser ediyor yahu..."

İşte, tam o esnada kocaman açtığı gözlerini ve gereğinden fazla kızarmış yanaklarını fark etmemle beraber sırıttım, ne demişti o? Ufuk mu?

"Konuşma bayağı hararetli herhâlde, ne diyor?"

Sırma yanaklarını şişirerek ofladı. "Onun hayatında daha önce bir sürü kız olmuş, ben sorun etmedim. Şimdi benim hayatımda daha önce bir, sayıyla bir erkek olduğunu öğrendiği için ağlıyor. Odamıza gelmek istiyor."

Gözlerimi kocaman açtım. "Buraya mı?"

Kız onaylarcasına başını salladı.

"Ağlıyor mu?"

Kız tekrar başını salladı. Yer yatağından kalkıp kıvırcık saçlarımı geriye ittim ve kaşlarımı çattım.

"Kafayı yemiş. Babana yakalansın da görsün gününü! Töreye kurban gitmeye pek meraklı çıktı. Hayır, kendisi sütten çıkmış ak kaşık sanki! Ne zırlıyormuş öyle yahu? Herhâlde erkek sinekle bile muhatap olmadığını sanıyor!"

Sırma iç çekti. "Ben de anlamadım, çok duygusal. Avni'yi aradım."

Merakla yerden yatan Sırma'ya baktım. "Ne dedi?"

Kızın sesi düzdü. "Ufuk gerçekten ağlıyormuş. Yengemlerden biri sese uyanıp odayı kontrole gelince zor susmuş."

Yok artık dercesine kaşlarımı kaldırdım ve odada turlamaya başladım. Bunlar gerçekten bizi boğazlattırıp öldürmek istiyordu.

"Çok bunaltıcı," diye homurdandım. "Ayıp olmazsa sana bir sorum olacak, Sırmacığım. Bu çocukla niyetin nedir?"

Sırma bu sorumla şoke oldu. Beyaz geceliği; uzun, siyah saçları, beyaz teninde utangaç bir bakışla parlayan gözleri ve kızaran yanakları! Evet, her şeyi ele veriyordu.

"Hoşlanıyorsun," diye gözlerimi kıstım. Sırma sessiz kalınca odada bir tur daha atıp çenemi kaşıdım. "Hoşlanmıyorsun, sevgi besliyorsun."

Sırma yeniden sessiz kaldığında bir anda kıza yöneldim ve işaret parmağımı yüzüne uzattım. "Sevgi beslemiyorsun, âşık olmuşsun sen! İnanamıyorum!"

Dudağını ısırdı. "Serce şey, ben daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Yani hissettim ama buna yakın bir şey değildi. Nasıl tarif edilir ki? Bilmiyorum."

Stresli bir biçimde saçlarıyla oynamaya başladığında bilgece kafamı salladım.

"Biraz kusacak gibi, biraz mutlu gibi, biraz boku yemiş gibi... Sen âşık olmuşsun. Bu tarifi bana soracaksın, bir süredir ezberimde."

"Evet," dedi kız sakince. "Sanırım öyle."

"Çok geçmiş olsun. Yarın ilk iş bir sağlık ocağı hatta orası kesmez, ruh ve sinir hastalıkları ana bilim dalına ilk randevu..."

"Komik çocuk," diye sözümü kesti.

"Evet ama aptal."

Eklemeyi ihmal etmediğim cümlemle suratını buruşturdu. "O kısım hakkında fikirlerim değişmiş olabilir.

Görmedin mi? Babamı nasıl da iyi idare etti! O kadar şaşırdım ki... Tüm sorularına ustaca cevap verdi. Tamam, biraz kızarıp bozardı ama o an bana o kadar tatlı geldi ki..."

"Bu senin de durumunun vahim olduğunu gösterir..."

Kız, "Serce!" diye itiraz edip yorganı itekledi. "Öyle değil, gerçekten... Nasıl tarif etsem bilmiyorum, yanımda olduğu tüm zamanları düşününce ondaki bir şey beni kendine çekiyor. Başıma ilk kez böyle bir şey geliyor, zaten bunu tarif edebiliyor olsam karşında böyle kıvranmazdım." Bir süre düşünüp ekledi: "Hem yoksa onu buraya getirmeye nasıl cesaret edebilirdim ki?"

"Ailen Ufuk'u kabul ederse nikâhına alacağını söyleme sakın, Sırma!"

Kız duraksamadı. "Alacağım."

Derin bir iç çektim. "Hoş geldiniz, Junior Ufuklar; geçmiş olsun, Serce Sevinç."

Kız abartmamam gerektiğiyle ilgili bir şeyler söylerken ben geçmiş olsun dileklerim eşliğinde büyük odadan çıkmış, konağın yüksek tavanlı koridorunda karanlığa doğru birkaç adım atmış ve bizim problematik ikiliyi kontrol etme maksadıyla odalarına dalmıştım.

İkisi de birbirine sarılmış şekilde uyuyor gibi görünüyordu, tek sorun yorgana sarılmış üçüncü bir kişiyi daha görmemizdi.

"O kim?" diye şaşkınca fısıldadım.

Gece lambasının ışıttığı yataktan başını kaldıran Avni'ydi, eliyle sus işareti yaptı.

"Sessiz ol, Serce. Sıddık Can, Ufuk'la uyumak istedi. İkisini de zor uyuttum."

"Hayret, demek anlaştılar..."

"Size çektirdiğim şeylere rağmen pes etmediniz, dedi Deccal."

Avni'ye ince bir çocuk sesi cevap verdi: "Uyumadım."

Avni panikle sırtını dönüp yer yatağında en uca kayarken besmele çekiyordu.

"Sabahı göster Rabbim. Beni bunun şerrinden koru."

Ufuk'un ayı gibi esnediğini ve tüm yorganı üzerine çektiğini gördüm. Suratımı buruşturup odadan çıkarken beklemediğim bir şey oldu.

"Bana bak Sidik Can, ya sen ya da pislik Ufuk osurup duruyorsunuz. Bir kere daha salarsanız yemin ederim..."

Sıddık Can bağırdı. "Ağam! Ağam nerede?"

"Tamam sus, Allah'ın belası! Osur, yırt götünü ama yeter ki sus!"

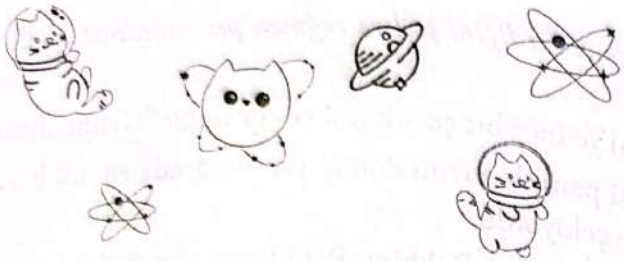
"Iyy," diye burnumu tutarak odadan çabucak çıktım.

Evet, Sırma tam olarak neye bulaştığının farkında ve kendini yakmaya hazır görünüyordu. Bana sadece seyirci olmak kalırdı.

"Gitti gül gibi kızcağız," diye iç çektim.

Sahi ne demişlerdi? Aşk bir sudur, iç iç kudur...

Ufuk'un bahtı bile açıldıysa herkes için umut vardı.

FİNAL
UFUKTA AŞK VAR

İki Hafta Sonra

"Evet, sayın dinleyiciler, sıradaki şarkımız günün bu saatinde her zamanki gibi bizleri yalnız bırakmayan Ufuk Gören'den geliyor. Kendisi sevgilisi Sırma Sırdaş'a 'Çapkın Kız' şarkısını armağan ediyor ve ekliyor: *Gözleri ömrümü uzatan sevdiceğime...* Ne kadar da hoşlar, bu şarkı onlara gelsin!"

Evet, Mardin'den sağ salim döneli iki hafta oluyordu. Sırma'nın isteklerini yerine getirmiş, ailesiyle bağlarını düzeltmesi için destek olmuş, babasının Ufuk ve bizlerle yakından tanışmasına vesile olmuş ve oldukça yüklü miktarda külçe altınlarda evimize dönmüştük.

Ve hâlâ radyocuydum. Bu kısım muhtemelen ömrümün sonuna dek değişmeyecekti!

Kulaklığı çıkarmak üzereyken masada karşımda oturan diğer radyocunun ekranda yüzden fazla istek gönderilen, parmağının ucuyla işaret ettiği bölümü okumak için gözlerimi kıstım. Mikrofona yeniden eğildim.

"Ve sonraki şarkımız, Avni Bey'den! 'Yürü Anca Gidersin'."

Suratımı buruşturdum, bu çocuğun ayrık otu gibi her yerden çıkması beni delirtiyordu.

"Hiç rahat bırakmıyor insanları!" diye homurdanıp kulaklığımı ve mikrofonumu çıkardım.

"Yarın Ceyhun geliyor, nasıl hissediyorsun bakalım?"

"Ev o kadar pasaklı ki! Acilen gitmem lazım canım, adamcağız askerlik daha rahattı diye benden kaçabilir. Sana iyi mesailer!"

Karşımdaki kız gülümseyip yayını devralırken ben kendi saatimi bitirmiş olmanın keyfiyle çantamı toparlıyordum.

"Selam söyle enişteye!"

"Söylerim, söylerim," diye sırıttım. "Son gün de hiç geçmiyor!"

Hızlı adımlarla radyo binasından çıkış yapıp sonunda borcunu ve bakım masraflarını ödediğim arabama ilerlerken Sırma'nın numarasını tuşluyordum.

"Efendim, Serce?"

Arkadan yüksek sesli bir müzik duyuluyordu, muhtemelen bugün sahne provası alıyordu.

"Ufuk yine aynı saatte sana şarkı ithaf etti, radyoyu dinlemiyorsan diye de aramamı tembihledi."

Sırma kıkırdadı. "Dinledim, mola saatimi onun radyoya bağlandığı saate denk getiriyorum."

"Çok cıvık, çok tatlı, çok romantik ve muazzamsınız, canım. İyi şovlar diliyorum sizlere."

"Görüşürüz!" diye cıvıldarken hâlinden gayet memnundu.

"Bu kızın arkasındaki ses 'Erik Dalı'na ne kadar da benziyor... Tamam, anne babasıyla sorunlarını halledip sahne hayatına dönmüş olabilir ama 'Erik Dalı' da biraz sert bir geçiş

olmuş sanki. Neydi ya, rock müzik mi yapıyordu? Ay hatırlayamadım şu an. Kafam da bir milyon zaten!"

Arabamın kilidini açarken iç çekiyordum.

"Önce kediler, sonra mama kapları, sonra perdeler... Sonra Ceyhun'un yatağı. Gelince günlerce serin çarşafta yatmak ister. Yasemin yağı kokusu kaldı mı ki? Sakinleştirir çocukcağızı."

Tam arabamın kapısını açarken birkaç kişinin bağrıştığını işittim. İrkilip o yöne baktığımda arabamın hemen ilerisinde, bir grup gencin aralarına birini alıp patakladıklarını gördüm.

"Ay, ne oluyor orada? Dağılın bakayım!"

Birbirine sataşan gruba koşar adım ilerlerken yaşlarını tahmin edemediğim, yüzlerini göremediğim bu grup, duvar dibine çökerttikleri kişiyi pataklamaya devam ediyordu. Tam elimi uzatmış, onları ayırmak için dalmıştım ki...

Ortada dayak yediğini zannettiğim oğlan bağırarak beni yakaladı ve kolumdan tutup aralarına çekti.

"Tutun!"

"Ay, imdat! İmdat, bunlar manyak çıktı!"

Birileri ağzımı kapattı, birileri arabamın anahtarını elimden çekip aldı, birileri gözlerimi bağladı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, koltuğunun rahatlığından kendi arabam olduğunu anladığım araca götürülerek kaçırıldım.

Evet! Şaka değildi, kaçırılmıştım!

"İmdat! İmdat!"

Kimse yanıt vermiyor, çırpınışlarım fayda etmiyordu. Arabayı hızla süren kişi dışında dört kişi tarafından apar topar kaçırılıyordum.

Ceyhun'um, biriciğim askerden gelmemişti; kavuşamadan, gençliğimin baharında...

O anın öfkesiyle ağzımı kapatanın elini ısırsam da buna hazırlıklıymış gibi hemen geri çekildi, bir anlığına bağırdığında sesini tanır gibi oldum ancak hemen sustu.

Araba durduğunda beni apar topar indirdiler; gözlerim bağlı, bedenim onların kontrolünde sürüklenerek bir yere götürüldüm.

Ağzım açıldığı an haykırdım. "Siz bittiniz oğlum! Siz var ya!" Beni bir anda çuval gibi yere atıverdiklerinde çığlığı bastım. "Ulan!"

Sonra gözlerim kamaştı. Dünyam bir anlığına dönmeyi bıraktı.

Tam o esnada gözlerimin açılmasıyla beraber âdeta büyük bir ışık hüzmesi patlaması yaşanır gibi oldu. Tam karşımda ışıl ışıl bir salon vardı, muhteşem dekore edilmişti, her yerde kalpli balonlar uçuyordu.

Onun sesini işittim. "Kızı neden fırlatıyorsunuz lan? Nimet o nimet!"

Dehşet içinde ellerimle ağzımı kapattım. "Ceyhun!"

"Karım!" diye haykırdı. "Serce'm!"

Olanları idrak etmeye çalışırken beni kaçıran kar maskeli adamlar bir bir maskelerini çıkardı. Bunlar elbette beni hiç şaşırtmayan ekipti: Ufuk, Avni, Salih ve tanımadığım bir çocuk gördüm.

"Hih!" diye bağırdım. "Sen kimsin be? Beni nasıl kaçırırsın?"

"Beni bu abiler çağırdı, seni tanımam, abla. Kusura bakma."

"Lan beni yalandan dövecektin, ortaya alıp ağız burun giriştin, pezevenk!"

Avni oğlana saldırırken ben de Avni'yi ısırmaya kalkıştım.

"Sen de beni yakalayıp tortop ettin, pislik!" Fırsattan istifade bir tokat da Ufuk'a attım. "Bu da sana!"

İkisi de yanaklarını tutarken Salih hemen Ceyhun'un arkasına kaçtı ve saklandı.

"Kocana söyle!" diye bağırırken omzunun üzerinden sinsice bakıyordu. "Bizden gizli evlendiğin kocana..."

İçeride derin bir sessizlik oluştuğunda Ceyhun'la göz göze geldik. Yutkundum.

"Ceycey..."

Ceyhun bana doğru bir adım atıp fısıldadı: "Minik kuşum."

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırırken tüm odağım yeniden onun güzel gözlerine kaymıştı. İnanamıyordum! Belli ki fena tufaya getirilmiştim. Ellerimi belime dayadım, sesim titredi.

"Hani yarın gelecektin? Beni kandırdın mı?"

"Biraz öyle oldu," diye çapkınca sırıttığında gözlerim dolu doluydu.

Sonra arkasındaki ışıklar bir bir yandı, koca salon mümkünmüş gibi daha da aydınlık ve devasa bir hâl aldı. Arkamızda bizi bekleyen onlarca insanı gördüm; içlerinde annem, abim, babam, Ceyhun'un ailesi ve hatta...

"Oha, Sırma'nın ailesi," diye şaşkınca fısıldadım.

En önde bekleyenlerden biri de Sırma'ydı, elinde bir mikrofon vardı ancak bu, kesinlikle kendi müzik grubunun etkinliği falan değildi.

"Erik Dalı" yeniden çalarken tüm taşlar bir bir yerine oturdu, Ceyhun'a tüm gücümle koştum ve boynuna atladım.

Beni sımsıkı tuttu, sarıldı ve olduğumuz yerde dönmeye başladık. O anda onun yakışıklılığı ve muhteşem karizması

karşısında ne kadar sönük kaldığımı düşünmeden başımı boynuna gömdüm.

Gelmişti, buradaydı, hasret bitmişti. Minik kuş yeniden özgürdü çünkü ona dünyanın en güzel hissini yaşatan kalp baş ucuna konmuştu.

"Nasıl benden saklarsın?" diye kulağına fısıldadığım esnada romantik bir müzik hoparlörlerden duyulmaya başladı.

"Çünkü söyleseydim sürpriz yapamazdım."

Beni yere bıraktığında parmak uçlarımda yükseldim. "Yani... Komutan seni yakalayıp ceza için bir gün daha..."

"Yok öyle bir şey," diye kocaman sırıttı. "Her şey bu sürpriz içindi."

Arkadaki misafirleri gösterdi, sonra yeniden sahneye baktı. Oraya koyulan masa bana herkesten gizlice imza attığımız o günü hatırlatınca kalbim duracak gibi oldu.

"Bu kez herkes buradayken..." diye fısıldadı kulağıma eğilip. "Olur mu?"

"Ceyhun," diye şaşkınca kekelediğimde önümde diz çöktü.

Önce annem, sonra Sırma, sonra babam ve diğerleri var güçleriyle alkışlarken neyin içine düştüğümü sorguluyordum.

"Kıyafetim düzgün olsaydı bari," diye ağlamaklı bir sesle mırıldandığımda Ceyhun göğüs cebinden çıkardığı yüzük kutusunu açıyordu.

"*Sana her hâlinle dünya güzelisin* demenin başka bir yolu diye düşünmüştüm," derken o çapkın bakışı gözlerindeki yerini almıştı.

Beni burada, herkesin şahitliğinde bir kez daha imza atmak üzere kaçırmışken yeniden tavladı.

"Serce," diye fısıldadığında tek dizinin üzerine çökmüştü. "Benimle evlenir misin, minik kuşum? Bir ömür o güzel gözlerinin içini kötü şakalarımla güldürür müsün?"

Uzattığı eli tutup parmaklarıma dokunmasına izin verirken göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"Evet!" diye bağırdım. "Evet!"

Yüzüğü yavaşça parmağıma geçirip ayağa kalktığında önce nazikçe elimi öptü, sonra dudaklarını alnıma bastırdı.

Tüm ailem ve arkadaşlarımın toplandığı bu nikâh salonunda hâlâ büyük bir şok içinde, olayın gerçekliğini sorguluyordum.

"Ne yaşanıyor şu anda?"

Fısıltıma tatlı biçimde kıkırdadı ve sessizce mırıldandı: "Babanın, *askerden geldiğin gibi bu işi tatlıya bağlayacaksınız* uyarısı, hayatımda aldığım en güzel uyarı olduğu için küçük bir sürpriz..."

"Demek beni kaçırttın!"

Duygulandığım için gözyaşlarımı silerken bir yandan da gülüyordum, Ceyhun uzandı ve yüzümü avuçlarının içine alıp yüzüme öpücükler kondurdu. Kokumu içine çekerken bizi bekleyen nikâh memurunu işaret etti.

"Bir kez daha," diye fısıldadı. "Herkesin huzurunda."

"Bir kez daha," diye onaylarken gözümden akmaması için direndiğim yaşı zapt etmeye çalışıyordum.

Birlikte sahneye çıkan basamakları çıktığımız esnada, Sırma o güzel sesiyle misafirlere muhteşem bir romantizm yaşatıyordu, Ceyhun'un benim için çektiği sandalyeye otururken heyecandan titriyordum.

Babam ve annemle göz göze geldik, ikisi de bizi ayakta alkışlıyordu.

"Siz Serce Sevinç..."

Tüm gücümle haykırdım. "Evet! Sonsuza dek evet!"

Adam şaşkınca Ceyhun'a döndüğünde o da benim kadar heyecanlı bir biçimde mikrofona haykırdı. "Evet! Onunla bir ömre evet!"

Her şey konuklar için düzenlenen bir prosedürden ibaret olduğundan nikâh şahidimiz olan Salih ve Beray heyecanla onayladı, imzalamaları istenen kısımları imzaladıkları sırada ben dünyanın en basit kombiniyle gelin sandalyesinden onları izlemeye devam ediyordum.

"O hâlde ben de sizi şahitlerin huzurunda yeniden karı koca ilan ediyorum!"

Ceyhun memura gülümsedi. "Yeniden kısmı söylenmeyecekti abiciğim, yaktın bizi."

Masadaki çiçeği kaptığım gibi Sırma'yı hedef aldım ve elindeki mikrofona isabet edecek şekilde fırlattım, çiçek gerçekten de kızın suratına çarpınca tutmak zorunda kaldı.

"Sana kısmetmiş," diye bağırırken pişkince gülüyordum.

Sonra karşımdaki adama döndüm; kısacık kestiği saçları, her zaman bana büyük bir güven veren o derin bakışlarındaki şakacı parıltılar, ellerimi tutan ellerinin sıcaklığı, kalbinin kalbimi ısıtışı... Bu dünyaya bin kez de gelsem, bininde de Ceyhun'un gülen göz bebeklerinde kendimi görmek isterdim. Bunu neden arzuladığımı, onunla geçirdiğim her gün çok daha iyi anlıyordum.

"Bize de mutluluk dilemek düşer," diyen babamın herkese hitap eden gür sesi kulağımı doldurdu. "Buyurun madem törenimize!"

Annemin bağırdığını işittim. "Helal olsun oğluma, benim kızım gibi bir canavarla baş edip şu masaya oturttu!"

Ceyhun şok olmuş hâlimden faydalanarak kulağıma doğru çapkınca güldü. "Hep sen mi benim ailemle iş birliği yapacaksın, minik kuş?"

Herkesin birbirine sarıldığını, annemin Ceyhun'un annesi Jülide Hanım'la yanak yanağa öpüştüğünü, babalarımızın tokalaştığını ve kocaman gülüşlerle sahneye çıktıklarını, misafirlerin müziğe eşlik ederek oynamaya başladığını gördüm. İçerideki heyecan daha önce herhangi bir yerde rastladıklarıma benzemiyordu, ailelerimizin yüzünde büyük tebessümler ve delice bir heyecan vardı. Mürüvvetimizi gördükleri için coşkuyla dolup taşıyorlardı, kalabalığın mutluluğu birkaç saniye nefesimi tutup ağlayacak gibi hissetmeme sebep olmuştu.

Tam romantik âlemlere dalmışken içerideki iki manyağın eksikliğini hissettim ve hemen ardından bir hareketlilik oldu.

Müzik iyice yükseldi ve içeriyi doldurdu, eş zamanlı olarak sahnenin arkasından kadın kılığına girmiş iki kişi hoplaya zıplaya üzerimize doğru atladı. İçlerinden birisi yüzündeki örtüyü iyice kapatıp Ceyhun'a azgın hareketler sergilerken "Erik Dalı" bir kez daha kulaklarımı doldurdu.

Bu bizim ikiliden başkası değildi, kılıklarını gördüğüm an psikolojim bozuldu ve delice gülmeye başladım.

"Sizi hainler," dedim kahkahalarla gülerken. "Bana hiçbir şey çaktırmadınız!"

Takma göğüsleriyle kadın kılığındaki Avni, Ceyhun'a saldırma olayını abartınca Ufuk onu durdurmak için çekiştirdi.

"Benim kayınbabam da burada, o kadar abartma demedim mi lan? Damada taciz bu!"

"Bırakın be beni! İkiniz de sattınız, sapı bana bıraktınız!"

Avni âdeta hırsını almak ister gibi kadın kılığında sahnede zıplamaya, tepinmeye, annemin elinden tutup döndürmeye, babamın alnına öpücük kondurmaya, Sırma'nın abilerinden

birine denk gelip ona sarılmaya, dans ede ede insanların arasından geçmeye devam ederken kirpiklerimi kırpıştırıyordum. Yüzünü bir peçeyle kapattığı için bebeklerden biri ondan ürkerek annesine sığınıp ağlamaya başladı. Avni ise aşiretten gelen bu insanların eğlence anlayışını ve sınırları zorlamamak için yeniden bizim olduğumuz tarafa kaçtı.

Bu sırada bir ara kalçasını kıvırarak yere oturduğunu ve misafirlerden onun oturduğu yere doğru para saçıldığını görür gibi oldum, bu çocuk hiç akıllanmayacaktı.

"Serce kardeşim, hayırlı uğurlu olsun, bir ömür mutluluklar. *Köçeğiniz olmadık* demeyiz, darısı benim düğünümde Ceyhun'u dansöz yapmaya."

Ufuk cümlesini bitirir bitirmez kıvırta kıvırta sahneden kaçtı, Sırma ise arkasından kahkahalarla gülüyordu. Bir yandan da elindeki çiçeği okşadığı gözümden kaçmamıştı. Aynı anda hem kendim hem de sevdiklerim için binlerce yoğun hisle dolup taştım.

Ceyhun, Avni'nin kuduruk şekilde saçlarımın üzerine bırakıp kaçtığı duvağı kaldırıyor gibi yaptı.

"Gelin dediğin böyle alınır," diye gururla sırıtırken dudaklarını alnıma bastırdı.

"Babam duyacak," diyerek kıkırdadım.

Onun tersinin ne kadar pis olduğunu iyi bilirdi ama yine de bu planı bu kadar imkânsızlık içinde organize etmiş olduğu için böbürleniyordu.

"Duysun canım, askerden geldiği gün ayağının tozuyla sevdiği kızı nikâh masasına oturtan başka biri varsa bulup karşıma çıkarsınlar!"

"Binlerce kez telefon numaramı denemeden sonraki en iyi başarın," diye kıkırdarken ona sarıldım.

Öyle sıkı sarıldım ki oradan hiç ayrılmamak istedim.

"Benim en büyük başarım, rastgele aradığımda sana bağlanmaktı, minik kuşum."

Bu romantik cümleyle tamamlanacağını düşündüğüm an, Ufuk'un sesiyle bozuldu.

"İnanamıyorum, Sıddık Can evlenme teklifi sürprizi için Sırma'ya aldığım tektaşı yutmuş. *Alabilirsen gel al*, diyor."

Ceyhun'la aynı anda Ufuk'a döndüğümüzde ellerini beline dayamış, misafirlerin arasında bekleyen küçük çocuğa hesap sorar gibi bakıyordu. Az evvel giyindiği garip kıyafetleri çıkarmış, beyaz bir gömlek ve normal pantolonuyla kalmıştı. Çocuğa attığı kindar bakışlara bakılırsa bugün için bambaşka planları vardı.

"Ulan!" diye bağırdı yüksek sesli müziğin arasında. "Sırma benim! Değil bir yüzük, bin yüzük de yutsan ben de o kızı böyle nikâh masasına oturtacağım! Herkes böyle bilsin."

"Ufukçuğum, sen yine de çok bağırma, fazla gaza geldin," diyerek kızın ailesini işaret ettiğimde Ufuk onda daha önce hiç görmediğim bir kararlılıkla Sırma'ya doğru adım attı.

"Duyan duymayana söylesin! Ben Ufuk! Bu da onun tek büyük aşkı, sır gibi saklayacağı..."

Âdeta yürek yemiş gibi sahneden atlayan, kıza doğru koşan ve tüm misafirlerin önünde kıza ilanıaşk ederek onu omuzlarından tutan Ufuk'a hayretle bakıyorduk.

"*Ufukta aşk var*, Sırma," dedi heyecanla bağırırken. "Hem de bu dünyada daha önce benzeri görülmemiş, nesli tükenmemiş, duyanı duymayanı şok etmiş bir aşk!"

Kızın gözlerinin içine baktı ve onu öpmeden önce bağırdı.

"Benim aşkım!"

Ufuk'un kendi mutlu günümde benden rol çalmasına mı üzülseydim yoksa hayatında ilk ve muhtemelen tek defa bu kadar cesur olmasına mı şaşırsaydım bilmiyordum. Yine de Sırma'nın yüzündeki heyecanlı ifade görülmeye değerdi.

Sanırım ne hissettiğini anlıyordum, bunca zaman birilerinin baskısı altında hissetmiş olan bu kız artık hayatının devamında yanında mutlu olacağı, özgür hissedeceği bir insanla tanışmıştı ve bakışlarına yerleşmiş sıcacık ifade Ufuk'un doğru seçim olduğunu düşündüğünü belli ediyordu.

Zaten bir kalp diğerine aitse bunu göğsündeki her atışında anlardı.

Sonrasında sanırım Avni bayıldı, muhtemelen yeniden bu kadar yoğun duyguları kaldıramadığındandı, zavallının bünyesi her zaman çok hassastı.

Birilerinin de Ufuk'u kovaladığını duyar gibi olduk, herhâlde kız tarafıydı.

Biz mi? Biz Ceyhun'la birlikte hem şu anda hem de çok uzaklardaydık. Ceyhun'un içime çekmeye doyamadığım kokusuyla beraber ona sarılmaya yeltendim.

Dünyadaki tüm sesler bir anlığına sustu. Herkes bir an için durdu. Tanıştığımız gün kaderin ağlarını ördüğü o anlar bir kez daha zihnimde canlandı, pes etmeden her sabah beni aradığı günlerden kedilerimi evlat edindiği o özel anlara dek her şey bir bir zihnimde vuku buldu.

Onunla her anım yeniden içime doğdu, kalbimde yeşerdi, bahçem çiçeklerle doldu.

"Bu kez gerçekten futbol takımı hazırlığına girmemiz gerekecek," diyerek kocaman sırıttığında içime sığmayan aşkım ve özlemimle ona eşlik ediyordum.

Ceyhun'dan ne biçim baba olurdu ama... Hayali bile saç beyazlatırdı!

Öyle sıkı sarıldım ki oradan hiç ayrılmamak istedim.

"Benim en büyük başarım, rastgele aradığımda sana bağlanmaktı, minik kuşum."

Bu romantik cümleyle tamamlanacağını düşündüğüm an, Ufuk'un sesiyle bozuldu.

"İnanamıyorum, Sıddık Can evlenme teklifi sürprizi için Sırma'ya aldığım tektaşı yutmuş. *Alabilirsen gel al*, diyor."

Ceyhun'la aynı anda Ufuk'a döndüğümüzde ellerini beline dayamış, misafirlerin arasında bekleyen küçük çocuğa hesap sorar gibi bakıyordu. Az evvel giyindiği garip kıyafetleri çıkarmış, beyaz bir gömlek ve normal pantolonuyla kalmıştı. Çocuğa attığı kindar bakışlara bakılırsa bugün için bambaşka planları vardı.

"Ulan!" diye bağırdı yüksek sesli müziğin arasında. "Sırma benim! Değil bir yüzük, bin yüzük de yutsan ben de o kızı böyle nikâh masasına oturtacağım! Herkes böyle bilsin."

"Ufukçuğum, sen yine de çok bağırma, fazla gaza geldin," diyerek kızın ailesini işaret ettiğimde Ufuk onda daha önce hiç görmediğim bir kararlılıkla Sırma'ya doğru adım attı.

"Duyan duymayana söylesin! Ben Ufuk! Bu da onun tek büyük aşkı, sır gibi saklayacağı..."

Âdeta yürek yemiş gibi sahneden atlayan, kıza doğru koşan ve tüm misafirlerin önünde kıza ilanıaşk ederek onu omuzlarından tutan Ufuk'a hayretle bakıyorduk.

"*Ufukta aşk var*, Sırma," dedi heyecanla bağırırken. "Hem de bu dünyada daha önce benzeri görülmemiş, nesli tükenmemiş, duyanı duymayanı şok etmiş bir aşk!"

Kızın gözlerinin içine baktı ve onu öpmeden önce bağırdı.

"Benim aşkım!"

Ufuk'un kendi mutlu günümde benden rol çalmasına mı üzülseydim yoksa hayatında ilk ve muhtemelen tek defa bu kadar cesur olmasına mı şaşırsaydım bilmiyordum. Yine de Sırma'nın yüzündeki heyecanlı ifade görülmeye değerdi.

Sanırım ne hissettiğini anlıyordum, bunca zaman birilerinin baskısı altında hissetmiş olan bu kız artık hayatının devamında yanında mutlu olacağı, özgür hissedeceği bir insanla tanışmıştı ve bakışlarına yerleşmiş sıcacık ifade Ufuk'un doğru seçim olduğunu düşündüğünü belli ediyordu.

Zaten bir kalp diğerine aitse bunu göğsündeki her atışında anlardı.

Sonrasında sanırım Avni bayıldı, muhtemelen yeniden bu kadar yoğun duyguları kaldıramadığındandı, zavallının bünyesi her zaman çok hassastı.

Birilerinin de Ufuk'u kovaladığını duyar gibi olduk, herhâlde kız tarafıydı.

Biz mi? Biz Ceyhun'la birlikte hem şu anda hem de çok uzaklardaydık. Ceyhun'un içime çekmeye doyamadığım kokusuyla beraber ona sarılmaya yeltendim.

Dünyadaki tüm sesler bir anlığına sustu. Herkes bir an için durdu. Tanıştığımız gün kaderin ağlarını ördüğü o anlar bir kez daha zihnimde canlandı, pes etmeden her sabah beni aradığı günlerden kedilerimi evlat edindiği o özel anlara dek her şey bir bir zihnimde vuku buldu.

Onunla her anım yeniden içime doğdu, kalbimde yeşerdi, bahçem çiçeklerle doldu.

"Bu kez gerçekten futbol takımı hazırlığına girmemiz gerekecek," diyerek kocaman sırıttığında içime sığmayan aşkım ve özlemimle ona eşlik ediyordum.

Ceyhun'dan ne biçim baba olurdu ama... Hayali bile saç beyazlatırdı!

"Önce kediler biraz büyüsün."

"Büyürler."

"Avni ve Ufuk akıllansın. Amca olmaya hazır değiller."

"Hazırlanırlar."

"Annem ve annen..."

"Çok güzel anneanne ve babaanne olurlar."

"Ceyhun, biz de..."

"Bizden her şey on numara olur," dedi.

Kocaman, çapkın gülüşü kalbimi ısıtmıştı. Ceyhun Çapkın benimdi, hep öyle kalacaktı.

"Aşk patlaması yaşanıyor şu an. Gezegenler bile böylesine şahit olmamıştır," diye fısıldadım. "Artık kocam olduğunu ağız dolusu haykırabileceğim, Ceyhun," diye de ekledim.

"Sercey galaksisini kurduk, geriye kalanlara geçmiş olsun."

Biz, iki eksik parçaydık ve savrulup gittiğimiz anlamsız hayatlarımızın koca boşluğunda birbirimizi bulmuştuk.

Göğsünde gözlerimi yumduğumda tebessümüm büyüdü, o beni bir ömür güldürürdü.

Kulağıma eğilip o hoş tınıyla tamamladı: "*Minik kuşum kalbime kondu, kafesin kapısını kapattım.*"

Teşekkür

Operatöre Bağlanıyorsunuz evreni beni hiç yanıltmadı ve iyileşmeye en çok ihtiyacım olan bir dönemde beni yeniden sarıp sarmaladı.

Bu yüzden önce bu satırlara yeniden döndüğüm için kendime, sonra bu seriyi bu kadar sahiplenen siz değerli okurlarıma çok teşekkür ederim. Daima arkamda durduğunuz ve sevginizle beni sardığınız için dünyanın en şanslı yazarı gibi hissediyorum.

Her zaman yanımda olan sevgili aileme teşekkür ederim, desteklerini hiç esirgemediler.

Canım annem Hacer Berk'e çok teşekkür ederim, bu kadar güçlü devam edebilmeyi, merhameti ve sağduyuyu ondan öğrendim. Sayamayacağım kadar güzelliğinle iyi ki benim annemsin.

En iyi arkadaşım, özellikle Ceyhun'un ve birçok nazik karakterimin ilham kaynağı olan sevgilim Ferhat Yıldırım'a teşekkür ederim, bana inanmaktan hiç vazgeçmedi ve yeniden başlamayı düşündüğüm her noktada elleri elimdeydi, yazarlığımı bu kadar çok desteklediğin ve yaratıcılığımla gurur duyduğun için sana minnettarım.

Benim için *kardeş bağı olmadan kız kardeşlik olur mu?* sorusunun cevabı canım arkadaşım Ayça Erdil, en zor anlarda kendinden bile öne koydun beni, umutsuz olduğum tüm anlarda yanımdaydın, benim için çok değerlisin. Bu kitapta ve hayatımdaki neşeyi karakterlerime yansıtmamda tahmin ettiğinden çok emeğin var, iyi ki benim dostumsun, seni çok seviyorum.

Biricik Rabişim, her zaman çatlaklığın, adil oluşun, muhteşem karakterin ve sadece dümdüz dikilirken başına gelen saçmalıklarla hem Serce'nin hem de benim ilham kaynağım oldun. Sensiz bir yazarlık, sensiz bir hayat düşünemezdim, ablan sana gerçekten âşık.

Canım dostum Fatmanur Işık, kendime olan inancım konusunda bir duvar gibi hep arkamdaydın, bir an bile düşmemi sağladın. Mantığın, sevgin, şefkatli cümlelerinle iyi ki benim arkadaşımsın, bu zor süreçte yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Canım dostum Ceyda Türkan, neşen ve birlikte gülüp eğlendiğimiz onca anıyla, acısıyla tatlısıyla kitabı yazarken geçirdiğim süre boyunca elin hep omzumdaydı, iyi ki canım arkadaşımsın.

Çocukken hasta olsaydım doktorum olmasını isteyeceğim canım doktorum Ayça Kavraz; neşem, dostum, kendimden sonra tanıdığım en dikbaşlı terazi burcu arkadaşım. Seninle yollarımız kesiştiği için çok şanslı hissediyorum, bana inanmaktan hiç vazgeçmedin ve bu kitabın var olmasında çok katkın oldu, benim için hep çok değerli olacaksın. İyi ki varsın.

Canım arkadaşım Ceren Melek, birlikte geçirdiğimiz zorlu süreçler boyunca öz güvenim ve kendime inancım konusunda beni hiç şüpheye düşürmeden daima yanımda oldun, her zorlu yol sizi iyi bir insanla buluşturuyorsa benim için bu kesinlikle sen oldun. Kitabımı yazarken tahmin ettiğinden çok daha fazla desteğin oldu, iyi ki hayatımdasın.

Editörüm sevgili Zeynep, kitaba olan güzel dokunuşları ve hoş sohbetiyle, elinden gelen tüm anlarda gösterdiği çabasıyla kalbimde taht kurdu. İyi ki seni tanıdım. Emeğine sağlık.

Biyografi

Kübra Kiraz Berk, 15 Ekim 1998 tarihinde Bolvadin'de dünyaya gelmiştir. Çocukluğundan beri Ankara'da yaşamaktadır. Ankara Üniversitesi Sosyal Hizmet lisans bölümünden mezun olup kariyerini aile danışmanlığı ve yazarlık üzerine sürdürmektedir.

Küçük yaşlardan beri gerçek dünyadan çok hayal dünyasında vakit geçirmekten keyif almış, kitaplarda okuduğu dünyalara hep çok bağlanmıştır. Çevresi tarafından fazla hayalperest olduğu konusundaki uyarılar üzerine gerekeni yapmış ve yazar olmuştur. Romanlarında en sevdiği şey güçlü, adalet duygusu yüksek ve mücadeleci öyküleri olan karakterler kaleme almaktır. Bir rivayete göre siz bunu okurken devam ettiği onlarca kitabın yanı sıra ansızın ilhamı gelen yüzüncü kurgusuyla meşguldür.

Operatöre Bağlanıyorsunuz 3: Ufukta Aşk Var, yazarın 9.eseridir.